

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

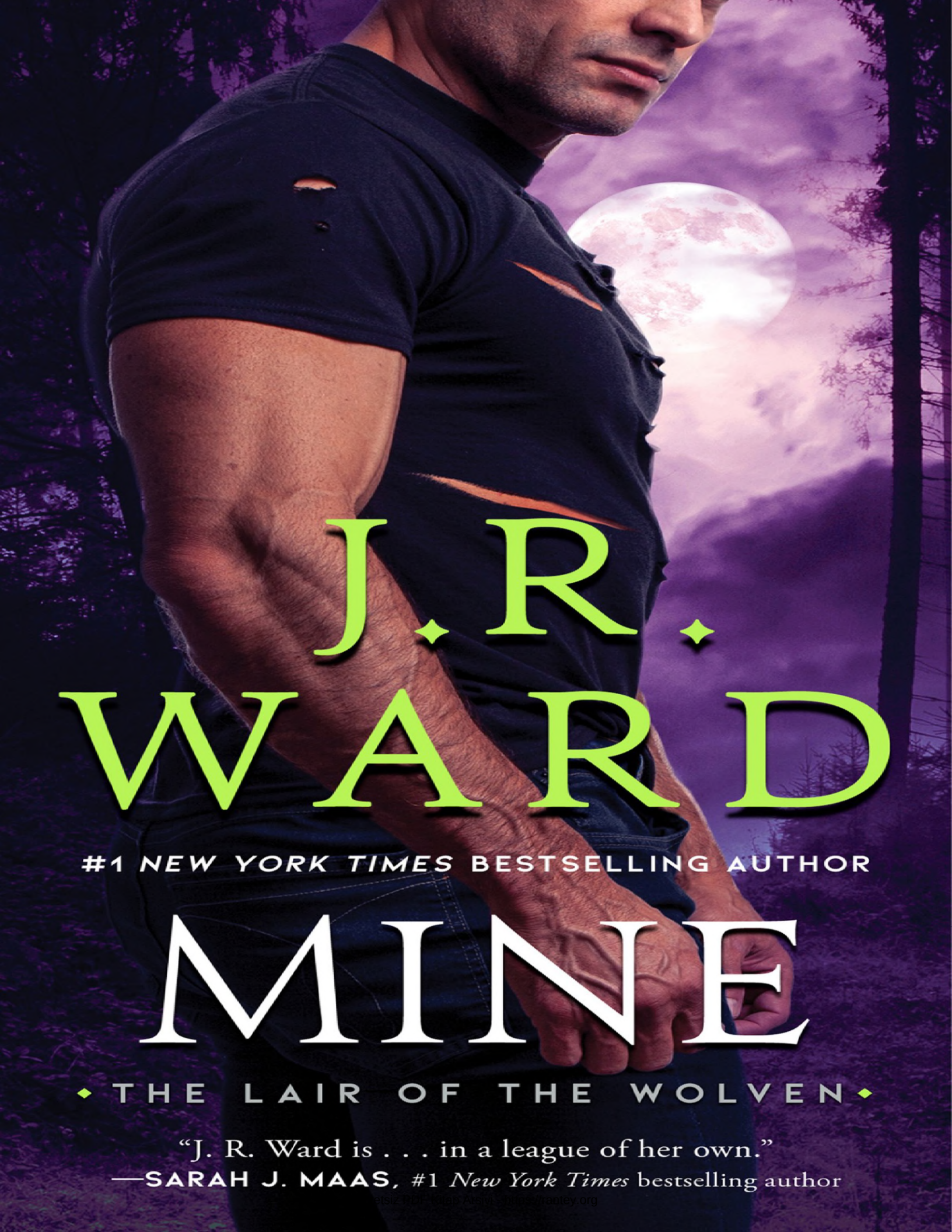
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

J.R. WARD

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MINE

◆ THE LAIR OF THE WOLVEN ◆

“J. R. Ward is . . . in a league of her own.”

—SARAH J. MAAS, #1 *New York Times* bestselling author

www.jrward.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

J. R. WARD VE KARA HANÇER KARDEŞLİĞİ SERİSİ İÇİN ÖVGÜ DOLU SÖZLER

"Korkutucu derecede bağımlılık yapıyor."

-*Publishers Weekly*

"J. R. Ward kendi türünün tartışmasız kraliçesi... Kraliçe çok yaşa."

-Steve Berry, *New York Times* çok satan yazarı

"J. R. Ward bir usta!" "Ward

-Gena Showalter, *New York Times* çoksatan yazarı

büyük hisler uyandırıyor."

-*Booklist*

"Korkusuz hikaye anlatımı. Tamamen kendine ait bir lig."

-Kristen Ashley, *New York Times* çok satan yazarı

"J. R. Ward, hangi türde olursa olsun, piyasadaki en iyi yazarlardan biri."

-Sarah J. Maas, #1 *New York Times* çoksatan yazarı

"Ward işinin ustası."

-*New York Journal of Books*

Bu Simon & Schuster e-kitabını indirdiğiniz için teşekkür ederiz.

E-posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap alın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni çıkan kitaplar, fırsatlar, önerilen okumalar ve daha fazlası hakkında güncellemeler alın.

Kaydolmak ve hüküm ve koşulları görmek için aşağıya tıklayın.

[KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydedebilmemiz ve okumaktan hoşlandığınız şeyleri size daha fazla gönderebilmemiz için e-postanızı tekrar sağlayın. Gelen kutunuzda özel teklifler almaya devam edeceksiniz.

J.R.
WARD

MINE

♦ THE LAIR OF THE WOLVEN ♦

POCKET BOOKS

New York London Toronto Sydney New Delhi

Adanmış:
Siz ikiniz.
Şahsen, bence harika ev misafirleri olursunuz.

TERİMLER VE ÖZEL İSİMLER SÖZLÜĞÜ

ahstrux nohtrum (n.)

Görevi Kral tarafından verilen, öldürme yetkisine sahip özel muhafız.

ahvenge (v.)

Genellikle sevilen bir erkek tarafından gerçekleştirilen ölümcül intikam eylemi.

Kara Hançer Kardeşliği (pr. n.)

Türlerini Azalan Topluluğa karşı koruyan yüksek eğitilmiş vampir savaşçılar. Irk içindeki seçici üremenin bir sonucu olarak, Kardeşler muazzam fiziksel ve zihinsel güce sahip olmanın yanı sıra hızlı iyileşme yeteneklerine de sahiptir. Çoğunlukla kardeş değildirler ve Kardeşler tarafından aday gösterildikten sonra Kardeşliğe dahil edilirler. Doğaları gereği saldırgan, kendine güvenen ve gizemli olan Kardeşler, vampir dünyasında efsanelerin konusu ve saygı nesneleridir. Sadece en ciddi yaralarla öldürülebilirler, örneğin silahla vurularak ya da kalbinden bıçaklanarak vs.

kan kölesi (n.)

Bir başkasının kan ihtiyacına hizmet etmek üzere boyun eğdirilmiş erkek veya dişi vampir. Kan kölesi tutma uygulaması yasaklanmıştır.

Seçilmişler (pr. n.)

Kâtip Bakire'ye hizmet etmek üzere yetiştirilmiş dişi vampirler. Geçmişte zamansal olmaktan ziyade ruhsal olarak odaklanmışlardı, ancak bu durum onları Sığınak'tan kurtaran 1nal Primale'nin yükselişiyle değişti. Kâtip Bakire'nin rolünü bırakmasıyla birlikte tamamen özerk hale geldiler ve yeryüzünde yaşamayı öğreniyorlar. Ama yine de

Kardeşliğin çiftleşmemiş üyelerinin yanı sıra, barınaklarından beslenemeyen veya yaralanan Kardeşlerin kan ihtiyaçları.

chrih (n.)

Eski dilde onurlu ölümün simgesi.

cohntehst (n.)

Bir dişinin eşi olma hakkı için yarışan iki erkek arasındaki çekişme.

Dhunhd (pr. n.)

Cehennem.

doggen (n.)

Vampir dünyasında hizmetkâr sınıfının bir üyesi. *Doggen*'lerin üstlerine hizmet konusunda eski, muhafazakâr gelenekleri vardır ve resmi bir kıyafet ve davranış kuralını takip ederler. Gün içinde dışarı çıkabilirler, ancak nispeten çabuk yaşlanırlar. Yaşam beklentisi yaklaşık bin beş yüz yıldır.

ehros (n.)

Cinsel sanatlar konusunda eğitilmiş bir Seçilmiş.

exhile dhoble (n.)

Kötü ya da lanetli ikiz, ikinci doğan.

the Fade (pr. n.)

Ölülerin sevdikleriyle yeniden bir araya geldiği ve ebediyete intikal ettiği zamansal olmayan âlem.

Birinci Aile (pr. n.)

Vampirlerin kral ve kraliçesi ve sahip olabilecekleri çocuklar.

ghardian (n.)

Bir bireyin vasisi. En güçlüsü *sehcluded* bir diş olmak üzere, çeşitli derecelerde *ghardianlar* vardır.

glymera (n.)

Aristokrasinin sosyal çekirdeği, kabaca Regency İngiltere'sinin ton.

hellren (n.)

Bir dişiyi çiftleşen erkek vampir. Erkekler birden fazla dişiyi eş olarak alabilir.

hyslop (n. veya v.)

Tipik olarak bir aracın veya bir tür motorlu taşıtın mekanik işlemlerinin tehlikeye atılmasıyla sonuçlanan bir muhakeme hatasını ifade eden terim. Örneğin, bir kişinin arabasının anahtarlarını gece boyunca aile evinin dışında park halinde bırakması ve bunun üzerine söz konusu aracın çalınması.

leahdyre (n.)

Güçlü ve nüfuzlu bir kişi.

leelan (adj. veya n.)

"Sevgili" olarak çevrilebilecek bir sevgi sözcüğü.

Lessening Society (pr. n.)

Vampir türünü ortadan kaldırmak amacıyla Omega tarafından bir araya getirilen avcılar tarikatı.

daha az (n.)

Azalan Topluluğu'nun bir üyesi olarak vampirleri yok etmek için hedef alan ruhu alınmış insan. *Lesser*'ların öldürülmesi için göğsünden bıçaklanması gerekir; aksi takdirde yaşlanmazlar. Yemezler, içmezler ve iktidarsızdırlar. Zamanla saçları, derileri ve gözbebekleri sarı, allıksız ve soluk gözlü olana kadar pigmentasyonunu kaybeder. Bebek pudrası gibi kokarlar. Omega tarafından topluma kabul edildikten sonra, kalplerinin çıkarıldıktan sonra içine yerleştirildiği seramik bir kavanozu muhafaza ederler.

lewlhen (n.)

Hediye.

lheage (n.)

Bir cinsel itaatkâr tarafından dominantlarına atıfta bulunmak için kullanılan bir saygı terimi.

Lhenihan (pr. n.)

Cinsel cesaretiyle ünlü efsanevi bir canavar. Modern argoda, doğaüstü büyüklükte ve cinsel dayanıklılıkta bir erkeği ifade eder.

lys (n.)

Gözleri çıkarmak için kullanılan işkence aleti.

mahmen (n.)

Anne. Hem bir tanımlayıcı hem de bir sevgi terimi olarak kullanılır.

mhis (n.)

Belirli bir fiziksel çevrenin maskelenmesi; bir illüzyon alanının yaratılması.

nalla (n., f.) veya **nallum** (n., m.) Sevgili.

ihitiyaç dönemi (n.)

Dişi vampirin genellikle iki gün süren ve yoğun cinsel isteklerin eşlik ettiği doğurganlık dönemi. Bir dişinin geçişinden yaklaşık on beş yıl sonra ve daha sonra on yılda bir meydana gelir. Tüm erkekler, ihtiyacı olan bir dişinin etrafındaysa bir dereceye kadar tepki verir. Bu tehlikeli bir dönem olabilir, özellikle de dişi çiftleşmemişse rakip erkekler arasında çatışmalar ve kavgalar çıkabilir.

newling (n.)

Bir bakire.

Omega (pr. n.)

Bir zamanlar Kâtip Bakire'ye duyduğu kızgınlık nedeniyle vampirleri yok etmek için hedef alan kötü niyetli, mistik 1gure. Zamansal olmayan bir alemde yaşıyordu ve yaratma gücü olmasa da kapsamlı güçlere sahipti. Şimdi ortadan kaldırıldı.

phearsom (adj.)

Bir erkeğin cinsel organlarının gücünü ifade eden terim. Birebir çevirisi "bir dişinin içine girmeye layık" anlamına yakın bir şeydir.

Princeps (pr. n.)

Vampir aristokrasisinin en yüksek seviyesi, Birinci Aile üyeleri veya Kâtip Bakire'nin Seçilmişleri'nden sonra ikincidir. Bu unvana doğuştan sahip olunmalıdır; unvan verilemez.

pyrocant (n.)

Bir bireydeki kritik bir zayıflığı ifade eder. Bu zayıflık bir bağımlılık gibi içsel ya da bir sevgili gibi dışsal olabilir.

rahlman (n.)

Kurtarıcı.

rythe (n.)

Birinin diğerine bahsettiği onurun ritüel bir şekilde gösterilmesi. Eğer kabul edilirse, teklif edilen kişi bir silah seçer ve

Kendini savunmasız bir şekilde sunan kişi.

Kâtip Bakire (pr. n.)

Daha önce Kral'ın danışmanlığını yapan, vampir arşivlerinin koruyucusu ve ayrıcalıkların dağıtıcısı olan mistik güç. Zamansal olmayan bir alemde yaşıyordu ve geniş güçlere sahipti, ancak yakın zamanda görevinden ayrıldı ve yerini bir başkasına bıraktı. Vampirleri var etmek için harcadığı tek bir yaratma eylemi yeteneğine sahiptir.

sehclusion (n.)

Kral tarafından aristokrasiden bir kadına, kadının ailesinin dilekçesi sonucunda verilen statü. Kadını, genellikle evindeki en yaşlı erkek olan *ghardian*'ının tek yönetimi altına sokar. *Ghardian*'ı, hayatının her şeklini belirleme ve dünyayla olan tüm etkileşimlerini istediği gibi kısıtlama konusunda yasal hakka sahiptir.

shellan (n.)

Bir erkekle çiftleşen dişi vampir. Dişiler, bağlı erkeklerin son derece bölgesel doğası nedeniyle genellikle birden fazla eş almazlar.

sympath (n.)

Vampir ırkı içinde, diğer özelliklerinin yanı sıra başkalarının duygularını manipüle etme (enerji alışverişi amacıyla) yeteneği ve arzusuyla karakterize edilen alt türler. Tarihsel olarak ayrımcılığa uğramışlar ve bazı dönemlerde vampirler tarafından avlanmışlardır. Soyları tükenmek üzeredir.

talhman (n.)

Bir bireyin kötü tarafı. Ruhun üzerindeki karanlık bir leke, düzgün bir şekilde temizlenmediği takdirde ifade edilmeyi gerektirir.

Mezar (ç.n.)

Kara Hançer Kardeşliği'nin kutsal mahzeni. Tören alanı olarak kullanılmasının yanı sıra *lesser*'ların kavanozları için bir depolama tesisidir. Burada yapılan törenler arasında göreve kabuller, cenaze törenleri ve Kardeşlere karşı disiplin cezaları yer alır. Kardeşlik üyeleri, Kâtip Bakire veya üyeliğe kabul adayları dışında kimse giremez.

trahyner (n.)

Erkekler arasında karşılıklı saygı ve sevgi için kullanılan sözcük. "Sevgili arkadaş" olarak çevrilebilir.

geçiş (n.)

Bir vampirin hayatında yetişkin bir insana dönüştüğü kritik an. Bundan sonra, hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmek zorundadır ve güneş ışığına dayanamaz. Genellikle yirmili yaşların ortasında ortaya çıkar. Bazı vampirler, özellikle de erkekler, dönüşümlerinden sağ çıkamaz. Geçişlerinden önce vampirler fiziksel olarak zayıftır, cinsel olarak bilinçsiz ve tepkisizdir ve maddesizleşemezler.

vampir (n.)

Homo sapiens'ten ayrı bir türün üyesi. Vampirler hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmek zorundadır. İnsan kanı onları hayatta tutar, ancak güçleri uzun sürmez. Yirmili yaşlarının ortalarında gerçekleşen geçişlerinin ardından güneş ışığına çıkamazlar ve düzenli olarak damardan beslenmeleri gerekir. Vampirler ısırık ya da kan transferi yoluyla insanları "dönüştüremezler", ancak nadiren de olsa diğer türlerle üreyebilirler. Vampirler istedikleri zaman maddesizleşebilir, ancak bunu yapmak için kendilerini sakınlaştırebilmeli ve konsantre olabilmelidirler ve yanlarında ağır bir şey taşımamalıdır. İnsanların anılarını, bu anıların kısa süreli olması koşuluyla, soyabilirler. Bazı vampirler zihin okuyabilir. Beklenen yaşam süresi bin yıl veya bazı durumlarda daha da uzundur.

wahlker (n.)

Ölmüş ve Solgunluktan yaşayanlara geri dönmüş bir birey. Onlara büyük saygı gösterilir ve çektikleri çileler için hürmet edilir.

whard (n.)

Bir birey için vaftiz babası veya vaftiz annesine eşdeğerdur.

BİR

*Çıkış 38S, The Northway (I-87)
Plattsburgh, New York*

DOKTORU, onu hayatta tutan kişi ölmüştü.

Daniel Joseph Harley'sini Northway'e doğru sürerken, bir tırın etrafından dolandı, bir çift sedanla seksek oynadı ve sonra refüjdeki ağaçlık alanda yaklaşmakta olan bir molayı gözledi ve çam ağaçlarının arasında saklanan bir polis olmaması için dua etti. Hız cezaları ve kaskının nerede olduğu uyarılarından daha büyük sorunları vardı: Silah yok. Destek yok. İstihbarat yok.

Ama en azından gezegendeki her şeyden çok sevdiği kadın yanındaydı. Temizlenmemiş, geleneksel kolluk kuvvetlerinden kimsenin bilmediği, silahsız, desteksiz ve istihbaratsız bir suç mahalline koşarken tam da istediğiniz saldırı stratejisi buydu.

Ve lanet olası kar yağmaya başlamıştı.

Roket gemisi yolculuğunun yarısında yağmaya başlayan bok, Kasım ayının ortalarında, sabahları yağın fırtına kadar önemsizdi ama bu, arabada ya da siperlikli bir yerdeyseniz geçerliydi. Rake'ler yüzüne çarptığında, yanaklarında, gözlerinde, burnunda cam kırıkları vardı-

Tanrı'ya şükür, diye düşündü çıkış görüldüğünde ve gittiği hızda ilerledi.

Rampanın tepesinde, NY 22S'ye girmeden önce dur işareti için yavaşlamadı ve o ve motosiklet dönüşü yaklaşırken Lydia Susi

Kollarını onun beline doladı ve başını onun sırtına gömdü. Walters'taki elma bahçesinden Plattsburgh'a giden bu yola doğru yirmi dakika boyunca hızla ilerlerken soğuk havanın yükünü çekmişti ve bunu hissediyordu. Gerçi kız daha sıcaktı.

Onun daha sıcak olmasını umuyordu.

Lanet olsun, onun yanında olmamasını diledi-

"Yirmi altı numaralı yola ihtiyacımız var," diye bağırdı Lydia gürültünün içinden kulağına. "Körfeze doğru."

"Anlaşıldı." Başını yana çevirdi. "İyi misin?" Kadın onu sıktı. "Evet."

Tekrar önlerine bakarken tek düşünebildiği, "*Yapma*" oldu. *Sakin geri isteme.*

O yapmadı.

Lydia usta bir navigatördü, söz konusu apartman dairesini bulmak o kadar da zor değildi ve bir kez beyaz kenarlı, siyah panjurlu, Lego benzeri iki katlı bir çemberin içine girdiklerinde, hedefledikleri daireyi uzak tarafta bulmak kolaydı.

Sığ araba yoluna girdiğinde, ona birlikte kalmaları gerektiğini söylemek için ağzını açtı-

Kadını kendini Harley'in arkasından fırlattı, kıvrak bir koşuyla yere indi ve ön kapıya doğru koşmaya başladı.

"Bekle! Dur-" Nefesini tutmaya çalıştı. "Lydia-"

Kapıya saldırdı, tokmağı çevirdi, salladı, çekiştirdi. "Gus!"

Motosiklete döndüğünde Daniel elini göğsüne koydu ve ciğerlerini ölçmeye çalıştı ama nedense ciğerleri bu komuta yanıt vermiyordu. Sanki aniden su soluyormuş gibiydi-

Kadın panellere vururken, "Arka tarafa," diye hırıldadı. "Etrafindan dolaş..."

Yan dairedeki yaşlı bir adam posta kutusunu kontrol etmek için durduğunda, kadın tekrar harekete geçti, kısa çalılarının üzerinden atladı, garaj kapısının önünden koşarak geçti ve uzak köşede kayboldu. Arkasında kötü bir haber olabileceği düşüncesi Daniel'a attan inmek için gereken enerjiyi verdi ama tökezlerken botlarının altındaki asfaltı hissedemedi.

"Her şey yolunda mı?" diye seslendi elinde zarflar ve Ryer'lar olan komşu. Daniel birincinin içine öksürdü. "Ah, evet." Sesini daha gür çıkarabilmek için boğazını temizledi. "Kedi serbest dolaşıyor."

"Dr. St. Claire'in kedisi yok."

Harika. Tam da ihtiyacı olan şey. "Bizimkine bakıcılık yapıyordu." "O zaman neden bisikletle geldin?"

Daniel gözlerini kısarak hırkaya, burnunun ucundaki okuma gözlüğüne, *Baba En İyisini Bilir* 1fties tarzında kesilmiş tuzlu ve biberli gri saçlara dikkat etti. Bir an için neredeyse adamın Gus'ın evinde şüpheli bir şey görüp görmediğini soracaktı. Ama sonra Lydia'yı düşündü ve iyi korunmuş büyükbabanın pimi çekilmiş bir dedikodu bombası olduğuna karar verdi.

"Bizi kontrol ettiğin için teşekkürler," dedi Daniel. Sonra daha düşük bir ses tonuyla, "Ve eğer bir rehineye ihtiyacımız olursa, seni gönüllü olarak alıyorum," diye mırıldandı.

Elini sallayarak Lydia'nın gittiği yöne doğru ilerlemeye başladı. -Ve lanet olsun, Harley'i arkasından sürüklüyormuş gibi hissediyordu: Enerjisi tükenmişti, bir maratoncu çok zorlamıştı ve bitiş çizgisinden hemen önce çöküyordu.

"Neden bir silahım yok ki?" diye mırıldanarak ilerlerken, sivrisineğe benzeyen Tırmıklar'ı savuşturmaya çalışıyordu. "Neden silahsızım..."

Arka bahçe olarak kullanılan yorgan büyüklüğündeki çim alana çıktığında kendi kendine cevap verdi: "Çünkü soruyu sormak üzereydin. Ve kim bir-bekle beni! Tanrım!"

Lydia arka sürgülü cam kapının önündeydi ve bir şeyleri açmaya çalışıyordu. "Bu cam kapı kilitli değil-"

Hadi canım. "Bekle."

Kadın ona dönüp baktığında, korkulukları tuttu ve kendini posta pulu gibi verandaya attı. Tekrar nefes almak için bir an durmak istedi ama kadının durma süresinin bir zamanlayıcısı olduğunu biliyordu-

Bingo. Onsuz kendini daireye attı. "Orospu *çocuğu*."

Daniel kendi girişinde botunun ucunu sürgünün kenarına taktı ve öne, ince havaya doğru savrulurken hızlıca bir dağınıklık izlenimi edindi,

hiçbir şeye benzemeyen mutfak: granit tezgahın üzerinde dağınıklık, buruşuk paket servis poşetleriyle dolu çöp kutusu, fırın kısmı hiç kullanılmamış gibi önünde Home Depot plastik etiketi olan bir GE ocak-

Kendini Ikea benzeri bir masanın üzerinde yakaladı ve bu şey karo kaplı Roor'un üzerinde gıcırdayarak ilerledi, ileri doğru momentumu cansız nesneye aktarıldı ve onu bir metre kadar canlı hale getirdi. Sarsıntılı yolculuktan sonra olduğu yerde kaldı, bir insan örtüsü gibi örtündü ve açık ağzından homurdandı.

"Dikkatli ol..." dedi güçsüzce. "Lydia, dikkatli... olmalısın..."

Apartmanın ön tarafında, odadan odaya koşturuyordu ve onu hayal etti, o kadar zarif, o kadar güçlüydü ki, etrafta dolaşırken ayaklarının topları üzerinde zıplıyordu.

Lanet olsun, onu seviyordu. Her şeyiyle, sahip olduğu her şeyle... ve kalan az zamanıyla.

"Burada halının üzerinde kan var..." dedi uzaktan. "Burada, postanın olduğu yerde. Oh, *Tanrım...*"

"Hiçbir şeye dokunma."

"Nerede o?" Daha fazla ayak sesi. "Yukarı çıkıyorum."

Görmezden geldiği iyi tavsiyelerin üzerine bir *bekle-dur-yavaşla* daha eklemek için ağzını açtı. Ama o çoktan ikinci Roor'a giden yolu yarılamıştı.

-Ve botlarının yükselişiyle birlikte, onun dikey örneğini takip ederek göğsünü masadan yukarı itti. Tam boyuna ulaşmak bir süreçti ve başının ne kadar döndüğünden başka bir şeye odaklanmak için buzdolabının yanındaki boş paket servis kaplarını ve sos paketlerini ve her yerde bulunan boş kola kutularını değerlendirdi.

Sanki Gus St. Claire'in bu lanet şeyler için bir üreme programı varmış gibi.

Tekrar dörtlüye baktı. Evet, sandalyeler yerinden oynamıştı ama onları darmadağın eden kendisiydi, yani baktığı şey normal bir yaşam kaosuydu, yağmalanmış bir şey değil. Açık yaşam alanına doğru tek ayakla ilerlediğinde de bu düşüncesi değişmedi. Altmışlı ve yetmişli yılların sonlarından kalma saykodelik konser posterlerinin renkli koleksiyonu duvarlardaki çerçevelerinde dik açılarla duruyordu, camların hiçbirisi kırık değildi, hiçbir şey yamuk değildi. Televizyon alçak bir masanın üzerine düzgün bir şekilde yerleştirilmişti, koltuk minderleri bozulmamıştı

-

Ayağı bir şeye takılınca kollarını sallayarak dengesini sağlamayı başardı ve çizmesine neyin takıldığını görünce kuşu kesip kaşlarını çattı.

Evrak yığını, sanki düşürülmüş ya da fırlatılmış gibi zımbasının etrafına yayılmıştı. Noter damgalı son sayfadaki imzalardan birini tanımasaydı, her ne ise görmezden gelebilirdi.

Kendisinin.

Lydia üst kata doğru ilerlerken o da dizlerinin üzerine çöktü. Elini uzattığında eli titriyordu ve kâğıtları yırtarcasına, o zimbaya olan ihtiyaçlarını haklı çıkarırcasına karıştırdı.

Belgeyi incelemeye başladığında, okuduklarına inanamadı. Başa döndü ve bir kez daha denedi. Çünkü kesinlikle görüldüğü gibi değildi-

BİRİNCİ TARAF, Catherine Phillips Phalen, "Vita-12b" bileşiğinin, geliştirilmekte olan öncüllerinin ve ilgili tüm verilerin mülkiyetini Dr. Augustus St. Claire'e devretme niyetindedir...

"Bu ne lan..." Gözleri sözcüklerin arasında gezinmeye devam etti, işlemsel anlamı işlemeyi reddediyordu. "Ne yaptın, Phalen."

Gus bunun için mi kaçırılmıştı?

Sanki dairenin kendisi bu soruya cevap verebilirmiş gibi etrafına bakındı ve Lydia'nın dikkatini çeken şeyi gördü. Ön kapının yanındaki sehpanın üzerinde dağınık bir şekilde duran açılmamış posta yığınının ortasında, duvardan duvara halıda bir dizi kazı izi ve kahverengiye dönüşen bazı kan lekeleri vardı. Yani her ne oluyorsa bir süre önce olmuştu. On iki saat önce falan mı?

"O burada değil."

Daniel çömeldiği yerde dikkatle dönerek merdivenlere doğru ilerledi. Lydia merdivenleri yarılarmıştı ve sonunda durdu, ela gözleri kocaman açılmıştı, yanakları rüzgârdan yanmış ve solgun beyaz panik zeminine karşı parlak kırmızıydı, uzamış, kabarmış, sarıya çalan saçları vahşi yolculuktan dolayı dağılmıştı. Gri patika pantolonu, siyah balıkçı yakası ve ağır Reece'yle, onun üniforması olarak düşündüğü şeyi giyiyordu ve keşke tepeden tırnağa Kevlar'la kaplı olsaydı diye düşündü.

"Nerede o?" diye fısıldadı çaresizlik içinde.

Bir anlığına, o merdivende siluet halinde, görebildiği ve düşünebildiği tek şey oydu -en iyi ihtimalle bir kaçırılma, en kötü ihtimalle bir dövölme ve sonsuza dek kaybolma gibi görünen şeyin aciliyetine rağmen.

Bu anı hatırla, dedi kendi kendine. *Bunu damgala ve istifle birlikte sakla.*

Sonunda, işler onun için gerçekten kötüye gittiğinde ve bedeninin kabuğunun içine hapsolmuş bir bilinç kırıntısı olduğunda, onun neye benzediğini hatırlaması gerekecekti. Sesini. Kokusunu.

Onun güzel wolven'i. Evrimsel bir şaheser, aynı bedende yaşayan iki taraf, hem insan hem de lupin. Bir Cadılar Bayramı efsanesi yerine gerçek bir şekil değiştiren.

Hâlâ tam olarak anlayamadığı ama artık sorgulamadığı bir mucizeydi bu. Onunki gibi bir güzellik nasıl tanımlanabilirdi ki?

"Daniel... iyi misin?"

Seni seviyorum, diye düşündü ona.

Çılgınca yolculuk sırasında, tüm dikkatini onları buraya getirmeye verdiğiğinde, bir zamanlar olduğu gizli operasyon askerine geri dönmüştü ve bu dönüş onu o kadar tanıdık bir yere getirmişti ki hafıza kaybı gerçekliği silmişti. Yine de şimdi her şey geri dönmüştü; midesindeki bulantıdan, peşini bırakmayan o korkunç yalpalamaya, sanki gölgelerde takip ediliyorlarmış ve katili yaklaşıyormuş gibi emin bir şekilde onlara doğru gelen elvedaya kadar her şey geri dönmüştü.

Siktir et, katili zaten buradaydı, onun içindeydi.

Kızın yüzüne daha fazla endişe çarpınca avucunu kaldırdı. "Ben 1ne. Merak etmeyin."

Yalancı. Yine de bu bir gerçektir. Eskisinden daha kötü değildi ve ölümcül bir kanser hastasıysanız, hiçbir değişiklik daha iyiye gitmek anlamına gelmezdi.

"Ne yapacağız?" diye sordu.

Kısa bir an için, bir Nadir niyet bedenini yeniden ateşledi, amaç ve keskin düşünce onun içinde karıncalanmaya başladı. Ama bu sadece bir pilot ışıktı ve parlayıp söndü.

-

Gıcırdayarak duran bir aracın sesi ikisinin de başını ön kapıya çevirdi ve pencere kenarındaki perdenin aralığından, motorun arkasına yanaşan karartılmış Suburban, bir başkanlık müfrezesi gibi yaklaşıyordu.

Tekrar Lydia'ya baktı ve belgeleri uzattı. "Nerede olduğunu bilmiyorum. Ama tüm bunların 'nedenini' burada bulabiliriz-"

Bilinç kaybı hiçbir uyarı olmadan geldi. Bir an, gevşek bacaklarının üzerinde duruyordu. Sonra halı, annesine hakaret edildiğini düşünen bir rugby oyuncusu gibi üzerine geliyordu.

Daniel'in farkında olduğu son şey, potansiyel olarak milyar dolarlık bir kanser ilacının mülkiyetini devreden yasal belge önündeki Roor'a doğru dalgalanırken, evrakların zarif kanatlarıydı.

Lanet olsun, şu anda Gus'a her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Ve birisi gidip lanet olası onkoloğunu öldürmüştü.

İKİ

LYDIA SUSI, Daniel'ın çöküşünden bir saniye önce bayılacağını biliyordu. Son altı ay içinde onun bayılacağına dair altıncı hissini geliştirmişti -ya da belki de kokusundaki bir değişiklik bunun ipucuydu-, kurt burnu onun hormonlarındaki ince değişimler için bir barometreydi.

Bir hamle ve bacaklarını savurarak merdivenin yarım duvar korkuluğunun üzerinden atladı ama zamanında yetişemedi. Yerçekimi ondan daha hızlıydı ve Daniel'ın kırılgan vücudu bir yığın halinde halının üzerine düştü, darbeye karşı kendini desteklemeye bile çalışmadığında kolları sallanıyor, kafası ilk kazma sayesinde endişe verici bir geri tepmeyle sıçırıyordu.

Kendini onun yanına atarken, göz ucuyla mutfaktaki fayansları fark etti. En azından o zaman orada değildi-

"Daniel," dedi kısık sesle. "*Daniel...*"

Nazik elleriyle onu ters çevirdi ve kafatasının yana doğru sallanışı, ölmüş büyükbabasına bir yakarış göndermesine neden oldu. Ama sanki o Finli hayalet yardım etmek için bir şey yapmış mıydı? Ve buraya gelirken neden Daniel hakkında daha fazla düşünmemişti? Bırakın onları bekleyen şeyi, o kükreyen yolculuk için bile gücü olmadığını bilmeliydi.

Kendini toparlayarak sakinleşmeye çalıştı. "Sadece Gus'ın sana bakmasına ihtiyacımız var-"

Gus'ın olmaması dışında. Hiçbir yerde. Bu yüzden gelmişlerdi.

Peki, başka biri o zaman. C.P. Phalen'in gizli laboratuvarına geri döndük. Daniel'ın denemeyi reddettiği olası bir tedavinin hala ilk hastasını beklediği yere.

"Daniel, beni duyabiliyor musun?"

Cevap beklerken, hayatının aşkını ilk gördüğü haliyle hayal etti: Kurt Çalışma Projesi'ndeki odasına girmiş, oturduğu halde ayaklarını yerden kesmişti. Resepsiyon görevlisi Candy ona önceden haber vermişti ama hazırlıklı değildi: Daniel'in yüzü daha yüz hatları bile kaydedilmeden beynine kazınmıştı ve onun büyüklüğü, iri omuzları, güçlü bacakları, kaslı kolları, odanın öbür ucundan kendi vücudunun farkına varmasını sağlamıştı.

"Daniel?"

Altı ay sonra, önceki adamın kırılğan bir yankısıydı. Beş kilo, belki de altmış kilo zayıflamıştı. Kemoterapiden sonra saçları, kafasında yeni, daha açık renkli bir uzamanın gölgesinden başka bir şey değildi. Cildi solgundu ve şu anda yarım kadran olan gözleri elmacık kemiklerinin içine çökmüştü.

"Daniel-"

Garaj kapısı yeniden açıldı ve mutfağa dalan kadın geçmiş-şimdi, karşılaştırma-zıtlık üzerine bir başka alıştırmaydı: C.P. Phalen, Daniel'in deyimiyle şirket savaş baltası, siyah takım elbiselerinden, stilettolarından ve özenle dalgalandırılmış sarı saçlarından eşofmanlarına, spor ayakkabılarına ve ucuz bir tokayla tutturulmuş her türlü Ryaway'e geçiş yapmıştı. Artık Cathy adını kullanıyordu.

-Lydia'nın kafasında isim değişikliği yapabildiğinden değil.

Kadında otoriteyi çağrıştıran bir şeyler vardı, şu anda sürekli giydiği Reece'in içindeyken bile.

Gus'ın Reece'i.

"Kahretsin," dedi kadın kısa bir süre durduğunda. "O öldü mü?"

Bu kelimeyi kullanmasak olmaz mı, diye

düşündü Lydia. "Hayır," diye mırıldanarak cevap verdi. Henüz değil. "Tanrı'ya şükür.

Gus'ı arayacağım-"

C.P. elini cebine soktu ama bu ani hareket daha ileri gitmeyince -tıpkı Lydia'nınki gibi- soğuk mavi gözleri halının üzerindeki kan lekelerine kaydı. Yüzündeki tüm renk tükenirken sol kaşında bir seğirme başladı.

"Burada değil," diye mırıldandı Lydia gereksiz yere. "Yatağın altını bile kontrol ettim."

Dışarıda başka cipler de durunca, C.P. gözlerini hızla kırptıştırırken uzun ve gergin bir an yaşandı. Sonra ifadesi bir soğukkanlılık maskesine dönüştü ve telefonunu çıkarmaya koyuldu.

"O zaman Lipsitz'i çağırayım," dedi nefesinin altından. "Adamın tost makinesi gibi bir hasta başı tavrı var ama mükemmel bir doktor."

Gus kadar iyi değil, diye düşündü Lydia Daniel'a yeniden odaklanırken. Tanrı'ya şükür hâlâ nefes alıyordu ve kendi kendine göz kapaklarının kısmen açık olmasının iyi bir şey olduğunu söyledi. Muhtemelen hiçbir anlamı olmasa da.

"Uyan," diye fısıldadı. "Bana geri dön..."

Adamın aldığı ve verdiği her nefesi ölçmeye kendini o kadar kaptırmıştı ki, garajdan giren adamları yanından geçene kadar fark etmedi. Ağır silahlı muhafızların siyah üniformalarında herhangi bir devlet, yerel ya da askeri amblem yoktu ve hiç vakit kaybetmeden odaları dolaşmaya başladılar. Daha önce etrafa baktığını iddia etme zahmetine girmeyecekti. Onun sözüne inanmayacaklardı.

C.P.'ye bakarak, "Onu laboratuvara geri götürmek için yardıma ihtiyacım var -bisikletle geldik-" dedi.

"Onu Suburban'a bindireceğiz-"

"Harley'imi burada bırakmayacağım."

Mırıldandıkları sözler üzerine ikisi de Daniel'a baktı. Gözleri açıktı ve bakışları daha farkındaydı ama başka hiçbir şey düzelmemişti. Vücudu hâlâ garip bir karmaşa içindeydi ve kendini düzeltecek enerjisi varmış gibi görünmüyordu.

Ama bilinci alacaktı.

"Bunun için endişelenmeyeceğiz." Nazik bir avuç içini yeni uzamış saçlarının üzerinde yumuşattı. "Hadi seninle ilgilenelim."

C.P. telefonuna emirler yağdırırken Daniel doğrulmaya çalıştı ve tabii ki yardım teklifine karşı koyarak Lydia'nın ellerini itti. Sonunda vücudunun üst kısmını dirseklerine dayamayla başardığında Lydia ona biraz yer verdi ve ölmek üzere olduğuna dair kanıt arıyormuş gibi ona bakmamaya çalıştı. Tam önünde. Duvardan duvara soluk apartman halısının üzerinde. Azrail'in soygununu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Tanıdık bir çaresizlik bir çift ağır pençe gibi omuzlarına yerleşti, ezici bir kaçınılmazlık duygusu içinin çökmesine neden oldu.

"Motosikleti bırakmayacağım," diye tekrarladı

bitkinlikle. "Başka sorunlarımız var-"

"Benim de böyle bir sorunum var. Ve ben bir yere gitmeden önce çözülmüş olacak."

Adamın sesi keskindi ve kadın tartışmak için ağzını açtı. Ancak adamın hararetsiz bir tartışmaya girecek gücü yoktu ve açıkçası kadının da yoktu.

"Bunun için geri geleceğiz."

"Hayır." Başını salladı, sonra kusmamaya çalışır gibi yutkundu. "Onu geri götürmeni istiyorum. Beni o cipe bagaj gibi yükleyebilirler. Sen benim bisikletimde olacaksın. Bu şekilde olacak."

Harley kimin umurunda, diye bağırarak istedi.

Ama kendini onun yerine koymaya çalıştı. Kolay seçenekler imkansız olduğunda, farklı şekillerde düşünürsünüz. Taleplerde bulundunuz çünkü başka seçeneğiniz yoktu. Başkalarına keyfi ve anlamsız gelen şeylerde ayak dirediniz çünkü elinizdeki tek şey buydu.

"Tamam."

"Teşekkür ederim," dedi kabaca.

"Bizi laboratuarda bekliyorlar." C.P. aramayı sonlandırdı. "Hadi sizi götürelim. Adamlarım bu olay yerini inceleyecek ve sizi ben götüreceğim-"

Daniel, "Bunu ona neden yaptın?" diye araya girdi.

Diğer kadının gözleri kısıldı ve Lydia'nın ilk başta C.P. Phalen ile ilişkilendirdiği soğuk hesaplama anında o bakışa girdi. Eskiden olduğu gibi bir arkadaş değildi.

"Affedersiniz."

"Ona... Vita-12b verdin." Daniel elinde tuttuğu ve yere düşürdüğü evrakları çekti. Sayfaları havaya kaldırdığında, elleri fena halde titrediği için sayfalar rüzgârda sallanır gibi oldu. "İmzana tanıklık etmemi istediğinde, senin o ce'nde imzaladığım şey buydu. Ona yerleşkenin haklarını verdin ve onu bir hedef haline getirdin."

"Bunu bir yanıtla onurlandırmayacağım." Kadın telefonunu tekrar cebine soktu. "Ayakta durabilir misin? Yoksa seni buradan dışarı mı taşıyacağız?"

_"

"Onu hedef tahtasına koydun. O kiralık silahlardan oluşan koca bir müfrezeyle birlikte yaşıyorsun ve ona... tüm bu güvenliği gerektiren ilacı verdin..."

"Pekâlâ, sizi götürüyoruz." C.P. merdivenlerden inmekte olan adamları işaret etti. "Onu alın ve arabama bindirin. Şu anda laboratuvara geri dönüyor."

"Siktir git."

Daniel homurdandı ve kendini ayağa kaldırdı. Yana doğru savrulurken denge için ellerini uzattı ve Lydia kendini durduramadan ayağa fırlayıp onu sabitledi. Ne yaptığını fark ettiğinde, kendini daha fazla tartışmaya hazırladı ve hiçbir gelmediği için minnettardı. Ama aynı zamanda her zamankinden daha çok korkmuştu.

"Haydi," dedi neredeyse düz bir ses tonuyla. "Eminim yakında güncellemeler alacağız."

C.P.'ye anlamlı bir bakış attı ve kadın da karşılığında sertçe başını salladı. "Bir şey öğrenir öğrenmez size iletacağım."

Lydia, Daniel'ı mutfaktan garaj kapısına doğru yavaşça götürmeye başladı. İlerlerken Daniel Lydia'nın gücüne yaslanıyordu ama sırtı dikti ve kendi ayakları üzerinde durmaya kararlı görünüyordu. Son birkaç gündür bastonunu kullanmıyordu ve şimdi mücadele ederken midesindeki çukur, immünoterapi sona erdikten sonraki göreceli iyileşmeyi ne kadar içselleştirdiğinin bir göstergesiydi. İnfüzyonlar durdurulduktan sonra tüm yan etkileri azaldığından, toparlanma gerçektir ama geçiciydi.

Keytruda işe yaramamıştı. Tıpkı geleneksel kemoterapinin işe yaramadığı gibi.

Sigara içmenin sorunu da buydu. Bazı insanlar bundan kurtuluyordu, bazıları ise kurtulamıyordu. Ve siz hangi grupta olduğunuzu çok geç olana kadar bilemiyordunuz. Bu arada, Daniel'in ölümcül kanseri kendi hayatında bir bombaydı, her şeyi paramparça ediyor, bugününü ve geleceğini mahvediyor, ama aynı zamanda geçmişini, ilkbahardan kalma tüm o güzel anıları, kaza arabaları içeren Rashback'lerin zehirli bir yığınının gömüyor, işe yaramayan tedavileri ve giderek daha fazla kötü haber veren taramaları da beraberinde götürüyordu.

"Dur, ben alayım-"

Daniel usulca, "Ben kapıyı açayım," dedi.

Durdu ve adamın yavaşça önüne geçmesini, bir şeyler açmasını ve paneli geniş tutmasını bekledi. Adamın yanından geçerken, gözleri fayansın üzerinde, zalim bir hastalığın perişan ettiği bir adamın vakarıyla kalakaldı.

"Teşekkür ederim," dedi sessizce.

Garaja girdiğinde, harekete duyarlı ışıklar yandı ve Gus'ın Tesla'sına baktı, benzin tüketen Harley'i düşündü. Az önce o elma bahçesinde birlikte olmaları nasıl mümkün olabilirdi? Paylaştıkları o sessiz an sanki aylar önce yaşanmış gibiydi ve o anı yıllardır görmediği bir arkadaşını özler gibi özlüyordu. Sonra yine, kısa ve parlak bir an için, içinde bulundukları durumdan sıyrılıp daha önce oldukları gibi olduklarını hissetmişti.

Hastalığı olmayan iki kişi.

Ama tüm tatiller gibi, gerçek hayatınıza dönmek zorundaydınız. Bir kabus olsa bile.

"SUV'a kadar gidebilir misin?" diye sordu, bir dizi tekerlekli çöp kutusunun yanından geçip alanın uzak tarafındaki yaya kapısına bakarken.

"Evet," diye kabaca cevap verdi.

"Yapabilirim." Lydia yine de onun koluna girdi.

Seni seviyorum, diye düşündü ona. *Şimdi ve sonsuza dek, sen benimsin.*

"1. Gus'a gideceğiz," diye söz verdi Daniel onlar ilerlerken. "Ve bu yaptığım son şey bile olsa, bunu düzelteceğim."

Yemine nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu. Hayır, bekle. Verdi.

Ancak gerçekler acımasızdı ve ona sınırlı olduğu her şeyi hatırlatmak acımasızlıktı. Ayrıca, gerçeği biliyordu.

Bu yüzden bu kadar sert bir çizgi çiziyordu.

Bu kez, bir geçide geldiklerinde, geçidi onlar için açmak zorunda kalan kişi oydu. Mutfakla arasındaki kısa mesafe bile onun enerjisini tüketmişti ve partnerinizle tartışmayı özlemeniz çok komikti.

Aslında hiç komik değil.

ÜÇ

Senin için başka bir şeyim daha var. Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Soru ortaya atıldığında, kelimelerin hangi dilde olduğunu söylemek zordu. Heceler Romantizm temelli bir iletişim sisteminden geliyordu elbette, ama bunun dışında-

"Size bir soru sordum, Dr. St. Claire. Ne olduğunu tahmin edebilir misiniz?" Hayır, İngilizceydi. Sadece aksanlı.

Gus gözlerini açtı. Ya da açmaya çalıştı, bekle... hayır. Gözleri açıktı, sadece görüşü bozulmuştu. Ve ne biliyorsunuz, gören bir insanda körlüğün kötü bir haber olduğunu bilmek için HMS diplomasına ihtiyacı yoktu-

"Ne istiyorsun dostum," dedi morarmaktan şişmiş dudaklarının arasından.

Ne zaman yumruk yemişti? Hangi cehennemdeydi? Soruları gri maddesine gönderirken beyni halsiz, hafızası düzensizdi. Aynı şekilde, vücudundaki hisler de bir uyuşukluktan damıtılmıştı, ağrı ve sızıların yankılarından başka bir şey kaydedilmiyordu. Kendini ne kadar berbat hissettiği düşünüldüğünde bu muhtemelen iyi bir şeydi-

"Bana bir şey verdiniz," diye mırıldandı.

"Sodyum pentotal," dedi erkek sesi.

Doğruluk serumu mu? Bu ne *lan*?

Duyusal bataklığının içinden, "Bu bir Jean-Claude Van Damme filmi mi? Bu da sodyum tiyopental. Demek gerçekten Avrupalısın, ha?"

"Aksanım bana ihanet ediyor."

"Bu ve bileşimin Avrupa'da üretiminin yasaklanmış olması Ocak 2011'de ABD'ye girecek ve Avrupa kaynaklarından da özel ithalat yapılamayacak." Kaşlarını çatı ve göz çukurlarının daha da zonklamasına neden olduğu için hemen kesti. "Ama yine de... yasalar hakkında endişelenmiyorsun, değil mi?"

Bir duraklama oldu. "Korkarım oldukça iradeli birisiniz, Dr. St. Claire."

"Daha kötülerini de duydum."

"Aynen öyle. Size ikinci bir doz vermemiz gerekecek."

Gus bir kahkaha attı ve sonra kaburgaları acıyınca yüzünü buruşturdu.

"Dikkatli ol," diye homurdandı. "Beni öldürebilirsin."

"Çok dikkatli olacağım."

Kolunun iç kısmında bir parmaklık hissettiğinde yüzünü aşağı çevirdi.

"Bekle, ispirto yok mu? Doğruluk serumunu almayı başardın, ama bir Walgreens'e git ve bir şeyler al!"

Dirseğinin kıvrımındaki sıkışmayı gidermek için masaj yapmaya gittiğinde, her iki kolunun da kırk-on beş derecelik bir açıyla büküldüğünü ve bileklerinden bağlandığını fark etti - ve bu, yüksek arkalıklı, sert koltuklu bir sandalyede oturduğunu ortaya çıkardı. Bacakları da aynı şekilde ayak bileklerinden bağlanmıştı.

Sanki eski usul elektrikli sandalyede bir mahkum gibiydi.

Yine de başının arkasında yumuşak bir şey vardı, sanki rahat etmesi için ensesine bir yastık sokulmuştu.

"Bağışlayın beni," dedi ses. "Enfeksiyon konularında resmi olarak eğitilmedim. Tıpkı sizin gibi."

"Yani insanları uyuşturmak senin için daha çok bir hobi." Gus kuruyan dudaklarını yalamaya çalıştı ama dili zımpara kâğıdı gibiydi. "Etrafta hiç kolan yoktur herhalde... gazozlu olandan bahsediyorum, *burunlu* olandan değil. O şey çok hızlı etki ediyor, değil mi?"

"Belki de sonunda sizin için uygun doza ulaştık."

Yeni bir sersemlik dalgası bilincinin üzerine çökerken, Gus aniden apartman dairesine geri döndüğünü hatırladı. Phalen'in laboratuvarından çıktıktan sonra garajdan içeri girmiş... paspasının üzerinde bir zarfın içinde çılgınca evraklar bulmuş... ve sonra yalnız olmadığını fark etmişti. Siyahlar içinde bir erkek ona silah doğrultmuş ve göğsünden vurmuştu ama kurşunla değil. Bir okla.

Ve tam beyni bağlantıları kurmaya başlamıştı ki, öne doğru düşüp-

Yüz. Bu da ağzını açıklıyor.

Kahretsin, diye düşündü. Oyalanması gerekiyordu. Belki birileri onu arıyordur. Belki de kaçırılmıştı, hayır, bu hüsnükuruntudan başka bir şey değildi. Yalnız yaşıyordu ve lanet olası işinden daha yeni ayrılmıştı ve yeni işinin başlamasına daha iki hafta vardı. Ve onu özlemiş olabilecek tek kişi şimdi ondan nefret ediyordu çünkü o-

"Senaryoya uymuyorsun," diye mırıldandı.

"Anlayamadım?"

"Senaryo. Bilirsin, filmdeki gibi?"

"Tam tersine," dedi aksanlı ses. "Her şey planladığım gibi gitti. Bu da beni yazar yapıyor, değil mi?"

Kafasının içinde daireler çizdiğinin farkında olan Gus, programa ayak uydurmaya çalıştı. Ne halt ediyordu-

"Hayır, hayır, hayır, eğer bu seksenli yıllara ait bir aksiyon filmi olsaydı..." Dili çöl ağzının içinde tıkırdadı. "... riskler daha yüksek olurdu. Olduğumuz yerde değil de bir binanın kenarında asılı olurduk. Nerede olduğumuzu söylemiştin?"

"Ben yapmadım," diye kibirli bir yanıt geldi.

Başka bir *vay be* dalgası ona çarptığında, sanki üçüncü kez enjekte edilmiş gibiydi. "Vay canına. Kendin yap tüyosu - eğer bunu kendin yaparsan, kovalayıcı için hazır ol. Bu bir doooooooooooooozy..."

"Sakinleştiricinin etkisinin henüz tam olarak geçmediğinden şüpheleniyorum." "Hangisini kullandınız?"

"Fark eder mi?"

Konuşmaya devam etmeliydi... "Hayır, değil-hey, neredeyiz? Hiçbir şey göremiyorum."

"Göz maskesi takmışsın."

"Ohhh, bu her şeyi açıklıyor." Gus sertçe yutkunurken tükürük bezleri midesi boşalacakmış gibi karıncalanmaya başladı. "Biliyor musun... Sanırım hasta olabilirim."

"Oh, güzel. Olmamız gereken yerdeyiz. Endişelenmeyin, bu da geçecek."

"Demek bunu daha önce yaptın, ha?" Biraz öksürerek guatrlı reRex'ine sakinleşmesini söyledi. "Bir içkiye ihtiyacım var dostum... Ağzım tatlı oldu. Bekle, ben

bence bu yanlış kelime."

Başı yana doğru yattığında, nazik ellerle hemen yeniden bağlandı, boynundaki gerginlik giderildi, yastık da aynı şekilde rahatlık düşünülerek yeniden düzenlendi.

"Teşekkürler," diye mırıldandı. "Biliyorsun... tüm bu adam kaçırma olayı işe yaramıyor... dışarıda, konaklama... sektöründe bir geleceğin var."

"Teşekkür ederim, Dr. St. Claire."

"Rica ederim. İyi bir eleştiri bekleyebilirsiniz... Goodly'de... Google'da yani..."

"Evet, sanırım hazırız Dr. St. Claire."

"Evet, daha iyi..." Tiyopentalin sorunu buydu. Seni çok uyumlu yaptı. "...soruları halledin. Bilincimi kaybetmeden önce zamanım tükeniyor."

Muhtemelen daha fazla korkmalıydı. Bu konuşmadan canlı çıkacağı şüpheliydi ve kimsenin onun cesedini bulacağını sanmıyordu.

-

"C.P. Phalen'in evine nasıl gireceğimi bilmem gerekiyor, Dr. St. Claire." Annnnnnnnn ve işte oradaydı. Hiç şaşırmadım.

"Zillow'u denediniz mi?" Gus biraz güldü, sonra öksürerek boğazını temizlemek zorunda kaldı. "SNL'in Zillow üzerine yaptığı skeci gördün mü?"

"Bana girişlerin şifresini söyleyeceksin. Sonra da işimizi bitirebiliriz."

Gus'ın karmakarışık yumurta beyni, söz konusu sarışın kadının her zaman giydiği topuklu ayakkabılar içinde uzun boylu, siyah takım elbisesi vücuduna uygun, saçları kameraya hazır bir görüntüsünü çıkardı. Lanet olası Phalen. Onunla ilk tanıştığı andan itibaren onun için çok önemliydi ve sonra işler o kadar derinleşmişti ki, yeraltı laboratuvarını terk etmek ve en büyük rakibine sığınmak zorunda kalmıştı. Ve en can alıcı nokta? İstenmeyen sonuçlar yasasına göre, evrak işleri sayesinde Vita-12b'yi de yanında götürüyordu.

Çok uzun süre hayatta kalacağından değil.

Vedalaşmalarının berbat olduğunu düşündü. Onunki ve Phalen'inki, yani.

Ama nasıl iyi bir veda olabilirdi ki? Ona aşıktı.

"Oh, Hans," dedi üzüntüyle. "Sanırım bu ilişkimizin en iyi kısmının sonu."

Bir duraklama daha oldu. "Benim adım Hans değil."

"Seni kafamda Gruber'ladım. Bil diye söylüyorum."

"İltifat aldım. Ivan Reitman en sevdiğim aktörlerden biridir." "Alan Rickman demek istiyorsun. Reitman yapımcı olarak *Hayalet Avcıları*'nı yaptı."

Yumuşak bir kıkırdama neredeyse bir mırıltı gibiydi. "Çok zekisiniz, Dr. St. Claire. Ve artık şaşırtmaca zamanı bitti."

"Büyük laf ettin Hans ve bu çok kötü oldu. İleri geri konuşmamız hoşuma gidiyordu. İlk sersemliğim geçiyor ve şu anda kendimi oldukça konuşkan hissediyorum." "Güzel. Senin için."

Bir tür ikinci aşama hızlanırken, vücudunda titremeler başladı, vızıltılı bir enerji dişlerinin takırdamasına neden oldu.

Nöbet mi geliyor? Merak etti.

"Umursadığınızdan değil," diye gevezelik etti, "ama Alan Rickman'ın bu kadar genç ölmesinden nefret ediyorum. Ve beni her zaman rahatsız eden bir şey daha var biliyor musun? Alex Trebek. Bu da bana Patrick Swayze'yi düşündürüyor... Michael Landon. John Hurt. Bu on beşinin ortak noktası ne biliyor musun?"

"Dr. St. Claire, iz üzerindeyiz-"

"Pankreas kanseri." Gus başını salladı ve yüz maskesinin hareket ettiğini, kulaklarının etrafındaki bandın kaydığını hissetti. "Sessiz bir katil, çoğu kişi çok geç olana kadar farkına varmıyor ve o zaman da geleneksel tedavilerle tam bir baş belası oluyor - Whipple prosedürünü uygulasanız bile, on beş yıllık hayatta kalma oranı sadece yüzde yirmi. Bu konuda daha iyisini yapmalıyız-"

Boynunun ön tarafındaki keskin, ince bir basınç çizgisi onu durdurdu. "Kodlar, Dr. St. Claire."

Gus yutkundu ve bıçağın adem elmasını kestiğini hissetti. "Bu bir bıçak mı, Hans?"

"Bu bir kalem değil."

"Şu haline bak, tam bir şakacı."

Birden aklına C.P. Phalen'in bir başka görüntüsü geldi. Bu kez takım elbisesi ya da stillies yoktu ve solgun saçları dağılmıştı, yüzü makyajsız daha gençti. Onun Reece'lerinden birini giyiyordu, lacivertin yumuşak kıvrımları

Mavi kumaş vüçudunun üst kısmını sarıyordu ve laboratuvarıa bir hastane yatağında oturuyordu. Korkmuştu ve tıpkı diğır tüm hastaları gibi korkusunu elinden geldiğince bastırmaya çalışıyordu.

Tıpkı Daniel Joseph gibiydi. Dördüncü evre. Gerçi farklı türde bir kanserdi ama bunun bir önemi yoktu çünkü onunki de artık tedavi edilemiyordu.

Tanrım, o kadından nefret ediyordu.

İyi. Sadece ondan nefret edebilmeyi *diledi*. Ve bu notta.

"O bıçağı şimdi kullansan iyi olur Hans," dedi Gus usulca. "Çünkü o kadına zarar vermene yardım edeceğime ölürüm."

DÖRT

Peki neden Vita'yı Gus'a verdin?"

Catherine Phillips Phalen omzunun üzerinden Suburban'ın orta koltuk sırasına bakarken aklına iki şey geldi. Birincisi, görüş açısına bakılırsa, görünüşe göre arabayı o kullanıyordu. Bu sürpriz olmaması gereken bir haberdı ve muhtemelen herhangi bir direksiyonun başına geçmesi için bir kontrendikasyondı. İkincisi, Daniel'ın arka kapının karartılmış camına yaslanmış, omuzları göğsüne çökmüş, çoğunlukla kel olan kafası kötü bir şekilde eğilmiş, bir kolu kucığında ölü gibi yatarken, muhtemelen onu arka koltukta Rat'in üzerine yatırmalıydı.

"Neredeyse eve geldik," dediğini duydu, arazisini işaretleyen büyük taş duvar köy yolunun kenarında yanlarından geçmeye başladığında. "Bir milden az kaldı."

Yanındaki muhafız başını salladı ama telefonundan başını kaldırmadı. Kadının malikânesine hızlı bir şekilde geri dönmesindeki rolü tepedeki drone yayını izlemektir. Bu arada, bu vardiya için görevlendirilmiş ortağı arka koltukta oturuyor ve sürekli dönüyordu, gözleri baykuşa layık bir şekilde üç-altmış dönüyordu. Yanında getirdiği diğer iki kişi hâlâ Plattsburgh'da Gus St. Claire'in dairesini inceliyor, bulamayacaklarına bahse girmeye hazır olduğu şeyleri arıyorlardı: Parmak izleri, ayak izleri... doktora ait olmayan saç ve kıl örnekleri.

Elini karnının üzerine koydu. *Gus. Seni bulacağım, yemin ederim.*

Yemin etmek ya da dua etmek ya da her neyse onu yapmak ister gibi aşağıya bakarken, sanki taşıdığı çocuk Tanrı ya da başka bir şeydi.

Bu da onu Bakire Meryem yapar. Ya da Bakire Catherine, olduğu gibi

-

Tamam. Çok i y i y d i . Aklını kaçırmıştı.

Daniel tekrar konuştu. "Adamın kafasına bir hedef tahtası da koyabilirdin. Geri. O sen ve ben gibi değil."

Bu sayılamayacak kadar çok açıdan doğru, diye düşündü.

Gus tanıdığı en iyi onkolog, araştırmacı ve doktordu ama aynı zamanda erkekler arasında bir prens, Nobel Barış Ödüllü bir beyne sahip Afro-sporcu bir karşı kültür asisi, bir azizin ahlaki pusulası ve yetmişli yıllardan kalma konser tişörtlerine karşı açıklanamaz ama bir şekilde büyüleyici bir tutkusu vardı. Basketbolu da severdi. Kutu kola.

Neydi o, eHarmony pro11e'1 mı?

"Neden bana söylemedin?" Daniel talep etti.

"Ne hakkında," dedi alçak sesle uyararak.

Bu da doğal olarak görmezden gelindi: "O ilacı dağıtacaksınız." "Bizim hastamız olmayacağına karar verdin. O zaman neden umursuyorsun?" Yanıt alamayınca dikiz aynasından yukarı baktı. "Bir şey ulaşılamaz olduğunda, onun bizim için değerinin daha iyi anlaşılması ne tuhaf, değil mi?"

Vay canına. Ölümcül bir hastaya bunu söyleyen bir pislikti. Ama bu bok onun için de geçerliydi.

Ve o da adamı en az Daniel kadar özlemişti.

"Gus senin doktorundu," diye devam etti - çünkü canı yandığında hep iki katına çıkar ve aynı zamanda kendi kendine konuşurdu. "Ailen değil, arkadaşın değil, gizli operasyon müşterilerinden biri değil. Ayrıca, imzama tanık olduğunda bana neyi imzaladığının önemli olmadığını söylemiştin, hatırladın mı?"

"Hükümet için çalışıyordum, hatırlayın, *yani* müşterilerim yoktu. Ve sen bana yalan söyledin. Bana bunun bir sağlık hizmeti vekaleti ya da öyle bir şey olduğunu söyledin."

Tekrar ona baktı. "Walters'taki küçük maceranızın başında insanlardan sakladıklarınızı düşünürsek, yerinizde olsam o camdan eve taş atmazdım-"

"Seninle yaşayabilirdi. Tanrım, eve yığdığın bu değiştirilebilir kiralık silahlar onu da koruyabilirdi. Ya da belki de yüz kadar silahınızdan bir ya da ikisini ayırıp onu izletebilirdiniz-"

"Bu konuyu sizinle tartışmayacağım."

"Kalmasını sağlamak için son çabanız bu muydu? Ona ilacı vermek?"

"İşte geldik." Mülkünün ön kapısı ileride görüldüğünde, yirmi ayak yüksekliğindeki taş duvardaki tek kırılma noktası onlardı ve arkalarında kimse olmamasına rağmen dönüş sinyali yukarı doğru kırdı. "Benim için, yani sizin için hazırda bekleyen tıbbi personelimiz var. Sen."

"Benim onlara ihtiyacım

yok." "Benim de yok."

Hey, iki kişi savunmaya geçebilir.

Güvenlik kontrol noktasının önünde frene bastığında, gerginliğini atmanın bir yolu olarak demir parmaklıklara çarpmaya hazırdı. Bu yüzden etrafında döndü, bir kaşını patlattı ve 1ght seçmeye devam etti.

"Sebzelerini yemesi istenen bir çocuk gibi konuşuyorsun."

"Siktir git, Phalen."

"Sen de Joseph."

Kapılar açılmaya başladığında direksiyona yeniden odaklandı ve gaza basmadan önce iki yarının tamamen genişlemesini beklemedi. Uzak tarafta, arazinin önceki sahibi tarafından dikilmiş ağaçlar, doğrudan genişleyen taş kalenin ön girişine giden yeşil bir kanaldı ve porte cochere'nin altında durduğunda, beyaz önlüklü ve ameliyat önlüklü insanlar gri gün ışığına akın etti. Doktor ve hemşirelerden oluşan sıra cipi doldurdu ve yanındaki koruma görevlisi inip Daniel'in kapısını bir belboy gibi açtı.

Sağlık personeli Daniel'in etrafında her an kalbi duracakmış gibi kümelenirken konuşmalar uzayıp gidiyordu. Ve doğal olarak, dünyanın en kötü hastası işbirliği yapmayı reddetti-özellikle de tekerlekli sandalye getirildiğinde.

Kendi kişisel 911 tıbbi müdahalesine vuran adamın ağzı kulaklarına varmaya başladı. Çünkü tabii ki, yardım teklifiyle yüzleşmek: "Bırak beni, buna ihtiyacım yok, nerede-"

"Lydia hemen arkamızda," diye araya girdi C.P. omzunun üzerinden. "Sakin ol."

Onun sesini duyan herkes durakladı; tüm faturaları siz ödediğinizde böyle oluyordu: İnsanlar sizi dinliyor, söylediklerinizi yapıyor ve gitmelerini emrettiğiniz yere gidiyorlardı. Hayatının bu kısmını seviyordu.

Onun sözünden çıkmayan tek kişi Gus olmuştu.

Eli tekrar karnının alt kısmına gittiğinde, avucunu tekrar direksiyona bastırdı. Ne zaman onu düşünse neden hep böyle yapıyordu? Ne de olsa onun bebeği değildi.

Harley'in derin gırtlaktan gelen homurtusu, motosiklet allée'den geçerken daha da yükseldi - ve sonra wolven oradaydı, kasksız, saçları arkaya taranmış, gözleri ön kapıdaki kaos kongresine dikilmiş, sevdiği adamı arıyordu.

C.P. bir anlığına kadına duyduğu minnettarlığı tazeledi. Kurt.
O her ne haltsa.

Hiçbir şey onu erkeğinden uzak
tutamayacaktı. "Bay Joseph, ısrar etmek
zorundayım-" "Sizi değerlendirmemize izin
verirseniz-"

"Seni tekerlekli sandalyeye bindirelim-"

Tıbbi konuşmaların sesi yeniden yükselince gözlerini devirdi. "Artık sizinle dövüşmeyecek. Artık ihtiyacı olan şeye sahip."

Lydia daha önce hiç bisiklet kullanmadığını söylese de, durma işini bir profesyonel gibi halletti, cipin önüne yanaştı, frene bastı ve motoru durdurdu. Ayağı tekmeledikten ve motoru yatırdıktan sonra, attan inerken anahtarları da yanına aldı ve selamlama amacıyla taş denizinin içinden geçerek anahtarları Daniel'e verdi.

Kızın gözleri adamın yüzünü ararken, adam da sanki yıllardır birbirlerinden uzaktaymışlar gibi aynı şeyi kıza yaptı.

"Nasıl buldun?" diye sordu zayıf bir sesle.

"Şimdi anlıyorum." Kurt adam onun yüzünü okşadı. "Bisiklet özgürlüktür." "Evet." Gözlerini kapadı ve cipin koltuğuna gömüldü. "Bu doğru."

"Bunu istemiyor," dedi Lydia tekerlekli sandalyeli hemşireye. "Eve kendi başına girecek. Öyle değil mi?"

Daniel başını sallayıp Lydia'ya yardım etmesi için elini uzattığında, sağlık personeli konuyu zorlamadı.

Uzun mu? Altı ay mı oldu? Çenesinin açısının ne anlama geldiğini biliyorlardı.

Sonra da kadını oldu. Wolven,
daha doğrusu.

"Şimdi Plattsburgh'a mı dönüyoruz?"

C.P.'nin kulağındaki erkek sesi kafa karıştırıcı bir kesintiydi. Ama sonra kafasını sallayarak temizledi ve içeriye doğru eğilmiş olan muhafıza baktı.

Yapmak istediği şey bu muydu? Hızlı bir sekansta, Gus'ın evinin önüne gelişini yeniden canlandırdı. Çılgına dönmüştü. Dikkati dağılmıştı. Ama o kısa araba yolundaki bisikleti, karın tembel daireler çizerek düşüşünü ya da içeride olanlara rağmen dışarıdan her şeyin ne kadar temiz ve düzenli görüldüğünü asla unutmayacağını biliyordu. Eğer daha iyi bilmeseydi, herkes gibi o da her şeyin yolunda olduğunu varsayacaktı.

Konut dumanla lekelenmiş, bomba delikleriyle çukurlaşmış ya da çürümüş, çürümüş ve kendi üzerine düşmek üzere olmalıydı.

Dışarı çıkarken, yanındaki iki korumaya ilk kendisinin gideceğini söyleyerek havlamıştı; geriye dönüp baktığında bunun mantıklı bir düşünceden çok kontrolü ele alma ihtiyacıyla ilgili olduğunu görebiliyordu. Ama oraya gidip garaj kapısını kaldıracak şifreyi girecek kişinin kendisi olmasını istemişti. Gus ona yeni laboratuvar alanındaki ilk gününde, acil durum irtibat kişisini sorduğunda tuş takımının altı rakamını vermişti.

Tanrım, onu hâlâ o ce'sinde, cam masasının diğer tarafında otururken, bir dizinde delik olan mavi bir kot pantolon ve 19 Nisan 1977'de Cincinnati, OH'de düzenlenen bir konser için Led Zeppelin tişörtü giyerken hayal edebiliyordu.

Onunla ilgili böyle ayrıntıları hatırlayabilmesi ne tuhaf. Ve diğer pek çok şeyi unutması.

1-1-2-7-4-2.

Rastgele sıralamayı not etmişti ve adam onu bırakmaya gittiğinde, ona hala bir acil durum irtibat kişisi vermediğini hatırlatmıştı.

Omzunun üzerinden ona baktı, kaşlarını salladı ve "*Görünüşe göre o sensin*" dedi.

Bu yüzden garaj kapısını açtırmıştı ve paneller yükselip Tesla'yı ortaya çıkardığı anda aklının bir köşesinde alarm zili çalmıştı.

Hâlâ çalışıyordu. Ve hala ona ne söylemeye çalıştığını anlayamıyordu-

"Bayan Phalen?"

Garip bir kopuşla muhafıza odaklandı. Adamın eğilirkenki duruşu dinamikti, iyi eğitilmiş bedeni, mecbur kalsa saatlerce tutabileceği bir denge üzerinde duruyordu. Bir an için yüz hatları ve saç rengi değişti. Artık siyah saçlı ve siyah gözlü değil, sarışın ve bebek mavisi olmuştu. Sonra, bir göz kırpmasıyla diğeri arasında, helikopterinin inip kalktığı çimenlikte bir ceset gördü. Yakışıklı yüzün derisi griydi, bakışları görmüyordu, o parlak bahar gökyüzü gözleri artık bilinçle aydınlanmıyordu.

Eli tekrar karnına gitti ve bu sefer öylece kalmasına izin verdi. "Sen geri dön," dediğini duydu.

Sarsıntılı hareketlerle sürücü kapısını açtı ve yere atladı. "Tesla'yı kontrol edin ve nöbetçi modunda bırakılıp bırakılmadığına bakın. Kamera görüntüleri için arabaya veya bilgisayarına erişmek için herhangi bir PIN kodu varsa, bir-bir-iki-yedi-dört-iki kullanın. Şu tekerlekli iPhone'ların nasıl çalıştığını tam olarak bilmiyorum."

Gardiyan başını salladı. "Tekrar edebilir misiniz?"

"Jimi Hendrix'in doğum günü," diye duyurdu arkadaki adam öne doğru yürürken. "Ben hallederim."

Bu sıralamayı açıklıyor, değil mi? Gus'ın tüm zamanlardaki en sevdiği müzisyen.

Tesla'lara gelince, 2017 yılında güvenlik görevlileri ona asla bir Tesla sahibi olamayacağını çünkü dikkatli olmazsan her şeyi kaydettiklerini söylemişti. Endişelenecek bir şey yok. Bir şey gibi ses çıkaran gaz motorlu arabaları severdi. Ama ya Gus'ın lanet olası Tinkertoy'u hırsızlığı yakalamayı başarırsa? Şirketin adını bir daha asla boş yere ağzına almayacağına söz verdi.

C.P. malikânesinin eşiğine doğru ilerlerken, onaylamayan bir kibitz içinde oyalanan beyaz önlüklülerin arasından sıyrıldı ve içeri adımını attığı anda gözleri sol tarafa kaydı. Lydia ve Daniel yavaş yavaş yollarına devam ediyorlardı.

dönüm büyüklüğündeki siyah-beyaz fuayesinden geçerek evin arka tarafındaki yatak odalarına doğru ilerledi.

Onların gidişini izlerken kendi amaçlı ivmesi kayboldu.

Onları kıskanmak onun açısından hatalı bir mantıktı çünkü kimse onların uğraştığı şeyi istemezdi.

Ve yine de onlar koridorda kaybolup yüz yıl önce onlara verdiği yatak odası süitinin kapısından geçene kadar devam edemedi. Ya da belki de iki yüz yıldır.

Pekala, gerçekler ortaya çıktıktan, Daniel vurulduktan ve dördüncü evre kanser teşhisi, tüm ölümcül hastalıkların varlıklarını ilk kez duyurduklarında yaptıkları gibi hayatını altüst ettikten sonra, Nisan ayında taşınmışlardı.

Dikkatini toparlayan C.P. yolun yarısında çiftin ayak izlerini takip etti ve çalışma odasının kapalı kapısına geldiğinde, kapıyı çalmadan bir yere giren insanları düşündü. Ve görmemeleri gereken şeyleri gördüler. Ve doğru olan sonuçlara atladılar.

Gus onu ve işini doğru nedenlerle terk etmişti. Ama onun yeşil otlığı sadece yabancı otlarla dolu değildi, içine gömülecekti.

Karnı zil çalarken ite kaka içeri girdi ve doğruca masasına gitti. Oturup boş, parlak yüzeye baktı. Bir ayna gibiydi ve en son istediği şey kendine bakmaktı, bu yüzden telefon bölmesinin serbest bırakılmasını tetikledi: OI bir tarafa, bir panel geri çekildi ve bir platform yukarı kalkarak ona şifreli bir sabit hat sundu.

Hafızasından tuşladı ve arkasına yaslandı. Zil çalmaya başladığında, üzerindeki Reece'i daha yakına çekti ve yüzünü yakanın üst kısmına çevirdi. Gus'ın her zaman kullandığı kolonya, tıraş losyonu ya da sabun soluyordu ama hâlâ onun kokusunu alabiliyordu.

Ya da belki de hayal görüyordu. Her iki durumda da işe yaradı... Gus'ı sanki karşısında duruyormuş gibi net bir şekilde gördü, varlığı çağrılmıştı-

"Catherine, ne hoş bir sürpriz."

Gunnar Rhobes'un r'leri yuvarlama şekli, ahizeyi dört ya da on beş kez, tam da onun kibirli kulağına çarpmak istemesine neden oldu.

"Gus'a ne yaptın?" diye sordu.

"Pardon?"

"Bu sözde kibar saçmalığı bana bırak." Dönerek arka bahçeye bakan tavandan tabana pencerelere baktı. "Nerede o?"

"Hatırlarsanız, yerinin tespit edilemediğini size bildiren bendim-"

"Dikkatleri başka yöne çekmek için daha iyi bir yol var mı? Ve *sakın* Böyle düşünmüyormuşsun gibi davran. Sen her şeyi yapabilirsin, Rhobes."

"Teşekkür ederim," dedi adam kuru bir sesle. "Hakaretlerinizin ortasında bana iltifat ettiniz-"

"Yalan söyledin,
Gunnar." "Ne
hakkında?"

"Arabası garajdaydı." Başını salladı. "Bir saat önce beni aradığında arabanın garaj yolunda olduğunu söylemiştin. Bu oldukça büyük bir tutarsızlık, öyle değil mi?"

Çeşitli şekillerde yorumlanabilecek bir sessizlik anı yaşandı. Sonra baş iş rakibi şöyle dedi: "Böyle bir ayrıntı yüzünden beni onursuzlukla mı suçluyorsun?"

"İçinde. Garajda. Garajda." Ormanın kenarında, Ekim ayında ölmüş olan soluk kahverengi çalıların arasında neredeyse görünmez olan bir geyik yumuşak adımlarla ilerliyordu. "Seninki gibi bir imparatorluğu yöneten bir adamın böyle bir şeyi unutacağına inanmamı mı bekliyorsun?"

"Onun evine ben gitmedim. Ortaklarımdan biri gitti."

"Ortaklar. Onlara böyle mi diyorsunuz?"

"Kiraladığınız paralı askerlerden başka bir şey olarak mı bahsediyorsunuz? Ve bugün tıp bilimindeki en önemli beynin kaybolduğunu düşünürsek, bunu gerçekten tartışıyor muyuz?"

Dişi ilerledi, her toynağını tam olarak seçilmiş bir noktaya yerleştirmiş gibi görünüyordu, çok dikkatli, çok hiperfarkındaydı. Sonra hayvanın başını kaldırmasına neden olan bir ses duyuldu; kuyruğu kıpırdarken radar gibi kulakları havalandı, kalçaları kaçmaya hazırmış gibi titredi.

İlk testte hayatta kalmanın, paranoyakların üreyecek kadar uzun yaşama ve yavrularını hayatta tutma eğiliminde olmalarını gerektirmesi ne kadar komik. Yani endişeli genler galip geldi.

"Anlamıyorum," dedi sıkıntıyla. "O artık senin için çalışıyor. Sen kazandın. Neden rol yapmak zorundasın?"

"Seni iyi niyetle aradım," diye tersledi Rhobes. "Ben senden hoşlanmıyorum, sen de benden hoşlanmıyorsun. Biz sadece rakip değiliz, düşmanız ve haklısın. Ben kazandım ve o artık benim için çalışıyor - işte bu yüzden onun *lanet* olası yerini öğrenmek istiyorum."

Geyik, sanki onu ürküten bu kezzapmış gibi ağaçlara doğru geri kaçtı ve C.P. masasına doğru döndü. Objektif bir gözle, seçtiği ölçülü dekora baktı; mobilyalar modern ve tek renkli, duvarlardaki sanat eserleri soyut ve bir servet değerinde, bağlı halı bir golf deliğinin etrafındaki yeşil kadar yakın kırılmış bir vanilya çimi.

Yolun karşısındaki Rothko'ya bakarak tüm borçlarını hızlıca hesapladı ve bu şeyi satarsa New York'taki Sotheby's'in ne kadar pay alacağını merak etti. Sonra böyle düşünmek zorunda olmadığını hatırladı. Zamanı nakit durumundan çok daha hızlı tükeniyordu.

"Daha önce küfür ettiğini hiç duymamıştım," dedi dalgınca.

Rhobes tükenmiş gibi nefes verdi. "Aralarından seçim yapabileceğin bir sürü başka kelime var. Özellikle de insan on bir dil konuşuyorsa."

"Sen iyi bir öğrenci değil misin?" Gözlerini kapadı ve adamı Avrupa kesimli takım elbiselerinden birinin içinde, ince pantolonlu ve çift delikli, kruvaze ceketli olarak hayal etti. "Bütün o başarı rozetlerini nerede saklıyorsun?"

"Alt kattaki banyomda, misafirler hayranlıkla bakabilsin diye tabii ki." Bir sessizlik oldu. "Bana sadece Vita-12b satabilirdin, Catherine. Böylece pek çok tatsızlık da önlenmiş olurdu."

"Sana bir teklif yapmanı söylemiştim. Bunun yerine bilim adamıma baskın yaptın."

"Benim yerimde olsaydınız siz de aynısını yapardınız. Gus St. Claire o kanser ilacından daha değerli. O başlı başına bir boru hattı, yani ilacın sende kalabilir Catherine. Umarım azalan hesaplarını doldurur."

Bilmiyorsun, diye düşündü neredeyse gülerken. *Artık Gus'ın.*

"Alo?" Rhobes dedi ki. "Seni kaybettim mi?"

Vita-12b'yi Gus'a teslim eden evraklar bir gün önce korumalarından biri tarafından teslim edilmişti ve ön kapıdaki posta yuvasının altındaki halının üzerinde bir sürü açılmamış posta olmasına rağmen,

Daniel belgeyi zarfının dışında bulmuştu. Yani Gus açıkça okumuştı. Ve en kısa zamanda Rhobes'a sahiplik pozisyonunu açacaktı, çünkü bu onları artık işveren/çalışan olmaktan çıkarmıştı. Ortak olmuşlardı.

Ama belli ki bu konuşma gerçekleşmemişti.

C.P. ensesini ovuşturdu. Rhobes neden kiraladığı adamı kaçırsın ki?

Belki de Tesla'nın yeri konusunda adamı yanlış duymuştu.

Ve eğer Gus'ı kaçıran kişi bu evrakın ne olduğunu bilseydi, belgeyi de beraberinde götürür müydü?

"Seni aradığımda," dedi, "telefonuna cevap veriyorsun." "Bu sefer açtım, değil mi?"

"Her seferinde. Telefonlarıma cevap ver, Gunnar."

Bağlantıdan gelen kıkırdama neredeyse şefkatliydi. "Senin gibi bir kadın için çok kaba."

C.P. elini Reece'in üzerinde gezdirdi. "Artık boy konusunda endişelenmiyorum." "Senin için ne büyük şans. Bu, talihinin tersine dönmesini kolaylaştıracak.

ayarlama."

"Biliyor musun Rhobes, bir an için neredeyse senden nefret etmiyordum."

"Öyle mi? Nedenmiş o?"

"Olaylar hakkında ne kadar çok şey bilmediğinin tadını çıkarıyordum. Ama sonra gidip bana kiminle konuştuğumu hatırlatmak zorunda kaldın."

"Gerçek neyse odur, kim yorum yaparsa yapsın." "Sadece çağrıma cevap ver."

Telefonu istediği gibi kapattı, ahize beşiğe çarptığında sert bir çatırtı duyuldu. O kendini beğenmiş piçin Houston'daki gökdeleninde oturduğunu ve cep telefonunu kafasının yanından söküp aldığını hayal etmek onu biraz gülümsetti. Kulağındaki çınlamanın bir süre daha devam etmesini umuyordu.

Pencerelere dönerek orman hattında dişi geyiği aradı. Şefkatli ayaklı sevgili bir daha ortaya çıkmamıştı ve C.P. çamların ve akçaağaçların arasında ne tür yırtıcıların gizleniyor olabileceğini düşündükçe, pastoral arazi, narin hayvanın sığınabileceği bir sığınaktan ziyade bir tehdit gibi görünüyordu.

Soğuk kış geliyordu. Yeterince yiyeceği nereden bulacaktı?

C.P. avucunun ağırlığını karnında hissetti, Gus St. Claire'i düşündü... ve son bir iki gündür üzerinde büyüyen farkındalığa daha fazla dayanamadı.

Onu düşündüğünde kendini hep elini oraya koyarken bulmasının nedeni neydi?

Bebeğin kendisinden olmasını

diledi. İşte. Söylemişti.

Düşündüm.

Her neyse.

Ahizeyi tekrar eline almak istediğinin bilincine varmadan önce telefona uzandı. Bir kısayolu tuşladığında, koruması cevap vermeden önce sadece bir kez çaldı.

Elini tekrar karnının üzerine koyarken, "Ne dedin sen?" diye bağırdı. "Doktorum nerede?"

BEŞ

Hepsi buradan çıktı mı?"

Daniel yastıklara yaslandığı yerden konuşmaya başlayınca Lydia'nın içinden çenesine kadar örtüyü çekmek geldi. Ona tavuklu şehriye çorbası getir. Tylenol ve belki de Nyquil ver. Orada öylece yatması, nefes alış verişinin sığ ve düzensiz olması, rahatsız olduğunu ve kendini ne kadar kötü hissettiğini belli etmemeye kararlı olduğunu gösteriyordu.

Bunun sadece bir soğuk algınlığı olmasını ne kadar isterdi. Ru. Gıda zehirlenmesi.

"Evet, gitmişler." Yatağın ayak ucunda tereddüt etti, yorganı bacaklarının üzerinden geçirip geçirmemesi gerektiğini düşündü. "Yemek ister misin-"

"Kapalı kapının akıntıyı durduracağını düşünürdünüz." "Doktorlar sadece yardım etmeye çalışıyor."

Onun yanına oturarak soğuk elini tuttu ve bahardan beri paylaştıkları yatak odası süitine göz gezdirirken kendi eliyle ovuşturdu. Odalar gösterişli ve lükstü ama aslında bir otel odasıydı, hiçbir yerde kişisel bir şey yoktu, sofistike ama sade dekor, onun seçeceği ya da sipariş edebileceği bir şey değildi. Zaman içinde biriktirdikleri eşyalarla dolu ve kalıcı olarak yerleştirilmiş düzgün bir evleri olmasını diledi çünkü ikisinin de taşınmaya niyeti yoktu. Sallanan sandalyeler gıcırdayıyordu. Soğuk gecelerde içine kıvrılmak için el yapımı yorganlar. Mutfaktaki bakır tavalara, ayakları yastıklayan örgülü kilimler, güneşli yerlerde yetiştirilmiş yemyeşil bitkiler.

Yine de bu sade dört duvar ve bir tavan bir tür güvenlik battaniyesi haline gelmişti.

Onlar buradayken, tıbbi açıdan bir şey olduğunda, yardım edebilecek insanlar her an hazır bekliyordu.

Otuz metre altınızda bütün bir ekip ve son teknoloji ürünü bir tıbbi tesis varken kim 911'e ihtiyaç duyar ki?

"Yiyecek bir şey ister misin?" diye tekrar sordu.

Daniel'ın zayıf yüzü tiksintiyle buruştu, yarı baygın gözleri neredeyse kayboluyordu. "Tanrım, hayır."

ReRex'te mermer banyoya olan mesafeyi ölçtü. İçeri girdiklerinde, onu yatağa yatırmak en önemli şeydi, bu yüzden kapıya yakın olan tarafındaydı. Ama ya hasta olacaksa? Tuvalete gitmek için yatağın tabanının etrafından dolaşmak birkaç metre ekleyecekti. Ki bu önemli bir şey değildi. Çoğu insan için.

Daniel için mi? Yokuş yukarı, koşar adımda bir buçuk millik bir yürüyüş de olabilirdi. Korku omurgasından yukarı süzüldü ve ensesini sıktı.

"Doktoru çağırabilirim.

Kusacaksan Lipsitz'i geri alabilir misin? Bir-ne diyorlar ona?" Tanrım, beyni her yerde kısa devre yapıyordu.

"Antiemetik. Ve hayır, teşekkürler." Daniel karşı kolunu başının üzerine uzattı ve sanki karın boşluğundaki mide bulantısına yer açmaya çalışıyormuş gibi sırtını kamburlaştırdı. Sanki yuttuğu somut bir nesneymiş gibi. "Dürtme ve dürtülmeden bıktım artık -hey, C.P.'nin bundan sonra ne yapması gerektiğini biliyor musun?"

"Ne?"

"*Star Trek*'te Bones'un sahip olduğu tarayıcı şey. İnsanın üzerinde aşağı yukarı hareket ettirir ve her şeyi bilirdi." Uzvunu yanına yerleştirdi ve gözlerini tamamen kapattı. "Çıkardığı o küçük elektronik vınlama sesini hâlâ hatırlıyorum. Artık noninvaziv yöntemlerle ne kadar ilgilendiğimi anlatamam. Hiç *Star Trek* izledin mi?"

Gözleriyle adamın zayıf yüzünü takip etti ve yanaklarında biraz renk olduğunu görünce rahatladı - ta ki Kuzey Yolu'ndaki yolculuğu ve kar fırtınasını hatırlayana kadar. Muhtemelen rüzgâr yanıyordu.

"Şu Darth Vader'ın olduğu mu?" diye mırıldanırken kendi kendine onun zayıflıklarını saymayı bırakmasını söyledi.

"Hayır, Kaptan Kirk. James Tiberius. Yıldız gemisi *Atılgan* mı? Bu bir şey çağırıştırıyor mu?"

Doktorlar ve hemşireler onu muayene ederken ceketini, sweatshirt'ünü ve tişörtünü çıkarmasını istemişlerdi ve bu kadar ince bir deriden görünen o kadar çok kemik vardı ki... Bir de üst göğüs kafesindeki Hickman hattının çıkarılmasından kaynaklanan morarma ve büzüşmüş yara izi vardı. Girişi ne kadar zaman önce çıkarmışlardı? Kemoterapi işe yaramadıktan sonra mı? Şimdiye kadar iyileşmiş olmalıydı. "Büyükbabamın evinde televizyon yoktu," dedi uyuşuk bir sesle. "Ve C.P.

artık Cathy olarak anılıyor,
sanırım." "Benim için
hâlâ C.P.." "Benim için
de öyle."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra onun elini sıktı. "Lydia." "Evet?"
Düşündüğü her şeyden korktuğu için onun bakışlarıyla karşılaşmaktan korkuyordu.

gözlerindeydi. "Hasta mı olacaksın-"

"O konutta hiçbir şey yapmayacaklarını biliyorsun."

Ne harika bir konu değişikliği. Havayı yumuşatacak bir şey.

"Belki arayabilirler..." Sesinin kaymasına izin verdi. "Tabii ki polisi aramayacaklar, değil mi?"

"Hayır, zaten C.P.'nin korumaları buradaki yerel kolluk kuvvetlerinden daha iyi adli tıp eğitimi almış durumda. Yine de ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar bir yere varamayacaklar. Bu profesyonel bir işti."

Boğazı düğümlenir gibi olurken, "Gus öldü mü?" diye sordu.

Bu retoriğin bir soru olarak ortaya çıkması ne kadar komik. Ve ne kadar adaletsiz. Sanki Daniel tüm bu olanların tek mantıklı sonucunu ortadan kaldırabilirmiş gibi. "Bu gece dağa gitmen gerekiyor."

Lydia kaşlarını çattı ve hemen başını salladı. "Ben seninle kalıyorum-"

"Blade yukarıda olacak ve her ne kadar senin etrafta olmandan nefret etsem de

Onunla gitmelisin. Gus'ın herhangi bir şansı olacaksa, şu anda bize yardım edebilecek tek kişi o."

Ne kadar karşı koysa da, zirvenin gölgelerinde pusuya yatmış, ona bakan, onunla konuşan kırmızı cüppeli güçlü bir erkeğin görüntüsü inkâr edilemezdi. İçgüdüsel olarak onun hem evcil hem de vahşi olmak üzere iki türden olduğunu anlamış gibiydi ve aralarındaki o an uzun sürmemiştii. Saldırı ansızın gelmişti, silah sesleri çınılıyordu, bir tür sayborg kâbusu

Neredeyse ikisini de öldürmenin bir anlamı yoktu. Blade yaralanmıştı ve ona ve kız kardeşine yardım etmişti.

Ertesi gün Daniel sadece yüzeysel düzeyde mantıklı olan sonuçlara varmış ve onun için her şey alt üst olmuştu. İkisi için de.

Blade'le birlikte olmamıştı ve olmayacaktı.

Ona karşı duyduğu çekim, saplantı tek taraflı bir karardı.

Lydia başını salladı ve ayağa kalktı. Yapacağı son şey odadan çıkmak olsa da. "O adamı -ya da o her neyse- bir daha görmek için acele etmiyorum."

Symphath. Onun türünün adı buydu.

Daniel homurdanarak kendini yastıkların üzerine attı ve elini başının üzerinde gezdirirken, bu tanıdık bir hareketti ve ona saçlarının o kadar gür ve güzel olduğu zamanları hatırlattı.

"Yapabilseydim yapardım-"

"Ne yapmak." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Gus'ın evinde kanıt olmayacağını zaten söylemiştin-"

"Yani Blade gitmemiz gereken yer. Eski patronum-"

"Tamamen güvenilirmez biri. Bunu kendin söyledin-"

"Onu aramayı denedim." Sanki onu hiç duymuyormuş gibi başıyla kapıyı işaret etti. "Tıbbi tipleri dışarı çıkardığınızda ve onlarla koridorda konuştuğunuzda. Cevap vermedi - belki de o numarayı öldürmüştür."

Blade'in vurulduktan sonra iyileşmeye çalıştığı dağdaki mağarada olduklarını düşündü. Daniel'in onlara doğru yürüdüğü anı hiç de iyi bir anı değildi.

"Lydia, Gus'a yardım etmek istiyorsak ona ihtiyacımız var."

"O erkeği bulabilsem bile, bize yardım edeceğini nereden biliyorsun-"

"O sana aşık. Ondan istediğin her şeyi yapacaktır." Kız ağzını açtığı anda Daniel avucunu yukarı kaldırdı ve kasvetli bir tonda devam etti. "İkinizi birlikte gördüğümde böyle bir pislik gibi davrandığım için hâlâ üzgünüm. Yanılmışım. Tamamen yanılmışım. Onun ne kadar tehlikeli olduğuna gelince, kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum, özellikle de yukarıda seni koruyan onca kurt varken. Başka bir yolu olsaydı... ama şu anda elimizdeki her şeye ihtiyacımız var."

Daniel'ın yenilgisi yüzündeki çizgilerdeydi, ağzının kenarlarındaki oluklar onu yirmiden çok seksene yakın gösteriyordu.

"Bunu kendim yapardım Lydia. Eğer yapabilseydim."

"Eğer C.P. Phalen'in muhafız birliği bir şey yapamıyorsa, Blade'in yapabileceğini düşündüren nedir?"

"Elimde bir ipucu var. Buradaki ön bahçede o muhafız öldürüldükten sonra FBG sunucusuna geri döndüğümde buldum. Belki bir şey değildir ama Blade bilecektir. O piç kurusu bu ülkedeki gizli laboratuvarlar hakkında benden bile daha çok şey biliyor ve Gus gibi birini başka kim alabilir ki?"

FBG. Federal Genetik Bürosu. ABD hükümetinin insan genomunun bütünlüğünü korumak ve savunmakla görevli sözde gizli bir kolu. Daniel'ın eski "işvereni." Aslında Blade'in tıpkı C.P. Phalen'inki gibi yeraltı laboratuvarlarını bombalayabilmek için kullandığı bir paravandı.

Daniel hayatına ilk girdiğinde ona yalan söylemişti. Ama o da ona yalan söylemişti. Ve evet, iki yanlış bir doğru etmezdi ama ikisinin de kendine göre nedenleri vardı.

Lydia, orman sınırına kadar uzanan bir araziye bakan uzun pencerelere doğru gitti. Derisinin altında, içindeki kurt kaçmaya hazır bir şekilde DNA kafesini takip ediyordu. Özgürlük talep ediyordu.

Daniel'in görevi C.P. Phalen'in gizli tesisini yok etmektir, ancak bu hedefe ulaşmak yerine, orada bir hasta olmuştu ve bir süreliğine Vita-12b'yi test etmesi amaçlanan ilk kişi olmuştu. Ama onca geleneksel tedavi başarısız olduktan sonra? Kimin başka bir ilaca, özellikle de daha önce hiç bir insanda kullanılmamış bir ilaca ihtiyacı vardı ki?

Gus St. Claire bunu Lydia'dan bile daha iyi anlamıştı. Adam hayatını Daniel gibi hastaların yanı sıra onun gibi dava açan aile üyelerine ve sevdiklerine yardım etmeye adanmıştı.

Onun için yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

"Eğer bir şey olsaydı, başka bir şey," diye mırıldandı Daniel, "onun peşine düşerdim. Özellikle de Gus çoktan ölmüş olabileceği için. Ama o adam mucizelere inanırdı ve bazı zamanlar kendi mucizelerinizi yaratmanız gerekir."

Lydia omzunun üzerinden baktı. Adamı orada yatarken çok zayıf görünüyordu, ağır ağır kapanan gözleri kan çanağına dönmüştü, o çok parlak yanaklar şimdi ateşi olduğundan endişelenmesine neden oluyordu - ama beyaz önlüklü tüm o tıp diplomaları bunu kontrol etmişti, değil mi?

Ateşini ölçtüklerini görmüş müydü?

Tanrım, hemşireyi oynamaktan yorulmuştu.

Bu arada, Daniel'ı bırakıp boş işlerle uğraşırsa ve Daniel akut bir olay geçirirse -ki aldığı tedaviler ya da lanet olası kanser yüzünden her an olabileceği konusunda uyarılmışlardı- kendini asla affetmeyecekti.

Ama dağa çıkıp 1. Blade'i bulmaya çalışmazsa, Gus'ın ölümünden kendini sorumlu hissedecekti. Ya da en azından suç ortağı. Ve kendini asla affetmeyecekti.

Sallanırken Gus'ın sesini duydu:

Beni istediğiniz zaman arayın, telefonum her zaman açık.

Bu sözler ona yorgunluk ve panik ikilemi arasında geldi - bunu onlara kaç kez söylediğini sayamıyordu. Ve bunda da ciddiydi. Her zaman söylediği diğer şey neydi?

Madem bu kadar endişeliydin neden beni aramadın?

Hastalarını her zaman ilk sıraya koymuştu.

Öksürük nöbeti de hepsinde olduğu gibi, Daniel'ın saklamaya çalıştığı küçük bir boğaz tıkanıklığıyla başladı. Ama daha öncekilerde olduğu gibi, ciğerlerindeki spazmlar yavaşlamayı ya da raydan çıkmayı reddeden ölümcül bir lokomotif gibiydi.

Hackleme onu yastıklardan yukarı kaldırdı, kendini öne doğru çekip dizlerini bükerek zavallı ciğerlerine tam nefes alma şansı veren bir duruşa geçerken elleri yatağı yumrukluyordu. Nefes almak için çırpınırken ağzı sonuna kadar açıldı ve gözleri şişti, göğsünde ve alnında ter patladı, umutsuzca oksijen çekmeye çalışırken Rush'ı çirkin bir mor renge büründü.

Ona doğru giderken bir havlu kaptı ve masanın üstünden çekip aldı. Aptalca bir şekilde, daha önce birlikte duş aldıklarından beri havlunun hâlâ nemli olduğunu fark etti.

Artık çok geçti. Mürekkep gibi parlak kan lekeleri, altındaki örtüde iz bırakmıştı.

Adam havlu bezi kaptığı gibi, kadın komodine doğru hamle yaptı ve inhaleleri almaya giderken ilaç şişelerini Roor'un üzerine devirdi. Açık ağzına sokarak silindiri sertçe itti ama adam nefes alamıyordu.

"Benimle çalış," dedi. "Sakin ol, benimle çalış."

Lydia'nın ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu. İlacın bronşlarına girip girmediğine dair hiçbir ipucu yoktu. Hiçbir şeye ya da hiç kimseye yakaracak duası kalmamıştı. Gözlerinden yaşlar boşanırken ve kendi göğsü buz gibi bir dehşet bloğuna dönüşürken, bunu daha fazla yapamazdı. Bir gün daha, bir gece daha bu şekilde yaşayamazdı. Öksürüğün kesik kesik, trampet ritmini duymaya dayanamıyordu-

Gelgit hafifçe dönmeye başladı, biraz daha fazla hava aşağı iniyor ve spreyi Daniel'in boğazına taşıyordu. Sonra öksürük bir saniye durakladı. Sonra iki. Sonra üç... saniye.

"Bir tane daha," dedi hırıltıların arasından, tüpün tepesine tekrar vururken. Kurtarma durumunda ona sadece tek bir doz vermesi söylenmiş olmasına rağmen.

Sanki içine bir şey girmiş gibi.

Daniel sonunda rahatlayarak başını topuzlu dizlerinin arasına düşürdüğünde, kendi bacakları da altından çıktı ve yatağının başucundaki Roor'un üzerine çöktü. Titreyen elleriyle havluyu dudaklarından uzaklaştırdı.

Üzerinde o kadar çok kırmızı vardı ki, sanki ölmüş gibi görünüyordu.

Boyalı, diye düzeltti.

Telefona uzanırken, "Doktorları bize geri çağırıyorum," dedi. "Şu anda-"

Daniel onun kolunu tuttu. Umutsuz gözleri onunkilere kilitlendi. "Blade'i bul. Gus'a yardım et. O da senin ve benim için bunu yapardı."

ALTI

*Kara Hançer Kardeşliği Konağı
Caldwell, New York*

Başının iki metre ötesinde bir cep telefonu araba alarmı gibi çaldığında, Kara Hançer Kardeş John Matthew'un eşi Xhex'in aklına iki düşünce geldi: Birincisi, gerçekten uyuyordu ve bu iyi bir haberdi. İkincisi? Eğer uzanıp ona dokunmaya çalışan herif bir tele-pazarlamacıysa, lanet olası Samsung'una uzanıp Ingers'ının onların üzerinde yürümesine izin verecekti.

Elini karanlığa doğru fırlattığında, hızı tutuşundan daha iyiydi ve Samsung'u avuçlamak yerine, o şey köşe cebindeki sekiz topa gitti.

Ama o bir bilardo masasının yanında uyumuyordu, bu yüzden bilardo masası havaya uçtu. "Sonofa-"

Yanı başındaki arkadaşı canlandı, yataktan fırladı ve çırılçıplak bir saldırı ömelmesiyle yere indi. Hançer elinde miydi? Yaşayan ve nefes alan her şeyin bağırsaklarını deşme kapasitesine sahip siyah, keskin bir bıçak. Diğer elinde, lazer dürbünü koridora açılan kapıya çevrilmiş dokuz milimetrelik bir tabanca vardı. Sonra banyonun loş mermer konilerine. Sonra da gömme dolabın panellerine.

"Sorun değil," dedi kolunu uzatırken. "Sadece cevap vermeye çalışırken telefonu düşürdüm."

Sanki Samsung bu dumanı hiç istemiyormuş gibi, herkese neden odada olduğunu hatırlatmak için tekrar çaldı ve elektronik zil

John oI the boil. Siyah hançer yavaşça aşağı inerken Xhex 1...

Banyodan gelen loş ışıktaki, eşinin çıplak vücudu bir aşığın dokunuşuyla aydınlanıyordu; geniş omuzları ve sıkı göğüs kasları, kaburgalı karın kasları ve kanatlı kalçaları, ağır kalçaları ve güçlü baldırları, gücünün ve kuvvetinin hatlarının oluşturduğu gölgelerle rahatlıyordu...

Üçüncü yüzük onu tekrar odaklanmaya itti. Küfrederek hemen kendini aşırı uzattı, yatağın kenarından kaydı ve bel yüksekliğindeki antika karyola çerçevesinden düştü. Yerçekimi açgözlülük edip onu sert bir şekilde yakaladığında, yüzüstü düşmeden önce kendini yakalamaya çalıştı.

Lambanın elektrik kablosu bir şekilde halısına dolandı ve ağır kristal bloğu ve sıcak hava balonu büyüklüğündeki gölgesini üzerine çekmeyi başardı. Neyse ki, üst yarısına çarpan şey üst yarısıydı, bu yüzden işler hafifledi. Ne yazık ki kalçaları ve bacakları da onu takip etti.

Tamponlar ve hava yastıkları olmadan bir araba kazası geçirmek gibiydi.

John tepe lambasının ışığını yaktığında, sanki Kâtip Bakire hâlâ buralardaymış ve tüm bu kargaşayı kontrol etmeye karar vermiş gibi parlak bir ışık yandı.

"Siktir..." Kör olan Xhex dirseğinin kıvrımıyla gözlerini kapattı. O lanet şeyle neredeyse kendini bayıltacağı düşünüldüğünde bunu yapmak kolaydı. "Peki bu saatte bizi kim arıyor?"

Öğleden sonra üç falan mı olmalıydı? İnsan olsaydınız iyi ve güzeldi, vampir olsaydınız tam anlamıyla bir kesinti olurdu.

Dördüncü zil sesi kaydedilip John Matthew yatağın başucuna geldiğinde, elini işlemeli üç çekmeceli sehpanın altına soktu ve nihayet telefonu bulunmaya hazırdı. Telefonu kaptığı gibi kulağına götürerek cevapladı.

"Ne?" "Konuşmaya başlasan iyi edersin yoksa bu kaltağı tersine ararım ve seni de-"

Kadın sesi hemen tanınabilirdi. Ancak bağlantıdan gelen kelime seli neredeyse anlaşılmazdı.

"Whoa, whoa-slow down. Ne...?"

Kendini yukarı iten Xhex, karyolanın yatay rayına yaslandı. John Matthew onun yanında diz çöktüğünde hoparlöre geçti.

"Yavaşlamalısın," dedi telefona. "Neler oluyor?"

Lydia Susi tiz bir ses tonuyla: "Kardeşinizle temasa geçmem gerekiyor."

Xhex gözlerini kapattı. Wolven, pimi çekilmiş bir el bombasını avucunda tutmasını da isteyebilirdi.

"Nedenini sorabilir miyim?" Ya da daha açıkçası: *Sen kafayı mı yedin?*

Hikaye çoğu dramada olduğu gibi ilerledi: İyi bir adam kötü bir durumda ve daha iyi bir seçeneği yok. Blade'i bir bonfire dışında herhangi bir şeyin içine atmanın işleri tamamen berbat edeceği garantiydi.

"Lydia, sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Elinde aptalca fikirler içeren bir küfür listesi vardı. Ama o şey neydi - yararlı mı, nazik mi? "Başka bir çözüm bulman gerektiği dışında."

Tavsiyesini savururken, *cehennem* arkadaşına baktı. John Matthew aralarında ileri geri hareket edince başını salladı.

Hiçbir şekilde komplikasyonlar için gönüllü olmaları gerekmiyordu.

"Gus bizim doktorumuz." Kadın boğazını temizledi. "Ama bundan da öte, o iyi bir adam. İncinmeyi ya da daha kötüsünü hak etmiyor. *Lütfen*. Kardeşine benimle dağda buluşmasını söyleyebilir misin?"

Xhex gözlerini kapattı. "Bunu yapmak istemezsin."

"Katılıyorum. Ancak hiçbirimiz bu durumda olmak istemiyoruz ve daha kötü olan tek şey hiçbir şey yapmadan oturmak."

"Buna saygı duyabilirim, ama neden Blade'in yapabileceğini düşün-"

"Daniel'in patronuydu. Eskiden birlikte çalışırlardı ve Daniel'in elinde Blade'in ne yapacağını bilebileceği bir ipucu var."

Xhex nefesinin altında küfretti. Kahrolası Blade. Tabii ki işler bildiğinden daha karışıktı.

"Daniel eskiden tam olarak ne yapardı?" diye sordu suratsızca.

"ABD hükümetinin gizli bir kolu olduğunu düşündüğü bir kurum için çalışıyordu."

Peki bu neden daha önce gündeme gelmedi? Xhex merak etti. Ama en azından bu cevaplayabileceği bir soruydu: Çünkü kardeşi yalancı ve çıkarıcı biriydi,

tehlikeli bir bok çuvalı. İşte bu yüzden. Emrindeki Daniel Joseph gibi bir grup insanla ne yaptığını bir tek Tanrı biliyordu. Emin olabileceği tek şey, muhtemelen para kazandığıydı ve kesinlikle bir Etsy dükkânı eklenmiş bir tığ işi çemberi değildi.

"Bak," dedi, "sana ne yapacağını söylemek benim işim değil-"

"Lütfen onu benimle tanıştır-"

"-Ama kardeşim senin istediğin gibi bir kurtarıcı değil." "-bu gece zirvede."

İkisi birbirinin üzerinden konuştu ama aynı anda bitirdiler, tıpkı akorların ahengiyle ayrı ayrı dans eden bir çift dansçı gibi.

"Onun yanında güvende *değilsin*." Xhex aptal olma ses tonunu gizlemek için hiçbir şey yapmadı. "Ve evet, bir wolven olduğunu biliyorum ve istediğin zaman ölümcül olduğundan şüphem yok, ama o her zaman ölümcül."

"Ondan

korkmuyorum."

"Korkmalısın."

"Yani bu bir hayır mı?" diye sordu kadın. "Bana ona ulaşmayacağını mı söylüyorsun?"

Xhex cehennem zebanisinin göğsüne baktı ve göğüs kafesini işaretleyen yıldız şeklindeki desene odaklandı. Kara Hançer Kardeşliği'nin sembolü Resh'ine gömülmüştü, her Kardeş'e kabul sırasında verilen bu işaret bir şekilde onun doğuştan sahip olduğu bir şeydi.

"Alo?" diye sordu wolven. "Yüzüme mi kapattın?"

Xhex kardeşini gözünün önüne getirdi, parıldayan siyah gözlerinden soğuk ve güzel yüzüne ve kendisinininkine çok benzeyen siyah saçlarına kadar-

Geçmiş tıpkı Roor'un yaptığı gibi ona doğru koştu ve etkisi omzundaki halı yanığı kadar hoştu: Bir anda yirmi yıl öncesine dönmüş, elleri ve ayakları bağlanmış, *Symphath* kolonisinde bir minibüse sürükleniyordu. Sonunun nereye varacağını bilmiyordu ama üç şeyden emindi: Cezalandırılıyordu. Bundan sağ çıkamayacaktı.

Ve onu Koloni'ye geri çekip ailesine teslim eden de ağabeyiydi.

Başına çuval geçirilmeden önce gördüğü son şey Blade'in yüzüydü ve yüzünde hiçbir duygu yoktu. Sanki bir hayvandan daha aşağıdaymış gibi.

Yabancı. Sanki uyutulması gereken bir köpekmiş gibi.

Ondan sonra mı? Laboratuara gitmişti. İnsanlar tarafından üzerinde deneyler yapıldığı yere... işkence gördüğü yere, gerçekten-

"Hayır," diye kabaca ağzından kaçırdı.

"Hayır, telefonu kapatmadın mı?" dedi kurt adam.

"Hayır, senin adına kardeşimle temasa geçmeyeceğim."

Kurt adam sinirli bir nefes verdi. "İyi bir adamı ölüme mahkum ediyor olabilirsin. Ya da katilinin serbest kalmasına izin vermiş olursunuz."

Xhex dalgınlıkla boştaki elinin titrediğini fark etti ve onu kalçasının altına sıkıştırdı. "Ama kesinlikle iyi bir dişiyi hayatta tutuyorum. Vicdanım rahat, inanın bana."

"Beni korumana ihtiyacım yok."

Xhex başını yavaşça salladı. "Neyle uğraştığın ya da ne önerdiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Blade sana yardım etse bile, bu senin hayatına mal olacak. Onun gibi bir *symphath*'a borçlu kalmak istemezsin."

"Lütfen-"

"Hayır, üzgünüm - bu benim son cevabım. Bu görüşmeyi şimdi sonlandırıyorum."

Bağlantıyı keserken, cep telefonunu yüzüstü halının üzerine koydu.

"*Lanet* olsun." Onun yanında John Matthew hançerini kolunun altına sıkıştırdı. Sonra da imzaladı,

Doğru olanı yapıyorsun.

"Evet. Biliyorum. Sadece yanlış hissediyorum."

Boğazının sütununda bir stres titreşimi yükseldi ve dişlerini sıkmasına neden oldu. Ama enerjisini haykırmak yerine kollarını çıplak gövdesine sardı. Bir an için üşüdü... ama sonra derinlerde yatan öfkenin sıcaklığı kanını ısıtmaya başladı.

Haşladım.

"Tanrım, kardeşimden *nefret* ediyorum," dediğini duydu.

YEDİ

*Deer Mountain
Walters, New York*

Gecenin sonbaharında, kadife karanlık tüm gökyüzünü kapladıktan ve kar bulutları iğne ucu kadar bir yıldız desenini ortaya çıkarmak için ayrıldıktan sonra, yalnız erkek Geyik adı verilen dağın zirvesine çıktı ve aşağıdaki vadinin anahtar deliği manzarasında durdu. Vampir akrabalarının keskin gözleriyle topografyanın dalgalanmalarına baktı, o kadar genişti ki, genişliği ve güzelliği şiirsel bir takdiri hak ediyordu.

Ne yazık ki çoğunlukla bir *senfath* idi. Güzel şeyler kendisi gibi varlıklar için boşa harcanırdı. Ne de olsa, sadece göze hoş gelen bir manzaradan nasıl bir fayda sağlanabilirdi ki?

Bir emlak işleminin dışında.

Bu not üzerine, hesapçı bakışları vadinin karşısındaki dağdan oyulmuş otel alanına odaklandı. Çok odalı geniş alanda ışıklar parıltıyordu, bu da tesisin açılış tarihinin yaklaştığının bir işaretiydi - ya da belki de çoktan, isteğe bağlı yüz bakımının yanı sıra kuş tüyü yataklar ve Michelin yıldızlı yemekler içeren, tamamen iklim kontrollü bir ortamda doğayla bütünleşmek isteyen zengin spa müdavimlerine hizmet vermeye başlamıştı.

Açıkkası, teçhizatsız kamp yapmayı tercih ederdi. Soğuk Ocak ayında. Kurtlarla birlikte.

Ya da... özellikle bir kurt.

Wolven, daha doğrusu.

Melankoli yeniden üzerine çökerken, hasta zihniyle insan yapımı göz zevkini sildi ve öğleden sonraki fırtına bulutları doğuya doğru uzaklaşmaya başladığında, gün ışığının son ışınları gümüş göl şeridinin uzak tarafındaki yaprak dökmeyen ağaçların batı kavşağına doğru akarken gün batımının nasıl görünebileceğini hayal etti. Melez geçiş öncesi gençliği sayesinde, güneş batarken şeftali ve pembenin yoğunlaşmasını, bulutların alt kısımlarını gıdıklayan canlı kırmızı bir nadire, karanlık gökleri ele geçirmeden önceki son nefesi oldukça net bir şekilde resmedebiliyordu.

Her şey ölümden hemen önce en canlı halini alırdı. Ve çalkantılı duygularını düşünürken, elini kalbindeki ağrının üzerine koydu ve kesinlikle ölüyormuş gibi hissetti. Yine de hiç bu kadar canlı olduğunu hatırlamıyordu.

"Karmaşık bir iş, bu bağ..."

Arkasında kırılan bir sopanın sesiyle nefesi kesildi ve dönüp baktı, karamsarlığının fırtına bulutları arasından umut fışkıırıyordu, gri uyuşukluğunun ortasında parlak bir renkti-

Ziyaretçisi gölgeler içinde kalsa da, *sympath* tarafı onların kartvizitini tanıdı.

Ani bir deRation oldu. Bu, gece gündüz peşini bırakmayan, bilinçli amaçlarının ve dikkatinin dağıldığı sokaklarda dengesini takip eden, oyuncak edilmemesi gereken bir erkek olarak üstünlük duygusunu avlayan, cinsel ihtiyaçtan ve ruhunun derinliklerindeki özleminden gelen bir sıcaklıkla soğukluğunu öldüren kadın değildi.

"Bu onuru neye borçluyum?" diye sordu yavaş bir ses tonuyla. "Benden hoşlanmadığın için yollarımızın bir daha kesişmeyeceğini düşünmüştüm."

Bir duraklama oldu. Ve sonra Xhexania, kanlı, yabancılaştırmış kız kardeşi, açıklığa adım attı. Tepeden tırnağa siyah deri giysiler içindeydi, kalçalarında bir silah kılıfı, gövdesi boyunca uzanan bir cephane kemeri ve uyluğuna bağlı bir bıçak vardı. Kısa saçları ve sert gri gözleriyle onu bir Kardeş sanabilirdiniz.

"Ben olduğumu anlamana şaşırdım," dedi. "Rüzgarın altındayım." Kendi başının üstünü işaret etti. "Senin şebeken."

Sanki onun duygularını kendi türlerine özgü bir şekilde okuyabileceğinden eminmiş gibi soğuk bakışlarını ona dikti. Ama şimdi gel. En azından bu konuda kasıtlı olarak saldırgan davranmıyordu. Tüm *sempatlar*, tüm duyarlı varlıkların iç bileşenlerini, öfkelerini, üzüntülerini, sevinçlerini ve korkularını, diğer duygu kaprislerinin yanı sıra, onları bir çizgi roman düşünce balonu gibi takip eden üç boyutlu bir ızgarada tasvir edildiğini gördüler.

Onunki hem bariz hem de endişe vericiydi.

Bir de artık başkalarının o şeyi okumasını engelleyemediği gerçeği vardı.

"Mecbursun," diye mırıldandı.

Blade elini reddedici bir şekilde salladı. "Şebekenizin çökmekte olduğunu zaten biliyorsunuz. Böyle bir gerçeğin üzerinde durmaktan hoşlandığınızdan değil. Hayır, hayır, sadece kendi kendine düzelmesini umarak, Rehvenge'in şüphesiz sana söylediği şeyleri görmezden gelerek, sırf tekrar uyuduğun için, bir şekilde doğru olmasını istediğin şeyin gerçekten gerçekleştiğine dair sahte bir güvenlik hissine kendini kaptırarak yoluna devam edeceksin."

"Ben buraya bu saçmalıklar için gelmedim," diye tersledi.

"Bundan oldukça eminim." Bir kez daha manzaraya doğru dönerek ona savunmasız bir pozisyon verdi. "Ama beni aramaya geldin ve beni bulduktan sonra, nasıl bir karşılamayla karşılaşacağına gerçekten şaşırabilir misin?"

Sesi hırıltıya dönüştü. "Bana sırtını böyle vermemelisin.

En azından benim şu anki ruh halimde değil."

Aksine, onu öldürürse ona büyük bir iyilik yapmış olacaktı. Kendi mezarlarına kadar kendilerine eşlik edenlere Solma yok, bu yüzden biraz kapana kısılmıştı. Ve bu komikti. Ölümünden sonraki hayat hiçbir zaman ilgisini çekmemişti ama kurtadamıyla tanıştığından beri, bundan sonra ne olacağına dair tuhaf bir merak duymaya başlamıştı. Belki de bir sonraki yaşamlarında, nasıl olursa olsun, tekrar karşılaşacaklardı, ve bu sefer, onlar...

Kötü bir erkek olması dışında. Hayatının tüm gecelerinde. Ya da en azından çoğunda. Bu yüzden, onun için Fade diye bir şey yoktu.

"Peki sen ne diyorsun?" Yorgunluğunu sesinden uzak tutmaya çalışmadı. "Neden beni arıyorsun? Anlaşmamıza sadık kaldım." Yoksa daha çok bir yemin miydi? Evet, bir yemindi. "İstediğin gibi Lydia Susi adındaki wolven'ı görmedim. İyi bir çocuk değil miyim? Bir kurabiye istiyorum. Ya da belki bir liyakat rozeti."

Yüce Tanrım, göğsündeki bu acı hiç dinmeyecek mi, diye merak etti. "Bana Daniel ve senden bahsetmedin," dedi Xhex.

Rüzgâr aniden şiddetini arttırdı ve soğuk yanaklarını ve burnunu yakarken, kan kırmızısı cübbesi vücudunun etrafında dalgalandı. Onların kıvrımlı çalkantılarını takip ederek kız kardeşine döndü.

Blade kaşlarını kaldırdı. "Daniel'ın benimle ve çok ilgilendiğin wolven ile karşılaştığını bilmiyor muydun? Ne olay ama. Adam çok rahatsız oldu. Belli ki iyi paylaşmıyor, bana bir şey verdiğinden değil."

"Lydia seni istemiyor."

"Oh, bunu çok açık bir şekilde ifade etti." Kötü bir şekilde gülümsedi. "Bana bu gerçeği hatırlattığın için teşekkür ederim. Ne kadar nazıksınız."

Acaba kız kardeşi onun kalp kırıklığını okuyabilir miydi? Eğer okuyabilseydi, hiç şüphesiz onun dikkatini dağıtmak ya da onunla oynamak için acısını ızgarasına yansıttığını düşünürdü. Ne kadar kötü hissettiğine inanması mümkün değildi.

Ne kadar kötü hissettiğine inanamıyordu.

Xhex bir adım daha yaklaştı. Onun aksine, kıyafetleri dövüşmek için tasarlanmıştı, bu yüzden üzerinde rüzgârın tutunabileceği hiçbir şey yoktu: Tüm o silahlar hareketsiz, ama kullanmaya karar verirse eşikte duran katı bir tehdit bloğuydu.

"Daniel ile birlikte çalıştığınızı bana söylememiştin."

Blade anında ızgarasını kapattı, zihnini ve duygularını kapattı, ki bunu o geldiği anda yapması gerekirdi. "Öncelikle beni ondan uzak tutmayı önemsiyor gibiydin. Eşinden değil. Onunla olan geçmişimin ne önemi var?"

Gri gözleri daha da kısıldı, sanki zihninde onu yaratıcı bir şekilde sakatlıyormuş gibi.

"Daniel Lydia'ya onun patronu olduğunu söyledi. Senin için ne yaptı?"

Kilitlendiği yerde anılar kıpırdandı, o adamın çok yetenekli ve saldırgan ama bir o kadar da mantıklı ve kontrollü görüntüleri berraklaştı. Daniel Joseph gerçekten de nadir bulunan bir ikinci kişiydi, savaşmaya hevesliydi ama Irepower'ıyla joker değildi, kendini yok etme yolu tam da Blade'in nihai hedefinin gerektirdiği türden hedefler gerektiriyordu.

sağlayabildik. ABD Federal Genetik Bürosu. Ne kadar güzel bir yalan, Blade'in amaçları için mükemmel bir kamuflaj, ajanlarının zihinlerine yerleştirdiği zihinsel bir yer tutucu, onlara görevleri için kendi dünya versiyonları için anlamlı bir bağlam sağlamak. Eğer onları yarı vampir, yarı *symphath* olarak, kız kardeşini ağır yaralayan laboratuvarları yok etmeleri için işe almaya çalışsaydı, kendinden duyduğu sınırsız nefreti yok etmenin bir yolu olarak mı? Bu zor bir satış olurdu, değil mi?

İhtiyacı olan şeyi tasarlamıştı. Her zamanki gibi.

"Artık benim için çalışmıyor," diye

mırıldandı. "Senden istediğim bu değildi."

"Bizim amaçlarımız için önemli olan tek şey bu. Onun ve benim. Senin ve benim."

Bulabildiği son laboratuvar aslında onlar konuşurken ayaklarının altındaydı. Ama orada vampirler üzerinde hiçbir deney yapılmadığını, işkence protokolleri, keşif ameliyatları, hamilelikler, hastalık aktarımları olmadığını iyi bir otoriteden -Daniel ve Lydia'dan- öğrenmişti. Bu nedenle bu girişimle hiçbir işi yoktu ve bu yüzden de buna izin vermişti.

Ve şimdi emekli oldu.

Belki de bu yüzden Wolven'e bu kadar bağlanmıştı. Yeni bir amaç.

"Bir şey biliyorsun," dediğini duydu. "Sana yalan söylediğim aklıma geliyor."

"Şaşırp şaşırmadığımı sor."

Başını saygıyla eğerek devam etti, "Sana wolven'in yanında olmayacağımı söylediğimde, eşi hayatta olduğu sürece demek istemiştin. O gider gitmez-"

"*Sakin* peşinden gitmeye kalkma," diye homurdandı Xhex.

"Oh, sakın ol. Bu işi onun hastalığı yapacak, ben değil." Blade omuz silkti. "Ve sen beni insan mühendisliğiyle suçlamadan önce, onun kanseriyle hiçbir ilgim yok. Bunun için Marlboro adamına teşekkür edebilirsin-"

"Senin için ne yaptı?" Kılıcın kınından çıkarken çıkardığı ses, buz gibi havada bir müzik notası gibi yankılanıyordu. "Ve bir daha sormayacağım."

Blade kız kardeşinin elindeki silaha baktı. Gümüş hançer tıpkı vadideki göl gibi karanlıkta parlıyordu.

"Bununla ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu. "Cevap vermeden önce, bir *senfata* karşı tehditler savurmanın tehlikeli bir zaman kaybı olduğunu hatırlatmak isterim."

Tam da hayal ettiği kadar hızlı hareket ediyordu: Bir saniye önce onun önündeydi. Bir saniye sonra da üzerine atılmış, onu boğazından yakalamış ve bıçağın ucunu karnına bastırmıştı.

Gözleri gece gökyüzü kadar berraktı. Ve bir o kadar da soğuktu. "Daniel öldükten sonra bile o kadından uzak duracaksın."

Blade havayı zorlukla içine çekti. Bu da kalp ağrısından uzaklaşmak için iyi bir fırsattı. "Neden umurunda ki, kardeşim benim," diye boğuk bir sesle konuştu. "O senin akraban değil. Bu olaydan önce onu tanıımıyordun bile - bana kendisi söyledi."

"Sen benim hayatımı mahvettin," diye sert bir cevap geldi. "Yirmi yıl önce beni o laboratuvara soktuğunda beni içten içe öldürdün ve senin sıradan zalimliğinin başka bir çiğneme oyuncağının tadını çıkarmasına izin vermeyeceğim. O bunu hak etmiyor - özellikle de kaderin eşini becerme şeklinden sonra."

Cevap vermek için ağzını açtığı anda, bir tür inkârda bulunma niyeti vardı. Ama sonra çok garip bir şey oldu: Gözlerinden yaşlar süzüldü - ve Xhex'in yüzünde şok ifadesi belirirken, belli ki o da gözyaşlarını fark etmişti.

Kan kırmızısı tek bir damla yanağına düştüğünde onu silebilirdi ama zaten belli olan bir şeyi saklamaya çalışmak gerçekten de boşa çaba harcamaktı.

"Çok özür dilerim," dedi boğuk bir sesle. "Seni incittiğim için."

Xhex bir kez göz kırptı. İki kez. Sonra sanki adam ona tokat atmış gibi geri çekildi, bıçak olduğu yerde kalsa bile boğazındaki tutuşu serbest kaldı.

"Seni hasta *pislik*." İnançsızlıkla başını salladı. "Gerçekten timsah gözyaşlarının bende işe yarayacağını mı düşünüyorsun?"

Uzaktan bir kurt ulurken, "Onlar bu mu?" diye fısıldadı.

Bu ironi değil de neydi? Kendini gerçekten kanına sadık olarak gösterdiği tek seferde, güvenilirliği geçmiş tarafından cebinden alındı-

"Hayır!" diye bağırdı biri. "Onu öldürmeyin!"

SEKİZ

Phalen'lerin evine döndüklerinde, Daniel yatağında yatan kadının üzerine eğilmiş, ağzına doğru ilerliyor, onu derin ve yavaş bir şekilde öpüyordu. Duygular çok sıcaktı ve bilincinin derinliklerinde, sıcaklığı ve beklentiyi bu kadar net hissetmeyeli uzun, çok uzun zaman olduğunu fark etti... ama bir dakika, bu mantıklı değil miydi?

Hiç de uzun sürmemişti. Elma bahçesine gitmeden önce birlikte duş almışlardı. Ve kendi tarafı artık çalışmıyor olsa da, bu ona verebileceği zevkin tadını çıkarmasına engel olmamıştı-

Vücutlarının arasına baktığında hayretler içinde kaldı. Aylar ve aylar boyunca iktidarsız kalmıştı, tedaviler onu her türlü ereksiyondan mahrum bırakmıştı.

Kahretsin, *sertleşmişti*.

Bu nasıl oluyordu-

Her neyse, sorularla vakit kaybetmiyordu. Piyangodan Mega Millions'ı kazanıp kazanmadığınızı iki kez kontrol etmesini istemediniz.

Aleti kalçalarının önünde zonklarken, kadınının altında çırlıçıplak olduğunun, kalçalarının ona uyum sağlamak için genişçe yarıldığının, ona yaptıklarından dolayı nefesinin kesildiğinin, göğüs uçlarının göğüslerine sürtündüğünün, ellerinin sırtını kavradığının farkındaydı.

Öpüşmeye yeniden başlarken ona "*Seni yakaladım*" dedi.

Kızın iniltilerini yutarken, bundan sonra olacaklara, penetrasyona, pompalamaya, içine girdiğinde yaşayacağı orgazma hazır olmanın ötesindeydi.

Bu gerçek değil.

Mahkûmiyet ona fiziksel bir saldırının etkisiyle çarptı ve Reşit ve kan davetsiz bir misafir için etrafa bakmak için ağızlarını kırdı. Hiç kimse yoktu.

Daniel? Sakın durma.

Kurtadamının sesi kulağında yankılanırken, her şey gerçekmiş gibi geliyordu... yine de gerçekliğin bir şekilde onun üzerinde şekil değiştirdiğine dair rahatsız edici his devam ediyordu. Kendini dengelemek için yatak odasındaki her şeyin olması gerektiği yerde olduğuna dikkat etti; bürolar, ayna ve resimler aynı yerdeydi, arka çayıra bakan pencereler doğru konumdaydı, mermer banyonun kapısı kısmen açıktı ve uyumaya gittiklerinde her zaman olduğu gibi içeriye biraz ışık girmesine izin veriyordu.

Onu huzursuz eden tek bir şey vardı. Roor'un üzerinde, yatağın hemen yanında, giysilerinden oluşan bir yığın vardı: bir gömlek, bir sweatshirt, bir ceket. Hayal meyal onları aldığını hatırlıyordu ama hayır. Başka biri onları vücudunun üst kısmından çıkarmıştı. *Birileri*, aslında-

Lütfen durma, Daniel.

Yeniden dışisine odaklandı ve kendine sakinleşmesi gerektiğini söyledi. Onunla düzgün bir şekilde birlikte olma şansını neden mahvediyordu ki? Özellikle de bir daha ne zaman geleceğini bilmiyorken-

Daniel, dedi *Daniel*'ın saçlarını yüzünden geriye doğru okşarken. *Tanrım... Sana ihtiyacım var. Acı çekiyorum.*

Biliyorum, dedi ona. *Ve sana çok iyi bakacağım.*

Onun üzerine yuvarlandığında, ikisini de bekletmek için planları vardı. Çok uzun zaman olmuştu, çok uzun zaman ve bu yeniden birleşmenin mükemmel olmasını istiyordu. Nihayet, bunca aydan sonra, o-

Neden saçları gözlerinin içindeydi?

Daniel, şimdi. Lütfen. Sadece seni içimde hissetmek istiyorum.

Kahretsin, *evet*, cevap vermek için kendini zorladı. *Bunu senin için iyi yapacağım.*

Tüm tuhaf düşünceleri bir kenara bırakarak bir dirseğinin üzerine yaslandı ve kalçalarına doğru uzandı. Bu dünyadaki en doğal şeydi, sikine doğru gitmek, böylece onu itmek için doğru pozisyona getirebilecekti-

Kalın, sert uzunluk avucuna çarptığı anda durdu.

Daniel... boğuldu. Seni özledim-

Ağlama, ben buradayım.

Hayır, bu hiç de doğru değil, diye düşündü çaresizlikle, bir damla gözyaşı yanağından yuvarlanıp başının altındaki beyaz yastığa düşerken.

Nerelelerdeydin? diye sordu.

Bilmiyorum.

Boynunu gererek tekrar ikisinin arasına baktı, sıkı uçlarıyla göğüslerini, karnını ve zarif kalçalarını gördü.

Ve elinde, anlamsız olduğunu bildiği bir ereksiyon-

Beni senin yap, dedi Lydia gözyaşları arasında. *Seni çok özledim.*

Yaklaşan kıyamet hissi vücudunu titretti: Zamanı tükeniyordu. Eğer onunla birlikte olmak istiyorsa, hızlı hareket etmeliydi.

Seni seviyorum, dedi

ona. Onun başını

getirerek-

Daniel rüyadan kovulduğu kadar uyanmadı ve sanki biri kafatasının arkasına on iki numarayla vurmuş gibi, gövdesi dikine yukarı fırladı. Bir saldırgandan kaçır gibi nefes nefese yatak odasının loş hatlarına göz gezdirdi. Sonra elini yatakta yanındaki boşluğa doğru uzattı.

Lydia yanında değildi. Ve banyo kapısının açık bıraktığı aralıktan onun orada da olmadığını görebiliyordu.

Tam yırtıp atacakken komodinin üzerindeki notu gördü. Notu kaptığı gibi, el yazısıyla yazılmış hassas yazıyı iki kez okudu. Dağ. Onu seviyordu ve dağa gitmişti.

Tıpkı ondan istediği gibi.

"Lanet olsun."

Ama başka ne seçenekleri vardı ki? Phalen söz verdiği gibi evi kontrol etmişti ve Gus'ın evinde adli tıpla ilgili hiçbir şey bulunamamıştı: Kayda değer bir insan saçı yoktu. Parmak izi yok. Hata yok. Ama sonucun böyle olacağını zaten biliyordu: Kaçırma olayını bir insan yapmamıştı. Bir vampir ya da kurtadam da yapmamıştı. O lanet cyborglardan biriydi.

Ve şanslarına garajdaki Tesla etrafını gözetlemiyordu. Peki ya merkezdeki ortak alanda bulunan sitenin güvenlik kameraları? Onların da kırılması gerekiyordu ve bu zaman alacaktı ama onlar da koca bir kaz yumurtası çıkarsa hiç şaşırmayacaktı.

Gözlerini ovuşturarak Lydia'yı o dağa gönderme konusunda endişelendi. Yine de yalnız olmayacaktı. En azından kendi türü ona göz kulak olacaktı. Kendi deyimiyle melez olmasına rağmen, koruma alanında yaşayan kurtlar tarafından kendilerinden biri olarak kabul ediliyordu.

O olmalıydı. Onunla gitmeliydi.

Lanet olsun. Eğer ölmekle bu kadar meşgul olmasaydı... ilk etapta bu konuşmayı yapmazlardı.

Yapmak istediği o kadar çok şey vardı ki.

Örtüyü üzerinden atarak vücudunun alt kısmına baktı. Sonra avucunu Raccid aletinin üzerine koydu.

Kanserle ilgili dehşete düşülecek şeyler, *o kadar* çok şey vardı ki; keşkeler, belki-olmazlar, geleceğe dair umutlarınızı ve hayallerinizi yok eden kör köşeler, tam da kötü haberin bugününüzü mahvetmesi için gereken zamanda. Ve sonra canınızı yakan çalışmalar, ameliyatlar, testler ve tedavilerin tüm yan etkileri vardı. Ayrıca yabancıların sizi çıplak görmesi, yürümek için bastona ihtiyaç duyması ve artık bezelyeleri çatalda tutamaması gibi zayıflığa verilen tavizler ve saç dökülmesi de vardı.

Ama kendisini küçük hissettiren hiçbir şeyi söyleyemiyordu. Artık kaldıramayacağı gerçeği mi?

Daniel yorganla tekrar üstünü örttü. Katman katman, onu bir adam, bir insan... *kendisi*... yapan şey soyuluyordu. Saçları yoktu. Kasları gitmişti. Kendini beslemesi zordu. Yürümesi zordu. Uyumak zordu.

Artık aşağıda sert değil.

Ve daha da kötüleşecekti.

Kan öksürürken Lydia'nın yüzündeki dehşet ifadesiyle ellerine havlu tutuşturduğunu hatırlayınca hüznün iliklerine işledi. Bir gün -ya da belki gece -Bu korku haklı olabilir. Bu onun sonu olacak-

"Ama bu akşam değil," diye mırıldandı. "Kendini topla Joseph. *Kendini topla.*"

Sarmaldan kurtulmalı ve şu anda bulunduğu yerde olmalıydı: Tıbbi acil durum yok. Kimse onu hayata döndürmek için göğsüne vurmuyacaktı. Kimse onu bir aküye bağlayıp şok vererek hayata döndürmeyecekti. Kimse ciğerlerini torbalamayacak, beslenme tüpü takmayacak ya da başka bir test, serum, ilaç ya da herhangi bir şey bulmayacaktı.

"Zamanım kaldı," dedi yüksek sesle. Bilirsiniz, belki O dinliyordur diye. Ya da kadın. Ya da yukarıda her kim varsa.

Altı ayı olduğu ortaya çıkarsa... ve hepsini bu yatakta oturarak, karanlığa bakarak, Azrail'in nerede yaşadığını hatırlamasını bekleyerek geçirirse kendini ne kadar aptal hissedecekti?

Peki ya seks? Evet, tabii, siki işe yaramıyordu, ama parmakları kesinlikle yarıyordu. Dili kesinlikle işe yarıyordu.

Lydia'sına zevk vermek onun için bir zevkti ve bu, bu gece bazı kanser hastalarının sahip olduğundan ya da yapabileceğinden çok daha fazlaydı.

Kalçasını yana yatırarak uyuşmuş elini kot pantolonunun ön cebine soktu. Ucu kesilmiş fermuarlı kravat bir maymuncuk kadar romantikti ama kimseye sormadan evde bulabildiği tek yüzük yerine geçebilecek şeydi. Bunu elma bahçesinde Lydia'nın boynuna takmayı ve sonra onunla birlikte daha uygun bir şey bulmaya gitmeyi planlıyordu. Kaderin, o şerefsizin başka fikirleri vardı, ama bu oyunda iki kişi oynayabilirdi-

Tap, tap, tap.

Omzunda.

Daniel Lydia'yı görmeyi umarak etrafına bakındı.

Başucunda kimse yoktu. Hayır... bu doğru değildi. Birinin varlığını hissedebiliyordu.

"Alo?" diye seslendi. Belki biri kapalı kapıyı çalmıştır diye. "Girebilir miyim?"

Gerçi elinde bir tepsi iğne ve parlak fikirler olan beyaz bir önlük olsaydı, pişman olacaktı-

Bağırıyordu. Birisi bağırıyordu.

Koridorda.

Yapması gereken son şey olmasına rağmen, fermuarı bir kenara bıraktı ve yavaşça yatağa uzandı. Bacakları uyuşmuş ayaklarının üzerindeki ağırlığını desteklediğinde, eşofmanını aldı ve üzerine geçirdi. Sonra komodinin çekmecesinden dokuz milimetrelik sivri uçlu tabancasını çıkardı ve küçük silahı kot pantolonunun ön cebine, fermuarın olduğu yere yerleştirip kapıya yöneldi.

Eski eğitim ve çok fazla tecrübe onu geri döndürmüştü -çıkışın yanında oturuyordu. Nefesini tutarak bir ya da iki kalp atışı dinledi ve sonra koridora çıktı.

Çıplak ayaklarıyla seslere doğru yavaşça yürürken hiç ses çıkarmadı.

Artık bağırarak yoktu. Sadece mırıldanıyor, sanki tersine Marco Polo oynuyormuş gibi, o yaklaştıkça hedef daha da sessizleşiyor.

Bir kadındı.

Phalen mi?

Kadının çalışma odasına odaklanırken *muhafızlar nerede* diye düşündü. Eminim onlar da duymuşlardır?

Tabii bu başka bir rüya değilse.

Kutsal mekânının kapısı kapalıydı ve kulağını soğuk panele dayadı. Sadece sessizlik olduğunda kapıyı çaldı.

"C.P.?" *Tak-tak.* "Alo?"

Bir süre sonra, belli belirsiz bir yanıt: "Ben iyiyim."

Daniel kaşlarını çattı ve kapıya doğru konuştu. "Sesin iyi gelmiyor. Bağırarak sen miydin?"

Yanıt gelmeyince kulağını tekrar panellere dayadı. Sonra kapıyı bir kez daha çaldı. "Naber, Phalen."

Yanıt yok.

Geri adım atarak, avucunu kafatasındaki yeni büyümenin üzerinde gezdirdi ve kendine, onun yasak evinde bir misafir olsa da, hayatının onu ilgilendirmediğini hatırlattı ve eğer ona cevap vermiyorsa? Bir önceki edimsel ifadeye bakın-

Tap, tap, tap-

Daniel etrafında döndü ve dengesini kaybedince pervazdaki pervaza tutundu. "Ne. Ne istiyorsun?"

Evet, havaya doğru konuşuyordu ama kesinlikle yanında bir şey duruyordu ve bu açıkça başka bir rüyaydı ve-

Lavanta mıydı o? Neden lavanta kokuyordu...?

Ağlama o kadar yumuşaktı ki, ilk başta bunun kendi hırıltılı solunumu olduğunu düşündü, ama nefesini tuttuğunda ve sessiz keder devam ettiğinde, ritmik, yürek parçalayıcı sesin kendisine ait olmadığını anladı.

"Siktir et." Kapının kolunu tuttu ve yüksek sesle "İçeri geliyorum" dedi.

Eşyaları iterek sol taraftaki parlak masaya baktı. Yan tarafa çevrilmiş olan sandalyede kimse yoktu. Sağ taraftaki oturma düzenini kontrol etti-

Yarım banyonun açık kapısında C.P. Phalen belirdi, yüzü bembeyazdı, bir kolu göğsündeydi, diğeri vücudunun aşağısına uzanıyordu.

Böylece bacaklarının arasındaki devasa kan lekesini eliyle kapatmaya çalışabilecekti.

"Sanırım bebeği kaybediyorum," diye boğuk bir sesle konuştu.

DOKUZ

DURUN! Ona zarar vermeyin!"

Lydia zirvenin açıklığına atladığında kolları dışarıdaydı, elleri bir şey yapmaya hazırdı, herhangi bir şey. Bu sırada, dağın en iyi manzarasının önünde, vampir Xhex, Blade'in karnına doğru kötü görünümlü bir hançer tutuyordu ve eğer dişi yüz ifadesini takip ederse?

Kardeşi sadece büyük bir sıyrıkla kalmayacak, tüm sindirim sistemi yuvarlanıp ayaklarının dibine düşecekti.

Peki Gus St. Claire nerede olacaktı?

"Ona ihtiyacım var!" İkisi birden ona bakarken Lydia haykırdı.

Xhex başını çevirdi. Blade'in pırıl pırıl parlayan gözleri kıpırdadı ve hızla elleriyle onları sildi. Sonra manzaraya baktı, taş kesilmiş ve soğukkanlıydı, kırmızı cübbesi yükseltinin batı yakasında esen rüzgârda etrafında dönüyordu.

"Lütfen," diye yalvardı Lydia, rüzgâr elbiselerini delip geçerken, soğuk pençeleri onu titretiyordu. "Onunla konuşmak zorundayım."

Xhex'in küfürleri o kadar kısıktı ki kelimeleri yakalayamadı. Ama kadın geri çekilip hançerini de yanına aldığı anda, en azından bir rahatlama oldu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Lydia.

Xhex sertçe, "Sen kafayı yemişsin," diye karşılık verdi. Ve sonra Blade ona baktı.

Bunu takip eden gergin sessizlikte Lydia, büyük patikadaki SUV'lardan birine bindiğine ve yolun geri kalanını koşarak adamın bulunduğu mağaraya gittiğine memnun oldu

Kalıyordu. Kurt yanı kaçmak istiyordu ama erkeğin önünde tekrar çıplak kalmak istemiyordu, her ne kadar onun için hiçbir şey ifade etmese de.

"İyi akşamlar, kurtadam," dedi alçak ve baştan çıkarıcı bir sesle. "Buraya kadar beni görmeye mi geldin? Görünüşe göre bu akşam oldukça popülerim."

"Sana ihtiyacım var," dedi ona.

"Sen *hiç* iyi tavsiyeleri dinlemez misin?" Xhex sızlandı. "Hayır, tabii ki dinlemem-" "Seninle konuşmam gerek."

"Her zamanki gibi emrinizdeyim." Blade alçak sesle eğildi ve sonra kız kardeşine dikkatle baktı. "Yine de söylemeliyim ki sevgili Lydia, seni tekrar görmeyi beklemiyordum."

Akrabalarından bazıları uzaktan uğuldarken, bu kadar şaka yetmişti. "Bir arkadaşımız kaçırıldı. Ve Daniel bize yardım edebileceğinizi söylüyor-"

Adam elini kaldırıncı kız durdu. "Bize izin verir misiniz?" dedi kız kardeşine. "Şu anda bir refakatçiye ihtiyacımız yok."

"Çok kötü. Ben gitmiyorum."

Evet, tamam, bu kadar kardeş kavgası yeter. "Daniel senin için çalıştığı zamandan bir ipucu bulduğunu söylüyor. Bir-"

"Ben bu işin dışındayım." Erkek bir adım geri çekildi. "Bu yüzden korkarım ki arkadaşınızla olan sorunu kendi başınıza çözmeniz gerekecek. Yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?"

"Ama Daniel bana-"

"Sana yardım edemem."

Erkeğin etrafında bir rüzgâr daha esti, sanki özü gecenin huzursuz enerjisini ona çağırıyormuş gibiydi ve sanki cevap olarak, akrabalarından gelen daha fazla uluma yankılandı ve gölgelerin arasından süzüldü.

Klanlar ona yalnız olmadığına dair güvence veriyordu ve bunun için onları seviyordu.

"Hepsi bu mu?" Blade ona bakarken sordu. "Acele etme, manzaranın tadını çıkarıyorum."

Xhex, "Şu saçmalığı *keser* misin?" diye tersledi.

"Benim güzel kurdum, bu kızın" -başını kız kardeşine doğru eğdi- "seni bu kadar derinden önemsemesinden onur duymalısın. Genelde görüşlerini çok daha çekingen bir şekilde dile getirir."

"Kurtis Joel," diye duyurdu Lydia, yüksek sesle ve net bir şekilde. "Daniel onu nerede bulacağınızı bildiğinizi söyledi."

Blade'in yüz ifadesi hiçbir şekilde değişmedi: Ne bir kaş seğirmesi, ne bir dudak oynaması, ne bir tik, ne de bir kaş çatma vardı. Yani kadının kimden bahsettiğini çok iyi biliyordu. Demir gibi soğukkanlılığı her şeyi ele veriyordu.

"Bana yalan söyleme." Ona doğru bir adım attı. "Dengede masum bir adamın hayatı var ve Daniel-"

"Niyetinizin yanlış olduğunu bildirmekten büyük üzüntü duyuyorum." Bir omuz rahat bir umursamazlıkla kalktı. "Size yardımcı olamam. Şimdi, başka bir şey yoksa, beni mazur görmelisiniz..."

Erkek arkasını döndüğünde, Gus'ı, afro saçından çok sevdiği H.R. Pufnstuf tişörtüne ve her zaman giydiği solmuş, yıpranmış kot pantolonuna kadar sanki karşısında duruyormuş gibi net bir şekilde hayal etti.

"Tek umudumuz sensin. *Lütfen*."

Blade dondu kaldı. Ve sonra geri döndü. Bir an için onda bir tehdit parıltısı vardı ve kadın bunun ne olduğunu anladı: Ava çıkmış bir avcı. Bu hissi wolven formundan biliyordu.

"Tam olarak ne teklif ediyorsun?" dedi derin bir sesle.

"Biliyor musun?" Xhex ön parmağıyla Lydia'yı işaret etti. "Seni uyarmaktan bıktım. Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, hemen şimdi ondan uzaklaşacaksın; aksi takdirde sonuçlarına katlanacaksın. Her iki durumda da, ben yokum."

Vampir, ardında rüzgâr tarafından tüketilen bir dizi küfür bırakarak buharlaştı. Ve sonra Lydia erkekle yalnız kaldı, gece bir şekilde daha da karardı, hava daha da soğudu. Sakin kalmaya çalışırken kız kardeşinin haklı olduğunu fark etti. Bu, yanında zayıflık göstermek isteyeceği bir erkek değildi.

Blade sanki onun rahatsızlığını okuyormuş gibi başını eğdi ve kapüşonlu göz kapaklarının altından ona baktı. "Yardıмым karşılığında bana tam olarak ne teklif ediyorsun?"

"Sana ödeme yapabilirim," diye ağzından kaçırıldı.

"Zaten param var, ama belki başka bir şey daha olabilir. Başka ne vaat etmek istersiniz, bayan?"

"Ne ima ettiğinizi anlamıyorum-"

"Cehenneme kadar yolun var." Sesi neredeyse belirgin bir erkeksi niyetle titreşiyordu. "Senden istediğim tek bir şey var ve sen bunun ne olduğunu çok iyi biliyorsun."

"Daniel'e *aşışım*," dedi güçlölkle.

"Oh, evet, biliyorum." Başını yana eğdi, bakışları parlıyordu. "Ama bir de senin durumunu düşünelim, olur mu? Arkadaşınızla ilgili bu sorunda size yardım edersem, sizin adınıza işleri halledersem -ki ikimizin de ne yapmamı istediğinizi bildiğimize inanıyorum- o zaman bir ödeme borcunuz olacak-"

"Seninle yatmıyorum-"

Bir elini göğsünün ortasına koydu, sanki yalvarır gibiydi. "Şimdi değil tabii ki. Daniel'in hâlâ hayattayken olmaz. Farkındaysanız ben tam bir vahşî değilim."

Lydia'nın kalbi o kadar hızlı çarpmaya başladı ki, acele eden gürültüden kulakları duymaz oldu.

"Ah, bir de yüzünüzdeki ifadeyi görebilseydiniz," dedi gülümseyerek. "Yine de bu şoku anlamıyorum. Bende olan bir şeye ihtiyacın var. Ben de sende olan bir şeyi istiyorum. Bu bir pazarlık ve vicdanınızın rahat olması için kararımı ertelemeye hazırım. Senin iyiliğin için büyük bir fedakârlık."

Kel bir sesle, "Seni istemiyorum," dedi.

"Bunu biliyorum. Yine de bu beni rahatsız etmiyor." "Ve her halükarda, sana güvenemem."

"Aslında, bu durumda yapabilirsin. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirip getirmediğim yeterince açık olacak ve aradığınız şeyin benim sağlayabileceğim bir şey olduğunu söylemeye gerek yok. Bu kalıntıları kurtarma ve intikam alma görevi için eşsiz bir şekilde uygunum. Bundan sonra, eşinizin küçük anlaşmamıza ihanet etmemesi için ne kadar süre gerekiyorsa o kadar bekleyeceğim. Aslında, asla bilmesine gerek yok."

Geri çekildi. "Daniel'a yalan söylemeyeceğim."

Blade omuz silkti, sanki arkadaşlar arasında bir öğle yemeği randevusundan başka bir şey konuşmuyorlarmış gibi. "Yapıp yapmaman umurumda değil. Bu senin bileceğin iş."

Kız orada öylece durunca, adam elini sıkmak için avucunu uzattı. "Bir anlaşmamız var mı? İntikamını istiyor musun, istemiyor musun?"

"Gus hâlâ hayatta olabilir," dedi hissiz bir şekilde. Çoğunlukla kendi kendine.

"Kurtis'in elindeyse hayır. Eğer arkadaşınız kimin elindeyse? Eğer şanslıysa bir saat içinde ölmüştü."

Blade kurdun tablosunu okurken, onun acısını, korkusunu ve çaresizliğini, kendisini tanımlayan psikopatlığın karakteristik özelliği olan tarafsızlıkla görmeye çalıştı: Görünürde, kızın üzüntüsü onun *senfatik* çekirdeği için mükemmel bir kazanç ve eğlenceydi; değerli bir dişiyi, yasının ortasında, onunla seks yapmakla hiç ilgilenmediği halde kendini ona vermeye zorlaması, çünkü onun için önemli olduğu belli olan birinin haksız yere öldürülmesinin intikamını almaya çalışıyordu, lezzetli bir sıkıntı yemeğiydi.

Zehirli duyguların lezzetli bir karmaşası. Onun için.

Ya kovalayıcı? Tüm bunların altında yatan gerçek, bir zamanlar çok güçlü, çok yetenekli ve çok iyi eğitilmiş olan sevgili Daniel'in, fiziksel olarak bu işi yapabilecek durumda olsaydı, "Kurtis Joel "in peşinden bizzat gidebileceğiydi. Ama ölüyordu ve hastalığı öyle bir hale getirmişti ki, sadece altı ay önce kolayca tamamlayabileceği bir işi ezeli düşmanından istemek için dişisini buraya göndermek zorunda kalmıştı.

Zalimliğin ikiliği çok lezzetliydi. İkisi bir arada bir ziyafet.

Ve Blade tam bir oburdu.

Normal şartlar altında.

"Ee," diye sormaya zorladı kendini, uzattığı eline dikkatle bakarken. "Ne yapacaksın?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak çenesini kaldırdı. "Bana sadece bildiklerini anlat."

"Pardon?"

"Bunu kendim halledeceğim." Altın rengi bakışları hiç kırılmamıştı. "Haklısın, ikimiz de ne aradığımızı biliyoruz ve işimi benim yerime yapmana ihtiyacım yok. Bana adamın nerede olduğunu söyle, senden tek istediğim bu."

Burnunun köprüsünden ona bakarken, onun sürükleyici dönüşümünü hatırladı; lupin olan şey, seksenlerin korku filmlerinde olduğu gibi korkunç bir dizi çatlama, patlama ve salya akıtmayla değil, insan görünümüne bürünmüştü.

daha ziyade anatomik bir araba kazasının aksine moleküler bir bale olan zarif bir değişimle.

Cüppesinin altındaki cinsel organı kıpırdandı, kalınlaştı.

Nasıl dik olabilirdi ki? Kadınları tercih etmezdi. Ve kesinlikle bir orgazm kadar geçici ve önemsiz bir şey için saplantının bataklığına hiç girmemişti. Ya da on iki. Ya da yirmi.

Kahraman ol, dedi kendi kendine. *Ona istediğini ver*- Blade başını salladı. "Hayır."

"Neden bu kadar kalpsizsin?"

"Bu benim doğam," diye cevap verdiğini duydu. "Ben neysem oyum."

"Bu benim için de geçerli." Avucuna ters ters baktı. "Ve cevabım hayır. Bir anlaşmamız yok."

İçinden bir acı ateşi geçti ve kendini mazoşizmin acımasız dalgasıyla bir nefesi yutarken buldu.

Doğal olarak, onun benzersiz tepkileri ilgisini daha da artırdı.

İnsanların hayır diyebileceği bir erkek değildi.

Bu gece benim elimin altında ölmek ister misin sorusuna cevap vermedikleri sürece hayır.

Kolunu indirirken usulca, "Arkadaşınla ilgili ne yapacaksın?" diye sordu. "Gitmesine izin mi vereceksin?"

"Bu konuda endişelenmene gerek yok, değil mi? Ve şimdi haklısın. Beni bir daha asla göremeyeceksin."

Kadın arkasını dönerken, "Daniel benim sevgili Kurtis hakkında bildiklerimi bilmiyor," dedi.

Kurt omzunun üzerinden baktı, viski rengi gözleri Ocak ayı kadar soğuktu. "Kocam her şeyi halledebilir. Çok beceriklidir."

"Bana çiftleşmediğinizi söyledi -bağışlayın, sanırım 'evli' demeliydim."

"O benim kocam ve biz kendi başımızın çaresine bakacağız. Nazik teklifiniz için teşekkür ederdim ama nazik değildi ve size hiçbir şey için teşekkür etmeyeceğim."

"Kurtis Joel'in peşinden kendin gitme," dedi acımasızca.

"Güle güle-"

"Eğer kocanızın ölümünü göreceğ kadar uzun yaşamak istiyorsanız, onun peşinden gitmeyin."

Kadın bir dakika boyunca ona baktı. Sonra yüz yüze gelene kadar üç adım öne çıktı. Adamın gözleriyle buluşmak için geriye eğilmek zorunda kalmayacak kadar uzundu ve üst dudağı köpek dişlerini bir tarafa doğru çekerken, adam derisinin hemen altında kurdunun ön plana çıktığını hissedebiliyordu.

"Kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok," diye hırladı. "Ve benim olanı korumak için ne yapacağım hakkında da hiçbir fikrin yok."

Aleti kırmızı perdelerin altında ihtiyaçla kıvrılırken Blade'in dişleri aşağı indi. "Umarım onu öldürmezsin."

"Onun için dua et, benim için değil."

Bununla birlikte hiç ses çıkarmadan çamların arasına daldı, insanlarda nadiren görülen ama ormandaki her çevik hayvan için geçerli olan türden bir koordinasyonla hareket etti. Onun yokluğunda, nefes verdi ve o kadar büyük bir yas dalgasıyla savaştı ki, onu zirvedeki tüneğinden düşüreceğinden ve çok çok aşağıdaki vadide ölümüne yuvarlanacağından emin oldu.

Onu bir daha asla göremeyeceğini düşünmek ne kadar yıkıcı olsa da, daha kötü bir şey vardı.

Hayatında ilk kez, birilerinin onun bir pislik olduğunu düşünmesinden nefret ediyordu.

ON

LYDIA ödünç aldığı cipi porte cochere'in altına çekti ve tekrar taş konağın ön kapısına park etti. Motoru durdurduktan sonra, karartılmış kutuyu bulduğu yere bıraktı. Çatallı girişe doğru koşarken sinirliydi ve hâlâ kafasının içindeki senfoniyle konuşuyordu.

"Pislik" kelimesini kullanmanın bu kadar farklı yolu olduğunu kim bilebilirdi?

C.P. Phalen'in son teknoloji ürünü güvenlik izleme sistemi sayesinde eve girişi korumalardan biri tarafından kolaylaştırılmıştı ve adam sürgü mekanizmasının kilidini açıp eşyaları yerleştirirken, kadın onun yanından geçip gitti ve donuk, ifadesiz yüzü ona Blade'in sarsıcı üstünlüğünü hatırlattı. Bu da onda bir şeyleri yumruklama isteği uyandırdı-

Lydia siyah-beyaz fuayeye iki adım kala durdu.

Kan kokusu tam da Rash'in gecenin sürekli vermeye kararlı görüldüğü türden berbat bir haberdi ve hava bakıra o kadar doymuştu ki mermer döşeli Roor'un üzerinde başı kesilmiş bir ceset görmeyi bekledi. Nöbetçiye baktı, adam kapıyı kapatıyordu ve sonra arka araziye bakan kütüphaneye açılan kemerin yanındaki nöbet yerine döndü. Dilinin ucuna ona da kokuyu alıp almadığını sormak geldi ama muhtemelen almamıştı. Bazen burnunun ne kadar iyi olduğunu unutuyordu.

Güvenlik görevlisi sanki uzaktan kumanda ediliyormuş gibi başını ona doğru çevirdi. "Dışarıda bir şey mi unuttun?"

"Ah, hayır. Teşekkürler."

Başını salladı ve öne dönük duruşunu sürdürdü, gözleri orta mesafeye bakıyordu. Orada, inşa edilmiş olması gereken o küçük oyukta dururken

Özellikle de bir heykel için... Satranç tahtasının bir parçası gibiydi, at canlanmıştı. Kokuyu takip ederek koridordan Daniel'la kendisinin yatak odasına doğru ilerledi,

ama Tanrı'ya şükür kan onun değildi-

Çalışma odası normalde olmadığı kadar açıktı ve Lydia tavandan tabana kadar uzanan açıklığa yaklaştığında koku burnunda patladı.

Oh, Tanrım. C.P.

O konuştu. "Merhaba, her şey yolunda mı?"

Sade alanın karşısında, özel bir yarım banyonun kapısı ardına kadar açılmıştı ve beyaz mermer Roor'un üzerindeki kırmızı havuz şeytani bir şekilde parlıyordu.

"Hayır!"

Hızla karşıya geçti ve su birikintisine basmak istemediği için içeri girmeden kapı pervazının etrafından dolandı. Tuvalet aceleye getirilmemişti ve beyaz klozet parlaktı-

"O iyi."

Lydia arkasına döndü. Daniel çalışma odasına girmişti ve onu kazağıyla, kot pantolonu kalçalarından sarkmış, ayakları çıplak ve bastonu ağırlığını desteklemek için eğilmiş halde görünce ağlamak istedi. Ona doğru koşarken bir şeyler geveliyordu ama sonra ona yaslandı ve bayılmamaya çalıştı.

"Bebek yüzünden mi?" diye mırıldandı omzuna doğru. "Biliyor muydun?"

Lydia geri çekildi ve başını salladı. "Ama bu benim anlatacağım bir hikâye değildi. Kokusundaki değişikliği fark ettim ve sonra senden hiçbir şey saklamadım, yemin ederim-"

"Şşş. Sorun yok." Kollarını okşadı. "Tıbbi olarak durumu stabil. Kimsenin yapabileceği bir şey yok-whoa, derin bir nefes al."

Çok iyi bir tavsiye. Kabul etmeye çalıştı. "Hamileliği o istedi. Çok üzgünüm, nerede o?"

"Üst katta."

"Onu görebilir miyim?"

"Evet. Bundan hoşlanacağına şüphe yok. Cehennem gibi bir gün oldu."

Adamın gözleri kızın yüzünü ararken, kız onun ne aradığını anladı ve başını salladı. "Bize yardım etmeyecek. Onu yukarıda gördüm ve o *pislik* bize yardım etmeyecek."

Daniel'ın çenesi bir an için kilitlendi. "Başka bir yol bulacağız. Bir şekilde-"

"Nasıl bu kadar zalim olabilir?" Omuzlarını bırakarak parmaklarını saçlarına doladı. "Bir insan nasıl böyle olabilir anlamıyorum. O bir canavar, mutlak bir-"

Daniel onun kollarını aşağıya doğru itti. "Hey, hey, hadi ondan uzaklaşalım. Sadece benimle nefes al, tamam mı?"

Lydia başını salladı. Biraz daha başını salladı. Sonra dağdaki değiş tokuşu tekrar oynattı ve senfathın sadistçe kopuşuyla bir hafıza döngüsüne takıldı.

"Haklısın," diye mırıldandı. "O adamı -erkek, her neyse- bir daha görmemize gerek yok. Ama Tanrım, ne kadar acımasız olduğunu aklım almıyor."

Daniel'in gözleri kısıldı. "Sana ne söyledi?"

"Tekrarlamaya degecek bir şey yok," diye güçle karşılık verdi. "Umarım cehennemde çürür ve haklısın, Gus'a kendi başımıza yardım etmemiz gerekecek. Kurtis Joel denen adamı kendimiz bulabiliriz."

"Evet, bu bir sorun olabilir." Daniel elini kafatasının üzerinde birkaç kez gezdirdi, sanki beynini daha iyi çalışması için ovmaya çalışıyordu. "Adamın kim olduğu, nerede olduğu, neden 1le sisteminde olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. İsim eski FBG veritabanında iki kez geçiyordu ve bu benim dikkatimi çekti çünkü bu lanet olası şeyde daha geniş bir bağlamı olmayan tek kayıttı. Detaylı bir biyografi yok. Şirket bağlantısı yok. Not yok. Her seferinde sadece iki kelime vardı

-*'apparatus occisio.'*"

Lydia kaşlarını çattı. "Latince mi bu?" "Evet. 'Ölüm makinesi'."

Blade'le ilk karşılaştığı zamanı düşündü ve o düşman askeri bir anda ortaya çıkmıştı. O şey hiç de insana benzemiyordu. Sonra daha da geriye, ilkbahara gitti... Daniel'la birlikte ormanda bir adam olduğunu sandığı ama aslında öyle olmayan bir şey tarafından takip edildikleri zamana. Hem de hiç.

Daniel, "Gus'ın evindeki olay yeri tamamen temizdi," dedi. "Saç yok, 1bers yok ve kan sadece Gus'a aitti. Bana girişleri düşündüren de bu oldu. Bir ölüm makinesi. Daireye giren şey bu olmalı ve o veri tabanı Blade tarafından tutuluyordu. Notları o aldı ve bir şeyler biliyor, bunu hissedebiliyorum."

"Katılıyorum ama onunla çalışmak bir seçenek olmayacak."

Daniel'ın gözleri kötü bir parıltıyla parladı. "Karşılığında ne istedi?" "Ona vermek istediğim hiçbir şeyi."

"Kahrolası piç kurusu-" Daniel bastonuna dayanarak yürüdü ve bir daire çizdi. "Seni oraya göndermemeliydim-"

"Denemek zorundaydık ve denedik. Şimdi bir sonraki aşamaya geçiyoruz."

Bastona odaklandı ve ona neden aniden bastonu tekrar kullanmaya başladığını sormak istemedi. Ama belki de ev sahibesinin acil tıbbi durumuna yardım etmişti.

Vites değiştirerek, "Bir fikrim var. Yeterince güçlü müsün-" "Evet." Ona doğru baktı. "Her ne ise, cevabım evet."

En fazla on beş dakika sonra Daniel tekrar cipteydi ama arkada bir sarhoş gibi yığılmak yerine ön yolcu koltuğunda düzgün bir şekilde oturduğunu düşünürsek, bilincini koruma becerisiyle pazarlık mı yapıyordu?

Tüm gecenin berbat geçmeyeceğini kanıtladı - her ne kadar baskın eğilim bu olsa da.

Lydia'ya gidip eski patronunu görmesini söylemesinin sonucunun ne olacağını bilmeliydi ama çaresizdi ve çaresiz insanlar gerçeklerle tartışırken aptalca şeyler yaparlardı.

Ve o orospu çocuğunun karşılığında ne istediğini tahmin edebiliyordu.

Lydia onları Phalen malikânesinden çıkarırken gece iyice bastırılmış, karanlık kırsal bölgeyi kaplamıştı. Walters küçük bir değirmen kasabasından başka bir şey olmadığı için yolda başka araba yoktu ve yol kenarındaki birkaç ev o kadar geride kalmıştı ki ışıkları tepedeki yıldızlar kadar uzak görünüyordu.

Lydia'ya bakarak gösterge panelinin ışığında onun yüzünü inceledi. Kaşları aşağıya doğru inmiş, dudakları sıkı bir niyet çizgisi halindeydi ve lanet olsun, çok güzeldi. Yine de, ruh hali ve koşullar ne olursa olsun Lydia ona karşı hep böyleydi; birini derinden sevmenin bir sonucuydu bu, öyle değil mi?

Gözleri onun vücudunun üst kısmında gezinirken, rüyasını düşündü. "Neye bakıyorsun?" diye mırıldandı.

"Şimdi zamanı değil." Koltuğunda kıpırdandı ve tekrar pencereden dışarı bakmaya başladı. "Bu arada nereye gidiyoruz?"

Ne zaman ayrıldıklarını sormamıştı. Sadece bir an daha kaosun kenarında oturmamaya kararlıydı. Ve şimdi, ona cevap verirken, konuştuğu kelimelerle daha az ilgilendiğini ve heceleri telaffuz ederken ağzının nasıl hareket ettiğinden ne kadar hoşlandığıyla daha çok ilgilendiğini fark etti-

"Yine bakıyorsun." Gözlerini farların aydınlattığı yoldan ayırdı. "Düşüncelerin için para mı?"

Başını geriye yaslayarak, "Tak tak," diye mırıldandı. Lydia kısa bir kahkaha attı. "Kim var orada?"

"Savaşçı."

"Savaşçı kim?"

"Hayatım boyunca savaşta mıydın?" Kadın sanki şaka hiç de iyi değilmiş gibi sırtınca, adam başını salladı. "Hâlâ komik değilim ama yine de kıkırdıyorsun."

"Ah, ama sen benim için yeterince komiksin." Dönüş sinyaline bastı, sonra yavaşladı. "Ve senin neyini seviyorum biliyor musun?"

"Sadece bir şey mi? Daha iyisini yapmalıyım."

Lydia biraz daha güldü. "Gördün mü? Mizah anlayışın varmış."

"Ve sen de önyargılısın."

"Tamamen önyargılı." Onları ilçe yolundan çıkarıp uzun bir araba yoluna sokarken ona baktı ve ciddileşti. "Nereye gittiğimizi bile sormaman hoşuma gitti. Hemen yanıma atladın."

"Öncelikle, senin fikrin benimkinden daha iyi olmalı," diye mırıldandı. Onu o lanet olası kaz kovalamacasına gönderdiği için kendini asla affetmeyecekti. "Ve birlikte olduğumuz sürece? Ben iyiyim. Çooooook iyiyim."

"Ben de."

Aynı anda orta konsolun üzerine doğru eğildiler, dudakları brieRy ile buluştu ve gözlerini kapatırken, iyi ve kötüyü dağıtan kadere ya da kadere - ya da her ne haltsa - lanet okudu. İkisi söz konusu olduğunda kesinlikle bir hata olmuştu.

Çok fazla-

Göz kapaklarını yeniden açtığında bir çiftlik evi gördü ve mütevazı çizgilerini fark ettiğinde, ona söylediği şey deşifre oldu, cevap nihayet yankılandı, fikri onun için kristalleşti.

"Eastwind," dedi.

"O bir şeriden daha fazlası. Sadece normalmiş gibi davranıyor."

Daniel onun ne demek istediğinden ya da bunun harika bir fikir olup olmadığından emin olmasa da başını salladı. Net olan bir şey vardı? Adam bir mülkün bakımını yapabiliyordu. Siyah panjurlardan beyaz dış cephe kaplamasına ve etrafı saran verandaya kadar her şey yeni boyanmıştı ve bahçede devrilmiş dallar ve ölü çalılar yoktu, müstakil garaj da benzer şekilde pırıl pırıldı. Aynı şekilde, ahır ve arka taraftaki çitle çevrili çayırılık da hayvanların otlaması için hazırды, ancak etrafta hiç hayvan yok gibiydi.

Lydia arabayı durdurdu ve Suburban'ı park etti. "Benimle içeri gelmek ister misin?"

"Bir saniye bekle." Kadın kapının mandalına uzanırken elini omzuna koydu. "Bunu iyice düşünelim. Gerçekten kolluk kuvvetlerinin işe karışmasını istiyor muyuz? Gus'ı kimin kaçırdığını bulursak ne olur? Sorumlu kişinin insan hukuk sisteminden geçmesini istiyor musun? Hayır, istemezsiniz. Uygun bir intikam istiyorsun. Eastwind ile bu yola girerseniz, işleri kendi başımıza çözmek karmaşık bir hal alabilir."

"O bir şeriatçı olduğu için burada değilim." Daniel kaşlarını çattı. "O zaman neden-"

"Sadece 1. Kurtis Joel'e ihtiyacımız var. Sonra kendi yöntemimizle halledebiliriz." Etrafına baktığında, insan derisi içinde kalsa bile içindeki yırtıcı hayvan ortaya çıkmıştı. "Normal kanalların dışında faaliyet göstermeye çok aşinayım. Sen de öylesin."

"Aynen öyle. Onlara sorunu anlatmak belaya davetiye çıkarmaktır. Bunu biliyorsunuz."

Lydia başını eve doğru çevirdi. Bir süre sonra başını salladı. "Eastwind de normal bir kanal değil, Daniel. Bu konuda bana güvenmelisin-"

"Eğer onun kendi yetki alanı içinde kuralları oraya buraya çeken küçük bir kasaba kanun adamı olduğunu söylüyorsanız? Eminim bu doğrudur. Ama ona Gus'ın kayıp olduğunu ve olay yerinde bol miktarda kan olduğunu söylerseniz? Gus'ın kaybolduğunu"

Plattsburgh polisi ve muhtemelen New York Eyalet Polisi. Gus'ın eyalet sınırları dışına çıkarıldığına dair bir endişe varsa belki FBI bile olabilir."

Kadın bir şey söylemeyince, adam hafifçe küfretti. "Alo? Beni duydun mu?"

Loş bir sundurma ışığı canlandı ve bir saniye sonra ön kapı açıldı.

Sheril Eastwind, lacivert bornozunu üzerine sarma işlemini sürdürürken evinin önüne çıktı. Elinin bir hareketiyle bornozu bağlayış şekli, arazisine bir aracın gelmesinden duyduğu rahatsızlığın boyutunu gösteriyordu.

-

Daniel dalgınca gösterge paneline baktı. Gece yarısıydı. Gece yarısını geçmişti. Lydia kapısını açtı ve arkasına baktı. "Güven bana."

Sanki onun planı daha iyi miydi? diye hatırlattı kendine. "Anlaşıldı."

Daniel da dışarı çıktı ve bastonunu da yanında götürmüş olmaktan nefret etti. Phalen'e yardım etmek ona pahalıya mal olmuştu ama ağrısına boyun eğmeyi reddetti.

Dikkatini dağıtmak için -ve ayrıca artık eşofmanının orta cebinde bir silah olduğu için- Eastwind'e odaklandı. Şerif, ziyaretçileri yaklaşırken sakın bir şekilde duruyordu, sanki insanların garip saatlerde onu rahatsız etmesi sık sık olan bir şeymiş gibi.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu," dedi adam kalın siyah saç örgüsünü omzunun üzerinden geriye atarken.

"Bu kadar geç geldiğimiz için üzgünüm." Lydia merdivenlerden çıkmadan önce Daniel'in kendisine katılmasını bekledi. "Ama bekleyemezdi."

"Tamam."

Verandaya vardıklarında Eastwind kenara çekildi. "Dışarısoğuk. İçeri gel."

"Teşekkürler." Lydia onun yanından geçti. "Minnettarız."

Daniel içeri girdiğinde Eastwind'in kara gözleri bir aşağı bir yukarı baktı. "Nasıl gidiyor?"

Daniel elini sıkmak için uzattı. "İyi ve güzel. Sen?"

Başını hafifçe eğdi ve sonra uzattığı şeyi salladı. Sanki adam Daniel'in ne kadar züppe olduğu konusunu bir kenara bırakmaya tamamen hazırды.

"Evet," dedi şerif. "Güzel."

Ve sonra neredeyse hiç mobilyası olmayan ama duvarlarında inanılmaz bir Kızılderili battaniyesi koleksiyonu asılı olan bir oturma odasındaydılar. Bu

El dokuması şaheserlerin üst kısımları dolgulu tutucularla sabitlenmişti ve kırmızı, mavi ve sarının doygun renklerinin yanı sıra geometrik desenler de gözler için bir ziyafetti.

Eastwind bir koltuğa doğru hantalca uzanırken, "Ee, neler oluyor?" dedi ve kışının hatları için özel olarak yapılmış bir beyzbol eldiveniymiş gibi kendini koltuğa bıraktı.

"Oturmamın bir sakıncası var mı?" Daniel kanepeye bakarak konuştu.

"G'head." Eastwind uzandı ve bir kolu çekerek baldırlarının altından yastıklı bir bacak desteğinin çıkmasını sağladı. "Üzgünüm Lydia, erkeğinle paylaşmak zorunda kalacaksın. Hiç misafirim gelmiyor, o yüzden başka sandalyeye ihtiyacım yok. Düşündüm de, o kanepeye de ihtiyacım yok, ama sanırım onu atamayacak kadar cimriyim."

Tüm bunları, ikisinin de misafir olmama kuralına uymalarını dilermiş gibi söylemişti ama bu konuda kabalık etmeyecekti. Daniel kendini koltuğa bırakırken, Şerif ellerini birleştirdi, Reece'in bornozunun yakalarına yerleştirdi ve başını koltuğun arkasına yasladı. Sanki adam koltukta gayet mutlu bir şekilde uyuyabilirmiş gibi.

Ya da belki de hâlâ yukarıda, yatağında olmayı diliyordu.

"Yardımaınıza ihtiyacımız var." Lydia örgülü kilim alanında volta atmaya başladı. "Ve sana her şeyi anlatmadan önce, sana ihtiyacım var-"

"Bilim adamının nerede olduğunu bilmiyorum."

Durdu. Yavaşça kıza doğru döndü. "Gus'ın gittiğini nereden biliyordun?" Eastwind sadece omuz silktiğinde, lanet okudu. "Yeterince iyi değil. Nasıl?"

"Büyükbaban sana hiç büyüklerine küstahlık etmemeyi öğretti mi? Sana daha önce de söyledim, benim haberim olmadan dağda hiçbir şey olmaz."

"Bize yardım edebilirsin," dedi ısrarla. "Eğer onun gittiğini biliyorsanız, daha fazlasını da biliyorsunuz-"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Buna gerek yok. C.P. Phalen'in evi bir kasa dairesi ve kaçırılma olayı Plattsburgh'da gerçekleşti. Eğer bu konuda bir şey biliyorsan, sen-"

"Belki de çalılıkların arasında oturup altmışta seksenle giden insanları ararken, camları karartılmış bir dizi SUV'un Kuzey Otoyolu'nda birbiri ardına hız yaptığını gördüm. Merkezde onlara Phalen'in Filosu diyoruz.

Ve haklısın, Plattsburgh'a gidiyorlardı ve senin doktorun orada yaşıyor. Kemoterapi adamınızın bağışıklığını çökertmeden ve artık ziyaretçi kabul edemez hale gelmeden önce sizi görmeme izin verdiğinde bana kendisi söyledi."

"Belki de o Suburbanlar Montreal'e gidiyordu."

"Onları takip ettim. 100'le gidiyorlardı. Valimizden ikramiye alacaktım, biliyorsun. Eğer onları kenara çekebilseydim."

Lydia ve Eastwind bir ileri bir geri gidip gelirken Daniel adamı inceliyor, anlatacaklarını arıyor, eski, tanıdık yalan makinesi rolüne geri dönüyordu. Pek bir şey bulamadı. Eastwind'in göz kapakları düşüktü, sanki konuşma onu sıkıyormuş gibiydi, ama sakın bir şekilde Lydia'ya odaklanmıştı - o kadar cesur, o kadar oyulmuş yüz hatları nötrdü.

Sonra tekrar, o bir profesyoneldi. Profesyonel ne... gerçi.

"Bu hikâyeye inanmıyorum," dedi Lydia. "Ve buraya sizinle tartışmaya gelmedik."

"Ne kadar rahatladım," dedi Eastwind kuru bir sesle. "Yemek beklemediğini de umuyorum. Kahvaltı, öğle ve akşam yemeklerini lokantada yiyorum. Buzdolabımdaki tek şey eski ketçap ve artık katı olduğundan emin olduğum biraz süt-"

"Bu gece bana zaten bir kez yalan söylendi," diye açıkladı Lydia sert bir sesle. "Bir daha olmayacak."

"Sen hesaba katılması gereken bir güç değil misin?" "Senin hakkındaki gerçeği biliyorum," diye araya girdi.

"Biliyor musun?"

Orada, şezlongun üzerinde durmuş, konuşmanın kontrolünü eline almış, saldırganlığını bastırmış ama yüzeyin hemen altında, Daniel bir gurur acelesi hissetti ve sonra da acı tatlı bir rahatlama. Wolven'i işleri halledebileceğini söylediğinde, halledebileceği çok açıktı. Büyük kötü dünyada onsuz da iyi olacaktı.

Gerçekten öyleydi.

"İlkbaharda," dedi, "bilgisayar laboratuvarını kullanmak için liseye gitmem gerekiyordu. Kupaların sergilendiği yere gittim, ön tarafta, odanın yanında. Raflardaki tüm o kupalar... Yıllar öncesine dayanan bir sürü takım fotoğrafı. Onları bildiğini biliyorum. Değil mi?"

Belli belirsizdi ama bedeni olduğu yerde kalırken bile Eastwind'in enerjisi değişti; ayak bilekleri aprazdı, kahverengi deri terlikleri kalp atışını andıran bir ritimle birbirine vuruyordu.

Onun havası farklıydı.

"O görüntüleri biliyorsun," dedi Lydia, "ünkü bir tanesinde sen de varsın. 1980'den. Ve işte komik olan şey. Büyü hakkında konuşmak ister misin? şu anki halinle *tamamen* aynı görünüyorsun."

Bir süre sessizlik oldu.

"Bugünlerde estetik ameliyatlar iyi gidiyor." Lydia başını yavaşça salladı. "Ama o kadar da iyi değil. Yani hayır, hız tuzağında beklediğinizi sanmıyorum, o araçları gördüğünüzü de sanmıyorum ve onları Plattsburgh'a kadar takip ettiğinize de inanmıyorum. Gus St. Claire'in nasıl bir doktor, nasıl bir adam olduğunu biliyorsunuz. Onun yerinde olsaydınız, elinden gelse size yardım ederdi. Sizden de aynısını yapmanızı bekliyorum."

Daniel, Gus'ın onunla konuşarak, semptomları, test sonuçlarını ve ilaç tedavilerini açıklayarak geçirdiği saatleri hatırlarken bir elini yüzünde gezdirdi. Ve bazen de, özellikle de Daniel infüzyon alırken, sadece şakalaşıyordu.

"Hadi ama Eastwind," diye konuştu. "Adam muhtemelen ölmüştür ama bu iş böyle bitmemeli, ne demek istediğimi anlıyorsan. Doğru olanı yapmamıza yardım et."

Eastwind'in terliklerinin tıkırtısı kesildi. "İçimden bir ses hapse girmekten bahsetmediğini söylüyor ve sana küçük bir ipucu vereceğim. Eğer cinayet işlemeyi düşünüyorsanız, gelmeniz gereken kişi ben değilim. Unutmayın, ben bir kanun adamıyım."

"Tek olduğu şey bu değil," diye mırıldandı Lydia. "Hem de hiç."

ON BİR

GUS o kadar da ateşli hissetmiyordu.

Bilincinin çamurlu bir versiyonuna yeniden kavuştuğunda, hâlâ hayatta olduğuna şaşırdı. Bir kere, hırıltısı onu uyandırmıştı. Bir diğeri, kendi kanı olduğunu hissettiği bir damlama sesi vardı. Ve Tanrım, midesi ağrıyordu. Aslında, *her şeyin* acıdığını bilmek için tıp diplomasına ihtiyacı yoktu-

"Yine uyanmışsın."

Bu tuhaf aksanlı ses, adrenal sistemini daha önce hiçbir şeyin harekete geçirmediği kadar harekete geçirdi. Vücudu kontrolsüz bir şekilde titremeye başlarken, kalbi hızla çarpıyor ve işitme duyusunu devre dışı bırakıyordu-

Ama durun, şimdi görebiliyordu.

Görüşü bulanıktı ve yığılmış başını kaldırıp etrafına pek bakamıyordu ama maske yüzündeydi, bu yüzden tahta bir sandalye ayağının altındaki beton Roor'da biriken kan gölünü görebiliyordu. Çok fazla kan. Bir sürü kan.

Kahretsin.

Gözlerini yana kaydırırken, üzerine düşen parlak sorgulama ışığı huzmesinin ötesinde hiçbir şey göremedi. Her yer karanlıktı ve aydınlatma kalkanını delmeye çalışmaktan vazgeçti. Göz kapakları yırtılırken, saatler boyunca kendisine yapılanların parçaları aklına geldi ve boğulmaya başladı, boğazı spazm geçirdi, ciğerleri hava yerine bedensel Kalıntıları çekti-

"Şimdi, şimdi, telaşlanmayalım."

Başı artık nemli olan yastığın üzerinde nazikçe yeniden konumlandırılırken Gus inledi. Solunum yolunun düzelmesiyle solunumu biraz daha kolaylaştı ama yuvarlanan bir baş dönmesi etrafındaki karanlığın dönmesine neden oldu.

"I..."

"Siz nesiniz, Dr. St. Claire?"

Gözleri soruşturmayı sağa doğru takip etti ve gözbebeklerinin daha iyi çalışmasını sağlamak için gözlerini kırptırdı. Üzerinde çalışan adam ışığın kenarında, daha fazla acı vaat eden silik bir şekilden ibaretti.

"Tamamdır..." Gus güçsüzce öksürdü. "İşim bitti."

"Böyle hissettiğinizi tahmin edebiliyorum. Ve size şunu söylemeliyim ki, ben de sizinle işimi neredeyse bitirdim. Gerçekten de, bir şeyleri tamamlamak zorunda olan bir erkek olduğumu göreceksiniz."

Nemli odunla yapılan bir ateş gibi yumuşak bir çıtırtı vardı ve Gus'ın bilinci bunun ne olduğunu hemen anlayamasa da bedeni biliyordu. Vücudu konuştu.

"Hayır... *Tanrım, hayır...*"

"Bunu senin için kolaylaştırmanın yolları var dostum."

Gus itirazını takırdayan dişlerinin arasından zorla çıkardı. "Hayır... sadece öldür beni..." "Doğal yollardan ölmeniz daha iyi. Bir doktor olarak, etik kuralları anladığınızdan eminim. Ve sanırım yaklaştınız. Sizin aldığınız resmi eğitimi almadım.

var, ama deneyimlerim bana çok şey söylüyor."

Görüş alanına mavi bir ışıltı girdi; el cihazındaki iki kontak arasında dans eden elektrik yükü, farklı kanallar boyunca serbest bırakılmaya hevesli bir enerjiydi.

Bir insanın içindeki su molekülleri gibi.

Göz yaşları Gus'ın gözlerini yaktı ve ağlamaya başladığında yüzündeki açık yaraları yaktı. O kadar bitkin düşmüştü ki vücudundaki acı hissettiği bir şey değil, olduğu her şeydi. Artık ne deri, ne kas, ne kemik, ne kan, ne de ilik vardı. Sadece korkunç bir acı.

"Şimdi bana o evden bahset. İçeri nasıl giriyorsun?"

Aynı soruydu. Saatlerce. Altı kelime. Ardından on beş kelime. Ve o cevap verdi, Tanrı hepsini korusun, o-

"Ben... sana her şeyi anlattım."

"Evet, öyle."

"Neden... hala bunu yapıyorsun-"

"Emin olmak istiyorum."

Hayır, adam acı çekirtmeyi seviyordu. Sanki acıyı bir uyuşturucu gibi çekiyordu. Gus şu anda bile aralarında bir şeylerin geçtiğini hissedebiliyordu, bir beraberlik. Bir emme-

"Kart... benim... cüzdanımda-"

Her cevap verişinde, her teslim oluşunda kimliğinin bir parçasını daha kaybediyordu: Verdiği cevap aynı olsa da, taviz sonsuz bir çukur, utanç ise Reş'in üzerinde henüz aşılmamış yeni bir dilimdi.

"Evet, kart. Bana daha fazlasını anlat."

Şok tabancası ya da her ne haltsa, üst baldırının kalın etine uygulandı ve Gus vücudundaki en büyük kaslar kasılırken çığlık attı, kilitlenme o kadar şiddetliydi ki bacağına ikiye ayrılacağından emindi.

"İşte, işte, Dr. St. Claire."

O ses bir kez daha kaydedildiğinde, silahın quadriceps'inden çıkarıldığını fark etti. Acı devam ediyordu.

"Söyle. Bana. Daha fazlasını."

Gus rikkate gelen kalbinin nihayet durması için dua etti. Eğer onu esir alan kişi boynuna, vagus sinirine bir şok verebilirse, belki de sonunda-

"Neden," diye mırıldandı. "Bunu neden yapıyorsun..."

"Sen tek öğünlük bir yemeksin," diye uzaktan yanıt verdi. "Güçlü bir iradenin kırılması benim için en iyi besindir, bu yüzden birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını biraz daha çıkaralım. Bana ona nasıl gireceğimi söyle-"

Hızlı bir vuruş şok tabancasının çatırdama sesini bastırdı ve onu esir alan kişi arkasını döndü.

"Girin."

Gıcırta, sanki bir kasa kapısı sonuna kadar itiliyormuş gibi, metal metale çarpıyordu. Sonra yine erkek olan başka bir ses aceleyle konuşmaya başladı. Konuşulan dil Gus'ın tanıdığı bir dil değildi. Ama yine de dilbilimle ilgilenecek enerjisi yoktu.

Shu ing şimdi, sanki nesneler hızla toplanıyor. Sonra bir torbanın içine atılıyormuş gibi tıkırtılar.

"Gitmeliyim, Dr. St. Claire. Bu işi bitirmek için doğaya güveneceğim - işleri asla askıda bırakmadığım için tercih edilen bir sonuç değil, ancak kendime ait nedenlerden dolayı aceleyle ayrılmalıyım. Endişelenme, yakında gelecek olan kişi seninle ilgilenmiyor. Aradığı kişi benim ama şu an bunun ne yeri ne de zamanı." Bir duraklama oldu. "Bu benim için... enfes oldu. Siz nadir bulunan bir ikincisiniz ve keşke farklı koşullar altında tanışmış olsaydık. Ve şimdi, sizi bununla baş başa bırakıyorum."

Onu esir alan kişi ışığa doğru eğildi, ama Gus'ın görüşü bulanıktı, bu yüzden tek edindiği, yandan ayrılmış koyu renk saçlar ve soluk bir ten izlenimiydi. Gözler sadece bir çift gözbebeğinden ibaretti, siyah çukurlar. Yine de kokusu unutulmazdı.

Koyu... baharatlar. Pahalı bir kolonya gibi, ama hemen tanımlanabilecek bir marka değil.

"Bir vahiy gibiydiniz. Teşekkür ederim."

Gus'ın alnına, sanki ruhani düzeyde tatmin edici kirli bir seks yapmışlar gibi, iffetli bir öpücük konduruldu.

Kendisini esir alan kişi doğrulurken, Gus boğazının yan tarafında, şah damarının tam üzerinde iki soğuk nokta hissetti.

Şok tabancası diye düşündü. *Sonunda-*

"Güle güle, Dr. St. Claire."

Elektrik voltları Gus'ın vücudunu sarstı ve onu uzuvlarını sersemleten, başını geriye atan ve azı dişlerini kilitleyen bir nöbete soktu.

Artık görme yok.

Artık duymak

yok.

Artık bakır kokusu yok.

Hiçbir şey yok. Ve diğer zamanların aksine, son düşünceler bile yoktu.

"Kırk sekiz saat içinde geri gel."

Lydia, lacivert cüppeli, lacivert, yatar vaziyetteki Sheril Eastwind'in karşısında dururken başını salladı. Küfretmekten ya da hayal kırıklığı içinde bir şeyler fırlatmaktan daha iyiydi bu. "Neden?"

"Çünkü ben öyle dedim."

Kendini kaybetmemek için etrafına bakındı, duvarlardaki İlk Milletler'e ait dokumalara, Eastwind'in yattığı koltuğun yanında parlayan çömlek lambaya, sert ağaç kütükleri ve taze gazete kağıtlarıyla döşenmiş şömineye dikkat etti. Bir kemerli geçitten mutfağın loş hatları görünüyordu ama içinde ne bir masa ne de bir sandalye vardı. Tezgahta ya da eski moda ocağın üstünde de dağınıklık yoktu.

"Peki farklı olan ne olacak?" diye sordu.

"Şu andan itibaren kırk sekiz saat olacak." Adam bir kaşını kaldırdı. "Bu iki gün eder, bilginize."

"Sayabilirim.

" "Zeki kız."

Lydia Daniel'a baktı, o da omuz silkti. "Sonra ne olacak?" diye tersledi. "Ne olacaksa."

"Bu benim teklifim." Eastwind sandalyesinin kenarından aşağı uzandı, kolu çekti ve oturma pozisyonuna geçti. "Şimdi, izin verirsiniz, yatağıma dönüyorum-"

"Hayır." Ayağını halının üzerine vurdu. "Bu yeterince iyi değil-"

"Plattsburgh benim yetki alanım değil." Doğu Rüzgârı'nın duraksaması Ayağa kalktı, geniş avuçlarını sandalyenin yastıklı kenarlarına dayadı, kollarını dirseklerinden büktü. "Büyük şehirde hiçbir gücüm yok. Ve siz Gus St. Claire'in burada, Walters'ta çalıştığını söylemeden önce, suç Bayan Phalen'in laboratuvarında değil, onun evinde işlendi. Şimdi iyi geceler dileyeceğim. İyi geceler."

Dikey stül ile işi bitirince Daniel'a başını salladı. "Umarım hâlâ iyisindir."

Sonra Lydia'ya başıyla selam verdi ve sanki altında kamp kurmaları ya da arkalarını dönüp gitmeleri umurunda değilmiş gibi merdivenlere yöneldi. Ayak sesleri önce yükselip sonra da yukarıdan geçerken Lydia'nın tek yapabildiği çiftlik evinin tavanına bakıp şaşkınlıkla ilerleyişini izlemek oldu.

Yatak yayları ağır bir yükün altında gıcırdarken, "Şaka mı yapıyorsun?" diye mırıldandı. "Ve bize kapıyı bile göstermedi."

Yukarıdan bir ses: "Eğer başaramıyorsan, istediğinden daha fazla yardıma ihtiyacın var demektir."

Daniel yavaşça ayağa kalktı, sallanırken kendini kanepenin koluna tutundu. "Hadi gidelim."

Lydia bir kez daha etrafına bakındı. "Bundan nefret ediyorum."

Kontrolsüz olma hali hayatını tüketmiş gibi hissediyordu ve karar verebilme, harekete geçebilme, değişimi etkileyebilme hissini özlüyordu. Son zamanlarda her şey küçümsediği ve içine hapsoldüğü durumlara uyum sağlamakla ilgiliydi, her yer demir parmaklıklarla çevriliydi.

Daniel onun omzuna dokundu. "Burada bizim için hiçbir şey yok."

Buna itiraz etmek istese de, kendisini kapıya kadar götürmelerine izin verdi ve geceye adımını atarken, o şeyi çarpma isteği duydu. Bir düzine kez.

Bunun yerine, dikkati dağılmış bir halde cipe doğru sürüklendi; soğuk, nemli hava sinüslerini karıncalandırıyor, üşüdüğünü söylemese de vücudu titriyordu. Kendini araca atarken, eve bir göz attı ve garip bir önsezi omurgasından yukarı doğru süzüldü.

Burayı tekrar göreceğini düşündü.

Tabii ki dönecekti. Lanet olası iki gün içinde geri dönecekti.

Emniyet kemerini kalbine doğru çekip yerine oturduğunda bu niyet tüm benliğinde yankılandı. Motoru çalıştırarak ellerini direksiyona koydu, kendini ve Daniel'ı geri vitese takıp onları ilçe yoluna geri götürmek niyetindeydi.

Ama o orada öylece oturmuş, gösterge panelinin üzerinden Eastwind'in garajına bakıyordu.

Suburban'ın diğer tarafında Daniel yolcu kapısını açtı ve bastonunun yardımıyla içeri girdi. "İyi misin?"

"Hayır, değilim. Ama sadece bizi eve götürmem gerekiyor." Çiftlik evine bir göz attı. "Yani, Phalen'lere."

O ve Daniel'ın bir evi yoktu.

"FBI'a gitmek istiyorum," dediğini duydu K dönüşü yapıp gaza basarken. "CIA'e. Bütün gazete ve televizyon kanallarına. Her türlü şeyi... istiyorum."

"Bu zamanlama berbat."

Şöyle bir baktı. "Kaçırılmak hiç iyi bir şey midir?"

"Demek istediğim bu değil."

Daniel'dan açıklamasını istemeye niyetlendi, ama zihni hayal kırıklığına uğradı ve boş verdi. Bu arada, Phalen mülküne dönüş yolculuğu yüz yıl sürdü, ama aynı zamanda göz açıp kapayıncaya kadar gerçekleşmiş gibi görünüyordu ve onları porte cochere'nin altına götürdükten sonra motoru çalıştıran Daniel oldu. Ayrıca dönüp kadının kapısını da açmak zorunda kalmıştı.

"Kötü bir zamanlama çünkü gidip Phalen'le konuşmamız gerekiyor," dedi.

Aptalca gözlerini kırptırdı. Sonra bağlantıyı kurdu. "Oh, Tanrım. Hayır, ona olanlardan sonra olmaz-"

"Başka ne seçeneğimiz var ki? Zamanımız tükeniyor. Belki şu Kurtis Joel denen adamı biliyordur."

Lydia tartışmak istedi. Ama kontrolsüzlük onun standart çalışma prosedürü haline geldiği gibi, iki kötü seçeneği dengelemek de onun daimi yol ayrımıydı.

Bu yüzden onu fuayeye kadar takip etti ve merdivenlerden ikinci Roor'a çıktı. En üstteki açık alana ulaştıklarında sağ tarafa baktı. Daniel yaralandığında ve ilk teşhis konulduğunda onlara üst katta bir yatak odası verilmişti. Ancak kemoterapi onu çok etkilemişti ve basamaklarla uğraşmasını engellemek için şu anda bulundukları süite taşınmışlardı.

Bir ömür önce, diye düşündü kapalı olan bir çift kapıya doğru giderlerken. Tam Daniel 1. kapıyı kıvrıp çalacakken, giriş kapısı kendiliğinden açıldı.

Çoğu insanın ön bahçesinin büyüklüğündeki beyaz halının üzerinde, C.P. monogramlı bir yorganla örtülü kral boy yatakta kendini daha yükseğe itti. Lüks bir otelle olan paralellikler burada sona eriyordu. Yatağın başucundaki dolgulu paneller, hastane sınıfı izleme ekipmanını ortaya çıkarmak için açılmıştı ve tüm bu yüksek teknoloji ürünü makinelerle çevrili olan kadın küçücük görünüyordu. Ve çok kırılmıştı.

Yine de sesi her zamanki gibi kararlıydı: "Bana nereye gittiğini söylemek ister misin?" dedi hızlıca. "Ve Lydia, lütfen bana öyle bakma. Sempatini takdir ediyorum ama şu anda bununla başa çıkamam, gerçekten çıkamam."

Lydia boğazını temizledi ve gözüne kaçan bir saç telini fırçaladı. "Tabii ki. Özür dilerim, yani..."

Daniel bir adım öne çıktı ve Lydia'nın onu takip etmek istemesi için elini tutması gerekti. Ev sahiplerine yaklaştıklarında, kapılar sadece Lydia'nın kurt kulaklarının algılayabileceği bir fısıltıyla hafifçe kapandı.

En azından yanındaki insanlardan hiçbirinin bu sessiz sesi duymadığını varsayıyordu.

Yatağın ayak ucuna vardıklarında bakmamaya çalıştı ama başaramadı. C.P., Roor'u ve duvarları gibi solgundu ama saçları yeni yıkanmıştı ve ilk kez Gus'ın Reece'ini giymemişti. İpek bir sabahlık boğazına kadar sımsıkı sarılmıştı ve eli dantel yakalarla oynuyordu, gergin kıvrımlar bilinçli bir hareketten çok çaresiz bir titreyişti.

Yine de Reece yatakta onun yanındaydı. Monogramlı yastık kılıfının üzerine tam olarak katlanmıştı.

"Sana bir şey sormamız gerekiyor," dedi Daniel. "Özel olarak."

C.P.'nin meşgul eli hareketsiz kaldı. Sonra seslendi, "Georgina, bize bir dakika ver. Yapar mısın?"

Köşeden, Lydia'nın tanıdığı kızıl saçlı bir hemşire eğilip el salladı. "Ben arka tarafta olacağım. Bana ihtiyacınız olursa düğmeye basın."

"Teşekkür ederim."

Hemşire başını eğdi ve sonra bir kapı, sanki ayrıldığını herkese duyurmak istercesine sertçe kapandı. Bundan sonra C.P. profesyonel bir soğukkanlılıkla baktı, sanki onun odasında ya da toplantı odasındaymışlar gibi-

"Çok üzgünüm," diye ağzından kaçırdı Lydia. "Bebek için."

C.P. hışırdayınca Lydia ne söylediğini fark etti ve elini ağzına götürdü. Ama tekrar özür dilemeye ve muhtemelen işleri daha da karıştırmaya fırsat bulamadan, diğer kadın başını salladı.

"Her şey yolunda," diye fısıldadı. "Mucizeler gelir... ve mucizeler gider. Öyle değil mi?"

Lydia aniden Daniel'a baktı. Bastonunu diğer eline geçirirken tamamen bitkin görünüyordu.

"Evet," diye cevap verdiğini duydu. "Öyle."

ON İKİ

Club Basque

Market Street and 27th Avenue, Caldwell, New York

MÜZİK, sırayla atılan bombalar kadar gürültülüken ve bir insan sürüsü barın alkol teknesinin etrafında öğütülürken, Xhex bu gecenin sorununu yer değiştiren bedenlerin arasından fark etti. Sorun adamın insanları itip kakması ya da izinsiz olarak onlara sürtünmesi değildi. Sarhoş değildi ya da kokain veya meth yüzünden seğirmiyordu. Siyah sweatshirt'ü ve siyah kot pantolonuyla biraz rahat ve örtülü olabilirdi ama özellikle göze çarpan bir tarzda giyinmemişti.

Adamın diğer müşterilerin arasında tek başına durmasıydı. Tuvaletlere giden koridorun yanındaki heykel.

Kulübün güvenlik şefi olan ve yıllarca her türlü mekândan sorumlu olan Xhex'in bela radarı vardı ve bu, *senfati* saçmalığını eklemeden önceydi.

İlk dikkatini çeken ve onu değerlendirmesini sağlayan şey yerinden kıpırdamamasıydı. O kadar uzun boylu değildi, o kadar geniş değildi ve fırça kesim saçları ve kirli sakallarıyla çok unutulabilir biriydi - hesaplı bir şekilde. Sanki şehrin binlercesinin olduğu bir yerinde yirmili yaşlarda bir adammış gibi bir imaj çizmek istiyordu.

Öyle bile olsa, onu görmezden gelebilirdi - eğer adamın etrafına böylesine belirgin bir duygusuzlukla bakması olmasaydı. Birisi belirli birini arıyorsa, arkadaşını ya da birlikte geldiği kişiyi kaybetmiş gibi,

bir süre sonra hüsrana uğradılar. Eğer bir kişi seks peşindeyse, arzularının nesnelere odaklandıkları için açgözlüydüler. Hayaletlendikleri ya da kimse onları istemediği için pes ediyorlarsa depresyona giriyorlardı.

Bu adam değil. Radar gibiydi, sanki kime odaklandığını kimsenin bilmesini istemiyormuş gibi sadece gözleri hareket ederek ileri geri gidip geliyordu. Gizli kolluk kuvvetleri mi? Hayır. Onu nezaketen kontrol ediyorlardı ve zaten dikkati yoğunluğuna rağmen çok dağınıktı. Bir tip arıyordu, bir birey değil. Bir titreşim. İçindeki bir şey, onun dışındaki biri tarafından ateşlenmişti.

Gördüğünde anlayacaktı.

Herhangi bir yırtıcının herhangi bir gruptaki zayıfı seçebilmesi gibi.

Almak istediği şeyi bulduğunda da harekete geçerdi. İz sürmeye başlardı-

Kol kola girmiş bir çift, görüş alanını keserek yanından geçti.

Temizlenir temizlenmez, adamın hâlâ orada olup olmadığını görmek için arkasına baktı- "Tabii ki oradasın," diye mırıldandı nefesinin altında.

Okuyun *onu*, karanlık bir parçası talep etti. *Onu oku ve içgüdülerinin bildiği gerçeği gör.*

"Evet, peki sonra ne olacak?" dedi.

Ne yapmak istediğini biliyorsun.

Xhex güldü. "Bildğim kadarıyla isteyim ve personelimi denetlemekten ve kalabalığı izlemekten son derece mutluyum. Yani yapmak istediğim şey benim lanet olası işim-"

Eğer onu okursanız, istediğinizi yapmakta özgürsünüz.

Zihninin derinliklerinde, ileri geri konuşmanın "kendi kendine konuşmayı" muhtemelen profesyonel olarak değerlendirilmesi gereken bir seviyeye taşıdığının farkındaydı, ama o bir taneydi. O bir taneydi.

Her şey bir-

"Artık özgürüm." Bunu kanıtlamak için gözlerini adamdan kaçırdı. "Bir kuş kadar özgürüm."

Onu oku.

"Beni yalnız bırakacak mısın-"

"Affedersiniz, daha önce gönderdiğiniz mesajı takip ediyordum?"

Xhex bir sıçrayışla ikinci komutanına odaklandı. T'Marcus Jones onun zamanını boşa harcamadığını kanıtlamak istercesine iPhone'unu işaret ediyordu. Eski denizci hiçbir şeyi boşa harcamazdı. Tam bir profesyoneldi, her zaman kendini ve etrafındakileri kontrol ederdi. Siyah gömleğinin arkasında büyük harflerle STAFF yazıyor olabilirdi ama sanki BADASS'tan başka bir şeyle karıştırılabilir miydi?

Ondan ne yapmasını istemişti ki?

Şaşkınlığını gizlemek için adamın kolunu aşağı doğru salladı. "Evet, evet. Güzel. Cevap ne?"

Kaşları yukarı kalktı. "Ah, ben mi yaptım?" "Ne?"

"Gelecek haftanın programını ayarlayıp herkese gönderdim mi?" Kız ona gözlerini kırptırınca T'Marcus eğildi, sanki birbirlerine daha yakın olsalardı neden bahsettiğini daha iyi anlayabilirdi. "Bana bu gece geç geleceğini söyledin ve ilk iş olarak bununla ilgilenmemi istedin. Yeni işe alınan Bobby, Mike tatildayken onun yerine bakacak ve geri kalanımız da Bobby'nin Çarşamba gecesini paylaşacağız. Her şey yolunda."

"Ah. Doğru." Boğazını temizledi.

"Teşekkürler." "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Ben 1ne." Saatini kontrol ediyormuş gibi yaparak, "Bana mı öyle geliyor yoksa bu gece sürünüyor mu?" dedi.

T'Marcus başını salladı ve ona takip edemediği bir şey sordu. Her ne ise başını sallarken, asıl konsantre olduğu şey beyin sapında alevlenen panik duygusuydu ve T'Marcus yanından geçip gittiğinde kendine toparlanmasını söyledi.

Bu kez kafasının içindeki ses kendi sesi değil, Rehvenge'in sesiydi: *Şebekeniz hâlâ çöküyor.*

Kan çanağına dönmüş gözlerini ovuşturarak, "Hayır, değil," dedi.

Bir başka bedensiz fikre cevap verirken ve Blade'in konuyla ilgili ikinci fikrini kararlılıkla engellerken, kapüşonlu adama baktı-

O gitmişti.

Duyuları canlandı ve karar verdiğinin farkında olmadan hareket etti. Vücudu kendi kendine hareket ediyor, ileriye doğru adım atıyor, eğlenen insanların arasından geçiyordu. Avını takip ediyor-

Siyah sweatshirt av *değildi*, diye hatırlattı kendine. Hayır, sadece onunla konuşacaktı. Barışçıl bir şekilde gitmesini sağlayacaktı.

Yaralanmadan önce işine devam ederdi.

İlerlerken gözleri etrafındaki kafaları keskinleştirdi, sarışınları, kızıl saçlıları, uzun saçlıları, tekirleri ve örgülülerini ayıkladı. Hiçbir yerde bir patronun ensesini kalınlaştıran bir kapüşonlu yoktu. Ama konuşması uzun sürmemişti. Çok uzağa gitmiş olamazdı-

Belinden aşağı inen eli ön cebine girdi. Yanında taşıdığı sustalı bıçak bir çağrıya cevap verir gibi avucuna geldi ve başparmağı bıçağın serbest bırakılmasını aradı. Ama ona hiçbir şey yapmayacaktı.

O... gitmiyordu...

Üzerine garip bir karabulut çöktü, zihni uyuşturdu, düşünceleri aklına gelir gelmez dağıldı, insan denizinde neden burada olduğunu ya da ne yaptığını hatırlayamayana kadar bilinç iplikleri yıprandı-

Hayır, ne yaptığını *biliyordu*. Siyahlar içindeki o insanı öldürecek.

"Müşterileri koruyorum," dedi. "Onları korumam gerekiyor..."

Tuvaletlere giden koridora odaklandı, dönüşü yaptı ve-

İşte oradaydı. Hedefi. Çalı kesimli, kirli sakallı ve gözleri sarhoş olup kafayı bulan aptal masumların üzerinde sanki bir bara gitmiş gibi gezinen adam.

Ancak yanında duran iri insanı fark edince durdu. T'Marcus.

Sonra ikisi de beklentiyle ona baktılar. Sanki bir şey söylemesini bekliyorlardı. Bir şey yapmasını. Ama sustalı bıçakla değil.

"Hey, patron," dedi siyahlı adam. "Nasılım?"

Xhex omzunun üzerinden baktı ve arkasında başka birinin durduğunu görmek için hazırlandı.

Birdenbire zihni tekledi ve öksürdü, hafıza motoru tekrar devreye girdi. Bir kez daha adamlara döndüğünde, içinden taş gibi bir ürperti geçtiğini hissetti

-

Yeni işe alınan. Bobby, yeni işe alınan.

Onunla iki hafta önce görüşmüştü. O ve T'Marcus Kolordu'da birlikte görev yapmışlardı.

Bobby yanlış bir şey yaptığından endişelenmiş gibi arkadaşına baktı. "Ah... yanlış bir şey mi yaptım?"

Xhex elindeki sustalıyı bırakmasını ve cebinden çıkarmasını söyledi. Ve bir paralel işlem başarısıyla, soruya bir tür kelime salatasıyla yanıt vermeyi de başardı. Heceleri de doğru söylemiş olmalıydı çünkü adam gülümsedi ve T'Marcus memnuniyetle başını salladı.

"10 dakika ara veriyorum." Saatini kontrol ediyormuş gibi yaptı. "Yetki sende, T."

Adam, askerde geçirdiği yıllar boyunca verdiği şüphe olmayan selamların gölgesinde sağ alnına dokundu. "Tamamdır, patron."

Ne yaptığına dair bir fikri varmış gibi başını sallayarak o ce'sine yöneldi ve uzak olmadığına sevindi. Beton hücreye adımını attığında kapıyı kapatmak için sabırsızlanıyordu ve Tanrım, eski moda, ilkokul uşağı masası ve Home Depot'tan aldığı siyah tekerlekli sandalyesiyle küçük kutunun lüks bir spa olduğuna yemin edebilirdiniz. Müziğin bas sesleri pek de azalmış sayılmazdı; bu sesler temele kadar iniyor ve alçak tavanın kirişlerine kadar çıkıyordu.

Ama tek başınaydı. Bu da her türlü şeyin sesini kesti.

Sandalyesinde otururken dizüstü bilgisayarının kilit ekranına baktı. Pembe ve sarı, mavi ve limon yeşili lazerler siyah bir arka planın içinden fırlıyordu ve onları gözleriyle takip ederken, nöbet tetikleyicileri için en uygun yöntemin ne olduğunu merak etti. Doğrusal uzantılar daha hızlı olsaydı? Daha parlak?

Muhtemelen ikisi de.

Hem neden böyle bir şey düşünüyordu ki? Kendi kendine konuştuğunu ve seri tespit oyunu oynadığını düşünürsek...

onurlu bir şekilde terhis olmuş bir katilin, kendisinin de gözden geçirdiği bir iş başvurusunu doldurması? Neden nörolojik hıçkırıkları merak etmiyorsun?

Gözlerini kapatarak başını geriye yasladı ve Blade'i düşündü. Cinayete meyilli olmasına şaşmamalıydı. Onu görmek aklını karıştırmıştı ve sırf biraz kafası karışık olduğu ve küçük bir sonuca atladığı için-

"Benim şebekem 1ne-"

Ani bir bağırış sesi müziğin donuk gümbürtüsü arasında süzüldü ve uyumsuzluk kaydedildiğinde inledi. Bu, masasında, sandalyesinde oturan bir insanın duyamayacağı türden bir şeydi. Ama keskin kulakları sayesinde Houston'da bir sorunumuz olduğu bir bağırış kadar açıktı.

Her neyse. T'Marcus ve yeni adam bununla başa çıkmak zorunda kalacaklardı. Onları bu yüzden işe almıştı. İkisini de.

Başı çarpmaya başladığında, yüzünü ovmaya gitti...

Ve sadece sol eli bu görevi yapmak için geldiğinde dondu kaldı.

Aşağı bakınca sağ elinin hâlâ cebinde olduğunu gördü. Hâlâ o sustalı bıçağa kilitlenmişti.

"Bırak," diye fısıldadı. "Bırak... hemen şimdi."

Tutuşunu bırakmak yerine, kolu kendi kendine hareket etti ve elindeki şeyi ortaya çıkarmak için yavaşça geri çekildi.

Sustalı değildi.

Alet yaklaşık on beş santim uzunluğundaydı ve ucu kavun ezicisine benziyordu. Bir /ys. Ölülerin gözlerini çıkarmak için kullanılan eski bir obje.

Ya da yakında ölecek olan bir canlı.

Xhex'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Eski silahlar artık pek görülüyordu ama Xhex onları çok iyi tanıyordu.

Ve bunun üzerinde kan vardı. Kurumuştu ama hala kırmızıydı.

Ciğerleri yanarken, uzunluğu dehşetle ışık gösterisi yapan dizüstü bilgisayarın yanındaki masaya bıraktı ve çınlama şekli ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

"Sakin ol... sakın ol... sakın ol..."

Ağır çekimde, uzanıp masaüstünün altındaki ince çekmeceyi açmasını uzaktan izledi. Kullanmak istemediği anahtar en arkada, sağda, asla postaya verilmeyecek boş zarfların, mobilya şirketinden aldıkları broşürlerin arkasındaydı.

VIP bölümünde stantlar ve çeşitli makaslar, ataçlar ve mürekkebi azalmış ama tamamen bitmemiş kalemler.

Bakır bir anahtar.

Ayakları sandalyenin tekerlekleri üzerinde çeyrek tur attı. Yan tarafta bir dizi çekmece vardı ve sol alttakinin paslanmaz kulpunun altında kararmış bir daire vardı.

Anahtarı yuvasına yerleştirmeye giderken titremesi şiddetliydi ve polisin evi bulması biraz zaman aldı.

Kilit kolayca döndü.

Xhex çekmeceyi biraz dışarı çekti ve ortaya çıkan karanlık sonu olmayan bir uçurumdu.

Biraz daha uzağa.

Biraz daha.

Hadi ama, dedi kendi kendine. İçeride hiçbir şey yoktu, sadece ucuz dış cepheye uygun boş gri bir iç-

Kapaklı cam kavanoz en arkadaydı ve çekecek başka bir şey kalmayana kadar ortaya çıkmadı.

Ve bir an için -bir an için- Xhex, bodur, şeffaf kabın içinde misketler olduğunu düşündü. Büyük olanlar. Aggies-

Öksürerek uzaklaştı ve çöp sepetini kenara çekti.

Fritz ve ekibinin büyük bir gurme ustalığıyla hazırladığı akşam yemeği çabucak geldi. Ondan sonra... sadece kuru kusma oldu.

Gözleri var, dedi kafasının içindeki ses. "Kapa şu lanet çenenî."

Huysuz mu? Gerçekten mi? Koleksiyon başlatmak isteyen sendin. Düşündüm de, senin de ekleyeceğin bir şeyler var, değil mi?

Doğruldu ve elinin tersiyle ağzını silerken, müşteriler arasındaki tartışma hâlâ kapısının önünde devam ediyordu ama boş ver gitsin. Onun daha büyük sorunları vardı ve bu sorunlar nükleerleşmek üzereydi.

Dehşet duygusuyla ceketinin sol cebine uzandı - ceketini giydiğinin farkında değildi.

Çıkardığı paket bir avuç içi kadardı, çok ağır olmayan bir şeyin etrafına gevşekçe sarılmış kırmızı bir bandana.

Kendine onu atmasını söyledi. Ve masasının altına değil. İstasyon girişinin arkasındaki çöp kutusuna gitmesi gerekiyordu. Ya da belki birkaç blok ötedeki bir ara sokağa-

Bandana kendi kendine açıldı.

Ve içinde... bir çift bebek mavisi.

ON ÜÇ

BAZEN biri için yapabileceğiniz tek şey sadece onunla birlikte olmaktır. Evet, konuşmalarınızla ağır bir yükün altına girmek, acıyı daha katlanılabilir kılacak şekilde çerçeveleyen kapsamlı açıklamalar yapmak istediniz. Ya da belki de sıcak dedikodular anlatarak veya paylaşılan anıları yeniden yaşayarak biraz A seviyesinde dikkat dağıtmayı denemek istediniz. Aptalca memler. Tarifler.

Spor.

Lydia, C.P. Phalen'in bulut gibi yatağının yanında otururken, her konuda kararsızdı. İlham verici çalışmalar. Sözde psikoloji. Kesinlikle dedikodu, çünkü hiç dedikodusu yoktu, çünkü kimseyi tanımıyordu. Ayrıca internete hiç girmiyordu, yemek yapmıyordu ve spor sezonu ne zaman başlıyordu?

Peki ya ortak noktalar? Mesleki açıdan artık ikisinin arasında hiçbir ortak nokta kalmamıştı. Kurt Araştırma Projesi döneminde C.P. Phalen yönetim kurulu başkanıydı ve Lydia kurt popülasyonları konusunda uzmanlaşmış bir biyolog olarak bu kadınla bir şekilde temas kurmuştu. Ama sivil toplum kuruluşu aylar önce kapanmıştı.

İcra direktörü ve baş veteriner, bilim ve paranın karanlık tarafına oynarken öldükten sonra olması gereken de buydu.

Kişisel düzeyde mi? C.P.'nin başına gelenler düşünüldüğünde, Daniel'in son kötü haber PET taraması hakkında konuşmaya kimin ihtiyacı vardı ki?

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı C.P..

Lydia irkilerek dikkat kesildi. "Ne için?" "Sadece burada olduğum için."

"Pek çok konuda kendimi işe yaramaz hissediyorum. Ama seni biraz olsun rahatlatılabileceğim fikri bana yardımcı oluyor."

"Sessizlik tedavi edici olabilir. İyi bir arkadaşın varsa." C.P. beceriksizce omuz silkti. Sonra Reece'i kucağına, burnuna doğru çekti. "Kendime hâlâ onun kokusunu alabildiğimi söylüyorum. Keşke senin burnun bende de olsaydı."

Lacivert kıvrımları okşarken Lydia, "Ona ne zamandır aşıksın?" diye mırıldandı.

"Kendime karşı dürüst olursam, onunla tanıştığım andan beri. Doğal olarak, elimden geldiğince onunla savaştım... çünkü hissettiklerimden korkuyordum." Orantısız bir gülümseme yükseldi ve kayboldu. "Fark etmediysen diye söylüyorum, kontrolü severim."

Lydia hafifçe güldü ve beyaz odanın etrafını işaret etti. "Yani bu kaotik renk, bu desenler. Ve evin her yerinde de var."

"O benim. Basma kraliçesi." C.P. ciddileşti ve sonra şakağına vurdu. "Yine de zekiydi. Sanırım Gus'ın IQ'su kendi adına konuşuyor. Ama beni istemedi. Biliyordu..."

"Ona nasıl hissettiğini söyledin mi?"

"Dolambaçlı bir yoldan. Ben farklı bir yöne çekecekken o işleri profesyonelce yürüttü. Benim için fazla iyiydi."

"Öyle söyleme."

"Oh, ama bu doğru. Gerçeklik acı veriyor diye onu görmezden gelmen gerekmez. Aslında, kendini korumak çoğu zaman tatsızdır ve benim gibi çok fazla zamanınız olmadığında, bir anınızı bile kuruntuyla harcamaya tahammül edemezsiniz."

Lydia "Onu bulacağız" gibi bir şey söylemek istedi ama bunu kendine sakladı. Ortaya çıkacak olan Gus'ın cesediydi, eğer bir şey çıkarsa ve bunu kimin hatırlatmaya ihtiyacı vardı ki?

"Her neyse..." C.P. abartılı gibi görünen bir şekilde esnedi. "Sanırım adamın doğru bir fikre sahip olabilir. Geç oldu."

Gerçekten de Daniel bir saat önce izin almıştı. Yoksa iki saat önce miydi? Kim bilebilirdi ki? Yatağın yanına çektikleri diğer süper yumuşak koltukta takılmak için elinden geleni yapıyordu ama bir süre sonra oturarak uyuyakaldığı gerçeğini artık gizleyemez olmuştu.

Lydia bacaklarını içinde bulundukları sıkışmışlıktan kurtardı. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Senin için Georgina'yı arayayım mı?"

"Hayır, sen gittiğin anda dışarı çıkacaktır. Arkada kapıya bağlı bir sensör var."

"Oh, tamam."

"Yine de
teşekkürler."

Bir süre sonra Lydia başını salladı, ayağa kalktı ve arkasını döndü. Kapıda yine tereddüt etti ve nedeninden emin değildi. Sonra tekrar, kadının içindeki kanserin kokusunu alabiliyordu ve bunu bir şekilde kabul etmesi gerektiğini hissetti. Hamilelikte olduğu gibi, ilk başta kendi hayatında olup bitenler yüzünden dikkati o kadar dağılmıştı ki kokudaki ince değişiklikleri fark edememişti. Ama hastalık neredeyse her geçen saat daha da belirginleşiyordu.

"Cevabım, bilmiyorum."

Lydia sıçradı ve etrafına bakındı. "Pardon?"

C.P. onun narin bedenine ve büyük yatak odasına baktı. "Vita-12b'yi deneyip denemeyeceğimi bilmiyorum. Tuhaf, ilacı bana Gus'ın vermesi daha güvenli hissettirdi, ki bu mantıksız. İlaç, uygulamayı kimin yaptığıyla ilgilenmiyor. Yine de, bir şeyler ters giderse benimle ilgilenirdi. Olurdu yani."

Sessizlik maratonu boyunca Lydia bunu merak etmişti ama nasıl sorabilirdi ki? Duygusuzluktan *bahsetmişken: Hey, bebeğini kaybettin, laboratuvarında hazırladığın o yeni ajanı denemeye ne dersin - belki Daniel'in da ilacı almasına yardımcı olur. İşe yararsa hayatım mahvolmaz.*

"Bu sadece senin verebileceğin bir karar," dedi Lydia. "Biraz dinlen. Seni daha sonra kontrol edeceğim."

Ne kadar genel bir veda, diye düşündü dışarı çıkarken.

O kişiyi tekrar göreceğinize kesin gözüyle bakılan türden bir şey.

Fuayeye inen merdivenler bir dağdan inen patika kadar uzun görünüyordu ve aşağıya indiğinde, oyuğunda nöbet tutan muhafızın yanına gitti.

"Arabadan bir şeyler alacağım," dedi.

Sertçe başını salladı ve omzuna takılı iletişim cihazını çalıştırdı. Ağır kapıya ulaştığında kilit açılmak üzereydi ve ferforje kolu kavradığında kalçalarına doğru eğildi ve sırtını kapıya verdi

-Ancak kas gösterisine gerek yoktu. Banka kubbesi benzeri panel,

Kolaylıkla bacağı kadar kalın olan bu kapak, bir ekmek kutusunun kapağından başka bir şey değilmiş gibi açıldı.

Dışarıda derin bir nefes aldı, sığ basamaklardan indi ve Suburban'ın yolcu tarafına doğru ilerledi. Arka kapağa geldiğinde durdu ve asfaltın üzerinde parlayan Chevy sembolüne, sahte bir aya baktı.

Elini pantolonunun cebine sokarak anahtarı çıkardı. Anahtarlığın yanında olduğunu unutmuştu.

Korumaya yalan söylemişti. Cipin içinde ihtiyacı olan hiçbir şey yoktu.

Porte cochere'in altından dışarı çıkarak, araba yolunu koruyan ağaçların çevrelediği ön araziye baktı. Güzel aylarda çimler golf sahası hassasiyetinde biçilir, pürüzsüz, yeşil doğa halısı mülkün yol kenarı boyunca uzanan taş duvara kadar dalgalanırdı. Şu anda manzara ay ışığıyla kaplıydı, artık ölmüş olan yer örtüsünün donuk Fransız grisinden buz gibi parlak, iskelet dallara ve yolun aşağısındaki büyük gövdeli akçaağaçların attığı safir gölgelere kadar her şey mavinin tonlarındaydı. Bu gece paleti uzun sürmeyecekti. Doğuda, ufuk boyunca bir parıltı belirmeye başlamıştı-

Nadir ışık o kadar yoğun bir şekilde geldi ki, sadece kör olmakla kalmadı, aynı zamanda aydınlığın patlamasıyla saldırıya uğradı.

Gözlerini kapatmak için iki kolunu da havaya kaldırdı, engellemeye hiçbir yere varamadı, retinaları bariyerlere rağmen yanmaya devam etti.

Yine de gördüğü şeyin yaklaşan güneşle ya da gerçek dünyanın bir parçası olan herhangi bir şeyle ilgisi yoktu.

"Hayır..." diye inledi. "Oh, Tanrım... hayır..."

Tökezleyerek geri çekildi, göz kapaklarını ön kollarının çift parmaklıklarının arkasına sıkıştırdı ve gelip onu bulan şeye karşı koyamayacağını bilse de, görmeye zorlandığı şeye sırtını döndü.

İkinci kez.

"Bu Blade değil. O değil. O değil..."

İnkârını defalarca tekrarlarlarken, batıl inançlı Finli büyükbabasının ona her zaman söylediklerini unutmak, zaten bir kez aklına gelmiş olan gerçeği inkâr etmek mümkün değildi: Eski geleneklere göre, eğer

Geçmişinizi görmek istediğinizde, gün batımı ile gerçek karanlık arasındaki o kutsal zaman olan loşluğa çıktınız ve ışığın sizi bulmasını beklediniz.

Ve eğer aradığınız şey geleceğinizse, şafaktan hemen önceki an tam zamanıydı.

"Ben hiçbir şey aramıyorum!" diye seslendi. "Gelecek umurumda değil-geleceği istemiyorum!"

Blade'in ışıkla çevrelendiğini çoktan görmüştü.

O... onun geleceği idi. Ve eğer evren fikrini değiştirmediyse *Symphath* İşkencecisi bir şekilde yine arazideydi- Lydia kör

bir koşuyla evin girişine doğru geri dönmeye başladı.

Fazla uzaklaşmadı.

Rüzgâr aniden yön değiştirdiğinde, taze kan kokusu zihnindeki kaos ve paniği delip geçerek bedenini durma noktasına getirdi. Işık hâlâ oradaydı, artık kaynağa bakmasa da onu kör etmeye devam ediyordu ve *symphath*'ın varlığını hissedebiliyordu. Kan ise...

"Gus?" diye soluk soluğa geri döndü.

Kollarını indirerek gözlerini kırptırdı ve yerdeki ayazın üzerinden kendisine doğru gelen şeyin ne olduğunu anlayamadı.

Gölge bırakmayan ve ay ışığıyla aydınlanmış manzaraya bir santim bile girmeyen parlaklığın ortasında, Blade'in vücudu ve kırmızı cübbesi halen merkezinde belirgin bir siyah silüet oluşturuyordu. Ama öncekinden farklı olarak yalnız değildi.

Kollarında... cansız bir beden taşıyordu. "Gus!" diye bağırdı koşmaya başlarken.

Senfath hâlâ epey uzaktaydı, en az yüz metre. Ve kız seslenip ona doğru, ışığa doğru koşmaya başladığı anda durdu ve ona baktı.

Kadın yaklaştıkça adamın yüzü daha da netleşti, ifadesi hiçbir şey ele vermeyen bir maskeye kilitlenmişti. Ve sonra, tek kelime etmeden eğildi ve kalıntıları çimenlerin üzerine serdi.

Gus'ın cesedinde o kadar çok kan vardı ki parlıyordu.

Blade doğruldu, ona son bir kez baktı ve sonra eğilir gibi oldu. Ondan sonra, gitmişti. İnce havaya.

Ve o garip, kutsal ışığı da yanında götürdü.

Cesedin yanına doğru kayarken "*Gus*," diye boğuk bir ses çıkardı.

Dizlerinin üzerine çöktü, nefesi bulutlar halinde çıkıyordu, Gus'ı kucığına çekti. Gözyaşları içinde onun üzerine eğildi ve şefkatli bir şifacının ölümünden çok daha fazlası için ağladı-

Öksürük fazla değildi. Ve ilk başta sesi çıkaranın kendisi olduğunu düşündü. Ama ses tekrarlandığında ve o olmadığını anladığında biraz doğruldu.

Gus'ın başı kolunun üzerine düşmüştü ve bir an için onun morarmış ve hırpalanmış yüzünün görüntüsü o kadar korkunçtu ki, dikkatini neyin çektiğini düşünemedi.

Ama sonra gevşek ve açık ağzı tıkırdadı. Sanki dili hareket etmiş gibi.

Lydia adamın kanla kaplı çıplak göğsüne baktı. Bir mucize eseri... kaburgalar zayıf bir şekilde genişleyip daralıyordu.

"Yaşıyor musun?" İnançsızlık şaşkınlıkla savaşıyordu. Ama sonra dikkatini topladı, başını kaldırdı ve çığlık attı, "Heeeeeeeelp! Yardım edin bana! Heeelp -!"

Güvenlik kamerasından mı yoksa onun bağırmasından mı bilinmez, bir muhafız evden dışarı fırladı, eli telsizine kilitlenmişti ve ona emirler yağdırıyor gibiydi.

"Yaşıyor!" diye bağırdı. "*Yaşıyor...*"

Daniel yatağında uzanırken evin önündeki kargaşayı duydu, koşuşturmalar ve sesler o kadar yüksekti ki bir şeyler olduğunu anlamakta güçlük çekmiyordu ve zaten başka bir dramatik kesinti bekliyordu. Lydia ve C.P.'yi o yatak odasında -belki de bir yoğun bakım ünitesinde- bıraktıktan sonra, biraz uyumak için aşağı inmişti ama bu fazla ileri gitmemişti. Başka bir ayakkabının düşmek üzere olduğu hissi, odada onunla birlikte dolaşan bir sinsi gibiydi.

Ve işte, diye düşündü, ayağa kalkıp bastonuna uzanırken.

Kapıyı açar açmaz olan bitenin büyüklüğü ortaya çıktı: Ön girişte dolaşan bir muhafız bölüğüne benzeyen bir ses vardı. Ama alarm yoktu. Ateş edilmiyordu.

Yani bu bir saldırı değildi. Ya da en azından... henüz evin içine ulaşan bir saldırı değildi.

Antrede, ön kapı açıktı ve dört koruma silahlarını çekmiş bir şekilde içeride duruyordu. Yanlarına geldiğinde, dışarı çıktığında bir tartışma çıkmasını bekliyordu ama geçmesine izin verdiler ve ona gösterdikleri ilgisizlik, endişe yaratmayacak kadar yavaş ve cılız olduğunu açıkça gösteriyordu. Yoldan çekilmesi gerekiyorsa, onu hareket ettiriyorlardı. Eğer durmasını istiyorlarsa, koluna kanca takarlardı. Ya yaralanırsa? Zaten ölüyordu.

Artık seksen yaşında olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Çıkıntının altından ilerleyerek SUV'un etrafından dolaştı ve -Lydia ve bir koruma hızla yaklaşıyordu ve yükü paylaşıyorlardı: Kollarının arasına bir ceset asılmıştı.

Gus.

Ama neden acele ediyorlardı? Ölü bedenlerin endişelenecek bir zaman çizelgesi yoktu- "Affedersiniz," dedi biri onu kenara iterken.

Yanından hızla geçen başka bir kişi ona çarpmadan önce dengesini zar zor sağladı. Bu kez önlüklü bir hemşireydi-Georgina, üst kattaki kızıl saçlı.

"Evin içinde," diye birinin emir verdiğini duydu. "Tam Roor'un üzerinde."

Yapabileceği tek şey yoldan çekilmektir ve Lydia'nın yanından geçerken gözleriyle karşılaştı, tıbbi tipler etrafta dolaşüyor, moleküller ağır hasarlı bir çekirdeğin etrafında dönüyordu. Çaresizce izlerken, muhafızın yükü tek başına taşıyabilecek kadar güçlü olduğunu düşündü, ama Lydia Gus'ın omuzlarını bırakmıyordu ve emirlere uyarak onu siyah-beyaz mermer döşemenin üzerine koyarlarken yanında kaldı.

Daniel gücünü toplayarak eve geri döndü ama nefes almak için eşikte duraklamak zorunda kaldı.

Değerlendirmeyi çevreden izlemiş gibi görünüyordu ve kanlı göğsün etrafına bir stetoskop bastırılırken Daniel kendi yaralarını gözden geçirdi. Gus yüzünden ve başından darp edilmişti ve boynunun yan tarafında, karnında ve kalçalarında iki uçlu yanık izleri vardı.

"O kodluyor, ben de1brilatörü kullanıyorum."

Açıklama sakindi, görevli doktor hızlı ama dikkatli bir şekilde hareket ederek üzerinde beyaz bir kalp ve elektrik yükü sembolü bulunan küçük kırmızı bir kutuyu kenara çekti.

Göğüs C.P. Phalen'in hemşiresi tarafından hızla temizlenirken resüsitasyona daha fazla du e torbası getirildi ve pedler köprücük kemiğinin yukarısındaki ve göğüs kafesinin altındaki deriye yapıştırıldı. Garip bir şekilde, en keskin şekilde odaklanılan şey atılmış, kan lekeli gazlı bez demetleriydi. Şeytani bir buketten düşmüş çiçekler gibiydiler ve mermerin hangi karesine düştüklerine bağlı olarak ya parlak beyaz bir arka planla örtülüyor ya da siyah bir arka plan tarafından tüketiliyorlardı.

"Temiz," dedi doktor usulca.

Lydia'nınki de dahil olmak üzere tüm eller havaya kalktı ve şarj toplanırken küçük bir vınlama duyuldu - sonra elektrik şoku verilirken gövde sıçradı.

Daniel Lydia'ya baktı. O da kenara çekilmek zorunda kalmıştı ama fazla uzağa gitmiyordu. Dizlerinin üzerine oturmuş, kana bulanmış elleri dua eder gibi avuç içlerini yukarı kaldırmış, ağzını açmış, derin derin nefes alıyordu. Bu duruşuyla ona Katolik geleneğindeki azizleri anımsatıyordu; dindarlıkları içinde dua ediyor, krizlerinde yardım için yalvarıyorlardı...

"Var mısın, yok musun?"

Soru sorulduğu sırada Daniel soluna baktı. Yanına gelen gardiyan kendi boyundaydı, ama üzerinde rahatlıkla yetmiş-on beş kilo kas vardı. Kare çenesi ve çatışmacı bakışlarıyla sanki askeri damızlık el kitabından fırlamış gibiydi.

"Ben eskiden sendim," dedi Daniel uyuşmuş bir sesle. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sağlığınız yerindeyken keyfini çıkarın." Daniel öne doğru ilerledi. "Ben de içeri giriyorum, teşekkürler."

Kapı arkasından kapanırken, kilidin vınlama sesini fark etti ve ardından merdivenlerdeki ayak sesleri başını kaldırıp bakmasına neden oldu. C.P. hızla iniyordu, yüzü heykelleri gibi bembeyazdı, Gus'ın Reece'i ipek sabahlığına tutunduğu için bir giysi parçası değil de onun bir parçası gibiydi-

Daniel daha sonra ona yaptıklarını yaptıran şeyin ne olduğunu merak edecekti. Belki de üzerine çöken iktidarsızlıktı, eski bir ajanın istem dışı emeklilikten çıkıp ilgili olmanın bir yolu olarak kendini ortaya koyma dürtüsüydü - ama eylemlerinin iyi bir şey yapmak istediği için olduğuna inanmak hoşuna gidiyordu ve kesinlikle bunun bir parçasıydı.

Olması gerekenden daha hızlı hareket ederek koştu ve kadının kolunu basamakların dibinde yakalayarak onu durmaya zorladı.

Phalen öyle sert çekti ki, neredeyse ikisinin de ayaklarını yerden kesiyordu. "Bırakın beni
-"

Eğildi ve aceleyle konuştu. "Kilit kodlama sistemini değiştirmelisin."
"Ne?"

"Buraya ve laboratuvara. Her şeye." Kadının kolunu sıktı çünkü sesi istediği kadar güçlü değildi ve söylediklerinin önemini başka nasıl anlatacağını bilmiyordu. "Yeni sayısal dizileri devreye sokan bir sisteminiz olsa bile, bunu derhal değiştirmeniz ve tüm geçiş kartlarını iptal etmeniz gerekiyor - daha da iyisi, hepimizi kilitleyin."

"Sen ne-"

Sesini alçalttı. "Gus sorguya çekildi. Ve bir şeyleri ele vermemesinin imkânı yok. Bu iradeyle, bağlılıkla ya da zihninin ne kadar güçlü olduğuyla ilgili değil. Hiçbir sivil bu tür bir duyusal saldırıya dayanamaz ve üzerinde saatlerce çalışıldı."

C.P. ağzını açtı. Kapadı.

Gözünden bir damla yaş kaçarken Daniel yumuşak bir sesle, "Güven bana," dedi. "Belki adamların zaten üzerinde çalışıyordur, ama bu mülkün ve laboratuvarın artık güvende olmadığını varsaymalısın. Gus için endişelendiğini biliyorum, anlıyorum. Ama o da artık bu çatının altında. Ona hayatta kalması için en iyi şansı vermek mi istiyorsun? Buraya kimsenin ya da hiçbir şeyin girmediğinden emin olun."

Uzun bir duraklama oldu - ya da belki de sadece bir nanosaniyeydi. "Lanet olsun," diye fısıldadı C.P..

Başka bir şey söylemeden yürüngesini değiştirdi ve alanın ortasındaki tıbbi olayı atlayarak muhafızlarının yanına gitti.

Daniel dalgın bir şekilde cüppesinin saydam eteğinin çıplak ayak bilekleri ve ayaklarının etrafında sis gibi hareket edişini fark etti.

Ve sonra onu düşünmüyordu.

Lydia'nın yanına gidiyor, soğuk ve sert Roor'un üzerinde onun yanına uzanıyor ve elini tutuyordu.

"İyi olacak mı?" diye mırıldandı, Gus'ın kalbi ikinci bir şarjla vurulurken.

Adamın avuçları mermere vururken Daniel boynunun yan tarafındaki siyah-kırmızı yanık izine odaklandı. Ona cevap vermek yerine zihnini serbest bıraktı, niyetinin çarkları dönmeye başlamıştı.

Fiziksel olarak güçlü olmayabilirdi. Ama sevgili arkadaşı ve doktorunun hırpalanmış bedenine bakarken -ve Gus'ın ne kadar süre ve ne kadar acı çektiğini hesaplarken?

Net bir görev vardı: Daniel bunu yapan kişiye nasıl ulaşacağını bulacaktı.

Ve eğer onlarla başa çıkamazsa, başkasının başa çıkmasını sağlayacaktı.

ON DÖRT

CATHY her şey boyunca Gus'ın yanındaydı: Fuayedeki Roor'un canlandırılması. Sedyeyle laboratuvara götürülüşü. Ana muayene odasındaki değerlendirme ve isimleri ona tanıdık gelen ama moleküler yapılarının kesin mekanizmalarını bilmediği çeşitli ilaçların verilmesi. Sonrası mı? Beklemek. Sonsuz bekleyiş.

Kalp atış hızını, oksijenlenmesini, kan hacmini ve kan basıncını destekleme çabalarının işe yarayıp yaramadığını görmek için.

Bip. Bip. Bip...

Başının üstündeki havalandırma deliğinden gelen yumuşak ısıklık sesini saymazsak, odadaki tek ses kalp kompresyonlarını sayan monitörün sesiydi. Nihayet, bu kadar hareketlilikten sonra, Gus'la bir anlığına da olsa yalnız kalmışlardı. Doktorlar ve hemşireler yakında geri dönecekti ve onları yanında isteyip istemediği konusunda kararsızdı. Ya odada olsalardı? Kalbi tekrar durursa saniyeler içinde yardım çağırabilirdi. Ama sanki o kadar uzakta biri var mıydı?

Başının yanındaki monitöre baktı. Damarına akan torbadaki Ruid'i ölçtü. Yüzüne bakmamaya çalıştı, çünkü bu çok zordu.

Yaralanmaların listesi kapsamlı ve korkunçtu: Kırık burun, kırık kaburgalar, kırık parmaklar. Bacaklarına, gövdesine ve boynunun yan tarafına elektrik verildiğini gösteren yanık izleri vardı. Sırtına, baldırlarına ve ön kollarının altına dokunulmamıştı ve bu da ona işkence yapılırken bir sandalyeye bağlanıp oturtulduğunu düşündürdü.

Gus sorgulandı. Ve bir şeyleri ele vermemesine imkan yok.

Göz kapaklarını sıkıp kapatarak adamın şişmiş göz çukurlarının, şakağındaki çiğ sıyrığının ya da morarmış ağzının görüntüsünü engelleyemedi. Paniklemeye başladığında da bir şeye odaklanmaya çalıştı, başka bir şeye-

Altındaki sandalye sertti.

İşte. Yapabileceği en fazla şey buydu.

Kemikli kışının altındaki koltuk granitten de yapılmış olabilirdi ve acınası bir düzen ve kontrol duygusunu yeniden kazanma çabasıyla, dört hasta odasındaki mobilya aksesuarlarını yükseltmek için zihinsel bir not aldı.

Ama sonra hiçbir şeyi değiştirmeyecek olmasının tüm nedenlerini hatırladı.

Uzanıp Gus'ın sargılı elini tutarken, *nasıl oldu da her şey bu hale geldi,* diye düşündü.

"Sonumuz böyle olmayacaktı, sen ve ben." Başparmağını beyaz sargının üzerinde hafifçe ileri geri hareket ettirdi. "Kanseri tedavi edecektik. Dünyayı değiştirecektik. Yapacaktık..."

Hayatımı kurtar, diye düşündü.

Şu anda bulunduğu yeri düşününce -parası, umudu ve zamanı pek çok açıdan tükenmişti- yeraltı operasyonunu Walters'taki araziye taşıırken ve Kurt Araştırma Projesi'nde o veterinerle çalışmaya başlarken sergilediği küstahlığa hayret etmek zorundaydı. O zamanlar, şimdi önceki hayatı olarak düşündüğü yerde, ilaç dünyasında büyük bir sallanan sikti, dalgalar yaratıyordu, Azrail'in peşinde olduğunun farkındaydı, ama Gus'ın sihirli ilacıyla onu geride bırakmaya kararlıydı.

Onların Vita-12b.

Doğru yapmak için on iki versiyon. Aslında on iki buçuk.

"Ama yaşıyorsun." Diğer elini karnının üzerine koydu. "Ve ben de..."

Şimdilik, kendine yüklendi. Ve rahmindeki kramplar, kendi kan kaybı ve vücudundaki tüm kanser hücreleri göz önüne alındığında, bunun mezara doğru dik bir eğimle kayan bir ölçek olduğunu varsaydı.

"Bir şey biliyorsun," diye fısıldadı. "O wolven haklı. Ben sana aşığım."

Gözleri Gus'ın hırpalanmış yüzüne kaydı ama Gus baygındı ve onun nerede olduğunu, o güzel aklının nereye gittiğini merak etti. Hâlâ o kadar kötü muamele görmüş kabuğun içinde miydi? Yoksa hasar o kadar büyüktü ki, bedeni yaşamaya devam etse bile o gitmiş miydi?

Gözleri doldu, adamın hastane yatağındaki görüntüsü dalgalandı. "İlk nerede tanıştığımızı hatırlıyor musun?" Yanaklarını sildi ve gülümsedi. "I yap. Tam olarak nerede olduğumuzu hatırlayabiliyorum."

Yumuşak bir sesle konuşurken, uzanıp onun yüzünü okşamak istedi ama bu onun mahremiyetine bir saldırı gibi görünüyordu çünkü uyanıkken ona hiç böyle dokunmamıştı. Bu tür bir sınırı aşmaya en çok yaklaştıkları an, öpüşmek üzere oldukları, nihayet cazibesine yenik düştüğü ve adamın ona bir kadın olarak baktığı andı.

Yine de geri adım atmıştı. Uzaklaştı. Durdu... her şey.

"Stanford'daki immünoloji sempozyumunda konuşuyordun." Bu anıyı hatırlayınca gülümsedi ve ikisinin de daha güçlü olduğu zamanlara, daha hafif bir yere gitmek iyi hissettirdi. "Tüm o klinisyenler ve araştırmacılar kravatları ve ceketleriyle, kasvetli PowerPoints'leriyle. Ve sonra sen kürsüye çıktın."

Gözlerini tekrar silmek zorunda kaldı ve ürpertici bir nefes alırken hüznün içinden gülümsedi. "Tanrım, seni o sahneye çıkarken hayal edebiliyorum. Mavi kot pantolon ve Converse ayakkabı giyyordun. Led Zeppelin tişörtü giymiştin, üzerinde de o balon vardı. O cimri piçler koltuklarında seğiriyorlardı, nefeslerinin altında fısıldaşıyorlardı ve sen o ışıkların altında öylece duruyordun, yüzünde yarım bir gülümsemeyle çünkü hepsinden daha zeki olduğunu biliyordun. Senin hakkında ne düşündükleri ya da seni yanlış nedenlerle ne kadar onaylamadıkları umurunda değildi. Mikrofon sendeydi ve sen onları uçurdun. Suyun dışında. Fikirleriniz çığır açıcı, araştırmanız emekleme aşamasında, kariyeriniz başlamak üzereydi. O an anladım ki... Seninle çalışmalıyım. Aradığım kişinin sen olduğunu biliyordum."

Gözlerini indirerek başını salladı. "Ve sonra sen buraya geldin. Yaşayan bir ruhtan korkmayı hiç beklemiyordum ama beni korkuttun. Sen, hiç duymadığım grupların konser tişörtlerin ve kola kutularınla. Laboratuvarıda herkes sana saygı duyuyordu. Sana tapıyordu, gerçekten. Ben sana tapıyordum ve dikkatimi dağıtmaya çalışıyordum. Yaptım."

Karnına bakarken, birkaç ay boyunca birlikte olduğu sarışın muhafızı düşündü. Sonra da öldürülmüştü. Hamilelik imkânsızdı, kemoterapinin yumurtalıklarını pişirmesinden sonra asla gerçekleşmemesi gereken bir şeydi.

Bahçesinde öldürülmeden önce adama asla söyleyemediği bir şey.

Gus ona bebekten bahsetmişti. Vita-12b denemesi için yapılan tarama testleri her şeyi ortaya çıkarmıştı ve neredeyse anında bebeği doğurmaya karar vermişti - bu, ilaçları için hasta olamayacağı anlamına gelse bile. Kendisine bir çocuğun mirası olacağını söylemiş ve kanser çok ilerler ilerlemez bebeği büyütmesi için Lydia'ya bırakmaya karar vermişti.

Lydia bir gün harika bir anne olacaktı. Ve kırık kalbinin yaşamak için bir şeye ihtiyacı olacaktı.

Yine de içten içe hamileliğin uzun sürmeyeceğini biliyordu. Genetik uzmanı değildi ama karışma koyduğu kromozomlar bilimsel olmalıydı. Öyle olmak zorundaydılar. Ve... öyleydiler. Düşük tıbbi açıdan çok mantıklıydı. İşin insani tarafı? Bu kült olduğunu kanıtlıyordu. Hiçbir zaman hamile kalmak istememiş, eline bir merhaba için bir bebek verilse onunla ne yapacağını bilemeyecek biri için, üzüntü onu şoke etmişti.

Gus'ın morarmış yüzüne tekrar baktı. "Bebek öldü. Seni de kaybedersem işim biter... Dışarı çıkıp savaşmayacağım, büyük bir cesaret gösterisi yapmayacağım. Sadece şu yatağa gidip uzanacağım ve kanserimin beni almasına izin vereceğim."

Bip-bip-bip.

Kalp monitörü, onu rahatlatmak yerine, kalp atışının durduğu an için endişelendiren sabit bir metronom tutuyordu. Bebeğini kaybetmesi gibi, sonuç kesinlikle bu olacaktı.

"Bil diye söylüyorum," diye mırıldandı, "avukatım sana Vita'yı veren sözleşmeye bir geri dönüş maddesi koymamda ısrar etti. Yani sen ölürsen, o bana geri dönecek. Ve ben öldüğümde... o da benimle birlikte yok olacak."

Bebek gibi. Bir hayat kıvılcımı, ve sonra gitti. Zaten çılgınca bir fikirdi. Kanseri tedavi etmek.

Ne düşünüyordlardı ki?

"Her neyse, sadece bir kez yüksek sesle söylemek istedim." Kısa bir kahkaha attı. "Ölüm döşeği itirafı, gerçekten. Seni seviyorum, Gus. Sen tanıdığım en iyi adamsın. Ve başka bir hayatta, başka bir zamanda... Gerçekten birlikte harika olacağımızı düşünüyorum."

Birinci kattaki misafir süitinde, Lydia duşta durmuş, başını arkaya atmış, sıcak su fiskiyeleri saçlarının arasından fişkırıyor, şampuanının köpükleri omurgasından aşağı akıyor ve ayaklarının altındaki fayansın üzerinde birikiyordu. Yıkanmak kadar normal bir şey yapıyor olması pek çok açıdan akıl almaz görünüyordu.

Ayrıca bunun kabul edilemez bir kendini şımartma olduğunu düşünüyordu.

Yine de temiz olma ihtiyacı vardı... sanki kendini sabunlamak ve iyice durulamak, gözlerini her kırpışında göz kapaklarının arkasında gördüğü görüntüleri bir şekilde silebilirmiş gibi. Ya da en azından temizlik, Gus'ın fuayenin siyah-beyaz mermer Roor'unda kanlar içinde, kalbi durmuş bir halde nasıl görüldüğünü unutturabilirdi.

Ne yazık ki hafıza kaybı stratejisi işe yaramıyordu. Ama ağrıyan vücudu gevşiyordu, bu yüzden sıcaklığın, buharın ve ona tanıdık gelen tatlı kokulu ürünlerin kokularının ne orada ne de burada olduğu bir ortamda oyalandı.

Bunlar odaklanmak için güzel şeylerdi. Gus'ın yaşayıp yaşamayacağı, Daniel'in nasıl olduğu... ve Blade'in etrafında gördüğü ışığın aksine-

Musluğu bir sarsıntıyla açarak dışarı çıktı.

"Havlu?" Daniel bir havlu uzattı.

"Teşekkür ederim."

Havlu bezi ona vermek yerine bir adım öne çıktı ve onu sadece yumuşaklığıyla değil, kollarıyla da sardı. Ve ne olduğunu biliyorsunuz. Ona doğru eğilirken, kurulanmak umurunda bile değildi.

Bu kez gözlerini kapatıp derin bir nefes aldığında hiçbir şey görmedi. Onu hissetmekle çok meşguldü.

"Düşünmeyi bırakmalıyım," diye fısıldadı. "Ben gerçekten... seninle olmak istiyorum. Benimle sevişmek mi?"

"Her zaman."

Havluyu onun boynuna dolayarak elini tuttu ve onu yatak odasına götürdü. Lambaları ya da tepe lambasını açmamışlardı ve banyodan gelen ısıltıyla ortalık neredeyse mum ışığına dönmüştü. Yatağa vardıklarında, adam onun vücudunu açtı ve yorganı okşadı.

"Saçlarım ıslak."

"Ve ben bunun icabına bakacağım."

Otururken başını kaldırıp ona baktı. Adam havluyu kafasına götürüp hâlâ damlayan dalgalarına masaj yapmaya başladığında yüzündeki ifade çok dikkat çekiciydi. Hareket hipnotikti ve adamın iri elleri ileri geri gidip geldikçe kadın sallanıyor, göğüsleri hareketi takip ediyor, sıkılaştan uçları adamın kot pantolonunun bel bandına sürtünüyordu.

Ry'ın arkasında ne olduğunu düşününce, bir zamanlar sahip olduğu şey için acı duydu ama bu üzüntünün onu ele geçirmesine izin veremezdi.

Burada ve şimdi, diye hatırlattı kendine. Sahip oldukları şey buydu. Ve bu iyiydi.

Daniel havluyu Roor'a bıraktı ve ona baktı. Ağzında hafif bir gülümseme vardı, bu gülümseme dudaklara doğru eğilen bir beklentiyle sarmalanmıştı ve Daniel onu alnından öpmek için eğildiğinde, Daniel ellerini onun kalçalarına koydu.

"Düşünmeyi bırakmak sorun değil." Parmaklarını kızın nemli saçlarında gezdirdi, saçlarını yakaladı ve ağırlığını bir ip haline getirerek kızın omurgasının üzerine bıraktı. "Kriz sabah da orada olacak. Bu ona ne olacağını umursamadığın anlamına gelmez."

"Bana her zaman ne söyleyeceğini biliyorsun, değil mi?"

Dengede durmak için komodine tutunarak dizlerinin üzerine çöktü. "Gözlerini kapat."

Emri yerine getirdi ve derin bir nefes aldı. "Sana en son ne zaman ne kadar güzel olduğunu söyledim?"

Lydia biraz güldü ve tekrar ona baktı. "Bu oldukça sık oluyor. Beni şımartıyorsun."

"Sadece doğruyu söylüyorum. Şimdi gözlerini kapat... ve beni hisset."

Ödüllendirildiği ilk şey yanağına değen bir fırça oldu. Parmak ucu. Sonra yavaşça çenesine doğru ilerledi ve alt dudağına kadar gitti. Geri

Bir öpücük gibi okşamaya devam etti, ta ki nefesi kesildiğinde ağzı ayrılana kadar... Sanki beklediği yanıtı vermiş gibi, dokunuş devam etti. Şimdi... boğazının yan tarafındaydı, köprücük kemiğine doğru ilerliyordu. Tanrım, adamın nereye gittiğini biliyordu ve göğüs uçları daha da dikleşti- Adamın göğüslerinin arasına girmesi dışında, o havada asılı duran dokunuş göğüs kafesini izliyordu.

"Ben çok şanslı bir adamım," dedi boğuk bir sesle.

Göz kapakları yırtılarak açıldı; kendini tutamadı. Adamın sesindeki açlıktı bu ve adam gözlerini dikmiş, yüzünde çok erkeksi bir ihtiyaç ifadesiyle kızın bedenine bakıyordu.

"Şu haline bak." Parmak ucu kadının göbek deliğine doğru ilerledi. "Bana kendimi erkek gibi hissettiriyorsun."

Uzanarak ellerini adamın yüzüne koydu ve gözleri buluşacak şekilde geriye doğru eğdi. "Çünkü sen bir tanesin."

Dudaklarını onunkilere bastırdı ve o da onu öptü, ağzının içine doğru yalayarak ilerledi. Bu hisler acı verici derecede tanıdıktı ama her seferinde yeniydi; sıcaklık ve kayganlık omuzlarındaki gerginliği gevşeten ve bağırsaklarında bir sarmal halinde yeniden konumlandırıran bir tür uyuşturucuydu.

"Gözlerini biraz daha kapat," diye mırıldandı. "Beni hisset..."

Kendini ona teslim eden kadın, adamın dudaklarıyla çenesini, boğazını... köprücük kemiğini öperek, Inger'ının gittiği yolu takip etmesiyle titredi. Fısıltılı öpücükler göğüslerinin arasından geçerken nefesi dayanılmaz derecede daraldı.

Bir duraklama oldu. Sanki yüz yıl sürmüş gibiydi.

"Lütfen," diye yalvardı.

"Şey, böyle kibarca ifade edince..."

Adam yavaş ve tatlıyı bırakıp doğrudan meme ucunu yalamaya başladığında kadının nefesi kesildi. Bunu tekrar yaptı, dili gergin ucu yaladı ve sonra onu ağzına aldı. Onunla uğraşırken, elleri her iki göğsün alt tarafına gitti ve onları birbirine bastırdı. Sonra bir ileri bir geri, birinden diğerine, çekmeler ve bırakmalar onu kızdırıyor ve sırayla onu doyuruyordu.

Tek bildiği Daniel'dı. Duygular çok iyiydi, onu şimdiki zamana hapsediyor, kısa bir süreliğine dünyayı dışarıda bırakıyordu. Ve o

bu molaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Uyumak imkânsız olacaktı ama bu erotik sıfırlama? Ona ihtiyacı olan molayı verecekti.

Böylece yatak odalarının kapısının diğer tarafında, bu yoğun mahremiyet diliminin diğer tarafında onları bekleyen her neyse onunla yüzleşebilecekti.

Göğüsleriyle zaman geçirdi.

Adam sonunda ağzını geri çektiğinde, kadın itiraz edercesine inledi ve adam usulca güldü. "Arkana yaslan."

Kadın tereddüt etmeden itaat etti ve adamın geniş, sıcak avuçlarını uyluklarının üstünde hissetti. Yavaşça ilerleyerek kalça kemiklerine doğru ilerledi ve başparmaklarını leğen kemiğinin kanatlarına sürttü - ve sonra dizlerini ayırdı.

Dudakları önce birinin, sonra diğerinin içini yumuşak, araştırmacı bir okşayışla okşadı. Dişleriyle onu ısırarak karıncalanmayı yaladı ve bu şekilde kadının çekirdeğine doğru ilerledi. Buna karşılık olarak, kadın onun için tamamen sıvı hale geldi, adam ağırlı bir kasıtle yaklaşırken seksindeki sıcaklık iki katına çıktı-

Sıradan bir hayal kırıklığıyla bir bacağını kaldırdı ve yatağın üzerinde yana doğru düşmesine izin vererek tüm benliğini onun gözlerinin önüne serdi. Onun dokunuşuna.

Ağzını.

Hava ona karşı serindi ve beklenti ciğerlerinin yanmasına neden oldu.

"Senin tadına bakacağım," diye mırıldandı.

Ama yapmadı. Sadece kızın genişçe açtığı kalçasına sokuldu.

"Daniel..."

"Hmm?" Başını kaldırdı, dudakları kızın teninde gezindi. "Ah, pardon. Haklısın. Dikkatim dağılıyor."

Ama ağzını kızın üzerine kapatmak yerine, elleri kızın göğüslerine gitti, onları avuçladı, meme uçlarını okşadı. Ve bu arada, hâlâ onun kalçasındaydı.

-

Kalçalarını yuvarlayarak ona tekrar yalvardı. Ya da en azından niyeti buydu. İçinden bazı sesler çıktığı, boğazından yukarı yükseldiği ve aralarındaki cinsellik yüklü hava dalgalarına çarptığı kesindi ama kelimeleri tanıyamıyordu. Belki de kulakları duymuyordu?

"Şimdi bana bakmanı istiyorum."

Adamın sesi duyulduğunda göz kapakları açıldı ve başını kaldırdı.

Daniel kalçalarının arasından ona bakıyordu ve gözleri buluştuğunda dilini uzattı, başını eğdi... ve kadının tam ortasını yaladı. Sonra geri döndü ve tekrar yaptı. Ve üçüncü kez vurdu-

Şimdi, sonuna kadar serbestçe yaladı, kaygan dilinin onun seksini terk ettiğini görmek onu tam kenara gönderdi.

Orgazm onu sardı ve her şeyi hissetmesine izin verdi: Lezzetli bir şekilde serbest kalışını, içindeki ritmik titreşimleri, dolgunluğu-

Adam Ingers'ıyla kadının içine girdi, penetrasyon onu gerdi. "Benim için gelmeye devam et-"

"Yine mi...?" dedi kısık sesle.

"Evet, yine. Her zaman-"

Bu son kelimenin bir kısmı Resh tarafından emildi, titreşim yarığının tepesini kızdırdı.

Ondan sonra başka bir şey konuşmadı.

Ağzı başka şeyler yapmakla meşguldü.

Kız da onun adını solumakla meşguldü.

ON BEŞ

Peki bunu neden bilmeniz gerektiğini bana söylemek ister misiniz?"

Bloodletter'ın oğlu Vishous bu soruyu meşhur kış yatırmasının üzerine fırlatırken, Dört Oyuncak'ının arkasına oturdu ve sandalyesini bilgisayarlardan uzağa doğru çevirdi. Çukurun sığ yaşam alanının karşısında oturan Xhex ve John Matthew, sanki bir doktorun ya da okul müdürünün odasına çağrılmayı bekliyorlarmış gibi, yakın zamanda soruya cevap vermek için ağızlarını açmaya hiç niyetleri yokmuş gibi ona bakıyorlardı.

Tamam, bir, belki de daha çok bir dişçinin.

V başını salladı ve elindeki rulo sigaraya uzandı. "Evet, bu iş böyle gitmeyecek. Caldwell'deki bu cinayetleri neden sorduğunu bilmek istiyorum. Sessiz mi kalmak istiyorsun? Tamam, öyle olsun. Ama senin için bir bok yapmayacağım."

John Matthew sanki bir şey imzalamak istermiş gibi ellerine baktı ama konuşmayı arkadaşına bırakmaya kararlıydı. Bu da her ne ise Xhex'le ilgili olduğu anlamına geliyordu. Peki ya gözleri olmayan cesetleri soruyorsa?

O zaman Rehv haklıydı. Caldwell'de sivilleri öldürüyordu.

Ama bunun bir kadının hatırlayacağı türden bir şey olduğunu düşünürsünüz...

Yoğun sessizlikte Xhex siyah deri koltuğa oturdu, minderler motorcu ceketi gibi gıcırdıyordu. Etrafına bakınırken vücudu gergindi ve Xhex'in kanepeden fırlayıp Langirt masasının etrafında tur atmaya başlamayacağını ya da mutfığa gidip Grey Goose'dan biraz alıp almayacağını merak etti. İkincisi zor bir hedef olmayacaktı.

Kendisine biraz uyandırma suyu doldurduktan sonra tezgahın üzerine taze bir şişe bırakmıştı.

Günün ortasında, başka türlü sıkı bir kadından doğranmış bir mesaj aldığınızda yaptığınız şey buydu: *Şimdi konuşabilir miyiz?*

Bing! sesi hem onu hem *de* Doktor Jane'i uyandırmıştı.

Birinci seviye travma alanındaki tıbbi kariyeri ve üç yüzyılı aşkın bir süredir Kara Hançer Kardeşliği'nde yer alması nedeniyle, ikisi de ayakta ve tamamen işlevsel bir şekilde anında uyanma zamanıydı. *Yup*'a mesaj atmış ve eşini öpmüştü; eşinin uykusunun bölünmesine o kadar alışkındı ki, o daha pijamalarını bile giymeden yastığa geri dönmüş ve rüya alemine dalmıştı.

"Eee?" Elindeki sarma sigarayı ön dişlerinin arasına koydu ve kırmızı bir Bic ile yaktı. "Elimizde ne var?"

Nefes vererek konuşurken, Türk tütününün tanıdık kokusu başının etrafına yayıldı ve kül tablasını yaklaştırdı. İşleri ilerletmek için klavyesine dokundu, sadece onlar için alabileceği tüm verileri hatırlatmak için.

Xhex şakaklarına mengene takılmış gibi yüzünü ovuşturdu. "Sanırım işte bazı şeyler yapmış olabilirim."

V bir kaşını kaldırdı çünkü şaşırmış gibi davranmanın onu gevşetebileceğini düşündü. Biliyor musun, hepiniz? *Kötü seçimler yapmaya kararlı insanların ve vampirlerin uyuşturucu kullandığı ve zinciri kırana kadar alkol aldığı bir kulüpte şiddete başvurmak ve belki de uyanamadıkları bazı sonuçsal öğrenmelere ihtiyaç duymak? Naaaaaaaaaaaaaaaaaaaaah.*

Evet, bu haber için Larry David suratına ihtiyacı vardı

Rash. "Biraz daha spesifik olabilir misin?"

"Son altı ay içindeydi diyelim." John'a baktı. "Emin olduğum tek şey bu."

"Bizim türümüzden mi bahsediyoruz? Yoksa

kuyruksuz farelerden mi?" "Bizim türümüz.

Onlardan. Belki ikisi de."

"Hatırlamıyor musun?"

John buna başını sertçe sallayarak cevap verdi. Sonra Xhex dedi

ki, "Gözleri yok. Onların... gözleri olmayacak." Ve dişi *lys*

kullanmasıyla tanınırdı.

"Okaaaaaaay, sanırım oradan başlayacağız," diye mırıldandı V, arkasını dönüp Dört Oyuncak'ını kaldırırken. "Önce bizim tarafta ne var bir bakayım."

Yakın zamana kadar, örneğin son birkaç yıl içinde, vampir nüfusu kendi başınaydı. Suçlar için tarafsız bir adalet sağlanmıyordu. Soylar arasındaki ya da komşularla olan anlaşmazlıkları inceleyecek bir yer yoktu. Çiftleşme ya da doğum belgeleri yoktu. Ancak Gazap tahta geçtiğinden beri bir kamu kayıt sistemi kurulmuştu. V ve Saxton isimlerin, takma adların, biliniyorsa doğum tarihlerinin ve ölüm nedenleriyle birlikte ölüm tarihlerinin yer aldığı bir nüfus sayımı tablosu oluşturmuşlardı. Bir de Notlar bölümü vardı ve "gözler" kelimesinin altını aradı. Çünkü "çıkarıldı" mı, "kayboldu" mu yoksa "çıkarıldı" mı kullandığını hatırlayamıyordu.

"Kayıp," kafatasından yuvarlanmış gibi mi?

"Ne görüyorsun?" Xhex arama sonuçlarını okumaya başlarken talepte bulundu.

V bir nefes çekti ve kanepeye doğru baktı. "Bir hafta kadar önce iki tane. Ve bir tane de _."

"Dün gece mi?" Adam başını salladığında, kadın küfretti. "Neydi... ne oldu? Bununla birlikte."

"Market'in ara sokaklarından birinde bulundu." V, aşağı doğru kaydırırken elindeki silindire dokundu. "Tohr o bölgede devriye geziyormuş ve polis olay yerine geldiğinde araya girebilmiş. Boyun çevresinde bağ izleri var, gözler çıkarılmış. Ceset garajdaki morgumuza götürüldü ve hala en yakın akrabasını arıyoruz. Adamın üzerinde bir insan dünyası kimliği vardı, ancak sahte isim bizde kayıtlı değil."

"Yani bir aile dışarıda onun eve dönmesini bekliyor."

V girişlerin ilkinde doğru ilerlerken, John Matthew eşiyile iletişim kurarken bir dizi el pozisyonu değişti.

"Geçen haftaki iki kişi," dedi V, "şehir merkezinde bulundu. İkisi de erkek. Gözleri yok, bağlanma izleri var." Kaşlarını çattı. "Oh, kahretsin..."

Xhex öne doğru sarsıldı. "Ne?"

"Yani bu ilk adamın benim suç veri tabanıma bir referans bağlantısı var." Bağlantıya tıkladı. "Bakalım, tamam. Evet..."

"Evet, ne?"

Tam ayağa kalkarken, V nefesinin altından ıslık çaldı. "Görünüşe göre bize bir iyilik yaptın."

Vishous'un arkasında duran Xhex, ekranda ne olduğunu okumak niyetiyle onun ağır omzunun üzerinden baktı. Bu mümkün değildi. Gözleri farklı ekranlar arasında gidip geliyor, ortada duran ve üzerinde bilgi sütunları olan ekrana odaklanmayı reddediyordu.

"Bu değerli bir erkek değildi." V aşağı kaydırdı. "*Büyükannesinin* evine zorla girmiş. Sadece onu soymuş ama bir sonraki ay aynı numarayı yapmış ve haneye tecavüz sırasında kuzenlerini darp etmiş ve işte birlikte yaşadığı kız arkadaşına karşı aile içi şiddet. İki kez, hayır, üç kez aile içi şiddet. Oh... Siktir."

"Ne?" Gözlerini kırıştırdı ve kelimelere odaklanmaya çalıştı.

John Matthew da aynı şekilde bir yükseliş ışıltısı çalarken, V başını salladı. "Kadın son saldırıdan kurtulamadı. Adam kaçmış -gerçi kaçmak istiyorsa o kulüpte ne işi vardı ki?"

"Adı neydi?" diye sordu. "Ero."

"Peki nerede bulundu?"

"Yine Market Caddesi'nde bir ara sokaktaydı. Rehv onu bize ihbar eden kişiydi. Görünüşe göre bazı siviller bu konuda ona gelmiş."

İlkbaharı ve kulüpte Rehv'le yaşadığı yüzleşmeyi düşündü. Izgarası konusunda haklıydı. Kibirli davranmıştı. Ve insanlar ölmüştü.

O halde, öz farkındalık eksikliği neden tüm bilincinizin çökmesiyle birlikte gelmesin?

"Sizde bir resim var mı..." Sesi uzaklaştı.

Vishous faresini sürdürdü ve bir şeye tıkladı. "İşte."

Ekrana gelen görüntü tam renkliydi, Rash gece sahnesinin karanlığını kesiyordu. Ceset sırtüstü yatıyordu ve üzerinde bir çatışmanın ardından yıpranmış giysiler vardı; kollar yanlara açılmış, botlar bacakların ucunda gevşek duruyordu. Ceketin yakası yüzünden boynu net olarak göremiyordu,

Ama gözlerdeki hasar gözden kaçacak gibi değildi: Çok fazla kan olmayan boş yuvalar, çıkarma işlemi temiz bir işti.

Sanki katil bunu bir ya da iki kez yapmış gibi.

Görüntünün açısına bakarak cep telefonuyla çekildiğini tahmin etti ve Rehv'in mi yoksa yarattığı karmaşayla ilgilenmek için gelen Kardeşlerden birinin mi çektiğini merak etti.

V ona baktı. "Bir sonrakine geçmek ister misin?"

Uyuşmuş bir şekilde başını salladı ve bir dizi ekran değişikliğinden sonra ilk masaya geri döndüler. Bu kez hızlı okuyabiliyordu ve içinde duyduğu endişe her bir kelimeyi hatırlamasını sağlıyordu. Sonuna geldiğinde derin bir nefes aldı.

"Resmi görmek istiyorum." "Anlaşıldı."

İkinci kurban da hemen hemen aynıydı. Kulüp kıyafetleri içinde, bu kez yüzüstü yatıyordu, ancak başı yana çevrilmişti, böylece göz çukurları bir tuğla binanın arka çıkışına bakıyordu.

"Demek Equalizer oynamaya karar verdin, ha?" V şöyle dedi.

Hikaye aynıydı. Aşırı şiddet geçmişi olan, hem soyundan hem de soyundan olmayan insanlardan çok sayıda şikâyet alan, hem vampirler hem de insanlar için açıkça tehlike arz eden bir erkek.

"Sırtımı sıvazlama." Geri döndü ve John Matthew'un yanına oturdu. "Hiç de değil."

Lanet olsun, erkekleri daha önce gördüğünü hiç hatırlamıyordu. "Dün gecedен bir fotoğrafa ne dersin?"

"Henüz bir tane yok."

John Matthew avucunu onun sırtına koydu ve omuzlarını ovdu. Ona bakmak istemiyordu ama sonunda baktığında yüzü ciddiye ama tiksinti ya da başka bir şey saklamıyordu. Her zaman olduğu gibiydi, mavi gözlü, siyah saçlı, güçlü çeneli ve sağlamdı. Altı yaşında. Ne olursa olsun.

"Size bir sorum var," dedi Kardeş masanın üzerinden. "Ne haltlar dönüyor?"

Tek yapabildiği başını sallamaktı. İlkbaharda, kabuslarının sona erdiğinden o kadar emindi ki -tüm o saldırı sırasında uyanmalar, John

onu geride tutmak, bastırmak zorunda kalmıştı - iyi anlamda bir köşeyi dönmüş, işler ne kadar iyi giderse gitsin, onun için her zaman ulaşılmaz olan akıl sağlığına doğru olumlu bir adım atmıştı. Kulüpte saldırganlığı bile artmıştı. Aptallara ne kadar iyi tahammül ettiğıyle gurur duyuyordu-

Şebekeniz çöküyor.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," dediğini duydu Vishous. "Gün batımında... yardımına ihtiyacım var."

ON ALTI

Onu kendine getiren şey hastane kokusuydu.

Gus daha sonra bunu romantik bir şeye dönüştürecekti ama işin aslı... o kendine özgü antiseptik-sahte-Florida kokusu, karanlığından çıkarken takip ettiği izdi. İlk başta, bilincini neyin ateşlediğini takip edememişti. Bir an ışıklar sönmüştü; sonra biraz farkındalık kazandı, beyninin nöropatik yolları birkaç sinyal vermeye başladı.

Ve sonra hastanenin kendine has kokusunu tanıdı. *Citrus II Mikrop öldürücü Koku Giderici Temizleyici*.

Etiketine göre -bir şekilde görselleştirebildiği- HIV, HBC, HCV ve HAV için Mesleki Güvenlik ve Sağlık İdaresi'nin kan yoluyla bulaşan patojen standartlarını karşılıyordu...-

Bekle... Ne düşünüyordu? Limon mu?

Bedeni uyuşmuş bir halde çalkalanırken, zihni ip yumağına dolanmış bir kedi yavrusu gibiydi; koku, etiket ve her ikisinin de geçmişiyle olan kesişimleri arasında gidip geliyordu. Kendi zaman çizgisinde nerede olduğu dışında? Tıp fakültesinde miydi? Birinci sınıfta, kaba insan anatomisi dersinde mi? Ya da hayır... üçüncü ve dördüncü sınıfta, on yaşındayken onkolog olacağına karar vermiş olmasına rağmen, gerçekten bir hastanede olduğu, farklı bölümleri dolaştığı çekirdek rotasyonlar sırasında...

MGH'de ihtisasa ne dersin? Ya da hayır, orada burs? Ya da çalışan bir doktor ve laboratuarda bir araştırmacı olduğu, insan bağışıklık sistemini, özel isimleri -*oma* ile biten haydut hücrelere karşı silahlandırmanın moleküler başarılarını ve başarısızlıklarını ortaya çıkardığı zamanlar.

Yoksa daha yakın bir zamanda, o-

Sanki bilişsel eleme Gus'ın iç motorunun jiklesiymiş gibi, gözleri yırtılarak açıldı. Kapağın kaldırılmasından pek bir şey anlamadı. Her şey parlak ve bulanıktı, sanki bir bulutun içindeydi. Burası Hallmark'ın anladığı anlamda bir cennet miydi?

Bip sesi. Arkasında.

Bu sesi biliyordu. Bir kalp atışı, güzel ve sabit, biraz yavaş olsa da.

Yani bu Dünya olmalıydı ve o da hastaydı, değil mi? Bir araba kazası mı geçirmişti yoksa-

Belirsiz görsel çorbada bulanık bir yüz belirdi ve sarı saçlarından kim olduğunu tanıdı. Ve sonra bir ses geldi. Ses.

Onun sesi.

Catherine Phillips Phalen kabaca, "Aman Tanrım... yaşıyorsun," dedi.

"Adım Gus," diye mırıldandı. "Tanrı değil. Tanrı daha çok... bir iş tanımı."

Bir duraklama oldu. Sonra bir kıkırdama. Sonra yumuşak ve sıcak bir şey, bir damla, yanağına çarptı. Gözyaşı mı? Onun muydu... Onun muydu...

"Gerçekten dönmüşsün," diye fısıldadı.

"Nereye... gitmiştim?"

"Bunun için

endişelenme." "Hisset...

bok."

"Evet, öyle olduğunu tahmin ediyorum."

Her ne kadar iletişim kurmak istese de, konuşma ondan çok fazla enerji çekiyordu, göz kapakları tekrar aşağı kayıyor, nefes alması aniden zahmetli hale geliyordu.

"Bilmiyorum... oldu."

"Güvendesin," dedi. "Şu anda düşünmen gereken tek şey bu." "Seni özledim..."

Bir duraklama daha oldu ve büyük C.P. Phalen'in şık takım elbiselerinden biri ve bacaklarını bir mil kadar uzun yapan o lanet yüksek topuklu ayakkabılarıyla görüntüsü, sanki önünde duruyormuş ve o da Converse'lerinin üzerindeymiş gibi netti.

Konuşmayı kesmesi gerekiyordu-

"Ben de seni özledim..." Bir şey alnına dokundu. Onun eli mi? Lütfen onun eli olsun. "Beni bir daha bırakma."

Onu terk etmiş miydi? Hatırlayamıyordu. Ama bir şeyi biliyordu. O çelik gibi sesinde acı vardı... çok fazla acı.

"Tamam," diye yanıtladı aslında bir soru olan bu ifadeyi.
"Yapmayacağım Cathy."

Cathy komodinin üzerindeki kutudan bir selpak çıkarırken gözlerini sildi ve bu isimden her zaman ne kadar nefret ettiğini hatırladı.

Ancak son zamanlarda, bunun beraberinde getirdiği dürüstlüğü benimsemişti. Orta sınıf bir ailede doğmuştu ve büyürken hiçbir zaman süslü bir şey olmamıştı; bu yüzden kendini yeniden keşfetme zamanı geldiğinde, mütevazı kökenlerini Catherine kisvesine büründürmüştü - ya da daha iyisi, baş harflerinin androjenliğini, C.P. Ama şimdi, özellikle de ağzından çıkarken?

Alnına l ve harflerini dövme olarak yaptırmaya hazırdı.

1'inci bir rahatlamayla peçeteyi havaya kaldırırken, Gus'ın gerçekten yaşadığından emin olmak için her yerine dokunmak istedi -sanki Gus'ın sıcaklığını hissetmesi, onunla kalacağının habercisiymiş gibi. Ama bu bir kere büyümlü bir düşünceydi. Bir de korkunç bir gerçek vardı ki, adamın çürük olmayan neredeyse hiçbir yeri yoktu.

Alabildiği kadarını alarak, şakağını, çene çizgisini, kulak memesini okşayarak kendini tatmin etti. Kendi kendine onun dokunuşundan hoşlandığını söyledi. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu.

Gus sessizliğini korurken ağzı aralandı ve sığ bir şekilde nefes aldı. Belli ki tekrar uykuya dalıyordu ve kadın bunun o an olduğuna, ölmeden önceki son yaşam dalgası olduğuna dair bir korku duydu. Her şey ölümden hemen önce en canlı halini almaz mıydı? Bunu bir yerde okumuştı. Ölümcül yaralar alanların, ölümcül hastalıklara yakalananların, mezara girmeden hemen önce ikinci bir rüzgâra kapıldıklarını.

Bir tane olacak mıydı? Merak etti. Olduğunda onun için orada olacak mıydı?

İzleme makinesinin sabit ritmiyle ve alarm vermemesiyle teselli bulmaya çalışırken, etraflarının doktorlarla çevrili olduğunu hatırladı.

ve hemşireler. Tek yapması gereken kapıyı açmak ve koridordan aşağıya, iş istasyonlarının bulunduğı büyük açık alana doğru bağırmaktı.

Süvariler koşarak gelirdi-

Kapının çalınması sessizdi ve *içeri girerek* kapıyı açarken gözlerini Gus'ın yüzünden ayırmadı. Göz ucuyla iki kişinin içeri girdiğini fark etti ama Gus'ın kapalı göz kapaklarından sımsıkı kıvrılan kirpiklerine takılıp kalmıştı.

Ayrıca, onun gözlerini yeniden açmasını

istiyordu. "Uyandı mı yoksa?"

Şaşkın erkek sesiyle irkilerek dikkat kesildi. "Oh... merhaba. Hoş geldiniz."

Sanki Home Depot'ta bir karşılayıcı gibiydi.

Daniel ve Lydia yatağın ayak ucunda duruyorlardı, yüzlerinde her türlü şok ifadesi vardı - bu sefer iyi bir sebepten dolayı.

"Evet, geri döndü" dedi Cathy hep birlikte çok değer verdikleri kişiye. "Değil mi, Gus. Gus mı?"

Adam cevap vermeyince, zehirli dehşet boğazını tırmaladı ama sonra adamın başı Sıçan yastığının üzerinde bir aşağı bir yukarı sallandı.

Daniel bir şey söyledi. Lydia bir şey söyledi. Ama heceler, bileşenlerine ayırmaya zahmet etmediğı bir ses salatasına karıştı...

O bir Tanrı insanı değildi. İçinde büyüdüğü tüm Hristiyan geleneğı, üniversite için o küçük kasabadan ayrıldığı on sekiz yaşındaki özgürlüğüne dayanamamıştı ve bilimler ve eczacılık işinde ilerledikçe, giderek daha fazla laik olmuştu.

Yine de gözleri Gus'ın şekilsiz yüzünde dolaşırken kendini... yukarıdan birine teşekkür ederken buldu. Ona yapılanlardan sonra hayatta olduğı gerçeğı mi?

Mucizeler gider... ve mucizeler gelir. Geri dön.

Eli karnının alt kısmına gittiğinde, rahminde ve kalbinde, galaksideki herhangi bir boşluk kadar derin ve derin bir boşluk kaybı vardı. Ama aynı zamanda bir gençleşme de vardı. Daha önce acımasızca adaletsiz olduğı düşünölen hayat, sanıldığından daha fazla denge olduğunu kanıtladığında gelen bir ruh yükselmesi. Umut ve yasın iki uç noktası arasında gidip gelmek onu tüketen bir duygu bölünmesiydi ve belki de bu yüzden

Tanrı'ya. Bir dizi inci kapıda duran beyaz cüppeli bir adama inanmak daha kolaydı.

Uzlaşması daha kolay.

"Ne zaman?" Lydia sordu. "Ne zaman geldi?"

"Sadece bir dakika önce." Cathy onun afro saçının üst kavisine dokundu. Saçında döküntüler vardı ve onun için saçını yıkamak istiyordu. "Ve sadece bir an için, ama o burada. Hâlâ bizimle birlikte."

Aklının bir köşesinde bir tür zil çaldı ve çifte bakarak Daniel'a odaklandı. Onlardan birine söylemesi gereken bir şey vardı. Lydia'ya baktı. Yoksa ikisi birden miydi?

"Ah..."

Kız aptal aptal bakarken Daniel kaşlarını çattı. "Gidip bir doktor çağırmamı ister misin?"

"O bir tane." Cathy yatağa odaklanmaya devam etti. "O en iyi doktordur."

Adam bir tesisatçıdan söz etseydi, Cathy'nin Gus'ın PVC boru döşeme konusunda uzman olduğunu söylemesi de mümkündü. Elektrikçi mi? Sendikada. Kütüphaneci? Kongre sendikasında çalışıyordu. "Size verebileceğimiz bir şey var mı?"

Kimin konuştuğunu unuttu ama sonra içlerinden biri gitme zamanının geldiğini söyledi

-

"Bekle," diye araya girdiğini duydu.

Çift ona endişeyle baktığında, sanki ikisi de şöyle düşünüyordu elini başının yan tarafına götürdü. Ve sonra... hatırladı.

"Bir dakika onunla kalır mısın?" diye sordu kurt adama. "Lütfen?"

Lydia cevap olarak bir sandalye çekip oturdu, sanki gereken buysa bir yüzyıl boyunca beklemeye hazırdı.

"Teşekkür ederim," dedi

Cathy. "Her şey için. Onun için... senin için."

Cathy elini kalbinin üzerine koydu. Sonra başını eğerek kapıyı gösterdi, Daniel da onu izleyerek dışarı çıktı, panel arkalarından kapandı. Bulundukları salon özeldi, yani içinde kimse yoktu. Ama

Açık alandan aşağıya doğru süzülürken, beton Roors üzerinde her türlü konuşma ve yürüyüş vardı. Telefonlar çalıyor. Makineler vınılıyordu.

Laboratuvar oldukça canlıydı. Şimdilik.

Onun gibi. Daniel gibi.

Ancak onu ayakta tutan finansal motorun benzini neredeyse bitmek üzereydi. Paranın neredeyse tamamı gitmişti ve artık bu konuda endişelenmemesinin kişisel gelişiminin bir işareti olduğunu düşünüyordu. Ya da belki sadece başarısızlığını kabul ediyordu.

"Bu taraftan," dedi.

Onu koridorda ilerletti ve soldaki son kapıya geldiğinde elini soğuk panele koyup durdu.

"Beni mi okşuyorsun?"

Cathy omzunun üzerinden baktı. "Bu biraz sert olmadı mı sence de?"

"Doğru. Ama etrafta kaç kişinin pamuk ipliğine bağlı olduğunu düşünürsek

beni suçlayabilir misin?"

"Hayır."

Kapıyı açtığında nefesinin sıkıştığını hissetti ve bir göz kırpmasıyla diğeri arasında, odanın şu anki gibi kişisel eşyalarından arınmış olmadığını, aksine Gus'ın basketbol formaları ve spor hatıralarıyla dolu olduğunu gördü.

Eşyalarının, sevdiği bir manzaraya bakan pencereler olması ne tuhaftı. Onlar olmadan, mekan genel mobilyaları ve çıplak duvarlarıyla klostrofobikti.

Daniel, "Gerçekten de gitti," diye yorum yaptı.

"Ama şimdi geri döndü." Acele etme ihtiyacı hissederek karşıya geçti ve masanın yan çekmecelerinden birini açtı. "Oh, güzel."

"Ha?"

Kendini aptal gibi hissederek bir Rubik Küpü kaldırdı. "O, ah, bunu geride bıraktı. Temizlik görevlisi onu şuradaki köşede buldu. Geride bıraktığı tek şey buydu ve ben de bunu onun için sakladım."

Orada kendini durdurdu çünkü bu bir tür yalandı. Oyuncağı ilk alan kendisiydi ama buraya gelip onun sandalyesine oturduğunu, Reece'ini kendi etrafına sardığını ve boş masayı boş boş karıştırdığını itiraf etmek, kendine saklamayı tercih ettiği bir itiraftı.

Daniel'ın bakışları ana renklerden oluşan renkli küpe kaydı. "Ben o şeyleri hiç yapamadım. Satranç da oynayamam."

"Başka pek çok şeyde iyisin." Omuz

silkti. "Ne var ne yok, Phalen."

"Yer üstü ve yer altı olmak üzere tüm tesisin kilit altında olduğunu bilmenizi istedim." Seviyeleri, kırmızıları, mavileri, yeşilleri ve sarıları boş boş çevirdi, yer değiştirdi ama aynı hizaya gelmedi. "Geçiş kartı yok, kod yok. Giriş, iki katına çıkardığım güvenlik görevlileri tarafından duruma göre veriliyor. Ve siz sormadan söyleyeyim, vardiyadaki tüm adamlar son on beş yıldır benim için çalışıyor. Eğer kaçırılmanın bir parçası olsalardı, şimdiye kadar çoktan kaçmış olurlardı."

"Bundan emin misin?"

"Bu noktada, her şeyden olabildiğince eminim."

"Aklınızda başka ne var?"

"Hiçbir şey-"

"Saçmalık. Bana güvenlikten bahsetmek zorunda olsaydınız, bunu odanın hemen dışında yapabilirdiniz. Öyleyse neden buradayız?"

Bir süre sonra küpü masanın üzerine koydu, çenesini indirdi ve kaşlarının altından dışarı baktı. "Eğer sırlarımı doğru tahmin etmekte ısrar edersen, arkadaşlığımızı bozmak zorunda kalabilirim."

Daniel kıkırdadı. "Sen bundan daha dayanıklısın."

"Evet, öyleyim." Göğsüne bastırıldığı nefreti serbest bırakarak alçak bir sesle, "Sen ve ben bu işi halledeceğiz," dedi.

Adamın gözleri kısıldı.

"Ne dediğimi biliyorsun, Daniel Joseph."

"Evet, belki." Sanki ona bunu hatırlatıyormuş gibi bastonunu havaya kaldırdı. "Dördüncü evre akciğer kanseri olmayan gardiyanlarla dolu bir stadın var. Neden ben?"

"İki sebep." Sabit bir elle oyuncağa vurdu. "Gus'ı onlardan daha çok önemsiyorsun. Ve sana onların güvenemeyeceği şekilde güvenebilirim."

"Herkesin sizin için on beş yıldır çalıştığını söylediğinizi sanıyordum, falan filan."

"Yaptım. Ama bu... farklı. Bu benim için kişisel."

Bunu izleyen sessizlikte Daniel'ın gözleri Rubik Küpü'ne kaydı. Yüz hatlarını keskinleştiren bir hesaplama ifadesiyle kendi kendine başını salladı - sanki

aklına iyi olduğunu düşündüğü bir fikir gelmişti.

"Yeterince adil," diye mırıldandı. "Beni öldürecek olsa bile görevi kabul ediyorum." Cathy avucunu uzattı. "Sana ödeme yapabilirim."

En kötü ihtimalle resimlerinden birini satabilirdi. Ya da fuayesindeki heykellerden birini.

"Hayır. Bu karşılıksız. Çünkü Gus'a borçluyum ve zaten bunu yapan herifin peşinden gitmeye karar vermiştim."

Daniel uzatılan şeyi sallarken, gözleri onu bile korkutabilecek bir karanlıkla parlıyordu - eğer tam olarak bu tür bir saldırganlık görmek istemeseydi. İşte bu yüzden Daniel'a ihtiyacı vardı. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan, ölmek üzere olan bir adamdı ve bu onun son eylemi olacaktı.

İnsanlar en iyi işlerini mirasları olduğunda yaparlardı ve ikincil bir fayda olarak, bu amacın onu biraz daha uzun süre hayatta tutacağını hissediyordu.

Tutuşlarını bıraktıklarında Daniel, "Sizden bir iyilik isteyeceğim," dedi.

Cathy kapıya doğru baktı. "Evet, elbette. Ne kadar zamanım olursa olsun onunla ilgileneceğim."

Daniel gözlerini kapadı. Sonra Cathy'nin omzunu sıktı, bastonunun ucunu tekrar Roor'un üzerine koydu ve topallayarak dışarı çıktı.

Kapı arkasından hafifçe kapanırken Cathy etrafına bakındı. Sonra duvarın pürüzsüz alçıpanına doğru yürüdü ve geride bırakılmış tek bir resim asma kancasına dokundu.

O çerçeveli formaları eski yerlerine geri istiyordu. Ve onların sahibi olan adamı da masasına geri istiyordu.

Ve onun hayatında.

"Ne diyorsun Tanrım," diye mırıldandı. "Duamın kabul edilmesi için ne yapmam gerekiyor..."

YEDİ

BLADE, *Symphath* kolonisinin yeraltı cilalı taş koridorlarında süzülürken kırmızı cüppesinin kapüşonunu kaldırmıştı. Kolları göğüs kaslarının üzerinde bağlıyken ve deri ayakkabıları hiç ses çıkarmazken, kendini mum ışığında kromatik bir gölgeden, özü olmayan bir desenden, elma renginde bir saydamlıktan başka bir şey olarak hayal etmedi.

Zihinsel yansıtma o kadar yankılanmış, o kadar tamamlanmıştı ki, aslında kendisine olduğunu söylediği şeye dönüşmüştü.

Hiçbir şey.

Dönüşüm, bedensel varlığının pratik bir değişimiydi ve bilinci yarattığı kasanın arkasına çekilirken, wolven'i düşündü. Cinsiyeti onun için doğru türden değildi. Dişileri tercih etmezdi. Ama onun çekiciliği vücut parçalarından çok daha derindi.

Ona karşı tepkisi olağanüstüydü çünkü o olağanüstüydü.

Şimdiye kadar yattığı tüm erkeklerden farklı olarak, onunla hem Resh'te hem de Resh'te olan bir akrabalığı vardı.

Kes şunu, dedi kendi kendine.

Kendi türünden biriyle karşılaşma ihtimaline karşı bu illüzyonu en derin düşüncelerine kadar sürdürmesi gerekiyordu. Ve sadece yaptığı şey yüzünden değil. Bu projeksiyon gerekliydi çünkü karınca benzeri geçitlerden oluşan bu labirentte, kişinin özel alanında bile güvenilecek hiçbir şey yoktu-

Etrafını göremediği bir köşeye geldiğinde, omurgasında bir uyarı titreşimi hissetti, sinyal inceydi, ama kurtadamlarla sürekli meşgul olması gibi, hemen bastırılması gereken türden bir şeydi.

Kendini çelikleştirerek eğriyi takip etti ve işte oradaydı: Erkek ondan çok daha yaşlıydı, adımları çürük eklemlerden dolayı düzensizdi, sırtı yaşlılıktan eğilmişti, başı boynu düzgün bir şekilde düzeltilememiş gibi bir açıyla eğilmişti. Yani *symphath*, bir Blade'in yaşından çok daha tehlikeliydi. İlerleyen yaşın zayıflıkla ilişkilendirildiği olağan gidişatın aksine, yaşlılar manipülatif eğilimlerini artıracak bilgelik ve deneyime sahip oldukları için daha kötü bir tehditti.

Yaklaşırken Blade yüzünü *erkeğe* doğru çevirmeye özen gösterdi. Yapmak isteyeceğiniz son şey göz temasından kaçınmaktı, çünkü algılanan teslimiyet yaramazlığa davetiye çıkarabilirdi. Ancak çok uzun süre bakmak da istemezsiniz, çünkü bu saldırganlık olarak yorumlanabilir ve karşınızdaki de buna hazırsa ilginç bir meydan okuma ortaya çıkabilirdi. Bu nedenle, "kibar" toplumda -ki burada böyle bir şey yoktu ve daha çok vatandaşlara atıfta bulunan bir sanat terimiydi- iki saniye kadar süren mükemmel bir onaylama aralığı vardı. Bunun ardından, eğer her iki taraf da ilişkiye girme konusunda isteksizse, bakışlar ileriye dönük olarak devam ederdi-

İhtiyar bir an için çok uzun süre oyalandı.

Maskem mi düştü? Blade merak etti.

Anında bu düşüncesini durdurdu. Ve geçişin tamamlanıp tamamlanmadığını ya da yaşlı diğerinin yüzünü çevirip rotasını değiştirip değiştirmedikini görmek için omzunun üzerinden bakamadı.

Zekice aydınlatılmış geçitteki bir başka dönemece yaklaşan Blade, bir köşeyi döndüğünde normal hareketten biraz daha abartılı bir şekilde sağa bakmaya hazırlandı. Üç... iki... ve...

Ayaklarının dönüşü olması gerekenden daha keskindi, cübbesi vücuduyla birlikte sallanıyordu ve sanki eteğine bir şey takılıp takılmadığını kontrol ediyormuş gibi gözleri topuklarına dikilmişti.

Çevresinde hiç kimse yoktu. Bu

şekilde kalmaya ihtiyacı vardı.

Ağırdan almamasına rağmen, adımlarını uzatarak hızlandı. Yeraltı düzenini uzun zaman önce ezberlemişti ve Koloni'nin daha uzak bölgelerine doğru ilerlerken tazelemeye ihtiyacı yoktu. Aslında buraları, kaçınmaya meyilli olduğu merkezi kısımlardan bile daha iyi biliyordu.

İnsanlarla olan ilişkilerine tam olarak izin verilmiyordu ama bu konuda yardıma ihtiyacı yoktu. Ya da sorulara. Bu da sorunlara yol açabilirdi.

Labirentin dış kenarına ulaştığında hemen geri döndü
-Ve geldiği yere geri döndü. Rastgele bir dizi uygunsuz yoldan gitmeye dikkat etti... ve aslında aramaya geldiği geçidin ortaya çıkması zaman aldı. Plan da buydu zaten. Yine de, saatlerce yürüyor gibi görüldüğünden, aslında geri dönmüş olabileceğinden endişelenmeye başladı.

Arkasında kimse yok.

Bu iyiydi-

Blade kısa durdu. Topuğunun üzerinde döndü.

Ah, nihayet.

Bir adım daha atarak cilalı ahşap kapıya vurdu. Cevap beklemedi ve kapıyı ardına kadar açtı.

Ani bir otomatik aydınlatmayla ortaya çıkan özel oda, minimalizm üzerine bir çalışmaydı. Tünelin bu kısmından farklı olarak, düzgün bir Roor, duvarlar ve tavanın yanı sıra ısıtma ve soğutma, elektrik ve mutfaktaki tüm konfora sahip tam bir yapıydı. Ancak süit yalnızca işlevseldi, basit mobilyaları seyrek, sert açılı ve rahatsız görünümlüydü, ancak postmodern, 1fties döneminin klasiği idi.

Açıkcısı, herhangi bir şeydeki turuncu vurgulardan nefret ederdi ve kromla karışık ahşap damarı uyumsuzdu.

"Selamlar, kuzenim," diye seslendi. "Neredesin? Mevcut projeni kurtarmak için ben gelmeden önce atölyenden ayrılmışsın."

Yaşam alanını geçerek mutfağın hemen yanındaki kapalı kapının önünde durdu. Bu sefer kapı çalınmadı. Elini cüppesinin derin cebine sakladığı silahına götürerek hemen kapıyı açtı.

Ötedeki yatak odasında bir yatak değil, kişinin ayak bileklerinin kilitlendiği ve başın ayak haline gelmesi için kişinin vücudunun eğilebildiği yüksek teknolojik bir askı rafı bulunuyordu.

"Görüyorum ki hâlâ yarasa gibi uyuyorsun."

Blade mekanizmanın etrafında yürüdü ve siyah desenli havuz mavisi fayansları ve İkinci Dünya Savaşı'ndaki B-52 bombardıman uçaklarıyla aynı zamanda üretilmiş bir tuvaleti olan banyoya baktı. Nefes almak

kolonya, şampuan ya da sabun kokusu almadı. Temizlik malzemesi yok. Erkeğe ait hiçbir koku yoktu.

Yatak odasına döndüğünde dolaba gitti. Yatay çubuğa asılı bir sürü kırmızı cüppe vardı. Tıpkı kendisinininkiler gibi bir sürü terlik ayakkabı Roor'un üzerinde sıralanmıştı.

Hala kuzeninin kokusu yok.

Yaşam alanına dönmeden önce yaptığı son şey, bir ön parmağını *Leave It to Beaver* çam masasının üstünde gezdirmek oldu. Biriken tozun ardında bıraktığı şerit bir neon tabelası kadar belirgindi.

O vahşi atölye kuzeninin kişisel konutu değildi. "Nereye gittin sen?" diye mırıldandı.

Odadan çıkmadan önce durakladı ve arkasına döndü. Mekândaki tek görsel kaos, odanın karşısındaki tavandan tabana uzanan Roor raf bloğuydu; farklı katlardaki kitaplar farklı kalınlık ve uzunlukta idi.

Kitap koleksiyonuna doğru yürüdü, gözleri mühendislik ve bilgisayar programcılığı başlıklarını atlayarak homojenlik eksikliğinin yarattığı karanlık yarıkları aradı...

Kamera gözü solda, alt üçte birlik kısımda yer alıyordu; küçük bir mercekti ve eğer bakılmasaydı gözden kaçabilirdi. Harekete duyarlı mı? Muhtemelen. Tıpkı ışıklar gibi.

Çömelerek, yapay irise baktı. Sonra ellerini kapüşonuna götürdü... ve kendini gösterdi.

Son yirmi yıldır, vampirler üzerinde deneyler yapan insan laboratuvarlarını ararken, kendisinin başka birinin avı olduğunu, adamlarının etrafında kaçınılmaz olarak beliren o animatronik askerlerin aslında kendisi için olduğunu hissetmişti. Birimler laboratuvarlara ya da bilim adamlarına hiç saldırmamıştı. Zaman zaman onun ajanlarını bulmuşlardı ama bu düzenli bir şekilde olmamıştı ve eğer adamlarıyla çatışmaya girmişlerse de bu çatışmalar taktiksel bir nitelik taşımaktan ziyade tesadüfi olmuştu.

Ve sonra o açıklayıcı olay meydana gelmişti. Geyik Dağı'ndaydı, kurt Lydia'ya görür görmez aşık olmuştu... benzer siborglardan biri onu bulup öldürmeye çalıştığında.

Yani evet, hedefleri oydu.

Kurşun yarası iyileşirken, somun ve cıvatalardan bir ordu yaratabilecek kaynaklara ve böyle bir girişim için yeterli itici gücü sağlayacak nefrete sahip kimleri tanıdığını düşünmek için bolca zamanı olmuştu. Sevgili kuzeni Kurling aklına gelmişti ve aslında Blade, adamlarıyla birlikte tuttuğu veri tabanındaki birkaç kayıтта *senfatın* o dünyada kullandığı insan takma adını not etmişti.

Kurtis Joel.

Daniel Joseph bu konuyu Wolven'e nasıl açacağını biliyordu.

Koloni içinde, Blade küçük patlayıcı yan işlerini gizli tutmaya çok dikkat etmişti, ama şimdi kuzeniyle ilgili önsezisinin doğrulandığını görüyordu. Kurling bir şekilde, bir noktada onun çabalarını sezmişti ve doktoru kaçırmak yeraltı laboratuvarlarının sonuncusuna yaklaşmanın bir yoluydu.

Peki Blade kurtarmak için nereye gideceğini nereden biliyordu? Acı veren türden bir zevk arayan bir erkek tarafından kendisine borçlu olunan küçük bir bahşışı tasarlamıştı. Çiftleşmiş ve zevk aldığı şeyi gizli tutmak isteyen bir erkek.

Bir ya da iki kez kendini Kurling'e teslim etmiş, Kurling'in "atölyesinin" nerede olduğunu bilen bir erkek.

Kuzenin gerçeğini öğrenmenin zamanı gelmişti, şüphelenilen şey gerçeğin içine itilmişti: Hesaplaşma çok gecikmişti ama Blade bazı açılardan bunu bilmek istememişti.

Ayrıca, hedeflerine ulaşmak için çok fazla çalışıyordu.

Kurling'in amacı belliydi. Soyları söz konusu olduğunda, Xhex yirmi küsur yıl önce bir vampirle ilişki kurarak o laboratuvara sürülmeyi hak etmişti. Blade ondan *intikam* mı *alıyordu*? Bu onun içinde biraz fazla "zayıflık" olduğunu kanıtlıyordu: Mezlelere, ancak bu yeraltı çevrelerinde, karışımlarının daha iyi yarısı olarak kabul edilen şeyle ilişkilerini ilan ettikleri takdirde hoşgörü gösterilirdi.

Başkasına fayda sağlamak için bir şey yapmak mı? Duyulmamış bir şey, *sempati* duymak. Birlikte olmak için kendisinden daha aşağı bir tarafı seçen melez bir kardeşin onurunu savunmak mı? Kabul edilemez.

Ve yaptığı kötü seçimler, soyunun Koloni hiyerarşisi içindeki saygınlığını ve konumunu tehdit ediyordu.

Belki de sevgili kuzeni onun gelip gidişine tanık olmuş ve onu takip etmişti. Ya da belki de saplantısının kumunda istemeden de olsa bir ayak izi kalmıştı.

Nedenlerin artık bir önemi yoktu.

Öne doğru uzanarak küçük lensi başparmağıyla ön parmağı arasına sıkıştırdı. Sonra küçük kamerayı sanki bir kıymıkmış gibi çekip çıkardı, kablolar son gerilim noktasına ulaşana kadar ilerledi.

Bir sarsıntıyla, tel rafının arkasından aşağıya doğru bir kaz kovalamacası yaparken her türlü cildi yerinden oynattı. Kitaplar çıplak ahşap Roor'a çarptıkça çıkan sesler, ayakları ağır ve ritmi olmayan bir step dansçısını andırıyordu ve o da bu gürültüden ve düzenin bozulmasından zevk alıyordu. Sonunda kırılğan optik sinir koptu ve hatırı sayılır kuyruğu ve oküler kafayı sardı ve hepsini cübbesinin cebine koydu.

Açık yüzlü kitapların başında durarak metinleri inceledi. Dekor ve mobilyaların aksine, karmaşık devre sistemlerinin çizimlerine, bilgisayar anakartlarının ayrıntılarına ve yapay uzuv ve eklem tasvirlerine bakılırsa, yazılar yeniydi.

Kurling, Blade için Koloni'ye gelmemekle akıllılık etmişti. Bu, bu oyunda oynamak için iyi bir el değildi, çünkü bu tür türler arası saldırganlık, iyi Kral Rehvenge'den hızlı ve kesin bir kınama ile geldi.

Gerçekten de, yeni rejim ayaklanmaya tepeden bakıyordu ve cezalar ağırdı.

Ayrıca Blade güçlü bir düşmandı. Dışarıda, insan dünyasının sınırlarında - bu daha iyi bir savaş alanıydı. Daha eğlenceliydi de, çünkü Kurling'in küçük kurmalı oyuncaklarıyla üstesinden gelmekten hoşlandığına şüphe olmayan gerekli bir karmaşıklık ekliyordu.

Ne yazık ki, hile sona ermişti.

Bu savaşı açıkta yapmanın zamanı gelmişti.

Soyun en iyi erkeği kazansın, diye düşündü Blade kendi kamarasına doğru yürürken.

SEKİZ

Caldwell'de Kasım ayının ortası olmasının iyi bir yanı var mı? Gün batımı erken geldi.

Xhex şehir merkezinde, finans bölgesinin sınırlarında yeniden şekillenirken, soğuk deri ceketinden sızarak omuzlarını ve kollarını sıkılaştırdı. İstemsiz bir titremeyi görmezden geldi. Çabucak uyum sağlayacaktı.

John Matthew onun yanında cisimlendikten sonra ikisi de çevreyi taradı. Seçtikleri sokak dar bir bölgedeydi ve kanalın her iki tarafından aşağıya doğru akan bir çöp birikintisi vardı, sanki düzenli olarak kürekle çekilen boktan bir nehir gibi ve çevre, soda şişeleri, plastik torbalar ve Ryaway gazetelerinden oluşan bir kıyı oluşturmak için gevşek yemleri yakaladı. Uzakta, iki köprüden en yakın olanına çıkan bir üst geçitte kalın sesli bir korna çaldı ve güneyde, sanki uyarı sesi şehrin başka bir yerinde bir kazayı tetiklemiş gibi bir fren gıcırtısı duyuldu.

John Matthew elini onun dirseğine koydu. Kız başını sallayarak karşılık verince ilerlediler.

Kara Hançer Kardeşliği yüzyıllardır Küçülme Topluluğu ile savaş halindeydi ve vampir türüne yönelik tehdit, ırkın on sekiz yüzlü yıllarda Eski Ülke'den taşınmasıyla birlikte Atlantik Okyanusu üzerinden Yeni Dünya'ya taşınmıştı. Trajik sürekliliğin yanı sıra zamanın kaçınılmaz geçişi sayesinde Kardeşler, insan mahallelerine yerleştirilmiş güvenli evlerden depolama birimlerine ve cephaneliklere ve hatta son zamanlarda bir dondurma dükkanına kadar, kentsel çatışma alanının her yerinde çabalarını desteklemek için tesisler kurmuşlardı.

Bu Rhage'a hizmet etti, tabii ki.

Market Caddesi'ne çıktıklarında Hudson Nehri'nden gelen rüzgâr, otuz derece sıcaklıkla hafifleyen tanıdık bir koku taşıyordu ve üç blok daha aşağıya, bir dizi 1re-istasyonuna layık garaj kapısına doğru ilerlerken ceketlerinin içine büzüldüler. Panellerin açıldığı bina, dış cephesi kasıtlı olarak eski püskü tutulmuş özel bir binaydı ve o ve John Matthew'a hemen yan girişten giriş izni verildi.

İçeride işler çok daha sıcak ya da gösterişli değildi ama öyle olması da gerekmiyordu. Kemerli iç mekan tamamen ham beton bloklardan, kafesli ışıklardan ve açıkta duran elektrik ve kanal tesisatından oluşuyordu. Öte yandan, ana cazibe merkezi cansızdı. Roor alanı neredeyse tamamen Xhex'e her zaman *Stripes* filmindekini hatırlatan mobil bir cerrahi ünite tarafından kaplanmıştı: Araç lüks bir karavan gibi görünüyordu ama içinde Manny Manello ya da Doktor Jane'in silahın yanlış ucunu bulan bir savaşçıyı kurtarmak için ihtiyaç duyabileceği her şey vardı. Hançer. Roketatar.

Vishous ön tamponun etrafından dışarı çıktı. Kardeş kendi siyah deri ceketinin altına sarılmıştı, zaten güçlü olan vücudu koltuk altlarındaki kılıflar ve belindeki cephe kemeriyle desteklenmişti. Göğsünün ortasında, sapları aşağıda, düşmana karşı büyük bir ustalık ve vahşetle kullandığı ölümcül siyah hançerler vardı.

"Hadi," dedi V. "Seni aşağıya götüreyim."

Arkadaşı başıyla onayladığında, Xhex uzak köşedeki çelik kapıya yönlendirildiklerinde beden dışı bir deneyim yaşadı. V bir şifre girdikten sonra kilit sürgüsü geri çekildi ve Kardeş kenara çekilip iyi aydınlatılmış beton ve çelik bir merdivene giren ilk kişi olduğunda bir bakır döküntü yakaladı.

Alt kata geldiklerinde V tekrar öne çıktı ve başka bir tuş takımıyla işini halletti. Ortaya çıkan koridor kısa ve tatlıydı ve hangi kapının morga ait olduğunu sormasına gerek kalmadı.

Bu bir et dolabıydı, yine tamamen paslanmaz çelikti, doğru bir mandalı ve pervazların etrafında bir ahtapotun girişi bir parça metal tost gibi yemeye çalışıyormuş gibi görünmesini sağlayan Rexible alüminyum soğutma kanalları sistemi vardı.

Bu kez şifre yoktu ve konuşmak da yoktu. Hepsi neden geldiklerini biliyordu ve bu ziyaretin nedeni, Fritz'in malikanedeki hindi yemeğinin ne kadar güzel olduğu ya da yeni yılda ne yapmak istedikleri veya *Deadpool 3*'ün ne zaman çıkacağı gibi gündelik sohbetlere uygun bir şey değildi.

V, serbest bırakma onurunu yerine getirdi ve vaper kilidi bırakıldığında bir tıslama oldu. İçeride, sığ bir kabul odasının üç tarafı gri ve beyaz taş karelerle döşenmişti. Dönüşümlü desen, Roresan tavan panellerinin parıltısı altında gözü yakan canlı beyaz harçla sabitlenmişti. Yine de tesis kurulalı daha altı ay falan olmuştu. Henüz aşınma ve yıpranma yok.

Ancak bu ziyaretin de kanıtladığı gibi, böyle bir değer kaybı yaşanacaktı.

Soğutucu üniteler arka duvarın tamamını kaplıyordu. Üç kat yukarı, altı kat aşağı. On sekiz yer. Çok fazla boş yer varmış gibi mi görünüyordu? Yine de, insanları öldürme hızına bakılırsa, bu sadece bir yılını alabilirdi-

"Siktir," dediğini duydu.

"Manny bana bunun olduğunu söyledi." V orta katta soldan ikinci odaya gitti. "Hazır mısın?"

Hayır, hiç de değil. "Evet-bekle," diye araya girdi adam serbest bırakmak için hamle yaparken. "Bunu yapmak istiyorum."

V başını salladı ve geri çekildi.

Diğer tüm kapıların aksine, Vishous'un işaret ettiği kapının mandalının üzerindeki tutucuda bir etiket vardı. Birisi üzerine siyah kalemle bir adres basmıştı: 17. Cadde ve Market.

Doğru. Zamanı geldi.

Uzanarak kolu çekişini uzak bir mesafeden izledi. Bir iç çekme sesi duyuldu ve kalıntılar soğuk tutulmasına rağmen Reş'in kokusunu hemen aldı. Elinin altında, levha düzgün bir şekilde yuvarlandı ve ceset beyaz bir çarşafı örtüldü.

Önce ayaklar. Ayak parmağı etiketi var mıydı?

Başın yanında durarak yüzdeki örtüyü yavaşça çekti ve geri çekilme isteği duymasına rağmen -belki de cehennemliklerinin üzerine kusmak için-kendini yaptığı şeye bakmaya zorladı.

Mavi gözleri vardı. O kırmızı bandanayla sardığı.

Prizler de tertemizdi.

Gerçekten de temiz iş. Sonra tekrar, pratik yapmıştı-

Arka arkaya, tıpkı bunun gibi başka yüzler gördü. Hepsi erkekti. Hepsinin gözleri yoktu. Hepsi... ölü. Ama kulüp kıyafetleri giymemişlerdi. Laboratuvar önlüğü giymişlerdi.

Bilim adamları. Onun türünü anlamak isteyen insanlar.

Çılgılık atan ve merhamet için yalvaran şeyleri daha iyi hale getirmekten zevk alan sadistler.

Sonunda, hapsedildiği o laboratuvarda hepsini katletmişti: Bir vampirin vücudunun nelere karşı duyarlı olduğunu görmek için ona verem, Ebola, cüzzam ve çocuk felci bulaştıranlar. Üreme organlarını test edenler. Sırf anlayamadıkları iyileştirme yeteneklerini ölçebilmek için onu tekrar tekrar ameliyat edenler.

Anestezi kullanmamışlar.

Ve onların gözlerine bakarken o da bakmamıştı.

Şebekeniz çöküyor.

Tanımadığı bir erkeğin yüzüne bakarken, cinayetle ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu ve bunu anlamamıştı. Çoktan *intikamını almıştı*. Onu esir alanları öldürmüş ve oyuncak evlerini yakıp yıkmıştı. Şimdi mutlu bir şekilde çiftleşmişti, iyi bir işi vardı. İstikrarlı bir hayatı vardı.

Bu neden oluyordu?

"Onu tanıyor musun?" V sordu.

Başını iki yana salladı. "Sorun da bu zaten. Onu ya da bunu yaptığımı hiç hatırlamıyorum."

Akşam sekizi biraz geçte Daniel, C.P. Phalen'in karartılmış SUV'lerinden birine bindi ve önündeki garaj kapısı raylarından yukarı çıkarken sürücü koltuğunda bir patates çuvalı gibi oturdu. Etraf temizlendiğinde gaza bastı ve taş konağın doğu tarafındaki rütbesi ile kadının araç ahırının bulunduğu ısıtmalı ek bina arasındaki avludan dar bir dönüş yaptı.

Malikânenen ayrılmak için yeraltı tûnelini kullanmıştı çünkü Blade'in çimenlere cesetler bıraktığı bir ortamda işini şansa bırakmak istemiyordu.

Ve ayrıca, tüm ana girişler sıkıca kilitlenmişti. Teşekkürler, Phalen.

Arabayı allée'den aşağı sürerken, gösterge panelinden saati kontrol etti. Sonra da kullandığı kullan-at telefonun ekranına baktı. Suburban'ın gelmesine iki dakika vardı ve nedense bu onu bir Sıçan lastiği kadar sinirlendirmişti.

Ki bu hiç mantıklı değildi.

Sonra yine, onun gerçek kaynağından titizlikle kaçınıyordu-

Siktiğimin Blade'i. Kahraman olmak zorundaydı ama sadece kendi şartlarıyla: Daniel o piçi gün içinde üç kez aramış olmasına rağmen nezaketen geri dönüş yapmamıştı. Hiçbir şekilde onaylanmamıştı. Bunun yerine? Piç kurusu Gus'ı eve getirerek büyük bir gösteri yapmış, sonra da sanki tek yaptığı kapının önüne bir gazete bırakmış gibi ortadan kaybolmuştu.

Adamın kontrolü elinde tutması gerekiyordu. Gus'ın nerede bulunduğu, bunu kimin yaptığı ve failin hala bir tehdit olup olmadığı hakkında bir ipucu kullanabilecek olsalar bile...

Telsiz sessizliği.

Bu da Daniel'in nefret ettiği bir şeyi yaptığı anlamına geliyordu.

Ağaçlardan oluşan alandan aşağı doğru ilerlerken ana kapılarda durdu ve kapıların kendisi için açılmasını bekledi. C.P.'nin -Cathy, pardon- güvenlik meselesini ciddiye almasından memnundu. Sadece bunun yeterli olup olmayacağından emin değildi.

Etraf temizlendiğinde sağa döndü ve ilçe yolunda bir süre ilerledi. Sonra geri döndü. Geri döndü. Walters çok küçüktü, sadece tek bir giriş ve çıkış yolu vardı, bu yüzden rotasını değiştiremezdi. Yine de peşinde kimse yoktu. Bir kez daha geldiği yöne doğru ilerlemeden önce, patika başlarında ve dağ deresinin yanındaki manzaralı park omuzlarında geri dönerken yolda başka kimse yoktu.

Pusula olayını dört kez mi yaptı, yoksa on beş miydi...? Volta atmak gibiydi, ama arabada. SUV. Her neyse işte.

Ocağı yüz üstü kalçasına koyarak, her on metrelik asfaltta iki kez aşağıya bakıp arama ya da mesaj olup olmadığına baktı. Ki bu aptalcaydı. Zil sesi açıktı.

Kendine kızgın bir şekilde radyoya yöneldi, bir ses duydu, Sirius'u açtı, blues kanalında eğitim görüyordu - tiz Muzak'tan nefret ediyordu, Gus'ın şerefine 7'de 70'lere geçti.

Adamım, o doktor çok dayak yemişti ve hala tekmelemeye devam ediyordu.

Her şey çok kolay bir şekilde ters gidebilirdi. Ama Daniel'in son duyduğuna göre, akşam yemeği sipariş edilmişti ve Phalen'in *Seinfeld*'deki çorbacı adamın tüm kişiliğine sahip olan özel şefi, sanki başlangıç yemeği kan naklinden daha iyiymiş gibi kral usulü tavuk yapıyordu.

Kaza arabasını boş ver, bunu ye, St. Claire.

Yine de her şey iyiydi. Gus'ın, isteseler de istemeseler de herkesin kabuğunu nasıl kırdığını gösterdi.

Bu arada, hastane yatağının üzerine eğilen Phalen'i düşündü. Yüzünde beliren duygunun farkında mıydı acaba? Sevginin mi?

Onun umurunda olup olmadığını bile bilmiyordu aslında-

Ding! Ding! Din-

Alarmının çalmasını beklemesine rağmen, ses onu sıçrattı ve susturmak için telefona vurdu. Mükemmel zamanlama. İleride, farlar çam ağaçlarının arasında bir mola yerini ve "Kartal Yuvası Sırtı Yolu" yazan bir tabelayı aydınlatıyordu. Toprak park alanına girerken, uzun gövdeli Suburban'ı yoldan çekecek kadar ilerledi. Orman, yola karşı bolca koruma sağlıyordu ve yine, Kasım ayında Geyik Dağı'na kim çıkacaktı ki? Hem de gece vakti?

Tabii lanet bir senfath değilsen.

Gösterge panelindeki saat 8:43'ü gösterdiğinde ve telefonu 8:41 olduğunu söylediğinde, kapısını kırdı ve yere doğru kaydı. Ağırlığını kabul eden ayakları uyuşmuştu ama bacakları güçlüydü ve eşyaları yerine koyduktan sonra ceketinin fermuarını boğazına kadar çekti, eşyaları kilitlemek için kumandaya bastı ve ileriye doğru yürüdü. Çizmelerinin altındaki çakıllar çatırdıyor ve ona sobanın üzerindeki patlamış mısırları, eski usul Jilly Pop ürünlerini düşündürüyordu. Ve sağ tarafta, yumuşak bir su şırıltısı, yolun takip ettiği nehir yatağının yakınlarda olduğunu gösteriyordu.

Aradığı patika, akan suya giden patika kendini gösterdi ve set sivri bir inişe başladığında kayıp düşmemek için dikkatli davrandı. Dallara tutunarak kendini dik tuttu ve dışarı çıktı

kayalık kıyıya baktı. Önünde, hafifçe kürek çeken akıntı huzur içinde ilerlerken parıldıyordu ve o her iki tarafa da baktı. Tepesinde bulut örtüsü vardı ve bundan memnundu. Kıyafetleri koyu renkti ve olabildiğince ortama uyum sağlamak istiyordu.

Sola doğru ilerleyerek, ne kadar ileri gideceğini merak ederek akıntı yönünde ilerledi. Sıçan sırtlı bir kayanın üzerindeki çürümüş bir piknik masası bu soruya cevap veriyordu ve masaya yaklaştığında, somon balıkçılarının aralık dişli tepede oturup, ilkbaharda yetişen akarsulara yarı saydam oltalar attığını hayal etti. Onların hayaletini örnek alarak kemikli kışını üst güverteye yerleştirdi ve botlarını koltuk paneline dayadı.

Telefonunu tekrar kontrol etti. "Hadi... çal. Siktir-"

Sanki sabırsızlığı operatörü oynamış gibi, brülör elektronik bir ses çıkardı *brrrrrrrrrrrring*, ve hücreyi tam yerine oturttu.

"İkimiz de hâlâ hayattayız," dedi kabaca, selamlamak için. "Kimin aklına gelirdi."

Bir erkek sesi "Bu gerçekten düşündüğüm kişi mi?" demeden önce uzun bir sessizlik oldu.

"Evet, öyle." Pantolonundaki bir çubuğu fırçaladı. "Nasılsın, Rubik?"

"Ah, ben iyiyim." Bir duraklama daha. "Ben... şey, bunu sizden duyduğuma şaşırdım." "Evet, tahmin etmiştim. Ama bana borçlu olduğun iyiliği hatırlıyor musun?"

Bir süre daha durakladıktan sonra bir boğaz temizleme sesi duyuldu. "Evet, biliyorum. Tabii ki biliyorum."

"Bu telefonu saklayıp saklamadığınızdan emin değildim."

"Her zaman, Danny. Sana nasıl yardımcı olabilirim? Paraya mı ihtiyacın var -kalacak bir yer ya da-"

"Yok, öyle bir şey değil ama sağ ol dostum. Sana birkaç resim göndereceğim."

"Ne... ne tür resimler?"

"Kanunla başınızı derde sokacak bir şey yok. Nerede çalıştığını biliyorum, beyninin seni nereye götürdüğünün farkındayım. Sadece bana daha önce böyle bir şey görüp görmediğini söylemeni istiyorum."

"Nerede çalıştığımı nereden biliyorsun?"

"Meğer ben de bu dünyada yükselmişim." Daniel telefonu indirdi ve işi bitirdi. "Tamam, geçiyorlar. Biraz zaman alabilir. Ben taşradayım."

"Sana ne oldu Danny? Yani, eğer benim nereye gittiğimi biliyorsan... sen nereye gittin?"

Bir an için geçmiş geri geldi ve anılar kristal berraklığındaydı. Daniel'in annesi ondan ve yaşadıkları hayattan uzaklaşmak için bir köprüden atladıktan sonra, on dört yaşında tek başına kalmıştı. Siktir et koruyucu aileyi. Ayrıca sokaklarda hayatta kalmayı öğrenmek, onu orduda ve daha sonra Blade'in mutlu baş belaları grubunda bekleyenler için bir eğitim ve kanıtlama alanı olmuştu. *Gideceğin yerler mi?* Evet, çok şey görmüştü ve bunların çoğu iyi değildi ve bu da insanı kendine bağlı kılmıyor muydu?

Ne yazık ki -neyse ki- arada bir, kendi hayatta kalma dramının ortasında, kendini başka birinin sorunlarının içine çekilmiş buluyordu.

Rubik Küp ve küçük kız kardeşi Annie'ninki gibi.

Tim, Rubik'in gerçek adıydı. Soyadı yok. Bir mafya bahisçisi için koşuculuk yapıyordu çünkü müşterilerin bahislerini ve sonuçlarını kafasında tutabilen bir insan hesaplayıcısıydı.

Sinir bozucu kağıt izleri yok.

Rubik ve Annie'nin nasıl evsiz kaldıklarına dair hiçbir ipucu yoktu ama bir gece Annie saldırıya uğramıştı ve Rubik, 1.80 boyunda ve yüz kırk kilo ağırlığında, sıırıslıklam terler içinde, kız kardeşini savunacak kadar hızlı ya da güçlü değildi.

Daniel öyleydi.

Her ikisini de, on bir yaşındaki Annie'nin, kardeşi dışarıda uyumaktan kurtulurken dönüp dolaştığı kadın sığınma evlerinden daha iyi bir şekilde kullanılabileceğine karar veren pezevenkten kurtarmıştı.

"Alo?" Rubik sordu. "Hâlâ orada mısın?"

"Evet, özür dilerim." Tekrar dikkatini topladı. "Ve soruna cevap vermek gerekirse, buradaydım, oradaydım. Her yerde. Ne yapacağımı biliyorsun."

"Oh, tamam-hey, geldiler-bekle."

Bir hışırtı oldu. Sonra Daniel yumuşak bir nefes sesi duyduğuna yemin edebilirdi. Ardından, beynine çarpan bir sesle birlikte üniteyi kulağından uzaklaştırdı.

Sanki diğer uçtaki telefon elden düşmüş gibiydi. "İyi misin, Rubik-"

"Bunları nereden buldun?" diye sordu nefes nefese.

"Yani daha önce böyle bir şey gördünüz mü? Bana ne söyleyebilirsiniz-"

"Bu tescilli bir teknoloji. Bu ünitenin hiçbir fotoğrafı olmamalı.

Ama arka plan benim tesisim değil. MIT'deki ekibimin dışında buna nasıl sahip olduğunuzu anlamıyorum?"

Ve işte oradaydı.

Başarı öykülerinden bahsetmişken, Rubik sokaklardan eğitimin en üst kademelerine kadar yükselmişti: Annie'yle yaşadıkları onu çok korkutmuştu, Rubik mafyayla ilişkisini kesmiş ve ikisini uygun bir koruyucu aile sistemine sokmuştu. Onun için sadece bir yıldız, ama bunu akıllıca kullanmış, GED derslerinde başarılı olmuş, harika bir kompozisyon yazmış, MIT'ye tam burs kazanmış ve neredeyse yirmi yıl boyunca orada kalmıştı. Annie'nin de sonu iyi olmuştu.

Daniel tüm bu olanları biliyordu çünkü Rubik'in sokağa çıkmasından on sekiz ay sonra, kendi on sekizinci yaş gününden hemen önce, adam eski uğrak yerlerini ziyaret etmiş, onu bulmuş ve... ona teşekkür etmişti.

Rubik bir gün bu iyiliği geri ödeyeceğine söz vermişti. Ve hayatının geri kalanında yanında bir telefon bulunduracağına yemin etti.

Rubik boğazını temizledi. "Ben sadece... çalışma alanım kilit altında. Ekibimdeki herkes yemin etti... Anlamıyorum..."

Kekelemeleri devam ederken Daniel kaderin ne kadar tuhaf olduğuna dair başını sallamak zorunda kaldı. Eski sokak arkadaşını yıllardır düşünmemişti ama bu fikir aklına Gus'ın eski evindeyken gelmişti ve Phalen o küpü almıştı. Ve telefon numarasını hatırlamıştı. Telefonun diğer ucundaki artık bir erkek olan çocuk da sokak çocukları arasındaki bir anlaşmaya sadık kalmıştı.

Her şey düşünüldüğünde, bunu daha önce düşünmemiş olmasına şaşırılmıştı. Sonra tekrar, ölmekle biraz meşguldü.

Daniel bağlantıdan gelen panik halindeki bilinç akışını kesti. "Bak, belli ki senin de kendine göre sorunların var ve bunların senin için büyük bir mesele olduğunu anlıyorum. Ama şu anda bu sayborgları yapan başka biri olup olmadığını bilmem gerekiyor Tim. Ve sonra senden sorunlarını bir kenara bırakmanı ve bana işleyişi hakkında birkaç şey anlatmanı isteyeceğim."

"Sen... bekle, sende benim birimlerimden biri mi var?"

"İstiyorum." Bir süre daha sessizlik olunca, FaceTime'da olmamalarına rağmen Daniel başını iki yana salladı. "Hayır, sana hiçbir şeyin nasılını ve nedenini anlatamam. Bilmemen daha iyi, güven bana. Sadece bilmem gereken... nasıl açacağım?"

NINETEEN

CLUB Basque'a döndüğünde Xhex odasında tek başına oturuyor ve küçük mahremiyet alanının beton duvarları arasından gelen müziğin bas sesini dinliyordu. Ritim bir kalp atışı gibiydi, binanın içinde yankılanıyor, Roor'da nabız gibi atıyor, sandalyesinden ve masasından yukarı doğru titreşiyordu. Ritmi takip ettiğinin bilincinde olmasa da, şarkı her değiştiğinde yaptığı işten başını kaldırıp yeni tempoyu beklediğini fark etti.

Çok fazla çeşitlilik yoktu.

Önünde, güvenlik kameralarından gelen görüntüleri izlemek için kullandığı dizüstü bilgisayar açtı ve ekrana doğru eğilmişti - ama sanki bu, bu avı daha iyi hale getirebilir miydi? Yine de hiçbir şey, o soğuk levhadaki parçalanmış gri yüzü bulmak için insanların siyah-beyaz görüntülerini arama deneyimini iyileştiremezdi. Yine de, renk, boy ve kilo gibi bireysel özellikleri anonim bir karışıma dönüşen insanların geçip gidişini izlemenin hipnotize edici bir yanı vardı. Aktörlerin hissettiği gibi, ormanın ağaçları yutması gibi, kendi içine kapanık bir bıkkınlık olması gerektiğine karar verdi.

Ve işte oradaydı.

Videonun hızını yavaşlatırken "Siktir," diye nefes aldı.

Geçen gece öldürdüğü erkek, alçakgönüllülüğüyle abartılı bir gurur duyan türden bir havaya sahipti ve bu kibir, etrafındaki dişilere bakışındaki tescilli tavra da yansımıştı. Yanında bir arkadaşı vardı, bir tür kahramana tapma durumu yaşayan, orada olmayan biri: Erkek seçeneklerini değerlendirirken, arkadaşı çok daha fazla

idol, o zayıf çene ve onu hiç umursamıyor gibi görünen bir guruya kilitlenmiş dalgın gözler.

Zaman geçtikçe ve etrafta dolaştıkça, erkeği görüş alanında tutmak için kameralar arasında gidip gelmek zorunda kaldı ve avını teşhis ettiği anı biliyordu. Kibir kayboldu ve saldırganlık ortaya çıktı. Artık şakacı tarafsız değildi. Şimdi bir şeyler yemek istiyor gibi görünüyordu.

Birisi.

Hedef küçük, sarışın bir insan kadındı - en azından Xhex onun önünde sıkıca gülümsediği için insan olduğunu anladı. Böylece ağzındaki dişler ortaya çıkmamıştı.

Çiftin dans etmesi uzun sürmedi ve adamın elleri kadının rahat hissetmediği yerlerde gezindi, kadının vücudu hep geriye, adamınki ise hep ileriye doğru hareket etti. Kadın elinden geldiğince çabuk başını salladı ve adamdan kurtuldu ama adam da onu takip etti.

Xhex etkileşimleri izlerken, satırları seslendirdi. *Çok güzelsin, bebeğim. Sadece bir içki. Üzgünüm, dayanamıyorum. Seni istiyorum, ama sana saygı duyuyorum... hayır, endişelenme, o sadece benim oğlum. Hadi, sana bir içki ismarlayayım.*

Kadın kendini erkekle birlikte barda buldu ve arkadaşları kontrol etmek için geldiğinde vampir onları bir Rirtatious Roor gösterisiyle kovaladı.

"Süper cazibeli," diye homurdandı Xhex. "Seni sosyopat sonofa-"

Ve işte oradaydı. İçkinin sivri ucu. Bu hareket o kadar yumuşaktı ki, ancak tecrübeli bir göz bunu fark edebilirdi; çekici ama fazla güçlü olduğunu düşündüğü bir adamın yanında suda yürüyen bir kadın kesinlikle fark edemezdi: Kadın iki yudum alıncaya kadar bekledi, sonra önlerinde dans eden kalabalığı işaret etti - ve kadının yüzü o yöne döndüğünde, kolunu arkasına uzattı ve açık plastik bardağa bir şey bıraktı.

Arkadaşı bunun olduğunu gördü... ve evet, sırttı. O lanet olası kahraman sırtışı.

Chinless bu oyunun içindeydi.

Bir mide bulantısı dalgası yükselirken Xhex gözlerini ovuşturdu ve lanet okudu: Göz kapaklarının arkasında gördüğü tek şey, tekrarlanan o nazik uyuşturucuydu, o uyuşturucunun uzantısı

kol, düşüş, diğer erkeğin yüzündeki o serseri gülümseme. Ekrandaki karaktere bağlamak istediği canlı aksiyon bir korku filminde olmak gibiydi.

Yeniden odaklanarak ekranın alt köşesindeki zaman sayacını kontrol etti.

Kadının tavrı yaklaşık on dakika sonra değişti. Birdenbire duruşu gevşedi ve arkadaşlarına doğru bakmayı bıraktı, adam kolunu ona doladığında kıvranmayı bıraktı, kapana kısılmış ve çıkış yolunu bulamıyormuş gibi seğirmeyi bıraktı.

Ve sonra çıkış geldi. İki erkek onu koridordan aşağı, tuvaletlerin yanından geçirdi... ve karanlığa doğru götürdü.

Xhex görüntüyü durdurdu. Sonra başka bir ekrana geçti. Bir önceki geceye ait olay raporlarını aşağı doğru kaydırırken, neyle karşılaşacağını biliyordu ve bu onu öldürüyordu. İnsanları güvende tutması gerekiyordu...

Günlük kaydı alttan üçüncü sıradaydı: Samantha Hoste adlı bir kadın tarafından bu sabah polise yapılan tecavüz ihbarında, kendisine ilaç verildiği, bir arabaya götürüldüğü ve iki erkekle seks yapmaya zorlandığı iddia ediliyordu. Daha sonra arka koltuktan indirilmiş ve gecenin soğuşunda köprünün altına bırakılmış.

Faillerin tarifi çok yerindeydi.

Peki ikinci kısım ne zaman oldu, diye merak etti Xhex. Ben ne zaman devreye girdim?

Altıncı hissi onu güvenlik kayıtlarına geri gönderdi ve kamera görüntülerini değiştirmeye gitti-

İşte oradaydı. Koridorun başında duruyordu. Erkeklerin kadını götürdüğü çıkışa doğru bakıyordu. Yüzündeki ifade o kadar yoğun ki, saldırganlığın gücünün onu botlarından düşürmemesi bir mucizeydi. Hatta öne doğru bir adım bile attı.

T'Marcus onu yakaladı ve omzuna dokundu. Hızlı bir konuşma oldu-

"Hatırlıyorum..." dedi kendini izlerken yüksek sesle. "Dün gece bekleme sırasındaki tartışmayı."

O saatlerden somut bir olayı hatırlayabilmek iyi hissettirdi: Kulübün önünde poz veren iki adam sonunda kavgaya tutuşmuş ve fedailer onları ayırmış olsa da saldırganlardan biri bıçağını çıkarıp diğerinin üzerinde kullanmıştı. Acil yardım ekibi yola çıkmıştı. Polis de.

Xhex de kulübün irtibat kişisiydi.

Yani her şeyi halletmeye gitmişti ama ya gitmeseydi? Belki de kadın kurtulurdu...

Kötü bir şey mi yaptı? Gerçekten mi? Ama mesele bu değildi. Asıl sorun hafızasını tamamen kaybetmesiydi - çünkü ya bir gece yanlış kurbanı seçtiyse?

Şu yeni işe alınan adam gibi, Tanrı aşkına.

Gri tonlu görüntülere yeniden odaklanarak, son bir kez çıkışa doğru bakarken kendini izledi. Sonra döndü ve T'Marcus'la birlikte yürüdü.

Xhex yayını durdurdu ve sandalyesinde arkasına yaslandı. Peki ya o piçin arkadaşı? Onu da mı öldürmüştü? Ekrana tekrar bakarken başı dönmeye başladı. Yapmak istediği son şey, güvenlik görüntüleriyle, lanet olası kameralarla ve yaşadığı bu boğucu başarısızlık duygusuyla bir saniye bile daha geçirmektir.

Ancak kendi eylemlerini görene kadar herhangi bir çözüme ulaşamayacaktı. Görüntüleri taramaya devam ettiğinde bu kez kendini izliyordu.

Ne kadar süre boyunca kendini takip etti? Saatler, kesinlikle, ekranın köşesindeki sayaçlar ileri sararken bulanıklaşıyordu: İşte oradaydı, bekleme sırasındaki bıçaklama olayının sonuçlarıyla uğraşılıyor, polisle ilgileniyor, personeliyle diğer sorunları çözüyordu-

Sonra da buraya, **e v i n e** gitti.

İçeri girmeden önce, sanki takip edilmek istemiyormuş gibi etrafına bakındı. Sonra içeri girdi. Ve hepsi bu kadar çünkü burada kamera yoktu.

Üç dakika, yirmi bir saniye. İçeride kaldığı süre bu kadardı. Videoda yeniden ortaya çıktığında üzerinde deri ceket vardı ve hareketlerinde kararlıydı. Koridordan aşağı doğru yürüdü ve görüş alanından çıktı - böylece iç mekanın açık alanının kuzeydoğu çeyreğindeki yayınlara geçme zamanı geldi.

İzlemeye başka bir pozisyondan devam eden Xhex, başını eğerek, omuzlarını dikleştirerek ve vücudunun alt kısmını sabit, sivri bir adımla hareket ettirerek kendini izlemeye devam etti. Sayıları gittikçe azalan müşterilerin arasından ilerlerken önünde bolca alan vardı, insanların etrafında dönmesi için bir neden yoktu... birine yaklaşıırken.

O kadar netti ki, bakışları hiç dalgalanmıyordu ve hatta T'Marcus ona yaklaşmaya çalıştığında onu görmezden geliyordu: Bara. Bara gitti... biri uzun, diğeri kısa boylu, ikisi de siyah saçlı bir çift erkeksi I gure'un yanına.

Kadını uyuşturan erkek, Xhex ona bir şey söylemiş gibi arkasını döndü. Gözleri Roor'a kaydı ve kadının vücuduna geri döndü.

Sanki başka bir eğlenceye hazırmış gibi gülümsedi.

Xhex sadece dört dakika on iki saniye sonra iki erkekle birlikte oradan ayrıldı.

Bir kez daha arkasına yaslanarak dondurduğu görüntülere baktı. Tuvaletlerin yanındaki arka kapıya aitti, akşamın erken saatlerinde sarışın kadını dışarı çıkarmak için kullandığı kapıya.

Erkekleri karanlığa çekmek için kullandığı.

Arkadaşını da öldürmüş olmalıydı... ama diğer ceset neredeydi...?

Henüz kimse kayıp ihbarında bulunmamıştı. Vishous bunu Çukur'da kontrol etmişti. Ancak bu tür şeylerin ortaya çıkması, kısa boylu erkeğin kiminle yaşadığına ve ne tür bir iş yaptığına bağlı olarak biraz zaman alabilirdi. İnsanlar her zaman kaybolduktan hemen sonra özlenmiyordu.

Peki ya Chinless dışarıda bir yerde ölüme terk edilmişse? Hava soğuk ya da kapalı olsa bile, bir vampir cesedi gün ıştır ışımaz Rames'e gider, geriye asfaltta yanık bir lekeden başka bir şey kalmazdı.

Her zaman Tohr'un, kalıntıları morgda bulunan erkeği gördüğünü bildirdiği yere gidebilirdi. Belki oralarda bir yerde bir yanık izi vardı. Belki de yoktu.

Detaylar artık sorun değildi.

Asıl soru... kendisi hakkında ne yapıyordu.

YİRMİ

Geyik denen dağın zirvesinde, Blade gizli mağaradan dışarı adımını attı. Derin bir nefes alarak sadece çam ağaçlarının, taze toprağın ve havadaki karın geleceğini gösteren soğuk nemin kokusunu aldı. Soğuk ısıırıyordu, cübbesi onu çok fazla korumuyordu ve yükseklerden gelen rüzgârlar onu ittikçe, saçları yüzünden geriye doğru dalgalanıyor ve vücut ısısı düşüyordu.

Umursadığından değil.

Uzaklardan bir uluma geceyi yardı ve bir an sonra vadinin öte yanından bir cevap geldi. Arkasında bir hayvan -dağın isimlendirmesine bakılırsa muhtemelen bir geyik- sessiz bir şekilde hareket ediyordu. Yine de alışkanlıktan dolayı hayvanı takip etti. Kendi doğası gereği.

Kurtadam adına yaptıklarını düşünürken, nadir bir huzur anı omuzlarına çöktü ve kendi kendine bunun tadını çıkarmasını söyledi. Bu rahatlama hissi uzun sürmeyecekti ve bu gerçeğe kulak vererek sükûneti içine çekti ve onu ruhunda tutmaya çalıştı. Çok geçmeden zihinsel işkencesi geri dönecekti.

Ah, beyin kimyası.

Benlik en tehlikeli aldatıcıdır. Bu, *sempatların* özünde bildiği ve diğerlerinin çoğunun kasıtlı olarak kör olduğu bir şeydi ve bu kopukluk onun türünün bu kadar tehlikeli olmasının nedeniydi. Düşünceler ve duygular, sözler ve eylemler tarafından çekilecek kaldıraçlardı ve çıktı, tasarımın bir ürünüydü.

Bu yüzden Koloni'deki odasından taşınmıştı. Ve en değerli eşyalarını da yanına almıştı.

Kayalardaki Issure'a dönüp baktığında, türünün onu burada asla bulamayacağını biliyordu. *Sempatiler* toprak altında geçirdikleri onca zamana rağmen doğadan nefret ederlerdi. Burada yaşamak mı? Vahşi doğada? Kendi yapılarındaki birinin, soylarının sınırlarında var olan biri bile olsa, neden böyle bir şey için gönüllü olduğunu anlayamıyorlardı.

Böylece vücudunda önemli olan ne varsa toplamış ve Koloni'nin gizlenmiş girişlerinden birinden dışarı çıkmıştı. Doğal kaynaklarla beslenen havzasıyla mağara, düşündüğü tek yerdi. Buranın birilerinin meskeni olduğunun farkındaydı ama daha önceki gelişinde terk edilmiş olduğu belliydi; mağarayı işgal eden kurt adamın kokusu solmuş, saklama sandıklarının ve yatak platformunun üzerinde toz birikmişti.

Ev işleriyle ilgili olarak, Kurling'in odasındaki büroya çizdiği İng'er'i düşündü.

Batıdan bir uluma sesi daha duyuldu. Ve... evet, işte diğer cevap.

Gözlerini kapatarak Lydia'yı düşündü ve uzun, güçlü vücudu, sarı çizgileriyle saçları ve gözleriyle, o formda olmadığında bile Lycan'ı andıran o güzel altın gözleriyle onun insanımsı enkarnasyonunu hayal etti.

Onu giydiren deri ne olursa olsun doğası değişkendi.

Kısa süren birliktelikleri boyunca onun kendisine nasıl baktığını düşündükçe, kendisinden nefret ettiği zamanlarda bile bakışlarının üzerinde olduğu her andan zevk aldığını hatırladı. Ve bir gece önce kayıp arkadaşını ona geri getirdiğinde ona nasıl baktığını düşündüğünde? Evet, şok onun olumlu bakışlarını yumuşatmış olsa da en çok bunu tercih ederdi.

Bunun ışığında, kendini kandırmamanın muhtemelen en iyisi olacağına karar verdi. Bu uzak yerin kendisi tarafından seçilmesinin tüm geçerli, hayatta kalma nedenlerine rağmen, burada kamp yapma kararının ardındaki gerçek onunla ilgiliydi, kendisiyle değil.

İçten içe onun burada 1. olacağını biliyordu. Tıpkı daha önce yaptığı gibi.

Şu anda içinde bulunduğu bilişsel uyumsuzluk - Gus neden geri dönmüştü? Tahliye sırasında ne olmuştu? Blade kaçırma olayının arkasında kimin olduğunu biliyor muydu?

Çünkü onun nerede olduğuna dair elindeki tek ipucu buydu. Ve aradığı cevaplar kendisinden ziyade onunkiler olsa bile, dinleyicileri hevesle kabul edecekti.

Bu şekilde, Xhex yine de Blade'in dişiyi aradığını iddia edemezdi. Ne de olsa özgür irade, seçime tabi olan her şeyi yönlendiren motordu. Wolven ona geldiyse bunda onun ne suçu vardı-

Yakınından gelen ani bir hışırtı dikkatini başka yöne çevirdi ve Blade silahını avucuna alıp hareket eden dallara doğru doğrulttu.

Bu sefer bir geyik değildi.

Kokunun eksikliğine rağmen varlığın çok net olduğunu görünce, hayallere dalmaktan anında vazgeçti. Eğer o cyborglardan biriye-

Etrafında, sanki bir işaret verilmiş gibi, kurtlar ulumaya başladı. Artık yayılım ateşi değil, birçok pozisyondan oluşan bir koroydu bu; sesler birbirine karışıyor ve uyum sağlıyor, her bir boğazın yükselip alçalması klanların müziği içinde kayboluyordu.

Güzel sesleri duymazdan gelerek kulaklarını kuru çubukların çıtırtısına dikti. "Dikkatli ol," diye seslendi. "Silahlıyım."

Daralmış gözlerle çam ağaçlarını aradı, gür dalları ve sağlam gövdeleri gözden geçirdi. Ancak sadece bir yaklaşma sesi duydu. Bir şekil yoktu -ki bu hiç mantıklı değildi.

"Dur," diye emretti. "Yoksa... Ben..."

Blade'in sesi uzaklaştı, sözleri vadinin akustiği tarafından güçlendirilen uğultu tarafından tüketildi.

Ve sonra artık yalnız değildi.

İğne yapraklı gölgelerin arasından çıkan varlık gümüş ay ışığı ve dağ sisinden yapılmıştı, ancak ne ilkinden ne de ikincisinden eser vardı. Varlık diş gibi görünüyordu, ama bundan emin değildi; daha çok bir enerji kaynağıydı, ham toprağın üzerinde sallanıyordu ama ayaklarının üzerinde bir ağırlık varmış gibi ses çıkarıyordu. Yüzü kesinlikle yaşlı bir kadına aitti ve uzun gri-beyaz saçları omuzlarından aşağı dökülerek yarı saydam, parlayan bir ışık aurasına dönüşüyordu. Kıyafet olarak, İlk Milletler geleneğini hatırlatan geyik derisinden bir etek ve güzel boncuklu bir şal vardı ve çayır çiçeği ve tatlı su kokusu alıyordu.

"Nesin sen," diye ağzından kaçırdı.

"Size iyi akşamlar," dedi varlık, ona bir kuş sesi melodisini hatırlatan bir sesle.

Kurtlar durmuş muydu? Bilemiyordu. Kız onun dikkatini tüketmişti.

Silahını indirirken, bunu seçip seçmediğinden ya da kadının kolunu indirmesini isteyip istemediğinden emin değildi. "Ve sana da," diye mırıldandı.

Diz çökerek verdiği kibar tepki ona gülünç gelmişti. Bu görünüşün amacı ne olursa olsun, tamamen iyi niyetli olduğunu düşünmüyordu. Bir *senfath* olarak ilk içgüdüğü her zaman riski değerlendirmektir ve bunu yapmanın yolu da karşısındaki kişinin ızgarasını okumaktır.

Bu "zararsız yaşlı kadın "ın ızgarası
yoktu. Okunacak bir şey yoktu.

Daniel SUV'u garajdaki yerine park ederken, paneller inerken direksiyonun arkasında olduğu yerde bekledi. Arabayı sürmenin ve nehir kenarında konuşmanın abartılı olduğunu düşünüyordu. Özellikle de dışarıdaki tehdit göz önüne alındığında. Ama Phalen'in şatosunun etrafındaki tüm izleme ekipmanları düşünüldüğünde, görüşmenin kaydedilmemiş olması mümkün değildi.

Kimsenin Rubik'i bilmesine gerek yoktu.

Her şey yerine kilitlendiğinde, kapısını açtı ve Suburban'ın kızarmış-kızarmış içi ile içine adım attığı şey arasında çok az sıcaklık farkı vardı. Yine de Phalen'in pahalı bir araç stoğu vardı.

Kimse Aventador'unun üşümesini istemez.

Diğer Suburbanlar'ın, sonra Mercedes'lerin ve en sonunda Lamborghini'nin yanından geçerken Harley'inin yanına gelince durdu. Uzanıp parmak uçlarını gidonun üzerinde gezdirdi ve gözlerini kapatırken Lydia'nın gidona yaslanıp aç gözlerle kendisine baktığını hatırladı. Onun için-

Kalçasının ön tarafındaki garip bir baskı aşağı bakmasına neden oldu. Ama bu anka kuşu gibi bir şey değildi. Elini sikinin üzerine götürmüştü ve sanki avuç içi karşılığında bir tür yüksek lve bekliyormuş gibi şeyin üzerine oturuyordu ve Tanrı bunun olmayacağını biliyordu...

Ama bu tür sorunlar için ilaçları yok muydu?

Bu boş düşüncenin ne zaman eyleme dönüştüğünü söylemek zordu, ama bildiği sonraki şey yeraltında olduğu ve ana eve giden bağlantıdan aşağıya doğru yürüdüğü ve güvenlik malikanenin bodrumuna girmesine izin verdiğinde asansöre gittiği idi.

Yaşam alanlarına çıkmadı. Daha da derine, toprağın içine indi.

İşler dibe vurduğunda ve kapılar izleme görevlileri tarafından geri çekildiğinde, çift aynalı panellerle asılı kel beyaz bir koridora adım attı. Bastonunu Roor'a takıp ilerlemeye başladığında, her on beş metrede bir ayarlanmış kanalizasyonları fark etti ve camın diğer tarafındaki sert yüzlü adamları hayal etti, hepsi de kışında bir hedef dövmesi varmış gibi silahlarının namlularını ona doğrultmuşlardı.

Belli ki Roor'daki delikler temizliği kolaylaştırmak için açılmıştı. İşler kana bulanırsa diye.

En uçta bir kez daha temizlendi ve nihayet laboratuvara girebildi. Kasa kalınlığında bir bölme yana kaydı ve işte oradaydı, tüm iş istasyonlarının bulunduğu açık alan, solda ses geçirmez cam duvarları olan toplantı odası. Resepsiyon masası yoktu. Yolunuzu bulmanıza yardım edecek birine ihtiyacınız varsa buraya ait değildiniz ve buraya ait olmasaydınız buraya kadar gelemezsiniz.

Dönüş yoluna yöneldiğinde, personelin çoğu gitmişti, sadece birkaç araştırmacı geç saate kadar kalmıştı, sırtları kamburlaşmış, mikroskopların ya da dizüstü bilgisayarların üzerine eğilmişlerdi. Yolun yarısında durmak istememişti ama durdu. Sekiz iş istasyonundan oluşan on beş sıra vardı, bu yüzden kırk büyük çelik masa beton zemine cıvatalanmıştı; mikroskoplar, test tüpleri ve monitör ekranları gibi laboratuvar malzemelerinin koleksiyonu, şüphesiz üzerinde çalıştıkları şeye bağlı olarak değişiyordu. Hatta birkaç tanesinde seksenli yılların lise filmlerindeki gibi sıcak tabaklar üzerinde beherler vardı.

Vita-12b'yi burada üretmişlerdi. Binlerce insanın hayatını kurtarabilecek ya da kurtaramayacak mucize ilaç.

Ve onun ilk hasta olması gerekiyordu.

Bastonunun başını sıktığında, onu koltuk değneği olarak kullandığını fark etti. Gus'ın evine bisikletle gittikten sonra enerjisinin nasıl azaldığını görünce telaşlanmış ve her ihtimale karşı bastonu tekrar eline almıştı.

Neyse ki Şimdi kendini o kadar da kötü hissetmiyordu. Gus'ın da söylediği gibi. İmmünoterapi, yan etkiler söz konusu olduğunda iyi huylu bir tedavi değildi, Daniel için en azından. Kanserinin artık kendi hızında ilerlemesine izin veriliyor olsa da, başarısız tedaviyle yaşadığı yan sorunlar geri dönüyordu ve bu, berbat bir varış noktasını terk edip uzaklaşmak gibiydi.

Otoyolda bisikletle yaptığı zorlu görevin ardından yaşadığı   k Ő  saymazsak, gücü geri geliyor ve eskiden kim olduğunu hatırlıyordu. Zihinsel olarak keskin. Fiziksel olarak güçlü(er). Sağlıklı(ydı)...

Tabii ki diriliŐ uzun sürmeyecekti. Buraya gelmesinin nedeni de buydu, değil mi?

Yürümeye devam ederek tek ayağının üzerinde döndü ve hasta odalarına doğru yeniden yürümeye başladı. Her Şey yolunda gidiyordu... ta ki kendi kendine a maması gerektiğini söylediği kapalı bir kapıya gelene kadar.

Gus'ın durumundaki bir adama "Nasılsın adamım?" ya da belki "Senin için ne yapabilirim?" dışında bir Şey sormak ister miydi?

O zaman ne halt ediyordu, kapının önünde belirip-

Kapı açıldı ve beyaz önlüklü biri elinde Gus'ın kanıyla dolu tüplerin bulunduğu bir flebotomi taŐıyıcısıyla dışarı  ıktı. Panel yavaşça kapanmaya başladığında Daniel hastayı tam olarak görebildi. Adam hastane yatağında oturuyordu ve başını kaldırıp baktı.

Daniel elini sallayarak kaldırdı. Bir aptal gibi.

Ve sonra her Şey yeniden kapandı.

Bir "Alo?" sesi bölücüden içeri sızdı. Sonra, daha yüksek sesle: "Yani el sallayıp gidecek misin?"

Daniel küfrederek odaya girdi. " z r dilerim." "Her Şey yolunda."

İyi kalpli doktor yatağın üzerinde kan çanağına dönmüş gözlerle dışarı bakıyor ve sanki çok hızlı hareket ederse bir Şey kaybedeceğinden endiŐeleniyormuŐ gibi başını dikkatle omurgasının üstünde tutuyor gibiydi. Belki de akşam yemeğini. Ama yüzü daha da k t leŐmeyen bir morarma düzenine giriyordu ve Şişlik biraz daha iyi görünüyordu-

Gus kaşlarını çattı. "İyi misin?" Daniel sadece gözlerini kırpıŐtırınca adam, "Dinle, kötü bir haberin varsa hemen baŐlıĐı at. Bekleyecek enerjim yok.

makalenin tamamı için."

"Hayır, hayır, öyle değil." Daniel boğazını temizledi. "Ve hey, sesin..."

"İyi, değil mi? Duş aldım. Yeni önlükler giydim. Maraton koşmaya hazırım."

"Evet, iyi görünüyorsun."

"Yalan söylüyorsun ama kabul ediyorum."

Bir duraklama oldu ve Daniel etrafına bakındı. "Sana bir şey getirebilir miyim-" "Aklında ne var, koca adam?" Daniel tereddüt edince, Gus bir Sabırsız elini havada gezdirdi, sonra da hareketin etkisiyle omzu acımış gibi yüzünü buruşturdu. "Seni okuyamadığımı mı sanıyorsun? Hadi ama, yaşadığımız onca şeyden sonra."

"Kendini toparlaman gereken bazı şeyler var. Endişelenmene gerek yok-

" "Dikkatimi dağıtmaya hazırım. Güven bana."

Daniel ağzını açtı. Kapadı.

Bunu izleyen sessizlikte Gus kollarını göğsünde kavuşturdu, sonra bir küfür savurdu ve kollarını tekrar iki yanına indirdi. "Ne bilmek istiyorsun?"

Daniel yatağın etrafında volta atıyordu. Hayati göstergeleri kontrol ediyormuş gibi yaptı. -Kalp atışlarının grafiği ya da sağdaki sayılar hakkında bir bok bildiğinden değil. "Ben, ah... Sana olanlar için gerçekten üzgünüm-"

"Şartlı. Kanser olduğun için gerçekten üzgünüm. Aklında ne var?"

Bir süre sonra Daniel, "İlaçlarla ilgili bir sorum var," dedi. "Ah."

Avuçlarını öne doğru uzatıp saçma sapan bir özür dilerken baston yatağın ayağına çarptı. "Ahh. Yani, lanet olsun. Şimdi zamanı değil-"

"Hayır, hayır, aslında memnunum." Gus kendini yastıkların üzerinde biraz daha yukarı itti ve sonra belli ki bu fikri tekrar düşündü. "Başka bir şey düşünmeye hazırım. Neyimiz var?"

Daniel suya ayak parmaklarını sokarak çeşitli tepkiler vermeye çalışırken, kendi kendine gururunu bir kenara bırakması gerektiğini söyledi. Sanki doktoru onu mümkün olan her uzlaşmacı pozisyonda görmemiş miydi?

"Ben... küçük mor hapı sormak istiyorum."

Gus'ın bandajlı kaşı kalktı. Ya da kalkmaya çalıştı. "Prilosec mi?" "Adı bu mu?"

"Hazımsızlık mı çekiyorsun?" "Hayır mı?"

Yani, hayır."

Gus başını yana eğerek, "Sorun hangi vücut parçasında?" diye sordu.

Daniel derin bir nefes aldı. Sonra kasıklarını işaret etti. "Bunu tekrar nasıl çalıştıracağımı bilmek istiyorum. Ve eğer ereksiyonun dört saatten uzun sürmesi riskini göze almam gerekiyorsa, böyle bir şey olursa kendimi seve seve herhangi bir acil servise götürürüm."

ONBİR

Geyik adı verilen dağın tepesinde, Blade'in gözleri önündeki hayaletimsi varlığa takılı kalmıştı. Kendini nasıl savunacağından emin değildi. Silah işe yaramayacaktı -aslında kurşunlar sadece bedensel hedeflere karşı işe yarıyordu. Koşabilirdi ama daha fazla bilgi sahibi olmadan, karşısındaki her neyse onu bir yaya yarışında yenemeyeceğini biliyordu. Peki ya maddesizleşmek? Denemeden bile bunun bir seçenek olmadığından emindi.

Kendini sakinleştiremeyecek kadar dağınıktı.

Havada yaşlı kadından yayılan statik bir yük vardı ve bu yük sadece oksijen moleküllerini çalkalamakla kalmıyor, onun içine de giriyordu. Bu etki görme, işitme ve koku alma duyularını güçlendiriyordu ve beynine akan bu bilgi yükü vızıltılı bir kaos yaratıyordu: Çam dalları çok netti, sayısız iğne arasından her biri onu delen yeşil bir bıçaktı, gövdeler zımpara kağıdından yapılmıştı ve yerdeki gevşek taşlar, hiçbirine dokunmasa bile dokunsal bir kabustu. Ayrıca, varlığın taşıdığı parfüm burnunda kükrüyordu, sanki yanında akan bir nehir olan bahardaki bir çayır gerçekten sinüslerinin içindeymiş gibi.

Ve sonra havada ulumalar vardı. Kurtların sesleri kulaklarında yankılanarak bir kakofoniye dönüştü ve hepsini bastırmak için başını örtmek isteyene kadar katlanarak arttı.

Yani hayır, maddesizleşme olmayacaktı. Bundan sonra ne olacaksa ona kilitlenmişti.

"Geldiğinize sevindim," dedi kuş sesiyle. "Uzun yolculuğunuz burada sona eriyor ve her şeyin sona ermesine hazır olduğunuzu hissediyorum."

Ensesi gerildi, sanki bir el sertçe üzerine inmiş ve bir savaşçının gücüyle kavrıyormuş gibi emindi.

"Ben... neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Ne *senfatik* bir manipölatördü. Onunla satranç oynamıyor, kelimelerini dikkatle seçmiyor, sabırla uygulayacağı ve sonra tadını çıkaracağı bir sonuç tasarlamıyordu. Hayır, arka ayakları üzerinde duruyordu ve sonra biraz daha, kelimeleri üzerinde tökezliyor, mantık için boğuşuyor, çevresinde kayboluyordu.

"Evet, bahsettiğim şeyi biliyorsunuz." Gülümsemesi sakın ve eskiydi. Ama yine de rahatlamış değildi. "Ama kader kelimeleri aşar, öyle değil mi? Her şeyi aşar."

"Neden..." Boğazını temizledi ve arkasındaki kayaların içindeki Issure'ı gösterdi. "Burası senin... evin mi? Mağara mı?"

"Ne kadar isterseniz o kadar süre barınabilirsiniz. Orada ikamet eden erkek kendi yolculuğunda ve dağdan uzakta."

"Oh."

"Daha önce ne taşıdığını gördüm."

Blade'in sol kaşı seğirmeye başladı, spazmlar görüşünün bozulmasına neden oldu. "Bir dinleyicim olduğunun farkında değildim."

"Varlığımı bilmeni istememiştim." O gülümsemeyle daha fazla. "En değerli eşyalarını getirmişsin. Onlara çok iyi bakıyorsun."

Buna cevap veremezdin. Kesinlikle yok. "Taşınacağım-"

"Hiç de değil. Tam olarak olmanız gereken yerdesiniz. Sana ihtiyaç duyulan yerdesin." Yaşlı kadın kayalara doğru baktı. "Ve ihtiyacın olan şeye sahipsin. Bundan sonra olacaklar için."

"Sırada bir şey yok. Ben sadece küçük bir tatil için buradayım."

Ve şimdi, saklanabileceği, kuzenine karşı stratejisini belirleyebileceği ve avını avlarken bu ana kamptan gelip gidebileceği özel bir yer olduğunu düşündüğü şeyi ciddi bir şekilde yeniden gözden geçiriyordu.

"Onu etkilemeye çalışıyorsun," dedi varlık, "ama ona sunabileceğin en büyük ödül senin elinde."

"O mu? Korkarım beni başka biriyle karıştırdınız."

Şimdi bu nazik yüz bir otoriteyi tescil etti. "Benim kafam karışmaz. Ve sen de tam olarak neyi kastettiğimi biliyorsun. Başkalarıyla ilgilenme konusunda

Eğer kabul etmek istiyorsanız ve onu inandığınız gibi seviyorsanız, o zaman karar vermek çok kolay, değil mi? Sevdığınız kişiye her şeyinizi vermez miydiniz? Kendinizi onun için feda etmez misiniz?"

Blade başını yavaşça ileri geri salladı.

"Evet," dedi varlık. "Yapardın. Ve yaptın da. Bunca yıldır kız kardeşinin intikamını alıyorsun. Ona hizmet ederek bir yaşam sürmedin ve ondan kendine bir şeref aramadın. O senin erdemine karşı kör ve bu senin işin. Bu aynı zamanda yaklaşmakta olan gerçek fedakârlık için de bir hazırlık."

"Yine, sanırım beni başka biriyle karıştırdınız."

"Nasıl isterseniz. Özgür irade bu dünyada bir güçtür. Yani neye inanırsan inan-"

"Kimsin sen? Kâtip Bakire mi?"

Varlık güldü ve bunu yaparken gümüş saçları neşesinin bir uzantısı olarak kendi kendine hareket ediyor gibiydi. "Hayır, ben o değilim. O... şöyle diyelim, biz akrabayız."

"Bunların hiçbirini anlamıyorum."

"Anlayışınız gerekli değil." Çizgileriyle bile çok güzel olan o yüz ciddileşti. "Wolven'e senin onun geleceği olduğun gösterildi. Bunu ona ver. Kalbinde, doğru olduğunu bildiğin şey bu ve kendine sorduğun sorunun cevabı evet, var."

"Hiçbir sorum yok," dedi kırılan bir sesle.

Ona bir yabancıya acımanın getirdiği o belirgin hüznle baktı. "Evet, fedakârlığınızın bir karşılığı olacak. Bütün geceler boyunca aradığın şeyi elde edeceksin."

"Ne olduğunu bilmiyorum-"

Şimdi kahkahalar vardı. "Beni istemişsin. Rehberlik için dua ettiniz. Birinin seni dinlemediğini mi düşündün? Buraya, zirveme geldin, vadime baktın ve kalbin azap içinde haykırdı. Bu yüzden buradayım." O gülümseme bir kez daha geri döndü. "Sana en iyisini diliyorum ve unutma, ihtiyacın olan her şey yanında. Neden getirdiğin konusunda kendine yalan söylemiş olsan bile."

Göz açıp kapayıncaya kadar geçen süre içinde yaşlı kadın gitmişti ve kaybolduğu anda uluma, bir kapının birinin üzerine kapanması gibi yarıda kesildi.

Ses.

Kalbi çarpan, zihni yüzen Blade başını geriye yasladı ve sadece nefes almaya çalıştı. Yukarıda, bulutlar mükemmel bir daire şeklinde ayrılmıştı; kesinlikle varlığın garip enerjisiyle tam üzerinde bir oculus yaratılmıştı. Ve şimdi o gittiğine göre, hava durumu yeniden oluşmaya başlamıştı ve kendisine göz kırpan yıldızlara bakarken, sanki kendisiyle alay ediyorlarmış gibi hissediyordu

-Belki de her şeyi kişiselleştiriyordu, çünkü evrenin çekirdeğinin az önce ona doğru geldiğini hissediyordu.

Bu da bir erkeğin kendisini özel bir öneme sahip hissetmesine neden oluyordu. Kişi çabayı takdir etsin ya da etmesin.

Ve yapmadı.

Gökyüzü bir kez daha tamamen karardığında, arkasını döndü ve mağaranın girişini aradı. Dar açılar ve daha sıkı sıkışmalarıyla kaba yontulmuş koridordan geçtikten sonra dokunarak yönünü buldu ve ardından mekânın göbeğine çıktı. Daha önce vardığında bir mum yakmıştı ve paranoyası onu yatak platformunu, kendisine ait olmayan giysilerin bulunduğu sandıkları, eski şifonyeri... arkadaki kaynakla beslenen leğeni aramaya itti.

Yalnızdı ama bu hiç de güven verici değildi. Eğer o varlık dışarıda bir anda ortaya çıkabiliyorsa, burada ya da herhangi bir yerde onu bulmaması için hiçbir neden yoktu. Her ne kadar saldırgan olmasa da, boğazına bıçak dayamış gibi sinirlenmişti. *Senfath* hassasiyetlerine göre, onun hakkında sahip olduğu bilgi miktarı endişe vericiydi ve bildiği şeyler tamamen yıkıcıydı.

"Ve ben dua *etmiyordum*."

Bu not üzerine, kaya duvarın arkasına yerleştirilmiş masanın yanına gitti. Yakın zamanda zihniyle yaktığı mum, daha önceki birçok kullanımın erimiş balmumuyla kaplanmış bir tutucunun içindeydi ve mağaranın gerçek sahibinin ne tür mücadelelere katlandığını merak etti...

Kırılğan ışık kaynağının yanında, üstü perdeli, katlanabilir plastik bir kafes vardı. Onun yanında da yaklaşık bir yüzük kutusu büyüklüğünde küçük bir kap duruyordu.

Kendini tahta bir sandalyeye bırakarak, cüppesini gerekli olmayan bir hassasiyetle düzeltti. "Sen benim en değerli varlığımın."

Kafesin içindeki albino akrep hiçbir tepki göstermedi. Yine de ona alışkındı ve dünyaya açılan penceresinde belirdiğinde dönüp ona bakmıştı.

Koleksiyonundan yanına aldığı tek kişi o değildi, ama en önemlisi oydu-
Başkalarıyla ilgilenme konusunda kabul etmek istediğinizden daha iyisiniz.

"Kapa çeneni. Kapa çeneni."

Yine de bu gerçeğin kanıtlarını inkâr edemiyordu. Tek yapması gereken özel odasındaki o cam kafesleri ve içindeki akrepleri özenle yetiştirdiğini düşünmekti. Yıllarca.

Prences hayattayken, onu takıntılı olduğu araknidlerin bakımı ve yetiştirilmesiyle görevlendirmişti. Bu görev, kız kardeşi Xhex'in davranışları yüzünden soyunun uğradığı utançtan dolayı onu alçaltmak için tasarlanmış, aşağılayıcı bir görevdi.

Gerçekten de, zorla ayrılışının ardından, hepsine karşı bir kampanya başlatılmıştı ve aşağılayıcı muameleden etkilenmeyen kimse kalmamıştı. En çok yakın aile etkilenmişti, ama nihayetinde akraba olan herkes bu muameleye maruz kalmıştı; Kurling'in nihai niyetinden bu kadar emin olmasının nedeni de buydu. Eğer erkek Blade'in ne yaptığını kanıtlayabilir ve Blade'in kellesini bir sopaya geçirip geri getirebilirse? O zaman erkek kendini pall'dan kurtarabilir, hatta saygı bile görebilirdi.

Rehvenge'in "yeni dönemi" ancak bu kadarını değiştirebilirdi.

Ön parmağıyla bardağı okşarken, "Eski alışkanlıklar zor ölür, aşkım," dedi. "Öyle değil mi?"

Akrep çok küçüktü. Bir eşek arısından ancak daha büyüktü. Ve onun iğnesinde ne olduğunu, son yirmi yılda dikkatli bir üreme yoluyla ne tasarladığını düşünürken, Lydia'ya karşı duyduğu alışılmadık çekimi hatırladı.

Erkekleri becerebilirdi. Ama ölümcül dişileri her zaman sevmişti ve tıpkı akrebi gibi bu kurtadam da bir katildi.

Lydia'nın aksine, örümcek başka bir şey yapabilirdi.

Daniel için.

Hayalet varlık doğru söylemişti ve özel hayatına girmesinin yanı sıra bu ileri görüşlü bilgi için de ondan nefret etmek istiyordu: Ne yazık ki

İç tartışması açığa çıktıktan sonra, bilincinin bodrum katına itmeye çalıştığı ikilemi artık görmezden gelemezdi.

Akreplerin bakıcısı olarak, Prens'in onların zehrini her türlü şey için nasıl kullandığına tanık olmuştu: Cilt tonlama. Ağrı kontrolü. Ağrı kesici. Felç. Kendi deyimiyle iksirle ilgili garip bir takıntısı vardı ve onu kendi üzerinde ve başkaları üzerinde test ettirmişti.

İçlerinden bazıları insandı.

Sonunda kız kardeşine yapılanı kuyruksuz farelere yapmış olması, bu aşağı türe uygun bir karmik ödeme gibi görünmüştü: İşte oradaydı, yeraltı laboratuvarlarını takip ediyor ve onları yok ediyordu.

-Kendisi de insanlar üzerinde deneyler yapıyordu. Ancak hayatındaki bu dönem çok uzun sürmemişti. Rehvenge o üç eklemlili dişiyi ve onun tüm hastalıklı sapkınlıklarını ortadan kaldırmıştı.

Böyle bir erkeğin sonsuza dek oynayabileceğiniz bir oyuncak olduğunu düşündüğünüzde olan şey buydu.

Sonrasında mı? Blade akreplerle birlikte kalmıştı... ve edindiği tüm bilgiler onunla birlikte kalmıştı. Tamamen alakasız olduğunu düşündüğü şeyler de dahil.

O insanlardan bazıları kanserdi. Tedavi edilmişti.

Vampirler ve sempatizanlar hastalığa yakalanmadıkları için, bu keşfin hiçbir faydası olmamıştı ve o zaman bu atmanın hayatında bir anlam ifade edeceğine asla inanmazdı.

Potansiyel olarak bir anlamı var. Bu yıkıcıydı.

Daniel'ı çok zayıf ve hasta bir halde hayal eden Blade, olmak istemediği bir kahraman olarak ortaya çıkmak için zamanının tükenmekte olduğunu biliyordu; Lydia'nın ondan istediğini düşündüğü, kuzeninin kafasını bir sopaya geçirip intikam gösterisi yapmak anlamında da değil.

Gerçekten de, eşiyle çok istediği gelecek sadece ve sadece onun elinin altındaydı.

"Ama bundan benim çıkarım ne olacak?" diye fısıldadı akrebine.

"Hiçbir şey." Hayır, bu doğru değildi.

SuIering. Karşılığında aldığı şey buydu ve acı zaten içinde debelendiği bir kader olduğu için, eğer o adam

Blade'in wolven ile bir şansı olabilirdi. Ve Tanrı biliyordu ki, sabırlı olmaya ve onun yasını beklemeye fazlasıyla istekliydi.

Tamamladığı laboratuvar görevinin yerine geçecek yeni bir görev.

Kalbinin mezar taşının yanında gerçek aşkın çiçek açtığı bir dünyada yaşamaktansa bu geleceği kesinlikle tercih ederdi.

"Siktir et," dedi acı acı.

Bir *sympath*'ın ilk ilgi alanı her zaman kendisidir ama hiçbir erkek bu yalnız sonucu istemez ve başını sallarken rotasından sapmayacağını biliyordu. En sevdiği araknidini yanında getirmişti çünkü Kurling'in kamerasına kendini gösterdikten sonra, tabiri caizse, kişisel odaları oyunda olabilirdi ve diğerlerinden bazılarını kaybetmek talihsizlik olsa da, yıkılmayacaktı.

Ancak en sevdiğine kıyamadı. Ne de kızlarının sarayını.

Ve o kuzenine suikast düzenlerken, kendisi ve çocuğu burada güvende olacaktı. Sonra da doğa Daniel Joseph'in başına gelecekleri beklerken hepsi burada, dağda bekleyeceklerdi.

O akrep, Lydia'nın tek gerçek aşkının bu lanet hastalıktan kurtulmasına yardım etmek için burada değildi.

Hiç de değil.

tWENtY-tWO

*The King's Audience House
Caldwell, New York*

WRATH, Wrath'ın oğlu, Wrath'ın efendisi, Seyirci Evi'nin ana salonundaki lreplace'in önündeki koltuğuna geri oturdu. K1ç1 minderli koltuğa çarpar çarpmaz George bir kez daha büyük bir sarsıntı geçirdi, nemli kulakları tokat gibi bir sesle kafasına çarptı, kuyruğu Wrath'ın derilerini kamçıladi, pençeleri halının üzerinde tepinmeye başladı.

Wrath yumuşak bir sesle, "Dışarıda iyi yuvarlandın, ha," dedi.

Hançer elini indirdiğinde, altın başını en sevdiği avucuna çarptı ve Wrath, George'un kulağından aşağı saç gibi sarkan ıslak bukleleri okşadı. Tanrım, köpekle ilgili her şeyi seviyordun, hatta ıslak olduğu zamanki eski halı kokusunu bile. Ve her ne kadar önümüzdeki on beş dakikayı en iyi oğluyla kaka yaparak geçirmek istese de - bir, bu herkesin içinde yaptığı bir şey değildi ve iki, bu geceki seyirci takvimini ne kadar çabuk bitirirse, *Shellan*'ına ve oğluna o kadar çabuk dönebilirdi.

Ve sonra özelde oochie-poos olabilir.

Bazı şeyleri sadece *Shellan*'ınızın bilmesini isterdiniz.

İşe koyulmaya hazır olan Wrath yüzünü odanın içine "bakacak" şekilde yeniden ayarladı. "Bir sonraki için hazır mıyız, değil miyiz?"

Sağ tarafta, Saxton boğazını temizledi ve masasındaki sandalyeden kalkarken bir gıcırta duyuldu. "Ah, evet. Sanırım izninizi isteyeceğim-"

Wrath sargılarının arkasından gözlerini kıstı. "Sen iyi misin? Neler oluyor-"

"Oh, hayır, efendim. Ben gerçekten çok iyiyim. Sadece..."

Bir tereddüt oldu ve Wrath avukatının bu gece görevde olan iki kardeşe doğru baktığını hayal edebiliyordu. Qhuinn ve Sahvage son zamanlarda programlara göre eşleşiyorlardı, ikisi Caldwell'in şehir merkezinde çok etkili olduğunu kanıtlayan bir takıma düşüyorlardı ve sonra da burada, bu sivil toplantılarda. Kural şuydu: Odada her zaman iki kardeş ve binada da iki kardeş daha olmalıydı.

Yapılması gereken en makul şeydi, Kardeşlik içindeki en makul kişi olan Tohr tarafından ayarlanmıştı.

Ve Wrath'ın kışını bir bisiklet selesi gibi çatlattı.

"Biri konuşsa iyi olur," diye emretti. "Avukatım neden kendini geri çekiyor?"

Kapı hızlıca çalındı ve Sahvage evet diye havladıktan sonra, bir zamanlar evin resmi yemek odası olan yere giren koku tam olarak bir sürpriz değildi ama beklenen bir şey de değildi.

"Rehvenge," dedi. "Elimizde ne var."

Sempatilerin kralı her zaman hoş karşılanırdı. Ama bu dostça bir hi-how're-ya değildi: Kardeşler tarafından selamlama yoktu ve Sax gitmeye mi hazırlanıyordu? Buradan çıkarılabilecek tek sonuç, ortalığın fena halde karıştığı ve herkesin neler olup bittiğini bildiğiydi ama-

"Saxton, sen kal," diye emretti.

"Lordum... ah..."

Ve sonra iki kişi daha geldi. Kokularını alır almaz lanet okudu. Bu sıradan bir sivil anlaşmazlığı olmayacaktı. Hayır. John Matthew ve John Matthew ve Xhex gecenin bu saatinde şehrin bu kısmında olmamalıydı: Birincisinin sahada olması gerekiyordu, ikincisi ise Market'in aşağısındaki kulübün güvenliğinden sorumluydu; tam zamanlı bir işti bu. Ayrıca ne biliyorsun ki. İkisinin de içindeki gerilim havayı yoğunlaştırdı, normal kokularını değiştiren buruk bir tını.

Sax'a alçak sesle, "Git," dedi.

"Teşekkür ederim, Lordum."

Bir kıyafet değişimi oldu -erkek eğiliyordu- ve sonra avukat bir bozuk paranın yuvaya girmesinden daha hızlı bir şekilde ayrıldı, çift kapı hızla kapandı.

"Her neyse," diye açıkladı Wrath, "ben varım. Tükürün gitsin."

Bunu takip eden sessizlikte, kalan grup kimin kısa çubuğu çekip kötü haberi vereceğine karar verirken her türden gözbebeğinin yer değiştirdiğini hayal etti. Qhuinn ve Sahvage'ın da bu işin içinde olabileceği hissine kapılmıştı çünkü ikisi de volta atmaya başlamış, uzun alanın uzak tarafındaki pencereler boyunca bir ileri bir geri yürümüşlerdi-

"Biri konuşmaya başlasa iyi olur. *şimdi.*"

George ayaklarının dibinde doğrulup koca kafasını Wrath'ın uyluğuna koydu. Altının görme eksikliğine yardımcı olması gerekiyordu ama yıllar geçtikçe duygusal destek hayvanı saçmalığına kaymıştı. Ki Wrath'ın buna ihtiyaçı yoktu. O kendi başının çaresine bakardı.

Hançerli eli o yumuşak kürke gitti ve bir şeyleri okşayıp bir kulağıyla oynadıkça tansiyonu biraz düştü, şakakları çok fazla çarpmıyordu-

"Üç kişiyi öldürdüm. Belki dört. Belki... daha fazla."

Xhex konuşurken Wrath ona doğru eğildi ve içini bir rahatlama kapladı. Bu onun lanet olası işiydi, değil mi? Yine de, eğer yaşamayanlar onun işinin bir parçası olarak gerçekteşmiş olsaydı, tüm bunlara gerek kalmazdı.

"Koşullar neydi?"

"Kulüpteydi." Kadın boğazını temizledi. "Onlar... müşterilerim için tehlikeliydiler."

"Ve?" Wrath parmaklarını sandalyesinin koluna vurdu. "Sorun ne? Bazı insanlarla olan işinizi hallettiniz. İzlerinizi örttüğünüz sürece bir sorun yok-"

"Onlar vampirdi. Onlar... bizdik."

Wrath'ın kaşları sargılarının altında düştü. Okaaaay, şimdi anladı. "Ailelere haber verildi mi?"

"En sonuncusunun - muhtemelen 'birisinin' - kimliği henüz tespit edilemedi-"

Rehv konuştu. "Erkeklerin hepsinin belgelenmiş şiddet ve suç geçmişleri vardı. Etrafta dolaştılar ve öğrendiler. Olan bu."

Başını sallayarak onaylayan Wrath, "Bu ne zaman oldu?" diye sordu.

"Yaklaşık bir hafta önce." Xhex öne çıktı ve Wrath'ın önündeki Roor'da bir gümbürtü ve tıkırtı oldu. "Ve sonra bir hafta önce. Ve... dün gece. Bu yüzden bunu teslim ediyorum."

Burun deliklerini açarak barut kokusunu fark etti. "Bugün benim doğum günüm değil. Bu silahlar da neyin nesi?"

"Kendimi silahsızlandırıyorum," diye açıkladı kadın, "ve bunu doğru yapmak için ne olması gerekiyorsa, kabul ediyorum."

Wrath ona ciddileşmesini söylemek için ağzını açtı. Ama sonra Saxton'ın gittiğini düşündü. Ve yavaşça pasta deliğini kapattı.

Yetişkin hayatının büyük bir bölümünde, doğuştan sahip olduğu haklardan, aslında doğuştan gelen taleplerden uzaklaşmıştı. İlk Aile'den olan ebeveynlerinin oğlu olmak için gönüllü olmamıştı ve küçükken gözlerinin önünde katledilmelerini izledikten sonra sorumluluklarından kaçmıştı. Ve bu hem Eski Ülke'de hem de buraya, Caldwell'e geldikten sonra geçerli olmuştu.

Beth'iyle tanışması her şeyi değiştirdi ve yıldan yıla, Eski Yasaları gözden geçirerek, düzen kurarak, gelenekleri yeniden başlatarak türü yeniden bir araya getirdi.

Bu da çok da uzak olmayan bir geçmişte Xhex'in diğer insanlara zarar veren birkaç pisliği öldürmesinin sorun olmayacağı anlamına geliyordu. Cinayetle ilgili kurallar koymuştu. Yakın olduğu birinin lehine bu kuralları esnetirse nasıl bir lider olurdu?

Kötü bir tane.

"Ölümleri araştırması için V'yi çağırmam gerekecek," dedi alçak bir sesle. "Hazırladığım prosedürleri takip etmem gerekiyor."

"Daha azını beklemezdim." Xhex boğazını temizledi. "Bunun biraz zaman alacağını tahmin ediyorum, bu yüzden bir süreliğine gideceğim. Ve yine, neye karar verirsiniz verin, kabul edeceğim."

Buna inanıyordu. Niyetinin kokusunu alabiliyordu. Ama başka bir şey daha vardı. "Bana söylemediğin şey ne?" Hemen bir yanıt gelmeyince başını salladı. "Hepsini hemen şimdi çıkarmak isteyeceksin. Güven bana."

Uzun bir duraklama daha oldu. Ve sonra, kısık bir sesle, "Cinayetlerle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Hiç... Sonuncusunu ne zaman ve nerede yakaladığımı bulmak için Bask'ın güvenlik kayıtlarını incelemek zorunda kaldım."

Keskin bir ıslık ve ardından bazı yumuşak fırçalama sesleri duyuldu ve John Matthew arkadaşıyla ASL kullanarak iletişim kurarken Wrath sessiz kaldı.

"O, ah..." Xhex bir şeyler mırıldandı ve yanıt olarak bir ıslık daha aldı. "John dün gece öldürdüğüm erkeğin kulüpte tanıştığı bir kadına ilaç verip tecavüz ettiğini bilmenizi istiyor."

Wrath kendi gerginliğinin gevşediğinin farkına vardığında, en azından kendi kendine, tüm bunların iyi bir nedeni olmasını istediğini itiraf etmek zorunda kaldı. Hafıza kaybı mı? Bunu bilmiyordu ama bir gerekçe olduğu sürece?

Ancak bu yolda çok fazla ilerleyemezdi. Bu durumda o her şeyden önce Kral'dı, ikinci olarak da bir insandı. Duyguları devreye giremezdi. Peki ya hafızasını kaybetmiş bir şekilde gidiyorsa? Bir tür kanunsuz olarak mı?

Bu herkes için büyük bir sorun olacaktı. "İyi misin?" diye sordu.

Xhex kabaca, "Evet," dedi.

Eğer duyduysa bu bir "Hayır"dı. "Mary ile konuşabilir misin? Safe Place'teki diğer terapistlerden biriyle belki?"

"Bir olacağım. Bu atmam gereken ilk adım."

Ona geri kalan herkesle birlikte kendi lanet yatak odasında kalması gerektiğini söylemek istedi. Ama eğer öldürüyor ve bayılıyorsa? Lanet olsun, ona neler oluyordu böyle?

"Sizinle iletişim kurabilmemiz gerekiyor," dedi.

"Telefonum yanımda olacak."

Onun eşine baktığını hayal etti ve gözleri onu tamamen kaybetmeden önce dışının neye benzediğini hatırladı. Xhex her zaman zorlu bir iş çıkarmış, Rehv kulüp ve uyuşturucu işindeyken onu bir infazcı ve güvenlik şefi olarak kullanmıştı. Rehv çekildikten sonra, Xhex tüm işleri devralan Trez için çalışmaya başlamıştı.

Wrath o erkeklere ne yaptığını hayal edebiliyordu.

Açıkçası, geriye bir şey kalmasına şaşırılmıştı. "Şimdi ol'u alacağız," dedi. "Sen meşgulsün."

"Senin için asla çok meşgul değilim. Ya da onun için." "Teşekkür ederim," diye boğuk bir cevap geldi.

İkili hızla ayrıldığında hiç şaşırmadı. Belli ki pamuk ipliğine bağlıydılar. Rehv'in geride kalmasına da şaşırmadı.

"Ona ne oluyor böyle?" diye sordu Gazap tüm kralların kralına *Symphaths*. "Ve nasıl yardım edebiliriz."

Xhex yemek odasından dışarı fırladığında başı dönüyor ve yönünü şaşıırıyordu. İkisi de sürpriz değildi. Büyük K r Kral'ın önünde durmuş, her şeyini ortaya dökmüş, ölümcül silahlar ve bıçaklarla dolu bir du e ve *aralarında* lys'i varken, baharda başlayan her şeyin doruğa ulaştığını hissetti.

Rehv'in Kara Hançer Kardeşliği malikânesinin bilaro salonunda ona şebekesinin çökmekte olduğunu, başının belada olduğunu, yardıma ihtiyacı olduğunu söylediği o canlı anıyı yüzüncü kez yeniden yaşadı. O zaman onunla d v şmemiş olsaydı, belki de...

Artık  nemi yok-

John onun önüne geçti. John bir şeyler imzalamaya başladığında, ellerinin ve parmaklarının pozisyonunu takip edebilmek için elinden geleni yaptı ama hiçbirini takip edemedi. Hâlâ o zarif, ama oldukça boş odadaydı ve gezegendeki son safkan vampire bakıyordu. O sıradan antika koltukta oturan Wrath, her türlü mobilya parçasını bir tahta  eviren ezici bir varlıktı. Beline kadar uzanan siyah saçları dul bir kadının tepesinden dökülürken ve zalim, zeki yüzü sanki g rebiliyormuş gibi ona odaklanırken, her zaman olduğu gibi hesaba katılması gereken bir g  t  ve izleyici odasına girer girmez dili tutulmuştu.

Yine de onun kendisine duyduğu saygıyı hissedebiliyordu. Sert yüzeyin altında daha da sert bir çekirdek vardı ama onu seviyordu ve onun için elinden geleni yapmak istediğini hissediyordu.

Ancak onun lehine hiçbir şey yapmayacaktı.

Xhex omzunun üzerinden kapalı kapılara baktı. Rehv hâlâ içerideydi ve soruşturmanın neleri kapsayacağı hakkında konuştuklarını hayal etti. Kendi araştırmasından bazı cevaplar almıştı ama her şeyi göz önünde bulundurunca

bilmediği ve kendine güvenemediği başka ne vardı? Herhangi bir şeyden ne çıkacağını kim bilebilirdi ki?

John'a baktı. Ellerini indirmiş, sabit ve yoğun gözlerle ona bakıyordu.

"Tüm bunlar için özür dilerim."

Başını salladı. Sonra *da* "Özür dileyecek bir şey yok." diye mırıldandı. *Birbirimizden ayrılmayacağız. Tohr'dan biraz zaman isteyeceğim.*

Tanrım, nereye gideceklerdi? diye düşündü. Bir Residence Inn'de kalamazlardı - vampirler, merhaba. Perdeleri çekmek gündüz saatlerinde yeterince güvenli değildi. Ve o malikânede kalmayacaktı. Kıyafetlerini almak için bile geri dönmek istemiyordu.

O insanların ve onların gençlerinin yanında kendine güvenemezdi. Özellikle de gençlere.

John Matthew'un onunla birlikte olmasını istediğinden emin değildi. Onu bu konuda rahatlatan tek şey, Matthew'un onu alt edebileceğiydi ama başka seçeneği de yoktu. Kararını verirken ona hiçbir katkıda bulunmuyordu. Kadın, güvenliği için, kendisi giderken onun malikanede kalmasını önerdiğinde?

Cümlelerin yarısını bile tamamlayamamıştı ki, kaya gibi sağlam bir hayır cevabıyla karşılaştı. Peki ya bastırmaya çalıştığında? Adam ona onun yerinde olsa ne yapacağını sormuştu.

Böylece her şey halloldu.

Sesler kaydedilirken bekleme odasına göz attı. İçeride kimse yoktu ve kendini gecenin sonunda olup olmadığını merak ederken buldu. Zaman kavramı yoktu. Saatini kontrol ettiğinde gece yarısını geçtiğine şaşırdı.

Erkenden. Ama Rehv burayı onun için temizlemişti. Resepsiyonist bile gitmişti.

Tam ön kapıya doğru döndüğü sırada, Rehv uzun vizon pardösüsüyle seyirci salonundan çıktı. Kırpılmış mohawk saçları, siyah ipek takım elbisesi ve siyah ipek gömleğiyle her zamanki gibi güçlü bir duruş sergiliyordu.

Ancak ametist gözleri ona bakarken nazikti. Buna karşılık olarak tek yapabildiği başını sallamak oldu.

"Haklıydın," dedi kabaca. "Seni dinlemeliydim-"

Rehv kapıları arkasından kapattı ve ona doğru yaklaştı. "Sana anlatmaya çalışmıyorum."

"Hiçbir fikrim yoktu. Şebeke hakkında - benim şebekem."

"Biliyorum." Rehv'in ciddi mor bakışları o ve John Matthew arasında gidip geldi. "Dinleyin, sizin için bir yerim var çocuklar. Büyük Kampım özel, güvenli ve boş. Bundan sonra ne yapacağımızı düşünürken, gidip orada kalmanızı istiyorum."

Xhex'in ilk dürtüsü erkekle tartışmak oldu ama hadi ama. Şimdiye kadar nasıl gittiğine bir bakın.

"Teşekkür ederim," dedi kısık bir sesle. "Ben sadece... burada ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum."

Gümüş bastonuna kilitlenmemiş olan boştaki elini uzattı. Kızın omzunu sıkarak, "İşte bu yüzden insanların yardım etmesine izin veriyorsun," dedi.

Aklından türlü türlü çılgınca şeyler geçmeye başlarken, John Matthew onun kolunu çekiştirdi. Ona doğru döndüğünde, yüzünü iki avucunun arasına aldı. Mavi gözlerini kızın gözlerine dikmiş, ağzından herhangi bir kelime çıkmıyor ya da elleriyle bir şey yapmıyordu ama yüksek sesle ve net bir şekilde iletişim kuruyordu:

Seni seviyorum. Ve seni bırakmayacağım.

"Seni hak etmek için ne yaptım ben?" dedi. Onu çabucak öptü. Ve sonra gitme vakti geldi.

"Beni takip edin," dedi Rehv. "Oraya sağ salım varmanızı sağlayacağım."

Omzunun üzerinden bakarak, kapalı çift kapıyı son kez gördü... ve o odadaki erkeklerden herhangi birini bir daha görüp göremeyeceğini merak etti.

Ya da ailesi olarak sevdiği insanlardan herhangi biri.

Bir şekilde, bunun kendisi için yolun sonu olduğunu hissediyordu. Ve eğer bu doğruysa, John Matthew'un da gitmesine izin vermek zorunda kalacağını biliyordu.

Bu onu öldürecek olsa bile.

ON ÜÇ

Phalen malikânesine geri dönen Lydia, Daniel'ı evin daha önce hiç yaklaşmadığı bir bölümüne kadar takip etti. Ve bir kameraya kayıt yaptırdığında, bir bankaya ait olan bir kasa kapısının önünde her zamankinden daha uzun bir bekleyiş oldu.

Neden C.P.'nin güvenli odasına girdiklerini merak etti.

"Demek Gus'ı gördün?" dedi duvara yaslanıp esnemesini bastırırken.

Daniel başıyla onayladı. "Laboratuvara indiğimde senin de orada olabileceğini düşündüm."

"Onun yerine, beni uyurken yakaladın."

"Bunu bir günahmış gibi söylüyorsun." Elinin nazık bir fırçasıyla bir tutam saç kadının yüzünden uzaklaştırdı. "Gece yarısı oldu. Çoğu insan şu anda uyuyor. Ayrıca, çok şey oldu, dinlenmene izin vermeliydim."

"Hayır, uyanık olmayı tercih ederim." Yüzünü avucuna çevirdi ve ona sokuldu. "Gus'a gelince, o gerçekten iyi gidiyor, öyle değil mi? En azından fiziksel olarak."

Daniel elini indirdiğinde yüzü gerildi. "Şimdi gerçekten dinlenmelisin, yapabildiğin zaman-"

"Bana söylemediğin şey ne?" Lydia araya girdi. Sonra omuz silkti. "Bak, beni karanlıkta tutmak beni korumuyor. İşleri daha da tehlikeli hale getiriyorsun."

Hepsinin bulunduğu yerden nefret ediyormuş gibi gözlerini kapattı.

"Konuş benimle. Ben senin ortağınım, ilgilenmen gereken başka bir sorun değil."

Uzun bir duraksamadan sonra Daniel başını salladı ve ona baktı. "Gus'ın kaçırılmasının bir nedeni vardı ve bu onu öldürmek değildi. Eğer amaç ölüm olsaydı, sadece

onu vurdu ve cesedi dairede bıraktı. Bilgi almak için işkence görmüştü ve bunun laboratuvara girmeye çalışan biriyle ilgili olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu ve Gus'ın bildiklerini anlatmaması mümkün değildi. Bir noktada herkes kırılır. Bu tür şeylere dayanmak üzere eğitilmiş profesyoneller bile."

Lydia'nın gözleri yaşlarla doldu. Onları silerek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Oh... Tanrım."

Tahmin etmiş olsa da Daniel'in bunu bu kadar açık bir şekilde dile getirmesi şok ediciydi. Ama hadi ama. Ayrıntılar konuşulmasa bile gerçek neyse oydu.

"Fazla vaktimiz olduğunu sanmıyorum," dedi Daniel. "Saldırıya hazır olmalıyız, yaklaşıyor. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum ve bu konularda asla yanılmam."

"Sence ne kadar zamanımız var?" dedi usulca.

"Her an gelebileceğini varsaymak en güvenlisi. Size ne yapacağınızı söylemeyeceğim ama bence gerçekten dağa gitmelisiniz."

"Seni bırakmayacağım." Ona şefkatle dokunan eli tuttu. "Ben de Gus'ı ya da C.P.'yi bırakmayacağım."

Daniel derin bir nefes aldı. "Muhafızlar bunun için var."

"O zaman hepimizi birlikte koruyabilirler."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "İçimden bir ses bunu söyleyeceğini söylüyordu."

"Sanırım beni iyi tanıyorsun, ha?"

"Evet, seninle tartışmayacağım. Forrest Gump'ın dediği gibi, 'Ben akıllı bir adam değilim, ama-'"

Birden metalin metale sürtünme sesi duyuldu ve ikisi de kasa girişine dönerek aynı anda kilit sistemine uzandılar.

"Ben hallederim," dedi Daniel.

Ve açtı da. Kolu kavradı ve sonra vücudunun alt kısmına gömüldü, ağır bir yük olduğu belli olan şeyi açmak için gücünden çok ağırlığını kullandı.

Diğer tarafta... paslanmaz çelik gibi görünen panellerle kaplı sekizgen bir oda vardı. Tavandaki kafeslere bir aydınlatma sistemi monte edilmişti ve çok parlak ışık mekandaki her açıdan yansarak yüksek teknoloji ürünü bir hava yaratıyordu.

Vay canına. Yine de şaşırmış olabilir mi?

Sadece C.P. Phalen, listesinde 8 yatak odası, 9,5 banyo, profesyonel düzeyde mutfak, müstakil ısıtılmalı garaj ve yer altı havuzuna ek olarak bir "Terörle Mücadele Kaçış ve Muhafaza Alanı" bulunan bir mülkü satın alabilir.

En azından kapı pervazının iç tarafındaki küçük levhada öyle yazıyordu.

Ve sonra artık etiketler hakkında düşünmedi. Her şey içeride ne olduğuyla ilgiliydi: Ortadaki paslanmaz levhanın üzerinde, somun, cıvata ve mekanik parçalardan oluşan insan biçimli bir koleksiyon, sırt üstü yatan bir beden gibi yönlendirilmişti. Kollar yanlara doğru acele ediyor, bacaklar yuvalarından çıkıyor, ayaklar bileklere doğru genişliyordu. Ünitenin üzerinde giysi yoktu ve deriye benzeyen kaplamasının bazı yerleri sağlamdı.

"Vay... kahretsin," diye nefes aldı.

Yüz parçalara ayrılmış, kas yığınları gibi görünen lbers metal yanaklardan çıkarılmış ve bir dizi rafın üzerindeki cam kaplara konmuştu, gözler çoktan gitmişti çünkü Daniel onları sayborgun çalışamayacağından emin olmak için almıştı. Boynun bazı kısımları da aynı şekilde incelenmişti... ve göğüs de.

Göğüs kafesinde kalp yoktu ve buna şaşırmaması gerekirdi. Yine de şaşırdı.

Çok... insana benziyordu ama yine de tamamen üretilmişti.

Tanrı'nın değil, insanın eseri. Vicdanı olmayan bir ölüm makinesi.

"Bu şeyden nefret ediyorum," dedi ona temkinli bir şekilde yaklaşırken. "Ve sürekli canlanmasını bekliyorum."

Masanın yanında Daniel'a katılırken, ensesinde bir gerginlik hissetti. Daniel ona bir arkadaşıyla konuştuğunu söylediğinde çok fazla soru sormamıştı. Ama şimdi onu buraya getirdiğine göre? Ne tür bir konuşma yapıldığını merak etti.

"Şu lanet şeyi yuvarlamama yardım eder misin?" dedi. "Bize doğru."

Lydia tereddüt etmedi ama soğuk metale dokunmaktan, Rexible kablolarını hissetmekten ve "kemikler" arasındaki yapışkan, kordonlu bağlantılardan nefret ediyordu. Göğüs kafesini kavrayarak bacaklarının üzerine düştü ve geriye doğru kayd. Ünite çok ağırdı, aynı boyuttaki bir insandan daha ağırdı. Ve en kısa sürede

Cyborg yan yatmış halde dengede dururken, aniden saldırıya geçtiği senaryolar üzerinde çalışmaya başladı.

Ne halt ediyoruz biz? diye düşündü kendi kendine.

Daniel cebini karıştırarak bir kalem ışığı çıkardı ve ışını ense bölgesine tuttu. "Tamam, anladım. Yüzüstü durması için her şeyi ters çevirebilir miyiz?"

"Evet."

Tekrar kalçalarına gömülerek gövdeyi kaburgalarından çembere aldı ve bir çekişle geriye doğru iterken aynı zamanda öne doğru itti. Sarsıntılı manevra işe yaramıştı ama bir kanepenin ağırlığındaki krepinin fırlatmak gibiydi. Kaygan bir şeydi. Neyse ki Daniel onu yakaladı ve diğer tarafa, Roor'un üzerine düşmesini engelledi.

Sonra kalem ışığıyla tekrar işe koyuldu. "Kahretsin."

"Ne?"

"İncelendi. Kurtarılabilecek bir şey yok. Geri koyalım."

Onun işaretiyle üniteyi tekrar itti ve yüz üstü pozisyona geçtiğinde, metalin çıkardığı çınlama, yaşayan ve nefes alan herhangi bir şeyle değil, teknolojiyle uğraştıklarını hatırlattı - buna ihtiyacı olduğundan değil -.

Daniel acımasızca yere baktı. Sonra elini göğsün ortasına, eğer ölümlü olsaydı kalbin olması gereken yere koydu.

"Bizi bekleyen şey bu Lydia, biliyorum çünkü onları kontrol edebilseydim ben de böyle yapardım. Eğer bir hedefim olsaydı, ölümlü olan herhangi bir şey yerine onları gönderirdim." Vücudunda aşağı doğru ilerledi. "Bu şeyler bir tasarım zaferi. Savaşmak için mükemmeller. Yemek yok, uyku yok, vicdan ya da bağımsız düşünce yok. Sadece bir batarya kaynağı ve bir dizi emir. Bu savaşın geleceği."

Lydia, dağın tepesinde Blade'in yanında onlardan biriyle yüzleştiği zamanı düşündü.

"Hadi hepimiz gidelim," diye mırıldandı. "Toparlanalım ve gidelim."

Bir süre sonra Daniel başını salladı. "Sanırım nerede olursak olalım bizi bulacaklar."

Mekanik askerin başında duran Daniel, Rubik'in ne kadar yardımcı olduğunu düşündü - adam programındaki köstebek yüzünden bir süre kendini kaybettikten sonra. Rip-out olayı geride kaldığında, Daniel aramanın daha derin nedenini anlamıştı. İyilik bir dereceye kadar kabul edilmişti.

Telefon bağlantısı, Rubik'in yerinde olup sayborgla birebir ilgilenmesinin yerini tutamazdı. Ama Daniel'in beyni bir sünger gibiydi ve anlatılanların çoğunu aklında tutmuştu.

Ne yazık ki, enerji santrali o kadar harap olmuştu ki, bu şeyle çalışmanın hiçbir yolu yoktu. Ünitede tersine mühendislik yapmayı ve onu bir takip cihazıyla birlikte sahibine geri göndermeyi umuyordu. Tabiri caizse bir Truva robotu.

Bütün bunlar işe yaramıyordu, bu yüzden Daniel başka planlar yapıyordu. Çelik askerin yüzüne bakarak, risk yönetimi ve stratejilerin uygulanmasını içeren zihinsel jimnastik yapmaya başladı - hepsi de gerçekten etkili olamayacak kadar manikti. Öte yandan, daha buraya gelmeden önce bile beyni, fark yaratacak bir şeyler yapmaya çalışmak için santrifüj yapıyordu.

"Daniel?"

Silkelenerek kendine geldi ve çok sevdiği o viski rengi gözlere baktı.

"Buradan gitmeni gerçekten istiyorum."

"Benimle gelmezsen olmaz."

Sözleri alçak sesle söylenmişti ama bir haykırış gibiydi - çünkü onunla mantıklı bir şekilde konuşmak istiyordu. Neredeyse zamanı tükenmek üzereydi. Önünde koca bir hayat vardı. İçinde bulundukları durum zaten bir trajediydi; ihtiyaç duydukları son şey, yaratmadıkları ve kaçamadıkları bu karmaşanın ortasında kendini öldürtmesiydi. Ve evet, fiziksel güç açısından bakıldığında, muhtemelen ondan önce güvenli bir yere gitmesi gerekiyordu ama savaşabileceği bir düşmana açlık duyuyordu.

Fiziksel olarak zayıf olabilirdi ama hâlâ silah tutabiliyordu. Ve şarjörünüzde yeterince mermi varsa, bu sayborg piçlere karşı mermiler işe yarıyordu.

"Gitmiyorum," dedi uzaktan, tüm metal ve kabloları bakarken. "Ve seni sevmemin birçok nedeninden biri de bu."

"Aptal olduğum için
mi?" "Çünkü
koşmuyorsun."

Bunun üzerine Lydia ona doğru eğildi ve elini başının üzerinde gezdirdi. Sonra onu öptü. Ve tekrar öptü.

"Ve ben de kalıyorum," diye fısıldadı onun ağzına karşı.

Boş bir midede Jack Daniel's'in acele vızıltısıyla, ani bir enerji dalgası içinden geçti ve onu göğsüne doğru çekti. Yüzüne bakarken, vücudunun sıcaklığını kendi vücudunda hissedince lanet okudu. Onun canlılığının, yaşam gücünün o ölüm makinelerinden birinin yakınında olabileceği fikri? Altına sıçacak gibi hissetti.

Bu da içindeki öfkenin taşma tehlikesi yarattı.

"Hadi," dedi. "Gidelim buradan."

Onu lanet olası k a s a d a n uzaklaştırmak için sabırsızlanıyordu ve kurşun kaplı silindirik bölmenin diğer tarafına geçtiklerinde, ağır paneli ona dar görüşlülük gibi gelen bir rahatlamayla kapattı. Birimin uyanması konusunda endişelenmekte haklıydı. O da endişeliydi; her ne kadar lityum pilin ve boynun arkasından CPU'ya uzanan devrenin tehlikede olduğunu kendi gözleriyle görmüş olsa da.

Ama daha fazlası onlar için geliyordu. Ve savaş çok acımasız olacaktı çünkü o kadar ölümcüllerdi.

Rubik'e göre, adam robotları tasarladığında, Doğa Ana'nın mucizevi buluşlarından birini geliştirmeye çalışmamaya karar vermişti: On beş milyon yıllık evrimden sonra, doğal seçim süreci sağda solda sorunları çözerken, adam neden böyle işlevsel bir platformu yeniden icat etsin ki demişti. Bir de insan gibi görünmesinin avantajı vardı.

İyi uyum sağlayın. Düşmanın kafasını karıştır.

Rubik'in üzerinde çalıştığı, test ettiği dört birimi vardı. Yani hepsi hesaba katılmıştı. Ama belli ki programından biri planları sızdırmış.

-Aynı zamanda cildin özel formülasyonu ve CPU'nun programlanması da dahil olmak üzere malzeme ve know-how kaynakları.

Gevşek dudaklar gizli program için büyük bir sorundu ama bu Daniel'i ilgilendirmiyordu ve her şey düşünüldüğünde, herhangi bir şeyi başkasına vermek güzeldi. Ayrıca kendi kendine, onun iyiliğini talep ederek karşılığında adama bir iyilik yaptığını söyledi. Rubik'in gemisinde bağımsız bir aktör olduğundan haberi yoktu.

"Bir şeyler buluruz," diye mırıldandı. Çoğunlukla kendi kendine.

Bir kolunu Lydia'nın omuzlarına dolayarak onu kendine doğru çekti ve yatak odalarına doğru yürürlerken ikiye bölünmüş olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalıştı, sadece bir parçası Lydia'nın yanındaydı. İçindeki taktikçi, belki bu gece, belki de şafak vakti gelecek olan saldırı için savunma fikirleri ve planlarıyla çalkalanıyordu. Belki öğlen on ikide, belki de öğleden sonra üçte....

Fuayeye vardıklarında omzunun üzerinden baktı. Ön girişin karşısındaki heykel oyuğunda, hazırolda duran nöbetçi, öylesine 1t ve güçlüydü ki, kesin tetikçi İng'leri bir yana, gerçekte pek çok nedenden dolayı katılmasının hoş karşılanmadığı bir çabaya katkıda bulunacak sadece düşünceleri olduğunu acımasızca hatırlatıyordu.

Sadece herhangi bir saldırıda değil, önemli olan her şeyde tamamen kenardaydı...

C.P.'ye Gus'ı kaçıranın peşinden gideceğine dair verdiği söz ne olursa olsun.

Kendisine verdiği yemine rağmen.

Yine de buradaydı, hiçbir yere varamayan bir saldırganlıkla 1re'nin üzerinde bir kabuk, damarlarındaki yanma kanını hızlandırıyor... vahşi bir açlık onu canlandırıyor. Bu sağlıklı bir çalışma değildi, bir hedefe ulaşmak için ölçülü bir odaklanma ve kararlılık da değildi. Şu anda sahip olduğu şey çarpışmanın, çatışmanın, savaşın akıl almaz dürtüsüydü.

Ve onu serbest bırakmak istedi.

Bedensel bir ifadeyle.

Sütlerinin kapısında durdu ve kadını kendisine doğru çevirdi. Hayal kırıklığı iç organlarını kemiriyordu - ya da en azından öyle hissediyordu.

"Lydia, ben..."

Adam kelimeleri bulmakta zorlanırken, kadın başını salladı. "Biliyorum. Söylemene gerek yok, sadece öp beni."

"Yapamam. Bu gece

olmaz." "Neden?"

"Nazik olmak

istemiyorum." "O zaman

olma."

Gözlerini kapattı. İşler yüzeyde karmaşıktı ama derinlerde basitti, netlik ona yardımcı olmadı. "Seni becermek istiyorum. Şu anda sadece seni becermek istiyorum. Ve yapamam-"

"Yapabilirsin-"

"Yapamam!" Hiçbir uyarıda bulunmadan öfkesine yenik düştü ve kapıyı yumrukladı. "*Lanet olsun.*"

Ondan ayrıldıktan sonra koridorda volta atmaya başladı, pinpon topu gibi bir ileri bir geri gidip geliyordu, elleri lanet olası kel kafasının üzerindeydi, dengesi bozuktu, zayıf vücudu bir teknenin güvertesindeymiş gibi sağa sola sallanıyordu, ciğerleri duygusallıktan yanıyordu.

Ya da kanser.

Ya da ikisi

birden.

"Hiçbir şeye ve her şeye çok kızgıyım." Saçlarını tutup çekmek istedi ama tutacak kadar uzun bir şey yoktu. "Bu saçmalıktan bıktım. Hiçbir şey yapamıyorum - Harley'ime binip garaj yolundan çıkabilmem bile bir zafer. Bir bok için savaşıyorum, seni koruyamıyorum - yaşlı bir adamım ve işe yaramazım ve artık bıktım."

Ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu yüzden çenesini kapattı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve parlak taştan Roor'a bakarak kendine lanet olası bir kavrayışa sahip olmasını söyledi-

"Şimdi bana sessiz kalma," diye mırıldandı Lydia. "Her şeyin açığa çıkmasına ihtiyacın var." "Bu hiçbir şeyi çözmez."

"Bunu biraz egzersiz olarak düşün. Kardiyo insanlar için iyidir, değil mi?"

Tekrar yukarı baktı. Tavandan gelen tepe ışığında Lydia'nın yüzü şaşırtıcı derecede güzeldi, yüz hatları kırklı yılların film yıldızlarından biriymiş gibi aydınlığa gömülmüştü, her şey aynı anda hem vurgulanmış hem de derinlemesine gölgelenmişti. Saçları omuzlarına dökülmüş ve dudakları hafifçe ayrılmıştı -çünkü adam bu çıkışıyla onu açıkça şaşırtmıştı- sanki tam anlamıyla öpülmüş gibiydi.

Onu seven bir adam tarafından düzgün bir şekilde bakılıyordu. "Seni istiyorum," dedi kısık sesle.

"Bana sahip olabilirsin-"

"Hayır, olamam-"

"Daniel-"

"Eve gelir gelmez neden Gus'ın lanet olası hastane odasına gittiğimi bilmek ister misin?" diye tersledi. "Nasıl olduğunu görmek için değildi. Ben biraz istedim

Cialis, belki senin için kaldırabilirim ve bana ne dedi biliyor musun? Kalp atışlarım berbat durumda, bu yüzden 'tavsiye etmiyormuş'." Daniel bir elini yüzünde gezdirdi. "En can alıcı nokta? O lanet ilaç bazı kanser tedavilerinin etkinliğini artırmak için kullanılıyor. Ha ha. Ben sadece kıcımdan ısırıldığı zaman aykırı biriyim."

Kadının yüzü hayal kırıklığıyla birlikte kederle gerilirken, onu bu kadar zor durumda bıraktığı için yeni bir öfke dalgasına kapıldı.

"Özür dilerim..." Gözlerini ovuşturdu ve sonra tekrar kapattı. "İhtiyacın olan son şey benim derinlere inmem. Ama zaten ölmüşüm gibi hissediyorum ve ben-"

"Bana bak."

"-ne yaptığımı, ne söylediğimi bilmiyorum-"

"*Daniel.*"

"Ne?" Kadın cevap vermeyince, göz ucuyla bakmaktan başka çaresi kalmadı. "I... _"

Adamın nefesi kesildi. Reece'ini ve tişörtünü çıkarmış, çıplak göğüslü ve bu konuda özür dilemeden karşısında duruyordu, göğüsleri bu ışıkla yıkanıyor, meme uçları keskin bir rahatlamayla öne çıkıyordu.

"Becer beni Daniel," dedi gırtlaktan gelen bir sesle. "Şimdi."

ON DÖRT

LYDIA ve Daniel yatak odalarına girip kapılarını tekmeledikten hemen sonra Cathy çalışma odasına doğru yürüdü ve kendini çalışma odasına kapattı. Etrafındaki sade dekora bakarken, "Tanrım, biraz renk katsam ölür müyüm acaba?" diye düşündü. Belki bir kilim. Kahrolası bir yastık.

Lanet bir Rower buketi mi?

Kendisine ve daha pek çok şeye sinirlenerek masasına gitti ve oturdu. ReRex'in dışında, parlak üst kısmın üzerine eğildi ve reReksiyonunu kontrol etti.

"Vay anasını."

Her zamanki sakinliğinin aksine, saçları karmakarışık, her türlü sarı sap farklı yönlerde doğru fırlıyordu. Ellerini saçlarının arasında gezdirerek saç köklerini düzene sokmaya çalışıyordu ama aslında kafasından çıkan saçlar sorunun sadece yarısıydı. Gözlerinin altındaki torbalar, TSA'da kontrol etmeniz gereken bir şeydi ve makyaj eksikliği, cildinin solgun renginin parlamasına gerçekten izin veriyordu.

Temizdi; sahip olduğu tek şey buydu ve bunun yeterli olması gerekiyordu.

Arkasına yaslanarak Gus'ın Reece'ini kendi etrafına sardı ve bacak bacak üstüne attı. E-postalarını kontrol etmesi gerekiyordu ama orada ne yapacağını biliyordu. Telefon mesajlarını kontrol etmesi gerekiyordu ama orada ne yapacağını biliyordu. Yapması gereken...

İşleri toparlamaya başlayın.

Etrafına tekrar bakarken, her zaman burada, bu evde ölmeyi planlamıştı: Burası onun tapulu malı olmalıydı. Çoğu insan için bu bir yaşlılık

şey, ama onun için değil. Yine de plan buydu. Ancak bankalar bunun olmasına izin vermeyecekti. Aldığı borç, bir tür kanser gibi, sahip olduğu her varlığa yapışmıştı ve metastaz gibi, hisse senedi portföyüne, bu gayrimenkule, laboratuvardaki ekipmana, arabalarına, sanat eserlerine yayılmıştı. Tüm çalışanları ve masraflarıyla laboratuvarı yönetmek için kendine zaman kazandırmak amacıyla kaldıraç gücünü olabildiğince zorlamıştı. Her gün ve gece deneylerde, sonuç analizlerinde ve yeni bileşik fikirlerinde bir başka ilerlemeydi, Vita-12b bahse girilecek asıl at olsa bile.

O ilk insan testine çok şey bağlıydı ve bunu kendisinin yapmaya hazır olması bir tür şiirsel adalet, paranın ağzında olduğu bir andı. Ama sonra hamilelik gerçekleşmiş ve Gus şirketten ayrılmıştı ve ondan sonra her şey daha da kötüye gitmişti.

Uyuşturucuyu sahip olabileceği herhangi bir çocuğa bırakmayı bir kez bile düşünmemiş ya da imzaladığı belgeler konusunda tereddüt etmemişti. Bileşik gerçekten de Gus'ındı, onun parlak zekasının ve sıkı çalışmasının sonucuydu. Ayrıca, iş hedefleri uğruna etik açıdan sorgulanması gereken bazı şeyler yapmıştı.

Bebeğini tüm bunlarla kirletmek, ilgilenmediği yanlış bir başlangıç olmuştu.

Elini karnına koyduğunda kalbindeki ağrının alevlendiğini hissetti. Göğüs kafesinin arkasındaki keder ve boşluğun bir reostaya bağlı olduğunu, herhangi bir zamanda neye odaklandığına bağlı olarak yükselip alçaldığını keşfediyordu. Ama asla orada değillerdi-

Masanın cam düzleminin altında bir ışık hışırdadı ve gözlerini kapatıp başını salladı. Sonra dudağın altına uzandı, bir düğmeye bastı ve genişlikte bir dikiş açıldı. Külkedisi'nin püsküllü bir yastığın üzerindeki cam ayakkabısı gibi, siyah telefon kendini bir hediye olarak sundu, tabanı yukarı kalktı. Gelen aramayla ilgili hiçbir ses yoktu, sadece ışık vardı. Zil sesinden nefret ederdi.

Dijital ekranda rakamlar yerine "BLOKE EDİLDİ" yazısı belirdi.

Bir şeylere cevap vermek istemiyordu ama uzanıp ahizeyi kaldırdı. "Gunnar, gecenin bir yarısı."

"Şafak sökmeye yaklaşıyor, aslında senin için."

"Houston'da hava nasıl?" Dışarıda görecek bir şey olmamasına rağmen uzun pencerelere doğru döndü. "Yoksa aklınızda başka bir şey mi var?"

"Bu oyunları oynamak zorunda mıyız?" dedi yenilgiyle iç çekerek.

"Görünüşe göre."

Her zamanki gibi şakalaşıyorlardı ama ikisi de fazla çaba sarf etmiyordu.

"Senin için ne yapabilirim?" Çarpmaya başlayan şakağını ovuşturdu. "Ve sen sormadan söyleyeyim, hayır, Gus'ın nerede olduğunu hâlâ bilmiyorum."

Bu yalan diline çok yumuşak gelmişti. Yine de son on buçuk yıldır pazarlık masasında iş rakiplerinin önünde poz veriyordu. Kahretsin, tüm hayatı bir paravandı.

"Söylemeliyim ki, neden aradığımdan emin değilim."

"O zaman sana yardım edeyim." Başını sandalyenin dolgusuna yasladı. "Üstün bir pislik gibi davranacaksın, ben de sana bokunu söyleyeceğim."

."

"Bu kadar huysuz olmak zorunda mısın?"

"-ve benim üstünlük sağlamamla ve senin telefonu kapattığında buhar çıkarmanla sona erecek."

"İşler böyle yürümüyor." "Öyle değil işte. Pardon, 'fudge'."

Bir süre sessizlik oldu ve o, Avrupa kesimli takım elbisesini giymiş, geç olmasına rağmen kravatı boğazına kadar gelmiş olan adamın, en az kendisinininki kadar düzenli bir o ce'de otururken azı dişlerini gıcırdattığını hayal etti. Bu sinirlilik tablosu o kadar tatmin ediciydi ki, küfürlü jimnastik hareketleriyle dolu birkaç tahmin turu daha yapmak istedi.

"Haklıymışsın."

Cathy gözlerini kırptırdı. Sonra kaşlarını çatı. "Özür dilerim, ne dediniz?"

"Bu kelimeleri tekrarlamıyorum. İlk etapta onları neden söylediğime dair hiçbir fikrim yok."

"Bu bir sürpriz. İltifatlarına devam edersen, seni hızlı arama listeme ekleyeceğim."

Sanki Rhobes kendini yeniden düzenliyormuş gibi bir ses duyuldu. "Bu bir iltifat değildi. Sadece bir gerçeğin ifadesiydi."

"Dilediğim gibi kabul edeceğim ve sen de kaşlarını saç çizğine doğru kaldırarak o kendini beğenmiş ifadeni boşa harcıyorsun. Bu bir Zoom çağrısı değil."

"Senden nefret ediyorum, Phalen." Ancak bu ifadenin arkasında bir kıkırdama vardı. "Ve haklı olmanızın nedeni arabanın garajda olmasıydı."

"Özür dilerim." Öne doğru oturdu. "Ne?"

"İşe giriş belgelerinin imzalanması ve notere onaylatılması için Dr. St. Claire'in apartmanına bir avukat göndermeye çalıştım. Hatırlarsınız, o beyefendi artık benim için çalışıyor."

"Ben de senden nefret ediyorum," diye mırıldandı.

"Evet, bunun farkındayım. Her neyse, o akşam geç saatlerde Dr. St. Claire'e böyle bir ziyaret ayarlamak için e-posta gönderdim ve telefon ettim. Hiçbir yanıt alamayınca, kadınsı cazibenizi onun üzerinde kullandığınızdan endişe ettim."

"Bilgin olsun, ben değildim." Gus onu bir kez öpmeye çalıştığında geri çevirmişti. "Ve Dr. St. Claire sözünden dönmez. Eğer size şirketinizle birlikte olduğunu söylediyse, öyledir."

"Umarım onun sadakati hakkındaki yüksek görüşünüz geri döndüğünde de devam eder. Daha doğrusu döndüğünde." O derin sesteki aksan gerginleşmişti. "Her halükarda, suçlamanızı oldukça çıldırtıcı buldum."

"Hangisi? Senin bir pislik olduğunu mu? Dediğiniz gibi, bu bir gerçeğin ifadesiydi."

"Nasıl istersem öyle alırım, Phalen."

Biraz gülmek zorunda kaldı. "Yeterince adil. Ama şaka bir yana, burada neden bahsediyoruz?"

"Dr. St. Claire'in arabası. Beni arabanın yeri hakkında yalan söylemekle suçladınız ve sonra da kaçırın kişinin ben olduğumu ima ettiniz."

"İkincisini ima ettiğimi sanmıyorum. Bu konuda oldukça açık konuştum. Ama onu o daireden çıkaranın bizzat siz olmadığınıza eminim. Muhtemelen takım elbiselerini bile kendin almıyorsundur. Yani herhangi bir kaçırma olayını-"

"Bu kadarı yeterli, teşekkürler." Hızla söylenen bir dizi hece Rhobes'un Almanca küfrettiğini gösteriyordu. Ama sonra kontrolü tekrar eline aldı.

"St. Claire'e uzun süre ulaşamayınca evine bir temsilci gönderdim."

"Temsilci mi? Yine mi, kullandığınız uşaklara böyle mi diyorsunuz?"

"Ve siz de -ne diyorlar onlara? Çocuk scooterları mı?"

"İzciler," dedi Cathy. "Ve şu anda kamp armalarından oluşan bir kuşak takan bir Vespa hayal ediyorum, bunun için teşekkür ederim-"

Rhobes hızlıca sözünü kesti. "Arabanın yerini bana bildiren kişi temsilciydi ve konuşmanızdan çok keyif aldıktan sonra ona ulaşmaya çalıştım. Son on iki saattir başarısız oldum."

İlginç, diye düşündü. Yani adam her kimse ya bir asker kaçağıydı ya da Daniel Joseph'in deyişiyle ölü olarak uyanmıştı. Rhobes izini kaybettirmek için yine yalan söylemiyorsa -ki bu, profesyonel düşmanı olarak gördüğü birine özel muhafızlarından birinin firar ettiğini itiraf etmesinden daha makul bir sonuç gibi görünüyordu.

Cathy dikkatle, "Belki telefonu şarj oluyordur," dedi.

"Gerçekten de adamın evine gitmediğimizi mi sanıyorsunuz?" diye mırıldandı Rhobes. "Yaklaşık iki buçuk yıl boyunca benim için çalıştı. Kimlik bilgileri kusursuzdu, her ne kadar... biraz tehlikeli olsa da, diyebiliriz. Bu özel kiralık korumalar biraz karaborsa, değil mi? Ne demek istediğimi anladığınızın farkındayım."

Cathy bir süre sessiz kaldı. "Bana onun hakkında ne söyleyebilirsin?"

Rhobes'un bir şey söylemesini beklediğinden değil-

"Çalışmasıyla ilgili hiçbir sorun yaşamadık-" "Adı ne?"

Şimdi duraklama sırası adamdaydı. "Üzgünüm, o sektördeki tüm çalışanlar gizli tutuluyor."

"Ve henüz sen sözde paylaşma İK DETAYLAR ile bir . rakipleriniz."

"Bu koşullar oldukça sıra dışı, sizce de öyle değil mi?"

Parmaklarını masasına vururken kendini başını sallarken buldu. "Aslında aynı fikirdeyim." Yine de ikisi de yeraltı araştırma laboratuvarları işletiyordu. Onların

Her zamanki gibi iş versiyonu, sadece başlangıç için başka bir şeydi. "Korumanın adının Kurtis Joel olma ihtimali var mı?"

Daniel, Vita-12b belgelerine tanıklık etmesini istediğinde bu isimden söz etmişti. Ve eğer herhangi bir olasılık varsa-

"Bu ismi nereden biliyorsun?" Rhobes ağzından

kaçırdı. "Bu senin çalışanın mı?"

"Yorum yok. Şimdi bana cevap ver. Nasıl-"

"Yorum yok."

Uzun bir sessizlik anı daha yaşandı. Sonra Rhobes alçak bir sesle, "Dikkatli ol Phalen. Bunu bir tehdit olarak değil, kendini koruman için bir tavsiye olarak söylüyorum. Pennsylvania'daki laboratuvarıma ne olduğunu biliyorsun. Eğer bu yaşadığınız evin altında olsaydı? Kimse hayatta kalamazdı."

"Sen de bir şey var, Rhobes. Hangisinin beni daha çok şaşırttığından emin değilim; bunu gerçekten söylüyormuş gibi konuşman mı yoksa sesindeki hüznü mü? Beni özleyeceğini mi söylüyorsun?"

"Yorum yok."

"Şu haline bak, yumuşuyorsun." Kendini yeniden gülümserken buldu. "O kadar da kötü olmayabilirsin, Rhobes."

"Gerçek şu ki Phalen, etrafımda senin gibi bir rakibin olması hoşuma gidiyor. Beni diken üstünde tutuyorsun. Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette." Bu noktada, ne umurundaydı ki? "Ve sanırım ne olduğunu biliyorum." "Oh?"

"Vita-12b'yi Gus'a verdim çünkü bu gerçekten onun. Bu bileşik onun eseri. Ben sadece ona güvenli bir yer ve onu geliştirmesi için kaynaklar sağladım. Ben katalizörüm ama yaratıcı değilim ve sanırım... ait olduğu yerde olduğunu bilerek gitmek istiyorum."

"Çıkmak mı? Phalen, emekli mi oluyorsun?" Şaşkınlığı en ufak bir şekilde bile gizlenmiyordu. "Finansal sorunlarınızdan bahsederken biraz agresif davrandığımı farkındayım, ancak iflasın ekonomik iyileşmenin sadece ilk aşaması olduğunu biliyorsunuzdur. Bağlantılarınız ve itibarınız sayesinde tüm bunları tersine çevirebilirsiniz. Ben de zaman zaman zorluklar yaşadım. Olur böyle şeyler."

Cathy derin bir nefes aldı. Tuhaf, neredeyse gerçeği söylemek istiyordu. Ama sonuçta bunun akıllıca olmadığını biliyordu. Gus, Lydia ve Daniel dışında kimse hastalığını bilmiyordu. Bu üçü ve sağlık ekibi.

Boğazını temizledi. "Sanırım annemin dediği gibi bebeklerimi ve tabaklarımı toplayıp yeni bir şeye geçeceğim."

"Aferin sana, sanırım. Gerçi şu anda yaptığınızdan başka bir şey yaptığınızı hayal etmek bile bir kayıp gibi görünüyor. Her halükarda, Dr. St. Claire ile ilgili gelişmelerden sizi haberdar edeceğim ve sizden de benim için aynı şeyi yapmanızı bekliyorum."

"Anlaşıldı, Rhobes." Adam telefonu hemen kapatmayınca, "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

Bir süre sonra adam mırıldandı: "O korumayla ilgili tuhaf bir şey vardı."

"O da neydi?"

"Sadece geceleri çalışırdı." Bağlantıdan küçümseyici bir ses yükseldi. "Ama sanırım bu sadece kişisel bir tercih."

ON BEŞ

GUS laboratuvarın ana asansörüne bindiğinde nereye gittiğinden emin değildi.

Hayır, bu bir yalan, diye düşündü kapılar kapanırken ve paneldeki bir düğmeye bastı. Nereye gittiğini tam olarak biliyordu, sadece bunun hakkında çok fazla düşünmek istemiyordu.

Hiçbir şey hareket etmeyince düğmeye tekrar bastı. Ve sonra birçok kez

-

Nihayet işler yoluna girdi ve topraktan evin seviyesine kadar çıkıldı. yavaştı, hatırladığından daha yavaştı. Zaman geçirmek için beyni bu Otis kutusundaki son tırmanışıyla oynadı. O gece eve döndüğünde artık burada çalışmayacağını biliyordu ve bu onu biraz şaşırtmıştı. Evinde onu neyin beklediğini çok az biliyordu.

Ve işte buradaydı, savurgan araştırmacı geri dönmüştü.

Bir kas spazmı sol bacağındaki dizardı kirişini kavradı ve ağırlığını diğer ayağına verirken küfretti. Bu da onu rahatlatmayınca, bir şeyleri sallamayı denedi ve bu da dengesini kaybetmesine ve ağrıyan omzunu fırçalanmış çelik duvara çarpmasına neden oldu. Lanet olsun, *Yitanic*'teki güverte sandalyelerinden bahset. Ayağa kalkıp dolaşması için muhtemelen çok erkendi, özellikle de koltuk değneği ya da baston olmadan. Tedavi ettiği herhangi bir hasta olsaydı? El ve ayak bileklerine kayma ve düşme risk bantları takardı.

Ama kendi doktorunuz olmanın güzelliği de buydu: Mesleğinizi berbat edebilir ve yanlış uygulama konusunda endişelenmek zorunda kalmazdınız. Eğer bayılırsa ya da

vertigo spiriline girip kafasını bu kaygan ve sert Roor'a mı çarptı? Onu kim dava edecekti-

Bump. Bing.

Bir duraklama daha oldu. Sanki güvenlik görevlileri tarafından yeni bir şekilde inceleniyordu. Ve ne biliyor musunuz, üzerine çöken utanç kusma isteği uyandırdı-

Whrrrrrrrrr.

Kapılar açıldığında başını kaldırdı ve sol üst köşeye yerleştirilmiş kameradan kendisine bakan tüm gardiyanlardan özür dilemek istedi. Ama bu aptalcaydı...

Geri dönmeye dayanamadığı anılar onu raydan çıkarmakla tehdit etmeden önce dışarı çıktı ve derin bir nefes aldı. C.P. Phalen'in siyah-beyaz evinde bulunmayalı bir ömür geçmişti. Ya da en azından öyle hissetmişti. Ama fuayeye doğru yürürken, o aptal modern sanat heykelleri ona hâlâ para israfı gibi görünüyordu.

Yargılayıcı mahkumiyet biraz rahatlatıcıydı çünkü tanıdıktı ve şu anda varoluşunun en temel zaman çizelgesi dışında onunla ilgili her şey amnezik bir sisle örtülüydü. Elbette, burada doğduğunu, orada okuduğunu, kız kardeşini ne zaman kaybettiğini, nasıl askere gittiğini hatırlayabiliyordu ama bu büyük olaylar, hatta onkolojideki tüm kariyerini şekillendiren çocukluk kaybı bile stereo talimatlardı, kimseye ya da hiçbir şeye bağlı bir duygu yoktu.

İyi yazılmamış bir otobiyografi - bu yüzden okuyucunun umurunda bile değil.

Belki de Magnus Carlsen tarafından dekore edilmiş bu taş kalede bulunmasının nedeni buydu. Düşündüğünde ona bir şeyler hissettiren tek şeyi arıyordu.

Sola doğru giderken kendine geri dönmesini, hastane yatağına geri dönmesini vs. vs. vs. söyledi. Ancak tüm bu iyi tavsiyeler sadece bir ön lob reRex'iydi, ciddiye aldığı ve kesinlikle geri dönmesine neden olan hiçbir şey yoktu.

Sonra kapalı bir kapının önünde durdu ve daha önce kapıyı çalmadan açtığı zamanı ve diğer tarafta ne gördüğünü hatırladı: C.P. Phalen ve sarışın gardiyan. Önce C.P., sonra da özel güvenlik görevlisi.

Banyoda, lanet ögle tatilinde gerçekten zevk aldığı bir ya da üç orgazm geçirmiş gibi görünüyordu.

fucb.

Birinciye doğru kıvrılan Gus, kendini tam bir aptal gibi hissetti.

Kapılar otomatik olarak açıldı, C.P.'nin kullandığı o tuhaf modern masadaki bir düğme tarafından tetiklendi ve çalışma odası ortaya çıktığında gözleri hayallerindeki kadının oturduğu yere kayd.

"İyi misin?"

Üç kelime, dört hece, hepsi bir ağızdan söylenirken evin hanımı sandalyesinden fırladı.

Gus resmi odaya bakarken durakladı - neden geldiğini ya da ne söylemek istediğini hatırlayamadığından değil. Aksine, her şey çok canlı hale gelmişti.

Özellikle de onun Reece'ini giydiği için. Yine de.

Gus'ın kalp atışları hızlandı. Gerçi bu pek çok nedenden ötürü muhtemelen iyi bir haber değildi. "Ah... Hala kolan var mı?"

C.P. anlamsız bir şeyi tercüme ediyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. Ve sonra başını salladı. "Ah... evet. Ama olman gerektiğine emin misin-"

"Ben kendime yardım ederim. Teşekkürler."

Çalışma odasını geçerken ayaklarının altında tereyağı yumuşaklığında bir battaniye fark etti ve durup aşağıya baktı. Ayakkabı giymediğinden emindi ve bir an için şimdiye kadar fark etmediği için endişelendi. Yine de en azından hastane önlüğü giydiği için kıcına tekmeyi basmıyordu. Önlükler neredeyse gerçek kıyafetlerdi, FFS.

Barda, parlak siyah dolapların geri kalanına benzeyecek şekilde yerleştirilmiş mini buzdolabını açtı ve kırmızı kutulardan birini avuçlarken, diğer bölmelerde ne olduğunu merak etti.

Kapının açılma sesi gürültülüydü ve arkasını döndüğünde C.P. Phalen tekrar yerine oturmuş, elini ekstra güçleri varmış gibi görünen siyah bir telefona dayamıştı: NASA Houston'daki gibi bir sorunla karşılaşırsa uzay mekiğini indirmek. *Pi* sayısını on iki milyar haneye kadar çözmek.

The Ofice'i tüm oyuncu kadrosuyla yeniden birleşme sezonu için geri getiriyoruz.

"Az önce Gunnar aradı," diye ağzından kaçırdı, masanın kenarında bir şeyle uğraşırken; telefon aniden kayboldu, sanki sıvı bir uçurumun yüzeyinin altına batıyormuş gibi. "Ona senin şey olduğunu söylemedim... bilirsin işte. Yani, o senin yeni patronun, bu yüzden muhtemelen onu kendin aramak istersin diye düşündüm."

Ya da değil, diye düşündü Gus bir yudum alırken. "Kahretsin, bu şey çok güzel."

"Senin için orada tutuyorum. Evde ve laboratuvarında da." Yere baktı ve elleriyle ne yapacağını bilemiyor gibiydi. "Bana öyle bakarken ne düşünüyorsun?"

"Berbat görünüyorsun."

Kısa bir süre güldü, ama hiç de ha-ha- bu komik bir şekilde değil. "Hadi ligure. Sen de maraton koşmaya pek hazır sayılmazsın, yataktan nasıl çıktın ki? Lipsitz burada olduğunu biliyor mu?"

"Evet, öyle." Ve bu eğlenceli bir sohbet olmuştu. "Sabah gideceğim."

Ona bir bakış fırlatırken kaşları aşağıya düştü. "Bir yere gidecek kadar iyi değilsin."

Kadın haklıydı elbette. Burada, bu güzel halının üzerinde dururken çökmenin eşiğine gelmişti - eğer düşerse iyi bir yastık sağlayacağını hayal ediyordu ve o kadar da şanslı değildi. Ama kola yardımcı oluyordu.

Kendine bunun yardımcı olduğunu söyledi.

Tamam, 1ne, bacaklarını hissedemiyordu ve tüm vücudu yüzde yetmiş su değil, yüzde yetmiş acı dürtülerinden oluşuyordu. Ancak öfkesi ve paniği damarlarındaki benzin gibiydi ve iradesinin motoru hırpalanmış olsa da dönmekten başka bir şey yapamıyordu.

"Yanlış uygulama sorumluluğu açısından benim için endişelenmene gerek yok," dedi. Çünkü zaten onun yerini bir düşmanına ifşa etmişti. Herhangi bir dava bununla nasıl rekabet edebilirdi ki? "Kendime buraya gelmemin sorun olmayacağını söyledim ve artık sizin için çalışmıyorum, yani işçi tazminatı riski de yok."

Çoğunlukla irkildiğini gizledi. Çoğunlukla. "Dışarısı senin için güvenli değil."

Derin bir nefes alarak, "Burası kimse için güvenli değil. Onlara her şeyi anlattım-" Nefesi kesilince bir yudum daha aldı ama

Sıkışan boğazından hiçbir şey geçmiyordu. "Çok özür dilerim-"

"Hayır," diye sertçe araya girdi. "Kendini suçlamıyorsun. Anlaşıldı mı? Ne söylediğinin bir önemi yok. Son on yılın çoğunda her türlü kötü aktörün hedefi oldum ve bu sen ortaya çıkmadan önceydi. Ben büyük bir kızım. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Gözleri yaşlarla bulanıklaştı ve başka tarafa baktı. "Onlara söylememeye çalıştım. Dayanamadım-"

"Dur. Hemen şimdi."

Kadın başka bir şey söylemeyince, adam tekrar ona baktı. Bakışları tamamen doğrudandı ve bir an için onun gerçekte kim olduğunu hatırladı. Evet, saçları artık yontulmamıştı ve o berbat Reece'i onun güçlü kıyafetlerinden birinin yerine duruyordu ama içindeki çelik hâlâ oradaydı.

Kahretsin, neredeyse onunla uğraşan kişi için üzülüyordu.

"Burada bizim icabımıza baktım," dedi. "Nükleer bir bombadan başka hiçbir şey bu tesise zarar veremez. Suçluluk duygusunu bir kenara bırakarak kendini iyileştir, tamam mı?"

Gus göz kırptı. Birkaç kez.

Tanırım. Bu şekilde mi? Eğer o... şimdiye kadar tanıştığı en mükemmel kadın değilse, bu standartta başka kimin yaşadığını bilmiyordu. Ölü bir adamın bebeğine hamile olması ve o adamın bebeğini dünyaya getirerek ölmeye hazır olması çok kötüydü. Tabii o kadar bile yaşadığını varsayarsak. Hastalığı gerçekten ilerlemişti, tedavi edilmiyordu ve çok yakında, irade gücüyle mücadele ettiğine şüphe olmayan semptomlar onu ele geçirecekti: Beden, bitiş çizgisinde her zaman zihne galip gelirdi. Bir insan son turunu atarken kendine ne söylerse söylesin.

"Bak, gitmeden önce sana bir şey söylemek istiyorum." Sanki viskiymiş ve ona biraz cesaret verebilirmiş gibi koladan bir yudum aldı. "Bana gönderdiğin o kâğıtları yırtıp atacağım. Vita hakkında."

Kızın kaşları havaya kalktı. "Bunu neden yaptın ki?"

"Karşılıksız bir şey istemiyorum."

"Hiçbir şey mi? Onu sen yarattın. O senin."

Gus bir hafta öncesini düşündü. Vita'nın onların olduğunu düşündüğü zamanı. "O ilaca benden daha çok ihtiyacın var. Al, istersen Gunnar'a sat."

-Ya da başka biri. Ben bir olacağım. Onun için çalışabileceğim başka şeyler de var. Ayrıca, senin ne yaptığını bilmeden beni işe aldı-"

"Bunu yapmana izin vermeyeceğim." "Başka seçeneğin yok."

"Yani onu vereceksin. Ne istersen yap."

C.P.'nin sesi çatladı ve o da bunu saklamaya mı çalıştı? Emin değildi.

"Hayır," dedi. "Başından beri parayı sen koydun ve tüm borcu sen üstleniyorsun. Onunla borçlarını kapat ve bilirsın, bebeğine bir şeyler bırak. Bu dünyada buna ihtiyaçları olacak."

Özellikle de sen gidersen, diye düşündü.

"Her neyse, söylemeye geldiğim tek şey bu." Bu ve işkence gördüğü ve korkak gibi boşboğazlık ettiği için kabul etmeyi reddettiği özrü. "Kendine iyi bak, tamam mı?"

Sarsak bir hareketle arkasını döndü ve olabildiğince hızlı bir şekilde kapıya yöneldi. O kadar da hızlı değildi. Nihayet siyah panellere ulaştığında ve tokmağa uzandığında, arkasına bakmak zorunda kaldı. Kötü bir fikir olmasına rağmen.

Hâlâ o masanın arkasında oturuyordu, yüzü bir maskeye dönüşmüştü, gözlerini kırpmadan ona bakıyordu.

Kadının giydiği şeye odaklandı. "Lacivert sana yakışıyor, bunu biliyorsun. Tüm o siyah kadar sert değil." Eşyalarını açtı ve kendine aptalca bir şey söylemeden önce gitmesi gerektiğini söyledi. "Her neyse, Lipsitz beni bırakacak-"

Ayağa fırladı. "*Gus.*"

Onları ayıran mesafeye bakarken, onun için ölmeye hazır olduğunu -ilk kez değil- düşündü.

Peki ya işler onun istediği gibi giderse? Muhtemelen öyle olacaktı ve o da bunu sorun etmiyordu. Geçtiğimiz üç yıl boyunca, Vita'da yaptığı iş için yaşadığını düşünmüştü.

Bu doğru değil. C.P. Phalen için yaşıyordu.

"Gitmek istemeni anlıyorum," dedi, "ve bu konuda sert olmak istemiyorum ama Tanrı aşkına, seni neredeyse öldürüyorlardı. İşi bitirmek istemeyeceklerini mi sanıyorsun?"

Evet, kesinlikle o hesabı yapmıştı. Ve onunla yüzleştğinde, gerçek planının ne olduğunu ona söyleyemedi. Ama onu korumak zorundaydı.

Bunu yapmanın tek bir yolu vardı.

"Yalan söyledim," dedi ona. "Bok gibi görünmüyorsun. Hiçbir zaman da olamadın. Ama yine de senin en sevdiğim yönün hep için oldu."

Onunla birlikte son kolasını da alarak yanından ayrıldı.

ON ALTI

DANIEL yatak odalarının kapısını tekmeleyip kapattıktan sonra kurt adamını öyle sert öptü ki, kadın geriye doğru tökezledi. Dengesini sağlayıp kollarını ona doladığında, daha fazlasına ihtiyacı olduğunu anladı.

Dudaklarını bir kez daha birleştirerek onları yataklarına kadar götürdü ve kadın şilteye yaslandığında, onu vücuduyla sardı, bacaklarının arasına doğru itti, onu daha da yakın tutabilmek için bir kolunu altına soktu. Lanet olsun, bu çok iyiydi. Dili kızın ağzındaydı, boştaki eli kızın göğüslerine gidiyordu ve kalçaları kıza doğru sallanıyordu-

Ne zaman olduğunu söylemek zor... işler zorlaştı. Ve tarikatta olduğu gibi değil.

Onun iniltilerini yutmakla ve altında dalgalandığını hissetmekle o kadar meşguldü ki, göbeğinin yumuşaklığının pelvisinde bir şeyi yastıklamaya başladığını bile fark etmedi. Bir çıkıntı. Bir uzunluk-

Daniel yavaşladı. Geri çekildi. Çekti. Ve pantolonunun önüne baktı.

Evet. Bu... "*Siktir.*"

"Sorun ne, sen ne..."

Sözleri sersemletici bir sessizliğe sürüklenirken, kendi dikkatini neyin çektiğini gördüğünden emindi.

"Biliyor musun," dedi, "her şey düşünüldüğünde, bu o kadar da şaşırtıcı olmamalı."

Bunun üzerine, sert muamelesi yüzünden dudakları kıpkırmızı olmuş, saçları yastığın üzerine dökülmüş ve kaburgaları

Göğüslerini oynatıyor, sıkı meme uçları zıplıyordu.

Ne de olsa şimdiye kadar gördüğü en ateşli kadındı.

"Kahretsin, gitmeliyiz," dediğini duydu.

Sanki ereksiyonun bir son kullanma tarihi varmış gibi? Ama kahretsin, eğer varsa, bu şansı kaçırmayacaktı-

"Aman Tanrım, evet," diye ağzından kaçırdı. "Çabuk!"

Bunu izleyen itiş kakış, acil tıbbi tedaviye ihtiyacı olan birinin giysilerini yırtmak kadar romantikti. Lydia pantolonunu çekiştirmeye başladığında, Daniel'ın kendi elleri de titreyerek Ry'nın düğmelerine saldırdı ve fermuarını çılgınca aşağı çekti. Sonra her şeyi olabildiğince aşağı itti.

Ona dokunmak zorundaydı.

Leğen kemiğine uzanırken, bunun bir rüya olmamasının daha iyi olacağını düşündü. Bu bir rüya olmasa iyi olur-

"Ohhhhhhh, evet..."

Hayır, bu gerçektir. Ve bu iş için yeterince sertti. Ve hatta lanet şeyin içinde bir şeyler hissediyordu - sürtünme kaydedildi ve sonrasında taşaklarında çakan şimşek de öyle.

"Lydia-"

Şöyle bir göz attığında, kurt adam kızın altındakileri 1re'deymiş gibi fırlatıp atıyordu ve sonra kız onu yakalayarak dengesini bozdu.

Daniel olduğu yere geri döndü ama bu kez aralarında hiçbir şey yoktu ve elinde üzerinde çalışabileceği bir şey vardı. Daha önce olduğu kadar sert ya da kalın olmadığı için endişelenmiyordu bile. O, bu hediye konusunda seçici davranmayacak olan sefil bir dilenciydi.

"Seni seviyorum," dedi Daniel onun ağzına doğru giderken. "Daniel, ben de seni seviyorum-"

Eliyle kendini kuzeye doğru çekti ve kadının ıslak ısısı ereksiyonunun ucunda belirlediği anda beklentiyle titredi. Yeniden bakirdi ve aynı zamanda kadınının nelerden hoşlandığını ve nelere ihtiyaç duyduğunu biliyordu - her iki dünyanın da en iyisi?

Kesinlikle öyleydi.

Kalçaları tek işlerinin ne olduğunu tam olarak biliyordu ve başka bir şey düşünemedi, onun seksine doğru itti-

İkisi de ağladı ve o da biraz gözyaşı dökmüş olabilir. Bilmiyordu, umurunda da değildi. Şimdi pompalıyordu, derin ve daha da derin, aceleyle, panik içinde- çünkü ya bu sona ererse-

"Daniel-Ben geliyorum, oh, *Daniel*-"

Uzaktan, kurtadamının tekrar haykırdığını duydu ama kendi içine girmekle, orgazmın zirvesini ölçmekle meşguldü, çuvalındaki baskıyı hissediyor, daha hızlı ve daha hızlı hareket edebilmek için alt omurgasını büküyordu. Ciğerlerinin yandığının farkındaydı ama bu bir beklentiydi.

-

Ve korku.

Lütfen, diye dua etti. Hayatında bir daha *asla* başka bir şey istemeyecekse, sadece gelmesine izin ver. Sevdiği kadınla bir kez daha bu anda olmak, cinselliği paylaşmak, böylece her ikisinin de ilahi olana gidebilmesini, içinde debelendiği dünyevi intiharı ve Ry'ı özgürce aşabilmesini istiyordu-

Ve işte o zaman oldu.

Kadının seks onunkinin etrafında kasıldı, onu çekti, sağdı ve adam bir anlık bir durgunluk yaşadı; çılgınca, aç, muhtaç ve çaresiz olan her şey ile yükselişin diğer tarafındaki Roat arasında bir askıya alma yaşadı.

Buna, onun için gelmeyen tedaviye ihtiyacı olduğu gibi ihtiyacı vardı. Elde edemeyeceği-

İlk boşalma onu sarstı, vücudunu dümdüz etti, içindeki her kas kasıldı ve sonra bir sonraki geldi. Ve bir sonraki-

Ağlamaya başladı.

Vücudu yapmak için yaratıldığı şeyi yaparken, dışısını yukarı kaldırırken, gözlerini kapadı, yüzünü onun güzel kokulu boynuna gömdü ve içindeki yaşamın ona geçmesine izin verdi. Sevinç miydi? Evet. Ve keder de.

Ama çoğunlukla... minnettarlıktı.

Bir duanın nihayet kabul edilmesi için.

Lydia erkeğinin altında tırnaklarını Daniel'ın sırtına geçirdi. Dolgunluk, tamamlanmışlık hissi çok güçlüydü ve Daniel'ın içine boşalması nedeniyle yaşadığı ve yaşamaya devam ettiği rahatlama da öyle. Ve Daniel başını onun içine doğru eğdiğinde, Lydia onun gözyaşlarının kokusunu aldı ve daha da sıkı tutundu.

Her şey çok beklenmedikti.

Gözlerini kapatarak onun göğsüne doğru yükseldi. Çorapları dışında çıplaktı -çünkü neden onlarla uğraşsın ki- ve adamın kapüşonlu tişörtü hâlâ üzerindeydi ve önündeki ipler göğüslerine batıyordu ama hiç umurunda değildi.

Birleşme dünyadaki her şeydi, adamın vücudunun kadının vücuduna girmesi, adamın ereksiyonunun derinlere inmesinin verdiği gerilme hissi, kadının kalçalarının açık olması ve adamın onların arasında olması ve onların-

Orgazmı devam etti ve onunla birlikte gitti, her bir kaymayı ve penetrasyonu, onu tekmeleme şeklini, nefes alışlarını, inlemelerini kaydetmeye çalıştı.

-Onun...

Bu, istemeye asla cesaret edemediği bir hediye idi çünkü o, olduğu haliyle ona yetiyordu.

Sonunda sakinleştiklerinde Daniel yana yuvarlandı ve onu yanına aldı ve ona sıkıca sarıldı, eli omurgasını okşadı ve kalçasını kavradı, sanki hiç ayrılımlarını istemiyormuş gibi onları birbirine kilitledi. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Başını kaldırdı ve yüzünü sildi. "Özür dilerim, dikkatsizim-"

Lydia gülümsedi ve tuzun tadına bakarak onu öptü. "Asla özür dileme. Özellikle de bundan sonra."

Hâlâ birleşmişlerdi ve bacağına biraz daha yukarı kaldırdı, böylece 1t daha da iyi oldu. Buna karşılık olarak onu öptü, dudaklarını kendi dudaklarıyla okşadı. Sonra onu daha da derinden öptü. Dili içine girdiğinde, iç çekti ve kendini hislere bıraktı.

Kısa bir süre sonra geri çekildi. "İçimde ikinci bir raund olduğunu sanmıyorum. Ama ilk raundun şok edici bir sürpriz olduğunu düşünürsek, bana verileni alacağım ve bunun için minnettar olacağım."

"Yakalandığım için minnettarım." Güldü.

"Şimdi öyle misin?"

Eski güzel günler diye düşündü. Bu... eskiden olduğu gibiydi.

Mutluluk baloncuğunun altında hüzün içinde kaybolma isteği titreyordu ama o karanlığı bastırdı ve onu yerinde tutma iradesinin yeterince güçlü olması için dua etti.

Onun gözlerinin içine gülümsedi. Ne kadar güzel gözler, diye düşündü. "Sen tam bir erkeksin," diye mırıldandı.

"Şimdi ben miyim?"

"Evet, öylesin."

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca orada uzandılar ve huzur, kuru bir göl yatağını besleyen bir su seviyesiydi.

"Hey," diye fısıldadı, "sana bir şey sorabilir miyim?" Lydia başını salladı. "Ne istersen."

"Benimle evlenir misin?" Kız şaşkınlıkla sarsıldığını hissederken, adam omuz silkti. "Tek dizimin üzerinde olmam gerektiğini biliyorum, gün batımında olması gerekiyor ve internette yayınlayabilmen için bir fotoğrafımız olması gerekiyor."

Lydia onu öptü ve aynı anda evet dedi ve sonra gülmeye başladılar. "Seni bu yüzden elma bahçesine götürdüm," dedi. "Çok güzel olduğunu düşünmüştüm.

Romantik. Bilmiyorum, burada plajımız yok, olsa bile Kasım, Kasım'dır. Ama o ağaçlar, bilirsin. İlkbaharda yanlarından geçerken çiçek açarlar ve seni sevdiğimi hatırlarsın diye düşündüm."

Lydia'nın gülümsemesi biraz kaydı. Hem de çok. "Beni sevdiğini her zaman bileceğim. Her zaman."

"Benim kurdum... benim güzel kurdum."

Tekrar öpüştüler ama bu farklıydı. Bu bir yemindi, cinsel bir şeyin başlangıcı ya da sevişme seansını bitirmenin bir yolu değildi.

"Sana bir yüzük almalıyım," diye mırıldandı.

"Onları takmıyor muyum?" Ellerinden birini kaldırdı. "İstediğim zaman değişebilmeyi seviyorum ve bunu kaybetmekten nefret ederim."

"O zaman başka bir şey biliyorum. Gidebiliriz."

Kapı utanmadan çalındı. Ve sonra tanıdık bir ses: "Uyanık mısınız? Daniel ile konuşmam gerek."

Daniel öne doğru otururken, Lydia da yorganı koltuk altlarına sıkıştırıp aynı şeyi yaptı. "Gus-"

"Gus?"

Kapı ardına kadar açıldı ve doktor ayağa kalkmış, mavi ameliyat önlüğü giymiş, kendisi gibi görünüyordu. Yani, neredeyse kendisi gibi. Yüzündeki şişlik ve morluklar hâlâ duruyordu ve ayakta durabileceğinden tam olarak emin değilmiş gibi kapının pervazına tutunmuştu.

Daniel yorganı çıplak bedeninin üzerine çekti. "Hey, iyi misin-"

Gus bir kolunu gözlerinin üzerine koydu. "Tanrım, insanların üzerine yürümemeyi ne zaman öğreneceğim-"

"Hayır, sorun değil," dedi Lydia. "Ama neden yataktan çıktın?"

"Herkes bunu sormak *zorunda* mı?" diye mırıldandı adam. "Ve böldüğüm için özür dilerim-"

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu Daniel. "Her ne ise, ben oradayım."

Gus kolunu indirdi, ikisine de baktı ve sonra Daniel'a odaklandı. "Bana nasıl ateş edileceğini öğretmeni istiyorum."

Lydia kaşlarını kaldırdı. "Neden sen..."

Ama sonra adamın boynunun yan tarafına baktı, orada bir yanık izi vardı - ve belki de kişisel korunma içindir diye düşündü. Adamı kim suçlayabilirdi ki?

"Evet," dedi Daniel acımasızca. "Bunu yapabilirim."

ON YEDİ

Daniel tam şafak sökerken Phalen'in evinin arka kapısından çıktı. Derin bir nefes aldığıında ciğerleri öksürmekle tehdit etti, ama hızlıca nefesini verdi ve kendine işlerin önüne geçmemesini söyledi. Yine de, bir taşığı kırıp Paul Bunyan gibi hissetmek mankafa adamların doğasında vardı.

Bu da onu kağıt havlular için bir model yapar diye düşündü.

Ama hadi ama, ne kadar zaman olmuştu?

"Hazır mısın?" dedi omzunun üzerinden bakarken.

Gus St. Claire o kadar da hazır görünmüyordu. Adamın üzerinde gardiyanların kullandığı stoktan siyah bir parka vardı ve omuzları iyiydi, kolları ise çok kısaydı. Botları da aynı şekilde malzeme dolabından ödünç alınmıştı ve arka terasa çıkarken patilerine patik bağlanmış bir köpek gibi botlarını komik bir şekilde yukarı kaldırdı.

"Evet, tabii ki." Gus puantiyeli ceketinin fermuarını göğsünden çenesine kadar çekti. "Ben hazır doğmuşum."

Gözlerinin arka kırkıta gezinmesi, kendi içinde bunun aksini tartıştığını gösteriyordu ama açıkta olmaktan mı yoksa daha çok yapmak üzere oldukları şeyden mi endişelendiğini anlamak zordu.

Belki de bu görece güvenli kaleden ayrılmak için geri sayım yapıyordu ve bu konuda huzursuzdu.

Ayrılmak aptalca bir fikirdi elbette. Ama hey, taşlar ve camdan evler ve hepsi bu: Daniel pek de mantıklı bir çocuk sayılmazdı. Aksi takdirde bu soğukta ciğerleriyle dışarıda olmazdı, değil mi?

"Hadi Doktor," dedi yola çıkarken. "Ağırdan alacağız."

Hızlı gitmek gibi bir seçenek olduğundan değil. Her ikisi de sürükleniyordu ve Daniel, Gus'ın tırnağına bile zarar gelmesini istemezdi ama kendi salyangoz hızından dolayı özür dilemek zorunda hissetmemek güzeldi.

Ragstone terasını geçtikten sonra ölü çimenliğe ulaşılar ve kışın kullanılmayan yüzme havuzunun etrafından dolandılar. Uzak tarafta, çayıra doğru ilerlemeye başladılar. Donlar başlamadan önce son bir kez biçilmişti, bu yüzden sincap deliklerine dikkat etmek dışında gidiş o kadar da kötü değildi.

Gökyüzü donuk bir griye bürünmüştü ve yaklaşan gün ışığı manzarayı aydınlatmak konusunda pek bir fark yaratmıyordu. Daniel görece karanlığa hiç aldırmıyordu. Gölgeleli tercih ediyordu ve içgüdüsel olarak uzaktaki çamları, açık araziye ve arkadaki evi araştırdı. Muhafızlara birlikte dışarı çıkacaklarını açıkça belirtmiş ve ne yapacaklarını açıklamıştı. Üniformalı tipler bundan hoşlanmamıştı. *O da* hoşlanmamıştı.

Ama evin ya da laboratuvarın içinde bir silah poligonu yoktu ve Gus eve gitmeye kararlıydı ve belki de silah dünyasına bu küçük giriş, adama şu anda buradan ayrılmasının ne kadar aptalca olduğunu kanıtlayacaktı. Doktor gerçekten buraya gelip birkaç ağaç gövdesine ateş edebileceğini ve kendini savunma konusunda yeterli olacağını mı düşünüyordu? İmkânı yok. Umarım ne kadar zor olacağı Gus'ın fikrini değiştirmesine neden olur.

Güvenliğe gelince, her yerde kameralar, hazırda bekleyen muhafızlar ve ormanda nöbet tutan karakollar vardı. Güvende olacaklardı...

İyi, güvenli gibi. Ya bu Gus'ı yerinde tutarsa? Zar atmaya değerdi. "Demek sigara içmek için buraya geldin?" Onlar devam ederken Gus sordu kısa çimenlerin üzerinde yürüyor.

"Ah..." Daniel şöyle bir baktı ve aceleyle koşarken, koca bir adam olup da aptalca bir şey yaparken yakalandığında hâlâ utangaç hissedebilmenin şaşırtıcı olduğunu düşündü. "Nereden biliyorsun?"

"Lydia bana bundan bahsetti." Doktor başıyla hâlâ uzakta olan orman çizgisini işaret etti. "Sanırım burası mahremiyetinizi koruyabileceğiniz tek yer, ayrıca nereye gittiğimizi tam olarak biliyor gibisiniz."

"Aptalcaydı."

"Yaşam kalitesi, nicelik değil."

Daniel sert bir kahkaha attı. "Bütün o süre boyunca öksürdüm, yani ikisi de değildi."

"Eski alışkanlıklar zor ölür. Benden özür dilemene gerek yok." "Kendimi akciğer kanseri yapmış olsam bile mi?"

"Yargılamıyorum." Adam başını salladı, koyu renk gözleri başka yöne kaydı. "DNA'nız sizi çevresel bir toksine karşı hayal kırıklığına uğrattı, evet, bu önlenabilir bir şey, ama pek çok insan risk faktörlerine dahil olmadan kansere yakalanıyor ve pek çok insan risk faktörlerine dahil olup doksan-on beş yaşına kadar yaşıyor. Bu sadece şans işi. Her şey gibi."

"Sen akıllı bir adamsın, Doktor."

Ona geri dönen homurtu pek çok anlama gelebilirdi: yürümekten kaynaklanan ağrı, her şeyden kaynaklanan stres, Mensa adayı olduğuna dair mütevazı bir anlaşıma.

Ağaçlara ulaştıklarında Daniel daha önce kullandığı yoldan, bir huş ağacı ve iki meşe ağacı arasındaki doğal bir boşluktan içeri girdi. İşler daha da kolaylaşmıştı çünkü çalılıklar büyüme mevsimi boyunca sıkı bir şekilde kontrol altında tutuluyor, böylece arazinin izlenmesi daha etkili oluyordu.

Kendisi için hazırladığı yön bulma aksesuarları yerindeydi; çaprazlanmış ya da yere belirli açılarla yerleştirilmiş sopalar, gövdelerin V'lerine asılmış dallar, bir kökün beşiğine oturtulmuş kaya, hepsi de tam olarak en son bıraktığı yerdeydi. Yön işaretlerini paralel bir süreçte takip etti, zihninin bir kısmı güvenilir ayaklarıyla takılıp düşmediğinden emin olurken, diğer yarısı işaretlerin ilerleyişini takip ediyordu.

Gus sürekli konuşuyordu, gevezeliği sinirlerinin boşalmasına neden oluyordu ve onu kim suçlayabilirdi ki? Neyse ki havadan, bir ay sonra oynanacak olan

kolej futbolu maçlarından ve Şükran Günü hindisinin yanında ne sevdiğinden bahseden sohbet, sert tepkiler vermesini gerektirecek türden değildi. Bu arada, Daniel rahatsız edici işaretler arıyordu. Ayak izleri.

Kırılmış dallardan oluşan bir desen. Derme çatma biblo haritası berbattı çünkü yönelim noktaları fark edilmeyecek kadar belirsizdi ve kaçınıldı.

Bunların hiçbirisi yoktu.

Ama hadi ama, sanki Gus'ı kaçıran her kimse, varlıklarını kamufle edecek kadar bilgili değil miydi?

Ama herif çoktan buraya gelmişti. Olmak zorundaydı. Daniel bir yere girmeden önce hep böyle yapardı.

Bir tür açıklığa çıktıklarında, "İşte gidiyoruz," diye duyurdu.

Ağaçlardaki kırılmanın tam ortasında devrilmiş bir akçaağaç vardı ve devrilmiş gövdesine oturup sigara içmeye ve biraz Jack içmeye çalıştığını hatırlıyordu. Düşündüğünüzde gerçekten acınası bir durumdu.

"Daha önce hiç silah tuttun mu?" diye sordu, cevabı tahmin etmesine rağmen.

Gus başını salladı. "Atari salonu sayılmazsa hayır."

"Öyle değil. Tamam, baştan başlayalım." Daniel dokuz milimetrelik tabancasının kılıfını çıkardı. "Üç kural vardır. Bir, bütün silahların dolu olduğunu varsay. İki, ateş etmeye hazır olana kadar elini tetiğe götürme. Ve üç, yok etmeye hazır olmadığın hiçbir şeye silah doğrultma."

Gus silaha baktı. Sonra tekrar yukarı baktı. "Az önce söylediklerimi tekrarla," diye buyurdu Daniel.

"Bana not mu veriliyor?"

"Evet, ve ben sana öğretmeye çalışırken F beni vurduruyor."

Üç kural, Gus'ın tüm gece boyunca kafasına kazıdığı kurallarmış gibi ona geri döndü. Yine de adam bir dahiydi, değil mi?

"Güzel." Daniel Rat'ın silahını kendi avucuna koydu. "Bu bir dokuz milimetrelik Glock on yedi, Gen 1 ve. Şarjörde on yedi mermi var."

"Bekle, önce bana gösterebilir misin? Nasıl çalıştığını mesela?"

Daniel başıyla onayladı, emniyeti kapattı ve açıklığın yaklaşık yirmi metre dışındaki bir ağaç gövdesine odaklandı. Başparmağını sokup tetik duvarını bulduğunda yavaş ve rahat bir nefes aldı. Duruşunda biraz daha derine yerleşerek rahat bir nefes daha çekti.

Sonra başını Gus'a doğru çevirdi, adamın gözleriyle buluştu ve tetiği çekti. *Patlama* ve *gümbürtü* hızlıca bir-iki oldu ve doktorun ağzı *açık* kaldı.

"Bunu nasıl yaptın?"

Daniel kollarını indirdi. "Pratik ve kas kontrolü-" "Bu da ne-oh, *kahretsin*-"

Gus geri çekilip sıçrayınca Daniel dönüp silahını adamın dikkatini çeken şeye doğrulttu ama parlayan bir çift sarı gözü görünce hemen emniyeti yerine kaydırды ve silahını kılıfına geri koydu.

"Bu lanet olası bir kurt," diye mırıldandı Gus. "Ne yapıyorsun, vur onu!"

"Hayır," diye mırıldandı Daniel kalçalarının üzerine çökerken. "Biz ateş etmeyiz

Ailemdeki kurtlar."

Kendini aşağıya bırakır bırakmaz, güzel gri ve kahverengi dişi saklandığı yerden çıkıp tırısyla yanına geldi ve Tanrım, kollarını iki yana açarken tüm vücudunun gülümsediğini hissedebiliyordu.

Lydia'sının onlara göz kulak olacağını bilmeliydi. Dişisi bu şekilde koruyucuydu.

Vahşi bir hayvan tarafından yenme olasılığıyla karşı karşıya kalan Gus'ın bütün bu korkudan altına sıçma olayı bitmişti. Aslında, son zamanlarda maruz kaldığı türden adrenal saldırılara hazır olmadan doğmuştu. Bir bilim adamı, kim sevdim kontroller ve gerçekler, bir parçasını almakla başa çıkabilecek donanımına sahip değildi.

Daniel yere yaklaştığında, sanki onu bir Big Mac'e çevirdiğinde kurdun işini kolaylaştırmak istermiş gibi, yüz yirmi kiloluk devasa yırtıcı hayvan... bir evcil hayvan gibi tırısyla yanına geldi, kulakları sallanıyordu, gıdıları gevşekti, kuyruğu ileri geri sallanıyordu. Ve o aptal kollarını açtığında, yırtıcı ona doğru gitti, yüzünü göğsüne, boynuna, başının üstüne sürttü.

"Ne... ne..."

Daniel ise Steve Irwin gibi güçlü Ranks'i okşuyor, parmaklarını kürküne batırıyor, sanki yeniden bir araya gelmişler gibi gülümsüyordu ve bu çok iyi hissettiriyordu.

"... siktir," diye bitirdi Gus.

"O bizi korumak için burada." Daniel başını kaldırıp hayvana baktı. "O bizim en iyi savunma hattımız. Burnu ve kulaklarıyla burada korkacak hiçbir şeyimiz yok."

Bu noktada kurt başını Gus'a doğru eğdi. O dişlerin arasından sarkan dille, seni yiyeceğim rutinini fino köpeğiyle bağdaştırmak zordu ama hayvanın Daniel'ın yüzünü çiğnemek için fazlasıyla fırsatı olduğu gerçeğini tartışamazdınız. Ve kolunu.

Belki bir ya da iki bacağı-

Kurt yeniden Daniel'a odaklandı ve kolunu hafifçe ön dişlerinin arasına aldı. Sonra kalçalarının üzerine çöktü ve çekiştirmeye başladı.

"Ne yapıyoruz biz?" Daniel ayağa kalkarken sordu.

Kurt serbest kaldı ve çıktığı açıklıktaki yere gitti. Sonra yeri eşeledi.

"Tamam, geliyoruz," dedi adam.

"Geliyor muyuz?" Gus mırıldandı.

Daniel yürürken, Gus etrafına bakındı ve seçeneklerini düşündü. İki seçeneği vardı: Burada, tek başına, ormanda kalmak -ki orada ya dost canlısı olmayan başka kurtlar ya da işi bitirmek için geri dönen lanet olası sodyum tiyopentalli adam vardı- ya da nasıl kullanılacağını bilen silahlı bir adamın ve insanlarla bir politikacı gibi ilgilenen o etoburun peşinden gitmek.

"Bizi meze olduğumuz bir bulet masasına götürmediğini nereden biliyorsun?" diye homurdandı takip etmeye başlarken.

Daniel'ın eli kurdun sırtına dayanırken, ikili ağaçların, çalılarının, bir iki kayanın, bir geyik standının etrafından dolanarak ilerlerken, retorik cevaplandı. Öylesine uyum içindeydiler ki, bale partnerleri olduklarına yemin edebilirdiniz ama neyse ki Gus için hızlanmadılar. İlerleyişleri ölçülüydü, sanki kurt denge konusunda pek de iyi olmayan iki kişiden sorumlu olduğunu biliyordu, ya da dayanıklılık konusunda. Ve sonunda durduğunda, Gus bir ağacın gövdesine yaslanıp sadece nefes aldığı için rahatlamıştı.

Hayvan yerdeki bir şeye takılırken, Gus yüzünü ovuşturdu ya da ovuşturmaya çalıştı. Şişmiş gözüne çarptığında irkildi ve kolunu indirdi. İyi haber şu ki, soğuk hava ciğerlerine ve yanaklarına çok iyi geliyordu ve fiziksel olarak her geçen dakika daha da güçlendiğini hissedebiliyordu.

Dairesine geri döndüğünde buna ihtiyacı olacaktı... ve o piçin tekrar onun için gelmesini bekleyecekti.

Lütfen gelip işini bitir, diye düşündü gri gökyüzüne bakarken. Çünkü onu kaçıran kişi cesedini kontrol etmiş ve gitmiş olabilir miydi?

Daniel'in ona birkaç şey öğretmesi şartıyla, 1.

Kurda ve adama yeniden odaklanarak, "Elinde ne var?" diye sordu.

"Bir dizi ayak izi." Daniel ormanın herhangi bir santimetrekaresine benzeyen bir yeri işaret etti. "Yan yana."

Kurt başını sallıyordu. Etrafına bakıyordu. Başını sallıyordu.

Daniel'in gözleri de bir tur attıktan sonra adam başını salladı. "Ve iz yok. Buradan başlıyorlar, sanki o her kimse yukarıdan düşmüş gibi. Ve botlarının tabanında bir şey var."

Gus yaklaştı ve aşağıya baktı. "Seri numaraları mı?" "Hayır, taze... talaş gibi-"

"Ne?" Çömelen Gus gözlerini kıstı. "Aman Tanrım. Koku buydu." "Ne kokusu?"

"Ben... her neysem... ah-" Alnında ve göğsünde terler boşaldı ama tepkisel kaygısını bastırmak için elinden geleni yaptı. "Havada bir koku vardı, o anda ne olduğunu çıkaramadım. Ama bana büyükannemin Pine-Sol'unu hatırlattı."

Elbette, sırt deseninin içinde, taze talaşlardan oluşan limon sarısı Tırmıklar vardı.

"Ama bu gerçek bir şey, değil mi?" diye mırıldandı Gus.

Daniel başını kaldırıp baktı. "Artık eve gidemeyeceğini biliyorsun, değil mi?" Adam parmak izlerini işaret etti. "Bu seni bekliyor olacak."

"Amaç da bu zaten."

Daniel sanki çeşitli yanıtları sıralıyor ve yaptığı konuşmanın diğer yarısını tamamen iğdiş etmeyenleri ayıklıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. "Hayır, eninde sonunda başarısız olacağın bir kanunsuz görev için harcanamayacak kadar değerlisin."

"Bu benim hayatım, Danny oğlum-"

"Evet, benim de," diye tersledi adam. "Sen benim doktorumsun. Umutsuz bir vaka olsam bile sana ihtiyacım var ve C.P. de öyle."

Kontrol edemediğiniz bir şey yüzünden yanlış yere suçluluk mu duyuyorsunuz? Bunu etrafta kalarak ve bize sadece senin yapabileceğin şekilde yardım ederek yap. Bizim için canlı halin ölü halinden daha faydalı."

Gus gözlerinin yaşarmaya başladığını hissetti. "Bunların hepsi benim-"

"Hata mı? Kaçırılmaya ve işkence görmeye gönüllü olduğun için mi? Bana bu matematiği açıkla." Daniel soğuk havaya bir çenesini soktu. "Bizimle kalırsan, ikimizin de karşı karşıya olduğu bu acımasız son dönemeçte bize yardım ederek kendini affettirme şansın olur. Kendini suçlamayla bu şekilde başa çıkabilirsin. Kaçıp kendini öldürtmek değil - tabii burada geçireceğin yirmi dakikanın seni kesin bir vuruşa dönüştüreceğini düşünmüyorsan? Çünkü öyle olmayacağını garanti ederim."

Kanunsuz olma ve o aksanlı piçi alnının ortasından vurma fantezisi yıpranmaya başladı. Özellikle de Gus küçük gezintileri sayesinde üzerine çöken yorgunluğu ölçerken.

Bir de silahla savaşacak enerjisi olduğunu mu sanıyordu? "Yine de peşimden geliyorlar," dedi.

Daniel ayak izlerine baktı ve sonra yanındaki kurda baktı. Bir süre sonra başını salladı.

"Hayır, ben öyle düşünmüyorum. Bence... daha büyük bir resim var ama ben göremiyorum.

Henüz."

tWENtY-EICHt

Öğlene çok az kaldı," dedi Lydia frene basarken. "'İki gün sonra gel.' Tanrı aşkına. Zaten bunlar aptalca oyunlar."

Suburban'ın gösterge panelindeki P düğmesine bastığında Eastwind'in evine baktı ve neden motoru çalıştırma zahmetine girdiğini düşündü. Kız onunla oynuyordu ve ayrıca Gus artık hayattaydı, değil mi?

Kurt formundayken ormanda gördüğü ayak seslerini düşündü.

Daniel kapısını açarken, "Bunu çözmemiz gerekiyor," dedi.

"Yani eline bir telefon alıp bizi aramalı," diye homurdandı. "O bir şeri, kral değil. Bu kraliyet ziyareti saçmalığı da neyin nesi?"

"Küçük kasabalarda işler böyle yürür."

İçinden küfrederek arabadan indi ve Daniel'ın cipin kaputuna gelmesini bekledi. Ormandan geçtikten sonra bile bastonunu geride bırakmıştı ve çok daha iyi yürüdüğünü görünce rahatladı. Rengi de düzelmişti ve bunun nedeni sadece gri sabahın soğüğundan üşümüş olması değildi.

"Bu uzun sürmez," dedi.

"Sürmese iyi olur."

Evle karşı karşıya geldiğinde, tüm o kızgınlık dolu rütbeleri dikkatini dağıtmıştı - bu yüzden neredeyse ön kapıya gelene kadar omurgasından ürktücü bir ürperti geçti. Durup yana doğru eğildi, böylece birinci kattaki pencerelerden bakabildi. İçeride her şey karanlıktı.

"Sorun nedir?" Daniel sordu.

"Ben... bilmiyorum." Geri çekilerek, üst katı görebilmek için eğildi. "Bir şey var."

Girişe doğru ilerlerken, 1'leriyle vurmaya hazırdı - bunun yerine aslan başı tokmağını kullandı.

Bam, bam... bam.

Başını sallayarak, "Bu konuda içimde kötü bir his var-" diye mırıldandı.

Tam bu sırada, beyaz bir araba uzun yola doğru hızlı bir koşu yaptı ve arka lastiklerinin arkasındaki tozları savurarak hızla aşağı indi. Sedan kayarak durduğunda, üzerinde "Hanson & Honeywell Emlakçıları" yazılı bir çıkartma bulunan sürücü tarafındaki kapı açıldı.

"Geç kaldığım için çok özür dilerim." Genç kadın direksiyonun arkasından fırlarken ayağı çözülmüş bir spor ayakkabıya takıldı. "Ben Sarah-Gary Honeywell babam mı? Bir dakika, mesajda buralardan olmadığınız yazıyordu, o yüzden bunun bir önemi yok. Mesaj attığında spin dersi vermek üzereydim. Aşağıda kilisede mi yapıyorum? Bugün öğlen. Peg devralıyor-"

Durdu. "Saçmalıyorum. Özür dilerim. Öyle yapıyorum. Ama şimdi size evi göstereceğim."

Arabanın kapısını kapatırken başının üstündeki dağınık kumral topuzu okşadı. Altına göz kamaştırıcı sarı bir Lululemon tayt giymişti ve Lydia'nın bir an için tek yapabildiği üst yarısının nasıl olduğunu merak etmek oldu. Neyse ki her şey bir kayak ceketiyile örtülmüştü.

Sonra tekrar dikkat kesildi. "Evi görüyor musun? Biz burada değiliz-"

Daniel öne çıktı ve elini uzattı. "Biz de yeni geldik, o yüzden endişelenmeyin."

"Oh, Tanrıya şükür." Sarah-Gary'nin-Kızı uzatılan şeyi sıktı. "Gerçekten minnettarım. Walters'a yeni taşındım. SUNY Plattsburgh'a gittim ve geçtiğimiz Haziran ayında mezun oldum - bu yaz bir dersi telafi etmek zorunda kaldım-"

Kendini tekrar durdurdu. "Biraz daha yapıyorum, değil mi? Tamam, yeniden odaklan, yeniden odaklan, içeri gel." Kız güzel dişlerini göstererek gülümsedi. "Burayı ilk gören sizsiniz ve durumunuzu bilmiyorum ama kiralamak konusunda ciddiyseniz, ben olsam atlardım. Walters'ta bunun gibi çok fazla ev yok."

"Üç yatak, iki buçuk banyo." Cebini karıştırdıktan sonra bir anahtar çıkardı ve ön kapının kilidini açtı. "Arka çayırda bir ahır ve şurada da müstakil bir garaj var."

Bu noktada, eşyalar açılırken kadının omuzlarının etrafından bakmaya çalışan Lydia'nın kulakları çalışmayı bıraktı ve oturma odasına girmeyi başarır başarmaz rol yapmadı. Odalara doğru yürüdü ve Eastwind'in gitmiş olduğunu anladı. Seyrek mobilyaların hepsi aynı yerdeydi, güzel Kızılderili kumaşları oldukları yerde asılı duruyordu, mutfak bir toplu iğne kadar düzgündü. Ama içine çektiğinde, şeriatın taze kokusu yoktu.

Onlar gittikten kısa bir süre sonra, gece yarısı gitmiş olmalı.

Evi inceleme hızı hiçbir şeyi değiştirmeyecek olsa da, basamakları ikişer ikişer çıkarak aceleyle üst kata çıktı. İlk olarak banyosu olan öndeki büyük yatak odasına girdi ve her şey düzenliydi, büyük boy yatak yapılmıştı, tuvaletteki havlular duşun yanındaki çubukların üzerine düzgünce katlanmıştı, sıcak ve kuru havada belli belirsiz bir camsil ve çam sabunu kokusu vardı-

Bir tıslama sesi onu yerinden sıçrattı. Ama bu sadece ana yola bakan pencerelerin altındaki radyatördü.

"Ne halt ediyorsun, Eastwind," diye mırıldandı şifonyerin yanına giderken.

Tabii ki tüm çekmeceler boştu. Ve dolapta askı bile yoktu, bir taraftan diğerine uzanan tek bir dübelden başka bir şey yoktu.

Tam diğer yatak odalarını kontrol etmek için dönerken, gözüne bir şey takıldı. Bir zarf. Kapıya en yakın yatak sehpasının üzerindeydi. Zarfın yanına gittiğinde, içinde tuhaf bir deja vu hissi uyandı.

Ön yüzünde adının yazıyor olması neredeyse sürpriz değildi ve elini uzattığında eli titredi. Görüldüğünden daha ağır ve kalındı ve Rap'i ön parmağıyla açtığında kalbi hızla çarpmaya başladı.

Etrafında katlanmış olan mektubu çıkarırken her şey daha da sertleşti- "Bu da ne?"

Ayaklarının dibine kadar inen yirmilik destesi hiçbir anlam ifade etmiyordu ve el yazısını okuyabilmek için onları toplayıp küçük masanın üzerine koydu. Fazla bir şey yoktu ama Eastwind'in kalın sesiyle söylenen kelimeleri duyabiliyordu:

Çok uzun kaldım. Ama bir sonraki kamarotu bekliyordum. Kendinize iyi bakın. Oturma odasındaki radyatör çalışmazsa birkaç kez tekmeleyin. Tekrar yanacaktır. Tom

Lydia dört cümleyi tekrar okudu. Sonra üçüncü kez denedi, ancak halı kaplı olmayan merdivenlerden çıkan ayak seslerini duyunca durdu.

"-Çocuğunuz var mı? Hayır mı? Walters yaşamak için harika bir yer. Herkes herkesi tanır. Hey, spinning yapıyor musun? Hayır mı? Harika bir egzersizdir-"

Emlakçı yatak odasının kapısında kısa bir süre durdu ve gülümsedi. "Oh, merhaba! Ben de nereye gittiğinizi merak ediyordum. Harika bir yer, değil mi?"

Lydia boğuk bir sesle, "Kira ne kadar?" diye sordu.

"Sekiz yüz kırk. Sahibi bu kadar istediğini söyledi." "Um... sahibi kim? Bu ev yani."

"Korkarım söylemek istemedi. Yani, hepimiz onu tanıyoruz, o-özür dilerim. Kimsenin bilmesini istemiyor."

Lydia boğazını temizledi. "Açıkladı mı, nedenini söyledi mi? Yani, bir yere mi gidiyor? Yoksa sadece evi mi sevmemi? Ya da başka bir şey."

Dostum, berbat bir yalancıydı.

Genç kadın onunla Daniel arasında bir ileri bir geri baktı. Sonra odanın dinlendiğinden korkuyormuş gibi eğildi. "Taşınacağını mı söyledi? Açıkçası hepimiz biraz şüphelendik. Şimdiye kadar sadece buradaydı. Neden ayrılırsın ki?"

Daniel kayıtsızca, "Nereye," dedi.

"Söylemedi. Ama sanırım bir hikâye var." Genç kadın aniden ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı ve başını salladı. "Gerçi beni ilgilendirmez ve boşboğazlık edersem babam beni öldürür. Dur sana üst katın geri kalanını göstereyim."

Bu bire gidecekti.

Cathy malikânenin ana asansörüne adımını attığında kalbi göğüs kafesinde dans ediyordu ve üst dudağının üzerinde bir damla ter vardı. İniş izni verilirken bir anlık bir duraklama oldu, çünkü

Böyle günler ve gecelerde herkes temizlenirdi, herkes ve sonra işler yoluna girdiğinde, Gus St. Claire hakkında kısa bir fantezi kurardı. Laboratuvardaki iş arkadaşlarıyla yeniden bir araya geldikten sonra, kendisine en çok ihtiyaç duyulan, en çok aranan yere dönme özlemiyle öylesine çarpılacağını hayal etti ki... Rhobes'la yaptığı iş sözleşmesini yırtıp atacak ve ona hayatının sonuna kadar kalacağını söyleyecekti.

Tamam, 1ne. Onun geri kalanı.

Seviyesine ulaşıldığını bildiren çarpma sesi duyulduğunda, asansör kapılarını açmak için güç topluyormuş gibi bir duraklama daha oldu. O duraklama anında gözlerini kapadı ve Gus'ın her zaman iş istasyonlarının koridorlarında nasıl yürüdüğünü hayal etti; diğer herkes beyaz önlüklüydü, o Grateful Dead, Pink Floyd ya da belki Peter, Paul ve Mary konser tişörtü giymişti, Afro saçı yüzünü ve omuzlarını çerçeveliyordu, vücudu çok uyumlu bir şekilde hareket ediyordu.

Bing!

Sesle birlikte kapılar açıldı ve mekanik aletlerin, Roor cilasının ve dezenfektanın vızıltısını yakaladığında midesi bulandı.

Dışarı adımını atarken siyah takım elbise ceketini çekiştirdi ve ağırlığı yüksek topuklarının üzerine yerleşince dengesi biraz sarsıldı. Aşıl tendonları son birkaç gündür Sıçan ayakkabısı giydiği için ağrıyordu, ama şimdi ayakları yeniden kemerli olduğu için rahatlamış, alıştıkları pozisyonu yeniden kazanmışlardı. Cathy çift aynalı salonda yürürken aynı şeyleri hissettiğini söyleyemezdi. İyi beslenmediği için giysileri hiç de daraltıcı değildi, ama makyajı yüzünü spreyle boyamış gibi hissettiriyordu, göz kalemleri ve rimel yüzünden gözlerinin dış köşeleri gıdıklanıyordu. Oh, ve saçları olduğu yerde donmuştu, kafasından çıkan herhangi bir şey yerine heykelsi bir etki gibi dalgalanıyordu.

Cılalı beton Roor'da yürürken attığı *klip*, hayatının metronomuydu; Armani takım elbise onun üniformasıydı ve görünüşü de on yıl önce geliştirip mükemmelleştirdiği görünüşüydü. Geçmişte bu yanılsama bir deri bir kemikti ve onun özüne kadar iniyordu. Ya şimdi? Bu, ona sahte bir cesaret vereceğini umduğu bir vitrin süsüydü: Karnının alt kısmındaki kramplar, kaybettiklerini sürekli hatırlatıyordu.

Her gün daha fazla mücadele ediyormuş gibi hissettiği yorgunluk, yaklaşmakta olan şeyin bir işaretiydi-

Ya Gus mülkü çoktan terk ettiyse?

Daniel'la birlikte şafak vakti ormana gittikleri anda anlamıştı. İzleme sistemi devre dışı kaldığında üst kattaki yatağında uyumuyordu. Dehşet onu yanında açık duran dizüstü bilgisayarın üzerine fırlatmıştı ve çiftin arazide yürümesini izlerken hiçbir rahatlama hissetmemişti.

Ya bir veda bile etmeden çekip gittiye?

Ama hadi, demişti kendi kendine. Her şeyden önce, Plattsburgh'a yürüyerek dönmek çok zordu. İkincisi, çevre duvarını aşmak mümkün değildi, yani kolay bir yol yoktu. Ve son olarak, Daniel mantıklı biriydi. İçinde bulundukları durumun gerçekliğini belki Cathy'nin kendisinden bile daha iyi anlıyordu. İyi doktorun aklını başına getirecekti.

Ve geri döndüler, ikisi birden. Bunun üzerine Gus laboratuvara gitmişti. *Onların* laboratuvarına.

Son kez temizlendiğinde ve laboratuvarın ana kapısı açıldığında, iş istasyonlarının bulunduğu kavernöz alana girdi. Araştırmacılar ona bakıp başlarını salladılar, sonra da hemen yaptıkları işe geri döndüler ve odaklanmaları kışkanılacak bir şeydi. Kendini o kadar dağınık ve karmakarışık hissediyordu ki tüm bunları nasıl yaptığını merak ediyordu: Bu insanları iyi durumdaki işlerinden ayırıp işe almış, bu tesisi bulmuş ve kendi amaçları doğrultusunda yenilemiş, Ar-Ge müdürü sayesinde gerçek potansiyeli olan bir ilaç yaratmıştı.

Yine de yolculuk başladığında şu anda bulunduğu yerde değildi.

Ve tabii ki, tüm çabalarına rağmen, laboratuvar ona her şeye mal olmuştu. Kelimenin tam anlamıyla.

İşletmenin tasfiye edilmesi gerektiği gerçeği göz ardı edemeyeceği bir gerçektir ve bu işe hemen başlamak zorundaydı.

Saat tik-tak.

Hasta odaları ve muayene alanlarından oluşan koridora girdiğinde, Gus ile birlikte iş istasyonlarından soğuk hava depolarına ve çalışanların pozisyonlarını gösteren organizasyon şemasına kadar her şeyi planlıyordu.

ve otoritenin raporlama hatları. Buraya doğru yürüdüklerini ve onun kel betona ve boş, mağaraya benzeyen alana bakarak başını salladığını hatırlayabiliyordu.

Burayı nereden buldun? Benim kaynaklarım var. Ve işe yarayacak.

Öyle de oldu. Bir süreliğine.

Odanın kapısına ulaştığında, kapıyı çalmadan önce tereddüt etti ve asansörün duraklamalarını düşündü. Sonra elini yumruk yaptı.

Cevap yok.

Daha fazla tıkırdadı ve sonra kapıya doğru eğildi. "Gus? Seninle konuşmam gerek."

Hasta odasından ayrılmıştı ve kadın oraya bakmadan hastane yatağının boş olduğunu biliyordu. Ayağa kalktıktan sonra geriye dönmezdi. Tıbbi bir acil durum olmadıkça ve o da bunu duymuş olmadıkça.

"Gus?"

Hâlâ cevap gelmeyince onun masanın yanındaki çıplak Roor'a uzandığını hayal etti. Bunu bazen vücudunun uyku ihtiyacı o inanılmaz zihinsel motorunun önüne geçtiğinde yapardı. Bir yastık bile olmadan REM'le ilgili herhangi bir şeyi nasıl yapabildiğini hiç anlamamıştı.

Eşyaları yarı açık bir şekilde itti. "Gus?"

Kapıyı sonuna kadar iterek, kendi kendine onun korkunç bir komplikasyon geçirmediğinden emin olmaya çalıştığını söyledi. Bu tıbbi bir gereklilikti-

"Kahretsin."

Cathy boş odadan hızla çıktı ve koridorda durdu. İş istasyonundaki tıbbi personel arasında onu görmemişti ve cam duvarlı toplantı odası da boştu.

Tekrar yürümeye başladığında açık alana geri döndü ve keskin bir sola saparak laboratuvarın uzak tarafına kadar gitti. Uzak köşede, üzerinde "Sadece Yetkili Kullanım" yazan çelik bir kapı, diğer çıkışlardan daha büyük ya da kalın olmamasına rağmen görünüyordu ve kapıya yumruk attığında tüm vücudunun gerildiğini hissetti.

Diğer tarafta, küçük, kare oda tüm paslanmaz çelik, cam ve tepe aydınlatması nedeniyle gümüş rengine parlıyordu ve Gus'ın yaşayan, nefes alan varlığı, teknoloji ve mekaniklerin ortasında diğerlerine benzemeyen bir şeydi.

Kriyobankalama ünitesinden arkasını bile dönmedi.

Ve bütün bir yıl gibi gelen bir süre boyunca orada durduktan sonra, yüksek sesle boğazını temizledi-

"Tanrım!" diye bağırdı arkasını dönerken.

Gözleri buluştuğunda, eli boğazının dibine gitti. "Özür dilerim. Sizi korkutmak istememiştim."

"Oh, evet, hayır." Birkaç derin nefes aldı ve ona yukarıdan aşağıya baktı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Sanki çay yapraklarıymış ve geleceği tahmin etme konusunda bir şeyler biliyormuş gibi onun yüzünü inceledi. "Gidiyorsun sanıyordum."

Adam omuz silkince, uyarı levhalarının ve parmak iziyle kilitlenen kapı kilidinin bulunduğu üniteyi başıyla işaret etti. "Onu yanında götürmeyi mi düşünüyorsun? Elbette götürebilirsin, sadece sana bir buz sandığı almamız gerekecek."

Havalandırma sistemi, kompresör devreye girmiş gibi daha derin bir sesle uğuldarken, onu kızdırmış gibi nefes verdi. "Sana söyledim, o sözleşmeyi yırtıp atıyorum ve sen Vita'yı tutuyorsun-"

"Aslında ben de sizinle bu konuda konuşmak istiyordum. Sta'lın bir kısmını yanına alabilir misin?"

Gus kafasını temizlemek istercesine salladı. "Ne?"

"Rhobes ve sizin Vita'yı tanıyan araştırmacılara ihtiyacınız olacak ve buradaki herkes sizin tarafınızdan eğitildi-"

"Söylediklerimi duyuyor musunuz, yoksa her zamanki gibi C.P. Phalen şovu mu? _"

"-yani onların özgeçmişlerine ihtiyacınız yok-" "-ve diğer herkesin canı cehenneme-"
" "-ayrıca şu anda hastanız olamam."

Son cümleyi çok hızlı söyledi çünkü hiçbir duygu göstermemeye kararlıydı. Ama adam ona öylece bakarken, hızını fazla abartmış olabileceğini fark etti.

"Yetki sende," diye ekledi. "Ondan. Yani onu bana verebilirsin. Rhobes'un evinde."

Gözle görülür bir şekilde içinden geçen yorgunluk dalgası boyundan birkaç santim götürmüş gibiydi ve başını tekrar sallamaya başladığında, yüzünü ovma ister gibi bir elini kaldırdı - yüzünü buruşturmadan ve orada çürüklerden başka bir şey olmadığını hatırlamış gibi avucunu aniden bırakmadan önce.

"Bak, bunu seninle tekrar yaşamayacağım-"

"Hamile değilim. Artık değilim. Birkaç gece önce düşük yaptım." Ellerini kalçalarına koyarak etrafındaki yüksek teknoloji her şeye baktı ve her şeyin klinik doğasından biraz güç almaya çalıştı. "Yani hız sınırlayıcınız gitmiş."

Gus uzun bir süre ona baktı. "Sen iyi misin?"

"Oh, evet. Kesinlikle. İyice kontrol edildim. Bir ultrason yapıldı ve hiçbir kalıntı doku yok-"

"İyi misin?" diye daha yüksek bir sesle araya girdi.

"Evet. Ben 1ne."

Adam ona bakmaya devam edince, kadın bir şeyler hakkında konuşmaya başladı. Rhobes'un Houston'daki konumu ya da Vita-12b'nin transferi olabilir. Belki de konuyu değiştirmiş ve dünya barışı hakkında konuşmaya başlamıştı. Temel aritmetik. Kim bilebilirdi ki?

"Dur," dedi Gus, sanki yaya geçidindeymiş ve görevi okul çocuklarının tra c'ta biçilmemesini sağlamakmış gibi elini uzatarak.

"Ben 1ne."

Sesinin keskin ucu ona yönelmişti. Kendisine. Tüm dünyaya ve biyolojinin aptal şansına - onun durumunda aptal kötü şansa. Ve Tanrı aşkına, eğer ona öyle bakmayı kesmezse, gitmek zorunda kalacaktı. Sanki onun her şeyini görüyordu, şu anda boş olan rahminin konuşma konusu olduğunu biliyormuş gibi artan kramplarına kadar... üzgün, acınası, kırık kalbine kadar.

"Gerçekten üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle.

Cathy gözlerini kaçırdı ve makyajının su geçirmez olmasına çok sevindi. Gözlerini kırıştırarak sesini düzeltmeye çalıştı, böylece endişesini giderebilecekti.

Sonunda, "Şu anda bana iyi davranmazsan çok memnun olurum.
Teşekkürler."

ON DOKUZ

BU BİR SÜRPRİZ DEĞİL Mİ?" diye hızlı bir karşılama geldi. "İkinizin anlaştığını gösteren bir BOGO."

Daniel ana kırsal yolun hemen dışındaki küçük kulübenin ön basamağında dururken, yaşlı kadının soyadını hâlâ hatırlayamıyordu. Görünüşe göre, kemoterapi beyni onu hafıza bankalarına "WSP Resepsiyonisti Candy" olarak kaydederek işleri gidebileceği en ileri noktaya götürmüştü. Elindeki tek şey buydu.

Bir de buraya son gelişini ve onunla birlikte gelen patlamayı yeniden hatırlamak istemediği gerçeği vardı. Ama bunların hepsi geçmişte kalmıştı ve Candy haklıydı. Lydia'yla aralarını düzeltmişlerdi. Tanrı'ya şükür.

"Size bir şey sormam gerekiyor," dedi Lydia kadına. "İçeri girmemizin bir sakıncası var mı?"

Saçları şu anda "doğal kızıl"ın pembe tarafında olan Candy geri çekildi ve kırmızı-yeşil cilalı tırnakları olan eliyle içeriyi işaret etti. "İçeri gel. Kahvem ve artık turtam var. Hepsi bu kadar çünkü bugün Plattsburgh'a yiyecek alışverişine gideceğim. Daniel, nasılsın?"

Brooklyn aksanı tüm heceleri keskin köşelere ayırıyordu ve son kısım cevap gerektiren bir sorudan ziyade onun nasıl olduğunu önemsediyini gösteren bir ifadeydi.

Lydia'nın ilerleyişi duraklayınca, "Ben iyiyim," diye mırıldandı. Çok iyi bir ho-ho-ho nedeni için.

"Oh... vay canına," dedi etrafındaki dekora bakarken. "Bu yıl kendini aşmışsın."

"Harika görünüyor, değil mi?" Candy kapıyı kapattı. "Kurması biraz zaman alıyor. Ama bana ilham verdi, ayrıca WSP kapandığına göre bunu doğru yapmak için boş zamanım var."

Köşedeki cicili bicili ağaçtan Noel Baba heykellerine ve findikkıranlara, koltuğun büyük bir kısmını kaplayan temalı oyuncak ayı koleksiyonuna kadar salon Noel'e bürünmüştü. Daha önce orada bulunan tüm ıvır zıvırlar ve süs eşyaları, tatil ruhuna uygun olanlarla değiştirilmişti, ancak bunların hiçbiri en önemli şey değildi.

Halının üzerine maket bir tren yolu döşenmişti; iki şerit halindeki raylar odayı boydan boya kat ediyor, sandalye ayaklarının altından geçiyor, birkaç masanın arasından geçiyor ve ağacın etrafından dolaşıyordu. Şu anda, lokomotif 1replace'in önünde çuf çuf çuf çuf yapıyordu ve tabii ki Noel Baba parlak yeşil motorda kondüktördü ve Rudolph kiraz kırmızısı vagona biniyordu ve aradaki açık hediye ve gerçek şeker vagonları aslında oldukça ilginçti.

Tootsie Rolls'tan yapılmış bir köprüyü incelemek için diz çöktüğünde, "Bunu birkaç hafta önce satılık olarak gördüm" dedi.

"Dayanamadım."

Daniel Lydia'ya baktı. "Candy başka bir QVC aşığı."

"Ah, doğru ya." Kurt adam yanına gitti ve dörtte üçü oyuncak ayı olan bir kanepe minderinin üzerine tünedi. "İkinizin ortak noktası bu, değil mi?"

Candy omuz silkerek, "Onu hiç alışveriş yapan biri olarak görmemiştim," dedi. "Ama insanlar insanı şaşırtır. Şimdi, kim kahve ister?"

İkisi de başlarını sallayınca, kadın bir koltuğa gidip oturdu ve pembe bir kare dikişle birbirine bağlanmış bir dizi iğneyi kucağına kaydırды.

Projeyi işaret etti. "Ayıları hareket ettirebilirsin, biliyorsun."

Lydia başlamak için sabırsızlanıyormuş ama kabalık etmek istemiyormuş gibi garip bir şekilde gülümsedi. "Ben iyiyim."

Daniel da aynı şekilde oyuncak denizinin ortasına oturdu ve birkaç tanesini yerinden oynattı. Anlaşıldığı üzere kucağına -çünkü onları başka nereye koyacaktı ki, diye düşündü tren geçebilsin diye ayaklarını kaldırırken. Lydia da botlarıyla aynı şeyi yapınca, bunun yeni bir tür düşük etkili aerobik olduğuna karar verdi.

"Peki elimizde ne var?" Candy'nin elleri çok iyi bildiği belli olan bir dizi harekete geçti, iğneler küçük bir tıkırtı sesi çıkardı. "Ve bunu çok zorlaştırma. Çok fazla düşünmek için henüz çok erken-"

"Thomas Eastwind hakkında bildiklerinizi bana anlatmanızı istiyorum."

Kadın sertçe başını çevirdi, elleri dikişin ortasında dondu kaldı. Hareket etmeyi tamamen bırakmasıyla ilgili bir şey, tüm o parlak kıvılcak saçları, gümüş ve altın desenli Noel Baba'nın elfleri kazağını ve parlak yeşil polyester pantolonunu sert bir şekilde odak noktasına getirdi. Ama hata yapmadı. O gözler mavi gölgelerinin altında daralırken, içlerindeki hesaplama bir av tüfeği kadar evcildi.

"Ne olmuş ona?"

Yine cevap bekleyen bir soru değildi, özellikle de onu adam hakkında bir açıklama yapmaya zorlayan bir soru.

"Onu uzun zamandır tanıyorsun." Lydia öne doğru oturdu. "Sen tanımıyor muydun?" "Pek sayılmaz."

Lydia başını sallayarak yumuşak bir sesle, "Bunun neden önemli olduğunu sana anlatamam.

Ama bana yardım etmelisin."

Candy örgüsünü bir kenara bıraktı, ayağa kalktı ve dışarı çıktı.

Daniel bir ayının kulaklarıyla oynarken, "Bu iyi gidiyor," diye mırıldandı.

Mutfaktaki hışırtı sesleri oturdukları yere kadar geliyordu; buzdolabının kapısı açılıp kapanıyor, çatal bıçak tabağa çarpıyor, bir şeyler dökülüyordu. Candy geri döndüğünde elinde üzerinde dondurma olan elmalı turtada ve dumanı tüten bir fincan kahve vardı. Kupa turuncu ve siyah renkteydi ve balkabağı şeklindeydi. Belli ki Ekim ayının dekorundan kalmaydı.

Kadın tekrar yerine oturduğunda Daniel, "Yani Şükran Günü'ne katılmıyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır, o aileler için ve benim hiç ailem yok." Elmalı turtadan bir parça aldı ve ağzına attı. Sonra hemen dondurma almak için uydu dondurma kepeğine gitti. "Ben bir Noel kızıyım çünkü Noel Baba herkese gelir. Önce şunu huzur içinde yiyeyim, tamam mı? Sonra Eastwind olayına geliriz."

Belki de sonunda birinden bir şey alacaklardı, diye düşündü Daniel trene uyum sağlamak için ayaklarını yukarı kaldırırken.

Dostum, boşa kürek çekmekten bıkmıştı, diye düşündü omzunun üzerinden dikkatlice bakarken. Dantel perdedeki bir aralıktan, Phalen'in karartılmış cipinin bir saniyelik görüntüsünü araba yolunun başında, köy yolunda otururken gördü. Lanet olası şey, çay fincanının tabağındaki bir el bombası kadar ince görünüyordu.

Lydia'ya yeniden odaklanırken, bariz varlığına aldırmadı - herhangi bir sorun beklediğinden değil. Walters sakın küçük bir kasabaydı ama sakın küçük kasabalarda yaşayan insanların bile cep telefonları ve 911'leri vardı. Onlar için gelen her kimse birazcık akli varsa, güpegündüz bir şey yapmaya kalkışmazdı.

Candy turtayı konuşmasını yaptığı gibi, hiç oyalanmadan ve telaşlanmadan bitirdi. Dondurma ve turtayı dikkatli bir şekilde paylaşmak ya da damağı dengelemek için düzenli yudumlar almak gibi şeyleri de dert etmiyor gibiydi. Sadece işini bitirdi ve sonra temiz tabağı ve çatalı bir kenara bırakıp el yapımı kazağının cebinden çıkardığı kağıt peçeteyle ağzını sildi.

"Buraya geldi," dedi.

Lydia dikkat kesilince Candy başını salladı. "Dün. Senden bir ziyaret beklemem gerektiğini söyledi."

"Şaka yapıyorsun." Lydia karşıdan Daniel'a baktı. Sonra tekrar kadına baktı. "Benim yapacağımı nereden bil-"

"Bilmiyorum ve umurumda da değil. Bana sadece o eve taşınmanı ve ondan görevi devralmanı söylemem gerektiğini bildirdi."

"Evet... bana bununla ilgili garip bir not ve biraz para mı bıraktı?" Lydia başını salladı. "Ama ben bir şeriatçı olmayacağım-"

"Kanundan bahsetmiyor Lydia. Ve ne demek istediğini bilmiyormuş gibi davranma."

Tren kanepenin yanından geri dönerken Candy odanın diğer ucuna baktı. Bir kez daha, önce Daniel ayaklarını kaldırdı ve sonra Lydia da aynısını yaptı ve sonra çuf-çuf köşedeki ağaca doğru geri döndü.

"Dinle, beni kandırmaya çalışarak zaman kaybetmene gerek yok," dedi yaşlı kadın sessizce. "Sen de tıpkı onun gibi farklısın. WSP'nin kapısından girip baş biyoloğumuz olmak için başvurduğun andan itibaren bunu biliyordum. Ama insanların özel hayatlarına saygı duyulması gerektiğine inanıyorum, özellikle de anlamadığım şeyler söz konusu olduğunda."

Daniel elini yüzünde gezdirdi ve Lydia'yı kontrol etti. Gözlerini indirmişti ve ellerini kucığında çalkalıyordu.

"Sorun yok," diye açıkladı Candy. Sanki yeni bir fizik yasasının mevcut tüm zaman ve mekân kuralları içinde işlediğini ilan ediyordu. "Hiçbir şey söylemeyeceğim. B'sides, bana kim inanır ki? Çünkü haklısın. O pisliği kırk yıldır tanıyorum ve bir gün bile yaşlanmadı. Bu arada, bana bak. Lanet olası bir Altın Kız'a dönüşüyorum-"

"Ama ne demek istediğini bilmiyorum. Neye dikkat et-"

"Ondan hoşlanmadım." Candy mahkemede İncil üzerine yemin ediyormuş gibi elini kaldırdı. "Kötü olduğu için değil, herkese yalan söylediği ve bunun yanına kâr kalacağını düşündüğü için. Aptal olduğumuzu ve bazı şeyleri fark etmediğimizi düşünüyordu. Ben fark ettim. Sadece bu konuda çenemi kapalı tuttum."

"Dağ," diye nefes aldı Daniel.

Her iki kadın da ona baktığında, o sadece Lydia'ya odaklandı. Onun yüzünü incelerken, sanki parçalar bir araya geliyormuş gibi hissetti. Sonunda.

"Dağa göz kulak olmanı istiyor," derken kendi sesini duydu. "Onu sana veriyor, en çok sevdiğin yeri. İnsanlarının olduğu yeri. Bu senin geleceğin Lydia."

Son kısımda gözlerinin dolduğunu hissedebiliyordu. Yine de sorun değildi. Eğer onu terk etmek zorunda kalırsa, en azından onun daha yüksek bir amacı olduğunu bilecekti; bu amaç ona hizmet ettiği kadar ona da hizmet edecekti.

"Ding, ding, ding," diye mırıldandı Candy. "Biri bu adama jöleli çörek getirsin."

Tanrım, bebeği kaybetmişti.

Haberi alan Gus, C.P.'nin "Ben 1ne'im" açıklamasına bir dakika bile inanmadı. Kadının iş kıyafetlerini tekrar giymesinin nedeni buydu. Bu yüzden adamın gözleriyle tam olarak buluşamıyordu. Bu yüzden elleri titriyordu.

Bu yüzden gözlerini kırptırıyor.

O da en az kendisi kadar 1ne'den uzaktı ve onun kaybını öğrendikten sonra, kendi tarafında tuhaf bir deRasyon vardı. Kadının hamile olmasından nefret etmişti ama bu Vita-12b'yi deneyemediği için değildi. Hayır, bu ona hamile olduğunu hatırlatmıştı.

başka birini becerdi. Bu onun için gerçekten çok önemsiz bir şeydi ama en azından bu haber karşısında rahatlamamıştı.

Belki de kadın söz konusu olduğunda yeni bir sayfa açıyordu, nihayet ihtiyacı olduğunu hissettiği her şeyi bir kenara bırakıyordu. Kendi iyiliği için.

Bana iyi davranmazsan çok memnun olurum.

"Nasıl bir anne olabilirdim ki zaten." Sesi çatallaştı ve öksürerek tekrar düzene soktu. "Yani, hadi ama. Ve bu kanserden önceydi. Vita-12b'ye gelince, miras bırakacak kimsem yok, bu yüzden onu sen alıyorsun. O... Yani. İlaç."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum-"

"Bir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece personelini yanına al. Önümüzdeki hafta içinde tüm bunları kapatmak zorunda kalacağım çünkü artık onlara ödeme yapamıyorum ve biliyorsun ki işin sürekliliğini isteyeceksin. Rhobes hepsini işe alacak. Onlar en iyinin de iyisi, değil mi? Sonra da beni hastanız olarak alacaksınız. Tabii beni kabul edersen." Avuçlarını yukarı kaldırdı. "Hayatımın sonuna geldiğimde yapacak daha iyi bir şeyim yok ve endişelenecek bir şeyim de yok. Bankalar ve alacaklılar geriye kalanlar için kavga edebilir, bölüşebilir, geri kalanını yazabilirler. Ben de sonunda bir işe yaramış olurum."

"Ya yaşarsan," dedi uzaktan. "Ya seni iyileştirirse."

"İkimiz de çözülmesi gereken bir toksisite sorunu olduğunu biliyoruz. İlerlemiş kanserimde bana o kadar sert vurmanız gerekecek ki uzun süre dayanmam mümkün değil. Ama işe yaradığını kanıtlayabileceksiniz ve diğer hastalara yardımcı olmanıza yardımcı olacak şeyler öğreneceksiniz. Bu konuda bir geleceğim var. Bir çeşit. Değil mi?"

Gözleri onun yüzünde gezindi ve onu ilk kez şahsen gördüğü zamanı hatırladı. Gazetelerde onun hakkında bir şeyler okumuştı ama fotoğraflar onun hakkını verememişti - yüz hatları ya da Buz Kraliçesi vitrini de değildi. Gözleriydi, çok sert ve keskin. İçlerinde hiç yumuşaklık yoktu.

Bu durum onda, kontrol perdesinin arkasında bir şey olup olmadığını öğrenme isteği uyandırmıştı.

"Ne?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Lütfen bir şey söyler misin? Eğer güzel bir fırça atmaya çalışıyorsan, sana hemen söyleyeyim, en iyi şansın benim. Doğru işaretlere sahibim ve bunu sen de biliyorsun. Ayrıca,

Bu yolda ilerliyorduk ta ki... bir şeyler olup da ilacı vermeyeceğinizi söyleyene kadar."

Gus ağzını açtı. Kapadı.

"Tanrım," diye tersledi. "Bir şey söyleyecek misin?" "Seni öldürmek istemiyorum."

Bu itiraf karşısında hiç istifini bozmadı. Hatta bir adım daha yaklaştı ve onu teselli ediyormuş gibi elini kolunun üstüne koydu. "Ama anlamıyor musun? Ben zaten ölüyüm. Bırak da giderken iyi bir şey yapayım... Bebek benimleyken bunun içindi. Gus, biz bu yoldaydık. Sadece yola geri dönmemiz gerekiyor."

Ona hamile olduğunu söylediği ana geri döndü. Düzenli taramalar ve değerlendirmeler için MD Anderson'a gitmişti ama ona verdikleri hCG testinin sonuçlarına dikkat etmemişlerdi - muhtemelen kanseriyle ilgili çok şey olduğu için.

Ona inanmamıştı, bu yüzden ev içinde tekrar test etmişlerdi. "Neden seni terk edemiyor gibiyim?" dedi kabaca.

Gözleri onu şaşırtmış gibi parladı. Sonra fısıldadı, "Yapmak zorunda değilsin. Yani beni terk et."

OTUZ

DANIEL konuşurken Lydia garip bir ısıltı hissetti ve başka ne yapacağını bilemediği için koleksiyondan rastgele bir ayıyı alıp göğsüne bastırdı. Peluş ayının yumuşak siyah kürkü ve kırmızı Noel Baba kıyafeti vardı ve yüzünü öne eğdiğinde beyaz süslemeli şapkasını yere düşürdü.

"Bence Eastwind'den görevi devralmalısın," dedi Candy.

"Bu da ne demek oluyor," diye mırıldandı Lydia.

Bildiği halde: Adamın sesi aklına geldi, sanki yanındaymış ve kulağına fısıldıyormuş gibi emindi: *Benim dağımda benim haberim olmadan hiçbir şey olmaz.*

"Sonra bir işe ihtiyacın olacak-" Candy kırmızı-yeşil tırnak uçlarını dikleştirdi. "Herkesin bir işe ihtiyacı vardır, değil mi?"

Lydia Daniel'a baktı.

Kasvetli bir ifadeyle ona bakıyordu ve öksürmeye başladığında, sanki ona unutamayacağı bir şeyi hatırlatmak istemiyormuş gibi eliyle ağzını kapatarak boğazındaki spazmı bastırmakta gecikmedi.

"Kurtları daha önce de koruyordunuz," dedi. "Bunu yapmaya devam et, belki birkaç dönüm daha eklersin. Zaten orayı seviyorsun. Bu senin neşen."

Sen benim neşemsin, diye düşündü.

Yine de içinde bir yerlerde, kurt benliği iradesinin kafesine karşı sinsice ilerliyordu, hemen şimdi dışarı çıkmak istiyordu, böylece yüksekteki evine gidebilecek, çam kokusunu ve ayaklarının altındaki toprağı hissedebilecekti.

Dağ her zaman onun tesellisi olmuştu. Ama sırf Daniel öldüğü ve acısını gömecek bir yere ihtiyacı olduğu için oraya giderse? Sonunda oradan nefret ederdi.

"Hayır," dedi zorla ayağa kalkarken. "Ve sizi rahatsız ettiğimiz için özür dilerim. Artık gitmemiz gerekiyor."

Candy'nin mavi göz kapakları kısıldı. "Ona olacaklardan kaçamazsın-"

"Daniel hakkında gerçekten de burada değilmiş gibi mi konuşuyorsun?" "-ve bunu yapmaya çalışmamalısın. Sahip olduğun zamanı boşa harcarsın."

Candy sessizleşirken Lydia'nın dilinin ucunda her şeyi inkâr etmek vardı. Kaçmadığını söylemek. Her gece Daniel'ın yanında uyurken ve her gün onun için endişelenirken -başka ne olursa olsun- bunun mümkün olmadığını söylemek.

Ama o kimseyi kandırmıyordu. Kendini bile.

Kırmızı cüppeli *senfatı* ve şafağın ışığının onu ve Rashed'i bir nükleer bomba kadar parlak bir şekilde nasıl bulduğunu düşündükçe ruhunun çatladığını hissetti.

"Bundan sonra ne olacağını düşünemiyorum," dedi kabaca. "Benim geleceğim yok. Sadece şu an var."

Ayıyı ezici bir şekilde tuttuğunun farkına vararak oyuncağı dikkatlice yerine koydu ve tertemiz pantolonunu fırçaladı.

"Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dilerim." Bunu zaten söylememiş miydi? "Yani-"

"Sen yapmadın." Candy de ayağa kalktı. "Yine de son dilim turtayı yemem gerekiyordu ve ben de zaten bir kahve istiyordum. Peki, şimdi nereye gidiyorsunuz? Market alışverişine mi? Yoksa o Phalen denen kadın ayda bir kez ön bahçesine Price Chopper'ın yarısını mı indiriyor - gerçekten de tüm o muhafızlarını besliyor mu? Birinin onları neden etrafında istediğini anlamadığımdan değil. Daha genç bir kadın olsaydım manzaraya hayran kalırdım, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

Candy sanki önemli bir şey konuşulmamış gibi konuşarak kapıya doğru ilerliyordu ve Daniel onu takip etmeye başladığında Lydia tekrar Noel ağacına baktı. Bu sanatsal bir ağaçtı ve süs koleksiyonları dallarda bir araya getirilmişti: Tatil temalı elbiseler giymiş Disney prensesleri

bir çeyrekte, geleneksel ampuller diğesinde... ve kedilerle ilgili koca bir bölüm vardı. Işıklar yanıp sönüyordu. Bazıları beyaz, bazıları renkli.

Aralık 25'e kadar altı hafta var.

O kadar ileriye düşünmeyi aklına bile getiremiyordu.

Soğuk bir girdap bacaklarının etrafında dönerken sıçradı ve tökezleyerek geri çekildi ama bu şeytani bir alamet ya da metafizik bir davetsiz misafir değildi. Bu sadece kapının açılması ve havanın bir köpek gibi içeri girmesiydi.

Ve en azından Candy'nin büyük bir özenle hazırladığı trenin yolundan çekilmiş oluyordu.

Lydia kendini gece yarısı gibi hissederek zayıf öğle güneşine doğru kürek çekti. Garaj yolunun sonunda, beslenmesi gereken bir Doberman gibi oturan ikinci bir siyah Suburban vardı. Korumalar onları hiç de gizli olmayan bir mesafeden takip ediyordu ve tepelerinde, çevrede vızıldayan insansız hava araçları vardı. Korumalara bakarken, üniformalı adamların kararlılığının potansiyel tehditlere müdahale etmekten çok, güvenlik ihlali olmadığından emin olmak için izledikleri hissine kapıldı.

Candy ön kapıdan, "Siz başınızın çaresine bakın," dedi.

"Sen de," diye karşılık verdi Daniel -her ne kadar kadına bakmıyor, daha çok kırsal yola odaklanmış olsa da.

Lydia elini kaldırarak, "Yakında görüşürüz, tamam mı?" diye mırıldandı.

"Evet, tabii," dedi Candy. "Ne zaman istersen. Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Geri dönüp cipe doğru yürümek zor oldu. Resepsiyon görevlisini bir daha asla göremeyecekmiş gibi hissediyordu ama bunun paranoya mı yoksa öngörü mü olduğundan emin değildi. İkisi de hissetmek için iyi bir yol değildi.

Suburban'larına döndüklerinde direksiyona geçti ve kapılar kapandığında konsola göz attı.

"Ne düşüneceğime dair hiçbir fikrim yok. Hiçbir şey hakkında." Daniel'ın yüzü ciddiye. "Benim sürmemi ister misin?"

Hayır, senin iyi olmanı ve benim de WSP'ye geri dönüp kurt göçü ve üreme mevsimlerinden başka bir şey için endişelenmememi istiyorum.

"Hayır, bizi eve götürebilirim. Phalen'in evine yani." Motorun çalıştırma düğmesine bastı. "Ve sonra... kim bilir."

KİRTLİK-ONE

Daniel, Phalen'in şık ve anonim malikânesinde volta atarken, BEKLEMENİN KENDİNE ÖZGÜ BİR İŞKENCE OLDUĞUNA karar verdi.

Parmaklarını oynatarak ve seğirerek geçirdiği bir öğleden sonra ve özenle hazırlanmış ama tadı bir kamyon durağındaki otomattan çıkmış gibi olan bir akşam yemeğinin ardından evin içinde tur atmaya başlamıştı. Belirlediği rota onu mutfaktan ve özel yemek odasından, kapalı kütüphaneye, Phalen'in çalışma odasına ve Lydia'nın uyuduğu yatak odasına götürdü.

Ve geri. Ve tekrar. Ve tekrar.

Kendi kendine en azından biraz egzersiz yaptığını söyledi.

Kendi kendine, dayanıklılığındaki iyileşmenin iyiye işaret olduğunu söyledi.

Nefes darlığını, sağ bacağının sürüklenmesini ve midesinin aç mı yoksa bulantılı mı olduğuna karar verememesini de görmezden geldi.

Lydia uyumaya gittikten ve mutfak gece için kapatıldıktan sonra bile akılsız gerbil aktivitesi devam etmişti. Phalen'in iğrenç şefi ve iskelet ekibi gittikten sonra sadece muhafızlar ve o kalmıştı. Gus ve ev sahibesinin nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Yemeğe gelmemişlerdi.

İyi doktorun binada kalmış olmasını cehennem gibi umuyordu. Korumaların insanların girip çıkmasına izin verdiği üç çıkış vardı: malikânenin önündeki çıkış, laboratuvarın park alanına çıkan çıkış ve garaja giden yeraltı tüneli. Diğer her şey barikatlıydı. Yani eğer gittiye, biri onu bırakmış olmalıydı.

Ve onu uzaklaştırdı.

Uber de değil.

Aklında yola ıkımak olan tek kişi Gus değildi. Yemekten sonra Lydia dağa koşmaya gitmekten bahsetmişti. Daniel onun huzursuzluğunu kendi huzursuzluğu gibi hissetmişti ve kurdunu serbest bırakmaya ihtiyaçı olduğunu biliyordu. Bundan da öte, belki de yükte daha güvendedi. Ayakları - pençeleri- üzerinde o robot askerlerden daha hızlı olduğu kesindi.

Bir kurşundan daha iyi vurabileceğinden değil.

Yine de sonunda, muhtemelen onun için endişelendiği için olduğu yerde kalmaya karar vermişti. O da bunun sorun olmadığına karar verdi çünkü en azından onun nerede olduğunu biliyordu, şu anda yataklarında uzanıyordu.

Çok yorgundu ve bundan nefret ediyordu.

Belki de Eastwind ve dağ hakkında söyledikleri yanlıştı... ve onun hakkında.

Fuayeye vardıda, siyah-beyaz dősemeli Roor'un üzerine yerleştirilmiş heykellere bir müze küratörü gözüyle baktı.

"Bu kadar para boşa gitti," diye mırıldanarak lekelerden birinin yanına gitti.

Avucunu soyut formun çıkıntılarına koyarak bir atın sağrısına vurur gibi vurdu -çünkü Tanrı biliyordu ki bu şey bir Clydesdale kadar büyüktü. Pürüzsüz mermer soğuktu ve sanatçının hakkını vermesi gerektiğini düşündü. Kaba taşi erimiş peynir gibi göstermek için çok çalışmak gerekiyordu.

Bu notla dama tahtası Roor'da ilerlemeye devam etti ve açık alandaki bir sonraki büyük parçaya geldiğinde, başka bir kı vuruşu yaptı. Bu kez, kıvrımlı form o kadar kalın bir tür dolgu macunuyla boyanmıştı ki, alttaki yapının neyden yapıldığını anlamanın bir yolu yoktu ve o kadar parlaktı ki, kendi yansımasını görebiliyordu.

Boğazını temizleyip bir elini başındaki yeni büyümenin üzerinde gezdirirken, "Lanet olası ayna," diye mırıldandı.

Ani yorgunluğunu görmezden gelerek yoluna devam etti, oyuktaki nöbetçiye başıyla selam verdi, hiçbir yanıt alamadı ve Resepsiyonist Candy'nin findıkkıranlarını düşündü. Bu adamın ihtiyaçı olan tek şey üniformasına biraz altın şerit ve tuhaf bir şapka takmaktı, o zaman findık kırmak için en iyi adaydı.

İguratif anlamda.

Her zamanki rotasından sıkılan Daniel kütüphanenin Fransız kapılarından birine gitti ve kapıyı açtı. Uzak tarafta karanlıktan başka bir şey yoktu, içeri giren bir ışık huzmesi siyah halının üzerinde görsel bir kesit oluşturuyordu.

Çünkü bu evde ya o bok olur ya da beyaz.

Uzun, dar odaya girdiğinde, duvarlara kadar uzanan rafların sadece gölgelerini görebilmesine rağmen eski kitapların kokusunu alabiliyordu. Evin geri kalanının ne kadar antiseptik olduğu düşünüldüğünde, C.P.'nin neden ilk baskılardan oluşan bir koleksiyona sahip olduğunu merak etti, çünkü bunlar onun parlak ve yeni havası karşısında Ry gibi görünüyordu. Yine de, muhtemelen iyi yatırımlardı?

Adamım, gerçekten yorulmaya başlamıştı. Belki de yatağa gitmesi gerekiyordu.

Kendini içeri kapatarak ışıkları açık tuttu çünkü uzak duvarı işaretleyen büyük cam pencereler arka çayırı izlemek için portallar haline geldi. Manzaraya doğru giderken, kıştan kalma havuzun etrafında hareket eden gölgeleri aradı. Sonra da bir saldırı olursa tam olarak ne yapacağını düşündü.

Korumaları çağırmak dışında.

Yine de, burada beklemektense, kısıtlı imkânlarına rağmen bunu çözmeyi tercih ederdi. Ve ormanda aniden ortaya çıkan bot izlerini düşünüyordu.

Onları bir insandan başka bir şeyin takip ediyor olması çok muhtemeldi-

"Daniel?" diye seslendi uzaktan bir ses.

"Burada," dedi omzunun üzerinden.

Lydia onunla aynı kapıyı açtı ve vücudu fuayeden içeri süzülen ışıkla siluet haline gelince, içgüdüsel olarak onun görüntüsünü kendisiyle engellemek istedi. Ama daha pozisyonunu alamadan, tüm camların üzerinde yansıtıcı bir kaplama olduğunu hatırladı. Onu dışarıdan kimse göremezdi.

Yine de... "İçeri gelin ama kapıları kapatın, olur mu?"

"Elbette, ama burada ne işin var?" diye sordu içeri girip adamın istediğini yaparken.

"Oh, pek değil." Tüm ışığın bir kez daha kesilmesiyle görüş mesafesi arttı. "Sadece gece gökyüzünü izliyorum. Bu gece ay var."

"Bensiz yıldızlara bakıyorsun, değil mi?" Sesi sıcaktı. "Hey, neredesin..."

Sadece gökyüzüne bakıyor olmayı diledi. "Sadece sesimi takip et."

Kadın yaklaşırken eliyle hafif bir öksürüğü bastırdı ve omzunun üzerinden baktı. Dışarıda, arazinin arka tarafında hareket eden hiçbir şey yoktu, eve doğru yaklaşan hiçbir gölge, yaya ya da havadan gelen hiçbir saldırı yoktu-

"Oh," dedi ona çarparken. "Özür dilerim."

Kollarını ona dolayarak başını salladı. "Üzülme. Hiç umurumda değil."

Vücudunun kıvrımlarını fark eden adam, elini omurgasından yukarı doğru uzattı ve saçındaki bağı buldu. Bağını çözdüğünde dalgalar aşağı doğru sallanıyordu ve biraz nemliydi, şampuan kokuyorlardı.

"Seni öpmemin sakıncası var mı?"

diye mırıldandı. "Mmmm, lütfen."

Ağzını aşağıya doğru indiren oydu ve dudakları birleşirken kalçalarını onunkilere doğru hareket ettirdi. Yıldırımın iki kere çakıp çakmayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ve kendi kendine fiziksel olarak tahrik olmasının önemli olmaması gerektiğini söyledi. Ona yapabileceği pek çok şey vardı-

Sertleşme hem doğal hem de normaldi ve tam bir mucizeydi. Ve bunu o da hissetti. Alt bedeni daha da yaklaştı ve çıkardığı ses, açlık ve memnuniyetin birleşimi, onu daha da sulandırdı.

Öpüşmeye devam ettiklerinde, karanlık çok erotikti; bu onu daha da fazla hissettiği anlamına geliyordu ve ikisini de geri çekti, elini uzatıp ince havaya vurarak kendini yönlendirdi. Aradığı masayı bulduğunda, ipek kanepelerden birinin arkasına doğru uzanan masayı, boğazının derinliklerinde bir kahkaha attı.

Teşekkürler, Phalen.

Kadının acımasız minimalizmi sayesinde yüzeyinde hiçbir şey yoktu. Bu da mükemmeldi. Lydia'yı belinden tutup kaldırdı ve dudağının üzerine koydu. Bunun en iyi ihtimalle yarı özel bir durum olduğunun bilincindeydi, zaman kaybetmek istemiyordu ama ağız ağıza geri döndüğünde, yarının ne getireceğini kimsenin bilmediğinin farkındaydı. Bu yüzden bunun tadını çıkarmak zorundaydı.

Ellerini göğüslerine götürdüğünde, örme kazağı hatlarının üzerinde yumuşak bir yastık gibi duruyordu ve buna engel olamıyordu. Onu tatmak zorundaydı. Kadını biraz daha geriye iterek kıvrımlarını yukarı kaldırdı ve kadının üzerinde sütyen yoktu, bu yüzden dudaklarıyla aşağı indiğinde hiçbir engel yoktu. Meme ucunu emerken inledi ve ellerini boynunun arkasında birleştirerek onu daha yakına, daha yakına... daha yakına çekti.

Tayt giyiyordu ve adam taytı aşağı çekerken tayt kalçalarında eridi.

Dışarıda, koridorda, sesler ileri geri yayılıyordu, bir tür gündelik konuşma gürültüyle devam ediyordu ve kafasını kaldırdı. Görececek bir şey yoktu.

-Birisi bir şey açmadığı sürece. Ve fırsattan bahsetmişken. Odada duvardan duvara rafları bölen üç kapı seti vardı. Bunu laboratuvardaki lanet olası toplantı odasında yapmayı da seçebilirdi...

"Yollarına devam ediyorlar," diye fısıldadı Lydia.

"Güzel." Adam kadının göğsünü avuçladı ve başparmağını göğsün ucunda ileri geri hareket ettirdi. "Başladığımız işi bitirmek istiyorum."

Lydia nefesini tuttu ve sonra usulca güldü. "Utangaç değilim ama teşhirci de sayılmam."

"Yatak odasına geri dönmek ister misin-"

Güm. Güm.

Ayakkabılarının önce birinin sonra diğerinin Roor'a çarpma sesi ona cevap oldu ve kadife boşluğa gülümsedi.

Şaşırtıcı derecede sabit olan elleriyle, kadının tozluklarının işini bitirdi ve leğen kemiğiyle kadının kendisi için açtığı boşluğa girdi. Dudakları yeniden birleşti ve dilinin onunkine doğru kayması, göbeğini kot pantolonunun ön kısmına sürmesiyle birleşince, fermuarına yöneldi.

Yapacağı son şey pantolonunun içine boşalmaktı. Bu ne büyük bir kayıp olurdu.

Bu arada, uyuşmuş parmakları görevlerini takdire şayan bir şekilde yerine getirdi ve nadirliğin her şeyi daha değerli kıldığını düşündü. Bunun son kez olup olmadığını bilmemesi, özellikle her penetrasyonun, çıkardığı tüm seslerin ve altında hissettiklerinin tadını çıkaracağı anlamına geliyordu.

Ama evin geri kalanının o lanet olası kapıların diğerk tarafında olduğu gerçeği, acele etmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Uyarılmışlığını avulayarak içeri girdi ve sikiinin başıyla kadının cinsel organını okşadı. Yukarı ve aşıağı. O kadar kaygan ve sıcaktı ki, içine girerken doğru nedenlerle titredi. Bu ilk vuruş her zaman bir keşifti ve hissi doğrudan beynine gitti. Ondan sonra vücutu kontrolü ele aldı, leğen kemiği geri çekildi ve içeri itildi.

Lydia onun altında tutunuyordu ve sonra kendini masanın üzerine kaydırıp bacaklarını onun etrafına sardı. Lydia'nın içine doğru sallanırken, o tanıdık yapı nefis bir beklenti yaratıyordu ama Lydia için henüz bir kurtuluş olmayacaktı.

İlk o gelirdi.

Her zaman.

tHIRtY-tWO

LYDIA orgazmın yaklaştığını hissetti ve bu hissi memnuniyetle karşıladı. Daniel onun derinliklerindeydi ve penetrasyonları gittikçe hızlanıyordu. Bacakları Daniel'ın alt bedeninin etrafına sarılmış ve omurgası Daniel'a doğru eğilmişken, bildiği ve hissettiği tek şey Daniel'dı.

Ve yanan ışıklar hafıza ile gerçeklik arasındaki ayrımı bulanıklaştırdı.

Bu geçmiş miydi? Her şey bu kadar trajik olmadan önce mi? Yoksa her şey tarafından kapana kısıldığı şimdiki zaman mıydı?

Çünkü bilmiyordu, seçmekte özgürdü - bu yüzden bir sıfırlamanın gerçekleştiği, kabustan uyanıldığı, hayatının baharda olduğu gibi devam ettiği, geleceğin ölümlüler için olduğu gibi güvence altına alındığı yanılsamasına sarıldı... kadere körlükle, gündüzleri ve geceleri yaşamak ve sevdiğin kişiyle planlar yapmak için uzun bir yol varmış gibi görünüyordu.

Gözlerini sıkarak kapattı, dudaklarını ayırdı ve tutundu. "Seni seviyorum..."

Altlarında bir şey gıcırdıyordu, muhtemelen poposu, gerçi üzerinde bulundukları masa yeterince sağlamdı - yine de, eğer sağlıklı düşünebilseydi, muhtemelen Roor'a geçmelerini önerirdi. Ya da daha iyisi, bunu yatak odalarında yapmalarını önerirdi.

Ama şu anda düşünmek gibi bir derdi yoktu.

Daniel'ın omuzlarına tutunarak, onun yaklaşmakta olduğunu biliyordu. O da öyle. -Ve sonra ilk kez dünyanın kenarından aşağı yuvarlandı. Serbest bırakılmanın etkisiyle Daniel'ın adını haykırdı ve bu onun kendi orgazmını getirmiş gibi görünüyordu.

Adam onu yukarı kaldırmaya başladığında, her şeyi hissedebilmek için hareketsiz kaldı, pompalamayı, kulağındaki nefesini, vücudunun ona verdiği şeyi nasıl emdiğini.

Cennet, diye düşündü. *Bu benim cennet parçam.*

Sonunda bitkin düştüğünde, öylece uzandılar, yumuşak okşamalar ve sessiz ve sevgi dolu mırıldanmalar yaptılar.

"Bana bir şey söyle," dedi. "Bana karşı nasıl bu kadar iyisin?"

"Onu sana geri koyacağım." Adamın parmak uçlarını alnında, yanağında... boynunun kenarında hissetti. "Benim kurdum."

"Şimdi benimle yatağa gelir misin? Uyuyabileceğimi sanmıyorum ama bahse girerim zamanı nasıl geçireceğimizi bulabiliriz." Adam tereddüt edince, "Lütfen. Seninle olmak istiyorum."

"Bana söylemen gereken tek şey bu."

Adam ondan uzaklaşırken, kadın bacaklarını kapattı ve ayağa kalktı. "Kahretsin, burası karanlık. Tozluklarımın nerede olduğunu bilmiyorum..."

Keskin bir fermuar sesi duyuldu ve sonra-"Bekle, sanırım onları aldım."

Yumuşak ve yaylı bir şeyin ellerine geçtiğini hissettiğinde, Lululemon'u tekrar yerine oturtmak için bazı akrobasi hareketleri yaptı ve muhtemelen tersten giydi. Süveter daha kolaydı. Onu aşağı çekti, sonra da ayakkabılarını bulmak için ayağını halının üzerinde gezdirdi.

Tabiri caizse bir kez daha prime-time izlemeye hazır olduktan sonra Daniel boşluğa girdi ve ellerinin raflardaki kitaplara vurduğunu duydu.

"Çıkışı buldum."

Kapılardan birini açtığında, içeri dolan ışık onu kör etti ama yanına gittiğinde retinası hızla iyileşti ve dışarı adımını atar atmaz kıyafetlerinin durumunu kontrol etti.

Eh, ne biliyorsun. Her şey öne bakıyordu ve vücudunda düzgün bir şekilde düzenlenmişti.

Yan yana yürüyerek koridorun sonuna kadar gittiler ve sonunda adam bir adım öne çıkarak yatak odasının kapısını açtı.

"Ben duş alacağım," dedi. "Katılmak ister misin?"

Adamın dengesini sağlamak için kapının pervazına gizlice tutunduğunu fark edince durdu. Son altı aydan sonra, herhangi bir duraksamayı gizlemekte ustalaşmıştı.

ama onun numaralarını iyi biliyordu.

"Gidip yatağı ısıtman gerek." Zorla gülümsedi. "Uzun sürmez."

Daniel başını salladı ve boğazını temizledi. "Bana uyar. Ve uzun sürmesin."

Adam bir kaşını salladığında, belki de bu seferlik onu yanlış değerlendirdiğini düşündü. Belki de adam iyiydi ve kadın sadece onu dehşete düşüren bir zayıflık arıyordu.

"Sadece duş alacağım," diye tekrarladı sebepsiz yere.

Banyoya doğru ilerlerken, arkasına dönüp baktığında neredeyse mermer bölmenin içindeydi ve olduğu yerde dondu kaldı. Daniel yatağa doğru ilerliyordu, yüzü acıdan gerilmişti -ya da belki nefes almakta zorlanıyordu? Ve yatağın kenarına geldiğinde, kendini nazikçe çevirip vücudunu yavaşça aşağı indirmesi göğsünün ağrmasına neden oldu.

Uzanıp başını yastığa koyduğunda gözleri kapandı ve uzun bir nefes verdi. Sonundaki öksürük bir lanet gibiydi.

Arkasını dönmesi gerektiğini biliyordu, böylece hiç şüphesiz endişeli bir ifadeyle ona bakarken yakalanmayacaktı. Ama adam ona bakmadı.

Orada öylece yatıyor, nefes alıyordu. "Daniel...?"

Göz kapakları hızla açıldı. "Ne oldu, iyi misin? Lydia-"

Birdenbire doğrulmaya çalıştı, elleri yorganın üzerinde çırpınmaya başladı, soluk soluğa nefes almaya çalışırken yüzü soldu.

Sonra her şey altüst oldu. Öksürük nöbeti tüm vücudunda bir dizi kasılma şeklinde ortaya çıktı, sanki kendini tutuyordu ve artık reRex'i kontrol edemiyordu.

Kan her yere sıçradı, gri kazağını benekledi, sıçrayan kanlar lbers'a karşı o kadar koyu renkteydi ki sanki kütüphanedeki boşluk onun hasarlı ciğerlerine aldığı ve dışarı atması gereken bir şeydi.

"Daniel."

ÜÇ-ÜÇ

GECEDEN UZUN BİR SÜRE SONRA Adirondack Dağları'nda Xhex, 1874'te el yapımı olarak yapıp çerçevelerine yerleştirilmiş olan bir çift kapıya gitti. Arkasında, akçaağaç kütükleri üzerine yerleştirilmiş çitirdayan bir ocak, sadece Rames'ten değil, aynı zamanda büyük odanın duvarının yarısını kaplayan devasa göl taşı ocaktan da ısı yayıyordu. Köşelerde sakinleştirici ışıklar saçan lambalar vardı; bunlardan birinin kaidesi bir kütüğün üzerine oturtulmuş bir kirpiydi, bir diğeri ise dokuma bir sepetten yapılmıştı. Kurutma kağıdı olarak bir İran halısı şeridinin kullanıldığı eski bir masa ve kurşunlu camlardan oluşan orta pencerenin etrafına monte edilmiş raflarda parıldayan antika cam eşya koleksiyonu da vardı.

Elle üflenmiş camlardan dışarıyı görebildiğinden değil. Ağır kadife perdeler dışarıya açılan her kapıyı örtüyordu.

Viktorya *döneminden* kalma Büyük Kamp, New York'un yaz sıcağından kaçmak isteyen insanlar tarafından inşa edilmişti ve aynı zamanda belli bir sınıf için vahşi doğada kaçamaklara sahip olmak *moda* olmuştu. Rehv'den uzun, ince gölün tabanından çıkan buharlı gemilerin nasıl insanları ve malzemeleri eğlence yerlerine taşıdıklarına dair hikâyeler dinlemişti ve ondan önce de su yolu, bin sekiz yüzlerin ortalarında kontrol için yapılan savaşlar sırasında Fransızlar ve İngilizler tarafından kullanılan stratejik askeri rotalardan biriydi.

Sırtını eşyaları açma çabasına verdiğinde kendini soğuğa hazırladı ve bu akıllıca bir hareketti. Hava o kadar kuru ve soğuktu ki sinüsleri yandı ve sıcağı tutmak için ağır boyalı panelleri yeniden kapatmadan önce bile eldiven giymek için acele etti.

Göle bakan sundurma kırk ya da bir buçuk metre uzunluğundaydı ve sıcak mevsimlerde hasır oturma alanlarıyla döşenirdi. Şimdi bu geniş alan her şeyden arınmıştı: sandalyeler, masalar ve hatta hayalet gibi parlayan plastik kaz lambası bile.

Bu verandada güzel zamanlar geçirmiştik, diye düşündü... John Matthew ve diğer bazı Kardeşlerle birlikte buraya gelip Phury, Cormia ve Seçilmişlerle takıldıkları zamanlar. Özellikle Zsadist'in gitarını getirip mehtaplı Ağustos gecelerinde şarkı söylemesi hoşuna giderdi.

"Melek gibi bir ses," diye mırıldandı.

En sevdiği şarkıyı hatırlamaya çalışıyordu, her zaman kapanışı yaptığı şarkıyı... Sting'in bir şarkısı mıydı? Yoksa U2 muydu?... o akşamlar o kadar uzak görünüyordu ki, sanki yaşadığı bir şey değil de bir başkası tarafından ona anlatılan hikâyeler gibiydi.

Her şey nasıl bu hale gelmişti? diye merak etti. Silahlarını çevirdi. Başkalarının güvenliği için kendini Caldwell'den çıkarıyor. "Lanet olası karmaşa."

Verandada yürürken göle doğru baktı. Ay doğudaki dağların üzerinden yeni yükseliyordu ve ışıyla suyun üzerinde bir çizgi çiziyor, bu çizgi dalgaların üzerinde raks ediyordu.

İlk önce John Matthew ayrılmıştı, çünkü kadın onun tarlaya gitmesinde ısrar etmişti. Başka ne yapacaktı ki? Oturup ona mı bakacaktı?

Ölmüyordu.

Ayrıca, gittiği yerde yalnız kalmak istiyordu.

Verandadan çıkıp çimenlerin üzerinde yürüdü. Çimenler Caldwell banliyölerindeki yemyeşil, kimyasal olarak geliştirilmiş halılara hiç benzemiyordu. Burada çimler iğne gibi inceydi ve üzerinde oturmak da bir o kadar eğlenceliydi. Yağmur yağmaması, ama daha çok Ekim sonlarında başlayan düzenli donlar her şeyin yeşilini çekip almıştı, bu yüzden sert kil zemin üzerinde sadece soluk bir saat on bir gölgesi vardı.

Suya doğru inen taş yürüyüş yollarından birinin başında durakladı. Ev bir uçurumun üzerine kurulmuştu, çünkü inşa edildiği dönemde müstakbel ev sahipleri arsaları seçme hakkına sahipti ve burayı aramışlardı. Manzara, dağların dramatik, mükemmel bir şekilde ortalanmış bir çerçevesiydi.

berrak su havzasına kadar inen, Hudson Nehri Okulu ressamlarının hem gerçekçiliği hem de simetriyi yakalayabilmeleri için bir ressam tarafından oyulmuş gibi duran bir manzara.

Manzara onu gerçekten sakinleştirmeliydi.

Maddesizleşebilmesi için birkaç derin nefes alması ve omzunu döndürmesi gerekti ve molekülleri dağıldıkça, bileşenlerinin yeniden bir araya gelmeyeceğine dair belirsiz bir endişe duydu. Sonra tekrar, tamamen bedensel olsa bile, bir bütün değildi, değil mi?

Yeniden oluştuğunda, Geyik Dağı'nın eteklerinde, ana patikadaydı. Kendini büyük bir ağacın arkasına saklama zahmetine girmeyip, etrafta bulunan herkesin gözleri önünde birdenbire ortaya çıkması? Hiç iyi değildi. Ve yürüyüşe başladığında, protokol hatasının kasıtlı olduğunu, çünkü sıcaklığın bir et dolabının kuzeyinde olduğunu ve burada kimin olabileceğini söyledi. Ama bu saçmalıktı. Vahşi doğa YouTube kanalı için hardcore çekimler yapan bir insanın onun *puf* diye ortaya çıktığını görüp bu lanet şeyi kaydedebileceğini hiç düşünmemişti bile.

Bu, vampir türlerinin ve Lessening Society'nin üzerinde anlaştığı tek kuraldı. üzerinde.

Önlenemediği sürece insan müdahalesi yok. Ve eğer kaçınılamıyorsa, o pisliği temizlemeniz gerekirdi.

Xhex etrafına bakındı.

Yine de, son zamanlarda berbat ettiği diğer her şey düşünüldüğünde, bu küçük bir ihlaldı. Ayrıca, aslında burada kimse yoktu.

İnsan olan hiç kimse.

İçinden bir ürperti geçerken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, deri ceketini soğuktan gıcırdıyordu. Her zamanki kılıfları olmadan ceketinin içinde çok fazla yer vardı, tırnaklarını kesmeye eşdeğer bir kıyafet olduğunu düşündü.

"Bir yolculuğum var, ha?" diye mırıldandı, temizlenmiş patıkaya kadar uzanan ağaçları tararken. "İşte buradayım. Başlıyorum. Yürüyorum."

Beyaz takım elbiseli Dustin Holman'ın bir taksinin kaputuna vuruşunu hayal ederek, önce yavaş yavaş sonra daha büyük bir açıyla yükselerek ilerledi.

O

Bunu ilk kez yaptığını ve John Matthew'un kendini açıklamak zorunda kaldığını hatırladı.

Bu gece yanında kimse yoktu.

Ve ne yazık ki bu doğru çıkmaya devam etti. Ne kadar uzağa giderse gitsin ya da çamları ne kadar dikkatle ararsa arasın, garip auralı yaşlı kadın bir türlü ortaya çıkmıyordu.

İlkbaharda tamamen reddettiği şeyi aramaya çalışması ironik görünüyordu. Yine de hayatın hastalıklı bir mizah anlayışı vardı ve dibe vurmuş insanların gerçeklikle ilgili görüşlerinde titiz davranma lüksleri yoktu.

Ruhunuzda bir hastalık var. Eğer şimdi tedavi etmezseniz, sizi yok edecek.

Bir göz kırpışıyla diğeri arasında, bir bandanadan dışarı bakan gözler gördü, bunu yaptığının bilincinde olmadan aldığı gözler. Sonra morgdaki o cesedi hayal etti.

Enerji bedeninizin hemen altında hapsolmuş durumda. Bir kez ve sonsuza dek serbest bırakılmadığı sürece, asla huzur bulamayacaksınız.

"Ama nasıl?" dedi çam ağaçlarına. "Onu nasıl serbest bırakacağım? Ah, hadi ama... bana bir kemik at."

Yapmalısın, çocuğum. Yoksa birkaç santimle ölürsün... ve tüm sevdiklerini de yanında götürürsün. Olduğun yerde kalmak bir ölüm cezasıdır.

"Ne yapıyorum ben? Lütfen... söyle bana."

Cevap gelmedi ve lanet olsun, keşke varlıkla tartışarak zamanını boşa harcamasaydı. Cevap almak yerine, kabul etmek istemediği her şeyle yüzleşmek istemişti.

Şimdi, rehberliğe en çok ihtiyaç duyduğu anda, sahip olduğu tek şey kendi işe yaramaz düşünceleriydi, karmakarışık ve eziyetli.

Ve kendi işe yaramaz şirketi.

Ya da öyle görünüyordu.

Xhex kendi idamına gidiyormuş gibi patikada ilerlerken, Blade çamların arasından kız kardeşini takip ediyor, rüzgârın altında ve onun arkasında kaldığından emin oluyordu. Ayrıca onun çevresini de dikkatle izliyordu. Onun erkeği, John

Matthew, bağlanmıştı ve büyük arkadaşları vardı, bu yüzden yakınlarda Kara Hançer Kardeşliği'nin üyeleri olma ihtimali vardı.

Onlarla başa çıkamadığından değildi. Kafasında rahatsız olamayacağı kadar çok şey vardı ve Xhex'in bu gece, o zaten bu kadar çok şeyle boğuşurken ortaya çıkması muhteşemdi.

Tam da ihtiyacı olan şey.

Ancak ruh hali onunkinden daha az kırılgan görünmüyordu. Ana patikada yürürken düzenli olarak duruyordu ama fiziksel olarak yorulduğu için değil. En iyi durumdaydı, gerçek bir dişi örneğiydi, onu herhangi bir erkek kadar ölümcül yapan güç ve kurnazlık yeteneklerine sahipti.

Hayır, zaman zaman duraklıyordu çünkü bir şey arıyordu ve onu buraya böylesine karanlık bir beklentiyle neyin getirdiğini merak ediyordu.

Sonra tekrar, şebekesi darmadağın olmuştu. Tehdit edilen çöküş gerçekten de gerçekleşmiş, duygularının ve bilincinin üç boyutlu yapısı tamamen dağılmıştı. Onu son gördüğünden beri bir şeyler olmuştu, hem de çok yakın bir zamanda.

Başkalarıyla ilgilenme konusunda kabul etmek istediğinden daha iyisin. Kapa çenenin, diye düşündü o "yaşlı kadının" sesine karşılık olarak.

Varlığa ya da her neyse ona dair anılar, o şeyin gittiği varsayılan andan beri peşini bırakmamıştı. Kendisini takip edilmiş hissettiği noktaya kadar. Takip edildiğini. Peşinde hiçbir şey olmamasına rağmen. Gerçekten de, karanlık çöktükten sonra biraz huzur bulmak için mağara sığınağından ayrılmıştı ve kız kardeşinin dağa giden yolu onun dolambaçlı inişiyle kesişmişti. Sanki her şey planlanmış gibiydi.

Ya da belki de "kaçınılmaz" demeliydim.

Varlığının bilinmesine izin verme kararını ne zaman verdiğini bilmek zordu, ama bir noktada, tepenin yarısında, onun biraz gerisine adım attı. Adamın adımları kızinkilerden biraz daha uzun olduğu için, yükseliş ilerledikçe aralarındaki boşluk yavaş yavaş kapanıyordu.

Yine de Xhex ileriye doğru yönelmeye devam etti, dikkati önünde ve yanlarında olanlarda kaldı ama asla arkasında olanlara odaklanmadı.

Tepki vermemesi -ya da herhangi bir farkındalığın olmaması- ona endişe verici geldi. Daha sonra, kadının aslında tamamen yalnız olduğu kafasına dank etti.

"Xhex."

Adını söylediği anda döndü, eli deri ceketinin içine girdi ve bir şeyler aramaya başladı.

"Beni vurmayın," dedi sıkılmış bir ses tonuyla.

Bir şeyleri daha derinden önemsiyorsunuz-

"Kapa çeneni. Kapa çeneni."

Xhex araştırmayı bıraktı, kara kaşları gri gözlerinin üzerine düştü. "Hiçbir şey söylemedim."

Dişlerini sıkarak gülümsemeye zorladı. "Bu senin için değildi. Ve sen... silahsız mısın?"

Daha önce fark etmemişti ama kızın üzerinde barut kokusu yoktu. Bu onun normalde yaptığı bir şey değildi.

Tek başına mı? Kişisel koruması olmadan mı? Arkadaşı hangi cehennemdeydi-

"O zaman kimin için?" diye karşı çıktı. "Ve beni takip ederek ne halt ediyorsun?"

Silah sorusunu cevapsız bırakmasına şaşırmadı. Ve kendi kendine onun için endişelenmenin haddine olmadığını söyledi.

Ancak o bu yalana inanmadı.

"Sen dağa geldin, kardeşim benim. Ben zaten buradaydım," dedi acımasızca.

Etrafına bir göz attı. "Yani şimdi tüm bunların sana ait olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, ama beni sizi takip etmekle suçluyorsanız, bulunduğum yere sizin geldiğinizi belirtmek için her türlü hakka sahibim, tam tersi değil."

"Senin evin Koloni."

"Doğuştan seninki de öyle."

Xhex başını salladı. "Hayır, oradan çıkarıldım. Hatırladın mı?"

Rippant bir şeyle, uygun bir şekilde mesafeli ve kibirli bir şeyle cevap vermek için ağzını açtı. Ama ay ışığı çam dallarının arasından süzülürken, aydınlığın ne olduğunu göremedi. Aksine, o yaşlı kadının parçalarını gördü, sanki parıldayan özü parçalara ayrılmıştı ama azalmamıştı.

Gözlerini tekrar kız kardeşine çevirdiğinde, sanki bir süredir üzerinde sallanıp durduğu büyük bir düşüşün kenarında duruyormuş gibi hissetti. Çünkü... bitti

Yirmi yıl.

"Ne," diye tersledi Xhex.

Adam konuşamayınca ellerini havaya kaldırdı ve ondan uzaklaştı.

"Oyunlarınızla işim bitti-"

"Asla unutmadım."

Kız kardeşi yavaşça arkasına döndü. "Ne dedin sen?"

Boğazını temizledi. "Koloni'den neden ve nasıl ayrıldığınızı asla... unutmadım," diye tekrarlarlarken sesi daha güçlü değildi.

KİRALIK DÖRT

Ne zaman dışarı çıksam beni tekrar içeri çekiyorlar.

Gus kısa süre önce tedavi gördüğü hasta odasına doğru koşarken Al Pacino'nun sesi kafasının içinde yankılandı ama en kötü *Godfather* filminin en iyi sahnelerinden biri kapıyı iterek açıp doktor moduna geçtiğinde hemen unutuldu.

Yataktaki hasta sürpriz değildi. Tedavi seçenekleri berbat olacaktı.

Gri tişörtün önündeki kan miktarına bakılırsa, ortada pek de iyi bir şey yoktu.

"Ne oldu?" diye sordu Lydia'ya, taşlardan birini iterek yoldan çekerken.

Üç ya da dört doktor yatağın etrafında dönüp Daniel'ın giysilerini çıkarırken, ipuçlarını bağlarken bile kadın erkeğinin yanındaydı ve hiçbir yere gitmiyordu. Çok korktuğu belliydi, yüzü dehşet içinde donmuştu, saçlarını omzunun üzerinden geriye iterken elleri titriyordu. Ama sol tarafa ulaşmak istiyorlarsa birinin onu zorla götürmesi gerekecekti.

Ki şu anda buna ihtiyaçları yoktu.

"Öksürmeye başladı," dedi, "duramadı ve sonra bilincini kaybetti. Burayı aradım ve bir sedyeyle geldiler ve..."

Kadın arkasından giderken, adam monitöre baktı. Oh... *harika*. Oksijen istatistikleri mahzendeydi. Kan basıncı çok düşüktü. Kalp atış hızı 180'lerdeydi, her ikisini de telafi etmeye çalışıyordu.

"Oksijene ihtiyacım var, hemen, ve biraz kan alalım." Belki Daniel'ın bir yerinde enfeksiyon vardı ve septik hale geliyordu? Ama düşüş bunun için biraz hızlı olmuştu. "Durumu stabil olduğunda biraz görüntüleme yapmak istiyorum ve biri bana stetoskopunu verebilir mi?"

Bu son komut hızla yerine getirildi ve kulaklarını tıkır tıkamaz dinlemeye koyuldu-

"Ne oldu?" Lydia eğildi. "Nesin sen, neden öyle görünüyorsun?"

Çünkü zavallı piçin ciğerlerinin bir tarafı doluydu. Bir planı olana kadar bu konu hakkında konuşmayacaktı-

Odanın kapısı ardına kadar açıldı ve evet, işte oradaydı: C.P. Phalen, hâlâ sert adam zırhının içindeydi. Kadın içeri adımını attığında, adam duygularıyla savaştı.

Şimdi olmaz, dikkatimin dağılmasına gerek yok-

Ama kadın sözünü kesmek ya da daha fazla rahatsızlık vermek -hatta ona doğru bakmak- yerine sessiz kaldı ve Lydia'nın yanına gitti. Kadın elini Daniel'ın diğer yarısının omzuna koyduğunda Gus başını iki yana salladı ve Phalen'in onu şaşırtmaya devam etmemesini diledi. Bu sakın şefkatin yardımı dokunacaktı.

"Neler oluyor?" Lydia talep etti. "Yapacak mı - ne yapabiliriz?"

Daniel'ın yüzüne pozitif Row oksijenli bir maske takıldı ve Gus monitöre bakarken hareketsiz kaldı. "Hadi," diye mırıldandı. "Biraz daha iyi rakamlar görelim."

Beklerken odadaki diğer herkesin varlığını hissedebiliyordu - nerede durduklarını, nasıl hareket ettiklerini, konuşup konuşmadıklarını, sessiz olup olmadıklarını - ama bunların hepsi damıtılmış bir farkındalıktı. Daniel onun tek odak noktasıydı; diğer her şey, gerektiğinde çağırabileceği, ancak yataktaki hastanın hayatta kalmasıyla hemen ilgili değilse tamamen göz ardı edebileceği daha geniş bir alanda kaybolup gidiyordu.

Lanet olsun. Rakamlar iyiye gitmiyordu. Oksijen istatistikleri düşük 80'lerde kaldı ve kalp atış hızı dönmeye devam etti.

Müdahaleleri artırmanın zamanı gelmişti yoksa adamı kaybedeceklerdi.

Gus emirler yağdırmaya başladığında bir bilinç bölünmesi yaşadı - zihninin büyük bir kısmı profesyonel görevine odaklanmıştı, ancak hayati bir kısmı sandalyeye bağlandığı ve bir adam tarafından şoklandığı zamana geri çekildi

Yüzünü hiç görmediği ve kötü niyetli biriydi. Sadece onunla konuşan o aksanlı sesi ve bu siteyi koruma isteğini mahveden acıyı hatırlıyordu.

Ve sahibi olan kadın-

Birdenbire Gus'ın beyni ona ne olduğuna dair kayıp bir parçayı ortaya çıkardı: Birdenbire, Phalen'in evinin dışındaki arazide biri tarafından taşındığını hatırladı. Bir iki dakikalığına kendine gelmiş olmalıydı çünkü malikâneye geri götürüldüğünün farkına varmıştı.

Kırmızı rahip cübbesi giymiş bir adam tarafından- "O neydi doktor?"

Kendini tam olarak meşgul olmaya zorlayarak ikinci bir talimat turu iletti. Tıbbi personel onun direktiflerini uygularken ve Daniel'in cesedi üzerinde işler iyice yoğunlaşırken, Gus gözlerini C.P. Phalen'a dikti. Ona bakıyordu ve gözlerinde bir suçlama vardı.

Yine de iyi bir notla ayrılmamışlardı.

Ona hayır demişti. İlacı ona vermeyeceğini söylemişti. Ondandır işler kritik bir hal aldı ve kadın omuz silkerek ve adamın öfkesini bir Rare gibi alevlendiren bir ses tonuyla işi daha da kızıştırdı.

İyi, kontratı yırtıp atıyor musun? Vita-12b'yi bana vermesi için başka birini bulacağım.

Bu noktada ona lanet olası sözleşmeye dokunmayacağını söylemişti. Sanki on iki yaşında bir çocukmuş da öğretmenine küstahça tüm macunu yiyormuş gibi.

Harika bir sohbet olmuştu ve o gittikten sonra, kazandığını bilmenin soğuk rahatlığını yaşamıştı.

Şimdi ona dik dik bakarken, gelip onu alan, onu dışarı çıkarmak için kendi hayatını tehlikeye atan ve hayatta kalma ihtimalinin en yüksek olduğu yere getiren kırmızı cüppeli yabancıyı düşündü. Muhafızlarından biri olmalıydı. Katolik Kilisesi'ne yemin edip kardinal olmadan önce son bir görev yapmaya karar veren kişi.

Eğer o adam, o kurtarıcı gelmeseydi? Gus ölmüş olacaktı.

Vita-12b'yi ve kurtarabileceği tüm hayatları düşündükçe, bunu bir insan üzerinde denemesi gerektiğini biliyordu. Bir sonraki adım buydu. Ama C.P. üzerinde değil -ve evet, kişisel duygularının onun özgürce verdiği rızanın önüne geçmesine izin veriyordu.

Bir kez daha şimdiki zamana geri döndüğünde, konuyla ilgili son düşüncesi, her durumda objektif olmanın en iyisi olduğuydu.

Duygular hayattaki en kötü karmaşa türüydü.

Özellikle de işler kritiklediğinde.

Geyik Dağı'nda, zirveye giden yolun yarısında, Xhex bunu doğru duymadığından emindi. Ağabeyi bu sözleri iki kez söylemiş olmasına rağmen.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, onu sarsan ses tonu kadar heceleri de değildi. Ve sonra bir duraklama oldu, sanki konuşmaya devam etmek için kendini toparlaması gerekmişti.

Koloniye neden ve nasıl terk ettiğinizi hiç unutmadım.

Anlayamadığı her şey tarafından ileri çağrılan Xhex ona doğru yürüdü, patikanın gevşek çakılları üzerinde botlarının çıkardığı sesler sessizlikte gürültülü bir şekilde duyuluyordu.

"Anlamıyorum," derken kendi sesini duydu.

Ne söylediğini fark ettiğinde, sözlerini geri almak istedi. Böyle bir şey söylemek niyetinde değildi. Blade asla kimsenin güvenmesi gereken biri değildi... yine de ona bakma şekli, gözlerini hiç olmadığı bir şekilde ona dikmesine neden oldu.

Ve sonra ne olduğunu anladı. İrislerinin etrafındaki beyazlar pembeydi. Ve gözlerinden birinin hemen altında mükemmel bir şekilde oluşmuş kan kırmızısı bir gözyaşı damlası vardı.

"Ağlıyor musun?" diye nefes aldı. Çünkü onun ızgarasını okuyabiliyordu... ve gördüklerine inanıp inanamayacağından emin değildi.

Onun görmesine izin vermeyi seçtiği şeyi.

İç çalkantılarla harap olmuştu ve tüm bunlar bir şekilde ona mı bağlı görünüyordu? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Ama onun duygularının üç boyutlu yapısının nasıl ve neden enerjiyle parladığını inkâr edemiyordu.

Izgarası güneş gibi parlıyordu. Acı ve pişmanlıkla.

Blade başını salladı. Boğazını temizledi. Sabırsızlıkla gözünün altını ovuşturdu ve parmak uçlarının arasındaki kanı temizledi.

"O gece gidişini izledim, kardeşim benim. Minibüsün gidişini izledim. Ve biliyordum..." Sesi tekrar çatallaştı ve ellerini kaldırarak yüzünü kapattı. "Seni nereye götürdüklerini ve sana ne olacağını biliyordum. Ve gitmene izin verdim. Oh... lanet olsun-"

Sözlerini kekeleyerek söylerken, Xhex'in içine tuhaf bir dinginlik geldi. Bu çok garip bir şeydi: Tüm düşünceleri sessizleşti, bir kar küresi gibi mücadele ettiği kaos bir sarsıntıdan sonra duruldu, zihni onu rahatsız eden kafa karışıklığından arındı... onlarca yıldır, öyle hissediyordu.

Birdenbire, ağabeyinin saçma sapan konuşmaları kulaklarına geri geldi.

"-Onları çıkarmaya çalıştım. Onları kurtarmaya çalıştım çünkü onlar sendin. Onlar... sizdiniz... ama..." Blade ellerini bıraktığında yüzünden kan akıyordu, bir *senfatın* gerçek gözyaşları o kadar nadirdi ki gerçekten de iliklerinden süzülüyordu. "Onlar ölüydü. Onlar her zaman... ölüydüler..."

Xhex birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Bana ne söylediğinizi anlamıyorum."

Adamın ağzından çıkan kelimeler duraksamıştı ve karşılığında ne söylediğinden emin değildi. Ama ay ışığının çizgileri adamın kırmızıya boyanmış yüzünde gezinirken, rüzgârın çam dallarıyla oynaşmasının yarattığı parıltı, kadının nefesini kesen bir resim ortaya çıkardı.

Laboratuvarlar. Patlamalar. Çok geç kalındığı için kurtarılanlar.

İntikam. Kendisine yapılanlarla doğrudan ilgili olsunlar ya da olmasınlar, onu incitenlerden intikam alıyordu.

Kardeşinin son yirmi beş yıldır ne yaptığı gerçeği kafasına dank ettiğinde, uzaktan bir kurdun ulduğunu belli belirsiz fark etti.

Ve çağrıya bir başkası cevap verdi.

Ve bir başkası.

Aniden, göremediği bir kurt korosu geceye şarkı söylemeye başladı ve garip bir şekilde, armonilerin tepe ve düşüşlerinde, sadece anladığı değil, aynı zamanda kendisine yönlendirildiğini hissettiği bir şey duydu.

İnanın. İnan. İnan...

"Özür dilerim," diye kekeledi. "Ben hala..."

Titreyen bir nefesin ardından Blade kendini toparlamış gibiydi. Sanki konuşmalarında ikinci bir şansı olmayacağını biliyordu.

"Laboratuvara gittim."

"Hangi laboratuvarlar..." Gerçi bunu neden sormak zorundaydı ki?

"Senin içinde bulunduğun tesisler," diye tekrarladı. "İnsanların ve deneylerin olduğu yeraltı tesisleri. Seni bulmaya çalıştım. Yıllarca."

"Beni aramaya... mı gittin?" diye mırıldandı.

"Yıllarca. Dışarıda olduğunu, serbest kaldığını duyduktan sonra Caldwell'e gittim ve Screammers adlı kulüpte yerini tespit ettim. Seni bulmam bir yılımı aldı. Ama iyi olduğunu kendim görmeliydim."

"O kulübe mi gittin?" Ona her şeyi tekrarlatmak zorundaydı çünkü söylediklerini gerçek olarak kabul etmek için gereken gerçekliğin yeniden şekillendirilmesi o kadar geniş, o kadar derindi ki emin olmak zorundaydı. "Çalıştığım kulüp mü?"

"Gerçekten de düzenli olarak gittim. Beni görmenizi hiç istemedim. Araya karıştım ve siz beni aramıyordunuz, bu yüzden kontrol etmek için tuttuğunuz kalabalığın arasından geçtim." Kurt sesleri yükseldikçe, ulumaların gürültüsünü bastırmak için daha yüksek sesle konuşmak zorunda kaldı. "O zamana kadar, seni arayan yeraltı laboratuvarlarının on beşini çoktan ortadan kaldırmıştım ve aklıma işi bitirmem gerektiği geldi. Benden doğru nedenlerle nefret etsen bile, dışarıda başka insanların kız kardeşleri vardı. Diğer insanların... kardeşleri. Oğulları. Kızları. Seni kurtaramadım... ama senin *intikamını* alabilir ve başkalarının gönlünü alabilirdim, bunu hiç bilmeseler ya da nedenlerimi anlamasalar bile. Sen hiç anlamamış olsan bile."

Xhex ellerini başına koydu, kalbi hızla çarpıyor ve başı dönüyordu. "Laboratuvarların peşinden benim için mi gittin?"

"Affedilmek istedim. Senin tarafından, kendi vicdanım tarafından. Seni almalarına asla izin vermemeliydim. Soyumuzun ne yapmak istediğini biliyordum. Sizi uyarmalıydim, böylece minibüs gelmeden önce kaçamasanız bile hazırlıklı olabilir ve yolda kaçabilirdiniz. Yapmalıydım..."

Tanrım, kurtların çenelerini kapatmalarını diledi. Bu, akrabalarından biriyle yapacağı en önemli konuşmaydı ve acı bakla topluluğu sirenlerini ayarlama zamanının geldiğine karar vermişti; ancak o sırada aklına hayalet varlık, Xhex'in aramaya geldiği yaşlı kadın geldi.

Bunu o tasarlamıştı.

Ve varlık görünmese de, burada, bir yerlerde, çamların içinde ve arasındaydı. Kurtlar bu yüzden şarkı söylüyordu. Bir şekilde onlardan biriydi...

"Blade," diye kardeşinin sözünü kesti.

Adam konuşmayı bıraktığında kız onun yüzüne baktı. İkisi de benzer renklere sahipti... ve yarı ırk olarak tek ortak noktalarının bu olduğunu düşünmüştü, ikisi de evrimsel bir avantaj olup olmadığını görmek için *sempatların* kanını güçlü vampirlerle karıştırmak için yapılan bir deneyin parçasıydı.

Yirmi yıl kadar önce, bir vampirle görüşmeye başladığında, araştırmanın bütünlüğünü tehlikeye attığı düşünülmüştü ve programın çok ciddi bir hata olduğuna dair asla dile getirilmeyen bir korku vardı. Soyları, başlangıçta sapkın bir fikir olduğu için cezalandırılmak istememişti, bu yüzden ailesinin korunması için çeşitli nedenlerle kurban edilmişti.

"Bu... laboratuarlardan kaç tanesini kapattınız?" diye sordu.

"Hepsini."

Xhex ayaklarının ucuna basarak öne doğru eğildi. "Özür dilerim, ne dediniz?"

"Her biri," diye cevap verdi kaya gibi sağlam bir sesle. "Hepsini dışarı çıkardım -şu anda altımızda olan hariç ve Daniel bana deney yapmadıklarını söyledi."

senin türünde. Bu yüzden onu
olduğu gibi bırakıyorum."

"Kapattınız..."

"Hepsi. Yirmi yıldan fazla zamanımı aldı ve bu bana yeterli gelmiyor."

Erkeğin yüzü onun için şekil değiştirmiş gibiydi; yüz hatları hem tanıdık hem de tamamen yeniydi.

"Bunu benim için mi yaptın?" diye
fısıldadı. "Telafi etmenin tek yolu
buydu."

Etrafta ulumalar devam ediyor, hatta mümkünse daha da yükseliyordu. Ve işte o zaman onu gördü, bir dere kenarındaki açıklıkta... diğerlerine hiç benzemeyen bir kurt, onları onaylar gibi izleyen gümüş bir acı bakla formu.

Nihayet, diye düşündü, selamlamak için elini kaldırırken.

Blade onun odaklandığı yönü yakaladığında, patikanın kenarına baktı. Ve sonra çok tuhaf bir şey söyledi: "Bu o."

Xhex iki kez baktı. "Yani... o da mı sana geldi? Buraya mı?" "Daha önce hiç görmediğim bir varlık. Eski bir-"

"-kadın," diye bitirdi Xhex. "Bir mesajla birlikte."

"Evet, sen-"

"Bana bir yolculuğum olduğunu ve tek umudumun bu yolculuğa başlamam ya da ölmem olduğunu söyledi." Xhex yere baktı ve kardeşinin botlarıyla kendisinininkilerin ayak parmağına kadar olduğunu gördü. "Bir yolculuk..."

Buraya. Tam buraya.

Tüm yetişkinlik hayatı boyunca buraya, dağa çıkan patikadaki bu noktaya, kardeşine gelmek istemişti.

Blade'e baktı. Yirmi yıldan fazla. Tüm laboratuvarlar. Ve hiç kimseye bir şey söylememişi - Koloni'de akıllıca bir hayatta kalma becerisi, ama Caldwell'de doğru insanlara söyleseydi yardım almasını sağlayacak bir şey. Ama onun için önemli olan bu değildi, değil mi?

Federal Genetik Bürosu, diye düşündü. Daniel'ın patronu olarak Blade. Kimsenin bilmediği bir desteğe ihtiyacı olduğu için Blade'in insanlara yaptırdığı iş.

Çünkü tüm bunlar onun yolculuğuydu. Ve şimdi ikisi de buradaydı.

Xhex kardeşinin kaygan yanağına uzandı. Ön parmağını ağlayan kardeşinin kırmızı gözyaşlarına doğru kaydırarak elini geri çekti ve parmak uçlarını çevirdi.

Uzun bir sessizlikten sonra, kendi yanaklarını onun kanıyla boyadı. "Ben... seni affediyorum."

Bir anda uğultu kesildi ve gecenin geri dönen sessizliği öyle bir şok yarattı ki, ikisi de sanki boşluk yüksek bir gürültüymüş gibi sıçradı.

Ve sonra Blade yeniden ona odaklandı, gözleri duygularının kırmızı ışıltısıyla parlıyordu. "Yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum." Xhex elini onun omzuna koydu. "Seni affediyorum. Şimdi kendini affet ve bırak gitsin. İkimiz de... bu işin peşini bırakmalıyız."

Kelimeleri söylerken, sanki ayakları yerden kesilmiş gibi bir yükselme hissi vücudunu sarmış ve bir anda kafasında bir yanma hissi oluşmuştu - ama acıtacak şekilde değil. Sanki bir yeniden doğuş gibiydi.

"Izgaranız," diye fısıldadı Blade merakla.

Ardından gelen kucaklaşma doğal bir şekilde gerçekleşti, ikisi birlikte adım attılar ve Xhex kollarını Blade'in ağır omuzlarına doladığında, sanki elle tutulur bir huzurun içinde kozalandıklarını hissetti. Koruyucu.

İyileşmek.

Huzurlu bir şekilde sona eren bir yolculuk.

Uzun süre birlikte kaldılar, soğuk hava onlara dokunmuyordu, ay onları yumuşak bir ışıkla yıkıyordu. Sonunda ayrıldıklarında, her biri diğerine baktı. Sonra kadın biraz güldü.

"Şey. Bu oldu."

Blade de güldü, sonra etrafına bakındı ve geri çekildi.

"Artık orada değil," dedi, ağaçların arasında hayalet gibi gri kurdun olduğu yeri göstererek.

Xhex patikadan ilk kez geçtiği ve yaşlı kadını bulduğu geceye geri döndü. Bu yolun onu buraya, başlangıçlarına götüreceğini hiç düşünmemişti. Ama belki de iyileşmenin olayı buydu. Eğer bir yaranın sadece yüzeyi iyileşirse, yara bir enfeksiyon olarak büyür. Sadece derinlere, kaynağa inerek ve her şeyin temelini temizleyerek sağlık geri kazanılabilirdi.

Ailesi ona ihanet etmişti... ama ailesi de onu *affetmişti*.

"Sanırım bizimle olan işi bitti." Xhex vücuduna baktı, sonra bunun bir rüya olmadığından emin olmak için kendini okşadı. "Benimle... seninle."

Tekrar yukarı baktığında, bilmek zorundaydı. "Blade... şebekem hakkında..."

Uzun bir an oldu. Ve sonra kardeşi yavaşça gülümsedi. "Biz konuşurken yeniden inşa ediliyor. Bunu açıkça görebiliyorum, yani hayır, kendini kandırmıyorsun."

"Hissedebiliyorum." Tekrar kaburgalarına ve başına dokundu. "Yemin ederim hissedebiliyorum." "Güzel. Buna sevindim."

Bir gülümseme ağzını gererken, gülümseme olduğu yerde kalmadı. Tıpkı onun ızgarasını okuyabildiği gibi... onunki de onun için açtı ve stres devam etti.

Ama bu sefer pişmanlık değil, mutsuzluktu.

Ve ne hakkında olduğunu biliyordu.

"Lydia'yı rahat bırakmalısın," dedi Xhex kabaca. "Onun iyiliği için değilse bile, senin iyiliğin için. Kafamın, ruhumun nerelerde olduğunu bilmiyorsun- ve ailede iki kişiye ihtiyacımız yok."

Blade derin bir nefes aldı. "Aile."

"Evet. Birbirini kollayan bir aile. Ve eğer o wolven ile olan şeye tutunmaya devam edersen, bana olan şey... sana da olacak."

KİRALIK BEŞ

Lydia yatağın başucunda otururken, her *şeyin çok hızlı tepetaklak olduğunu* düşündü.

Daniel kütüphanedeydi, sonra odalarına gitmiş, yatağa yığılmış ve parlak kırmızı kan öksürmeye başlamıştı. Ve şimdi, kendini bir sağlık personeli kalabalığının ortasında bulmuşken, ona her türlü ilaç pompalanırken ve kötü giden hayati göstergeler izlenirken, nerede olduklarını kavrayamıyordu. Nasıl oluyordu da o kadar iyi durumdayken -hatta *iki kez* seks yapmışlardı, Tanrı aşkına- birdenbire komaya giriyordu?

Ama hadi ama, sanki sevişmek fiziksel bir fitness testiymiş gibi.

"Ben buradayım," dedi kabaca, onun tozlu saçlarını okşarken. "Benimle kalmana ihtiyacım var-"

"*Lydia.*"

İsminin bu kadar yakından ve bu kadar ısrarla söylenmesi -ki birkaç kez duymamıştı- onu sıçrattı ve başını kaldırıp bakmasına neden oldu. "Gus...?"

"Hey, tatlım." Doktor onun önünde dizlerinin üzerine çöktü, morarmış ve şişmiş yüzü şu anda başka insanların da ne kadar acı çektiğini hatırlatıyordu. "Bir saniyeliğine bana odaklanabilir misin?"

Daniel'dan gözlerini o kadar uzun süre ayırabileceğinden emin olmasa da başını salladı. "Ne yapabiliriz?" diye sordu. "Lütfen..."

"Sol akciğerinde, tümörlerden birinin içindeki bronşiyal arteriyel bir yırtıktan kaynaklanan bir kanama var. Sana bunun olabileceğini söylemiştim, hatırlıyor musun?"

"Daha önce de olmuştu ama. Neden o..."

"Kanama kontrol altında ve daha iyi, değil mi? Daha rahat nefes aldığını ve rahatladığını görebilirsiniz. Monitöre bakın, alarm çalmıyor."

Başının arkasındaki ekrana baktı, tüm rakamlar ve kalp atış hızının sıradağları vardı. "Daha önce de böyle olmuştu. Peki neden... bayıldı?"

"Öksürük yüzünden oksijeni azaldı ama nefes almasını destekliyoruz ve şu anda durumu stabil, senin de tekrar nefes almaya başlamanı istiyorum." Kadın kendine gelmeye başladığında, Gus elini onun omzuna koydu. "Beni dinle, o benim elimde, tamam mı? Bana güvenebilirsin."

"Ama sonra ne olacak. Yarın ne olacak. Ne olacak..."

Onu alaşağı eden şeyi kontrol altına almak mümkün olmadığında. Metastazlarından biri hayati bir organı istila ettiğinde ve karaciğeri çalışmayı durdurduğunda ya da-

"Anın içinde kalıyoruz Lydia. Ve şu anda o iyi ve biz de buradayız. Buradayız-"

"Ama bu ne anlama geliyor?" diye araya girdi adam Roor karosunu işaret ederken. "Uzun vadede."

Aptalca bir soru. Bu soru bir hafta önce yapılan ve Daniel'in hastalıkla dolu olduğunu gösteren taramalarla çoktan yanıtlanmıştı.

"Biz sadece onun rahat olduğundan emin olmaya devam edeceğiz ve -"

"Çok iyi gidiyordu." Gus'ın koluna bir can simidiymiş gibi tutundu. "Gücü geri gelmişti, daha iyi yürüyordu, o-"

Hastane yatağına baktı, sanki Daniel'in hemen doğrulup bir çift orgazm yaşadığı, SUV'yi kullandığı ve otoyoldaki o hızlı Harley sürüşünden kurtulduktan sonra bastonuna ihtiyaç duymadığı gerçeğini sayıklamaya başlamasını bekliyordu... ama tabii ki onun hiçbir farkındalığı yoktu ve görebildiği kadarıyla herhangi bir tepki verme olasılığı da yoktu: Boğazından zorla hava geçiren maskenin ardında hiçbir bilinç belirtisi göstermiyordu.

"İmmünoterapi onun için gerçekten zordu," dedi Gus nazikçe. "Ve onu bu tedaviden çıkarıp ihtiyacı olan besinleri ve sıvıları verdiğimizde, enerjisinde bir canlanma oldu. Organ fonksiyonlarını destekleyerek ve rahat olmasını sağlayarak onu mümkün olduğunca uzun süre burada tutacağız."

İlkbaharı ve bilgi ve destek bulmaya çalışırken katıldığı bazı Facebook gruplarını düşündü.

"Son Nadir'di," derken kendini duydu.

"Pardon?"

Lydia boğazını temizledi ve Daniel'ın yüzünü okşamaya devam etti. "İnternette bazı yazılar gördüm... son aşamada, başarısızlıktan hemen önce, genellikle her şeyin normal olduğu kısa bir dönem var. Ya da daha normal. Mesela geri dönüyorlar ve güzel günler geçiriyorlar. Sonbaharda bir çiçek açıyor."

Gus bir şey söylemeyince ona baktı. "Bunu sen de duydun mu?"

"Her vaka farklıdır."

"Bu tam bir doktor cevabı."

"Bu da doğru. Lydia, elinden geldiğince sakın kalmaya çalışmanı istiyorum. Onu bu akut dönemden çıkardık ve yarın uzun vadeli seçeneklerimizin neler olduğunu yeniden değerlendireceğiz."

"Elimizde kalmadığını söylemiştin." Sesi sıçan gibi çıkmıştı. "Tabii ona Vita-12b verebileceğimizi düşünmüyorsanız."

Gus'ın yüzü gerildi. "Onun istediği bu değil."

"Hayır... değil." Daniel'a bakıp uyanmasını isterken, ruhunun da onunla birlikte öldüğünü hissediyordu. "Artık intihar etmek istemiyor."

Birisi, "Ve bu test edilmemiş bir madde," dedi.

C.P. Phalen. Konuşan oydu. Gus odanın öbür ucuna sertçe bakarken Lydia sandalyeden yatağa doğru ilerledi. Daniel'ın yanına uzanarak kolunu hafifçe göğsüne koydu ve onun kendi kendine nefes alıyor olmasından biraz olsun rahatlamaya çalıştı. Oksijen maskesinin tıslaması tamamen bağımsız olmadığını hatırlatsa bile.

"Daniel," dedi çatallaşan bir sesle. "Ben buradayım..."

Geyik denen dağın tepesinde, Blade kız kardeşinin önünde durdu, neyin gerçek neyin umutla yaratılmış bir fantezi olduğu duygusu aniden, açıklanamaz bir şekilde bir ve aynı hale geldi ve ne olduğu düşünüldüğünde, bu pek çok düzeyde beklenmedik bir etkiydi. İyimserlik bir *senfath* için

Sosyopati iyi ayarlanmış bir şeydi ama yağ ve su birbirine karışıyordu. Karışmıştı. İmkânsızın gerçekleştiğinin ilk kanıtı da Xhex'in ızgarasının kendi gözleri önünde çeyrek çeyrek yeniden örülüyor, yeniden biçimleniyor olmasıydı.

Wolven hakkındaki tavsiyesi de yerindeydi. Lydia

Susi'yi rahat bırakması gerekiyordu.

Başını sallayarak gözlerini kapattı. "Yapabileceğimi sanmıyorum." "Yapmak zorundasın-"

"Sana bir şey sormama izin ver." Kız kardeşine yeniden odaklandı, omuzlarını dikleştirdi ve ağırlığını kaydırđı. "Şu anda nasıl hissettiğini biliyor musun? Rahatlama? Zarafet? Kötü değil de iyi sonuçlanan bir ıskalamayı?"

"Öyle mi?"

"Eğer bunu dava açan başka birine verebilseydiniz... bunu yapar mıydınız? Eğer onları sevseydin?"

"Tabii ki."

"Ama ya bu senin özüne mal olursa?" Xhex kaşlarını çatı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Varlığın kurt formunda olduğu yere baktı. "Yaşlı kadın bana Lydia'nın geleceğı olduğumu söyledi ama olmasını istediğim şekilde değil."

"Daniel'a aşık."

"Evet, o ölüyor ve korkarım ki bu benim yapabileceğim tek şey." Kız kardeşinin gözleri şaşkınlıkla açıldığında, biraz yürümek zorunda kaldı çünkü kalbindeki duyguları derisinin içinde tutamıyordu. "Eğer ölürse, onu teselli edebilirim ve bu da üzerine inşa edilecek bir şey."

"Öncelikle, bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama ölmüş olsa bile onu sonsuza dek sevecek." Kız kardeşi hançer gibi elini kalbinin üzerine koydu. "Ve bunu biliyorum çünkü John Matthew'a bir şey olursa, benim için başka kimse yok."

Blade bir an için bunu düşündü. "İlginç bir şekilde, bu oldukça yardımcı oluyor."

"Ama anlamıyorum. Daniel için ne '1x' yapabilirsin? Demek istediğim, zihin kontrolü bir şeydir, ama ileri kanser? Bu birinin vücudundan öylece çıkarabileceğiniz türden bir şey değil."

"Ah, benim elimde olan onun iradesi değil."

Xhex ona baktı, açıkça şaşkıındı. "Bir... tedaviniz mi var? *Kanser* için mi?"

"Ancak bu, bir fedakârlık olmadan olmaz."

Aralarında sessizlik uzayıp gitti. "Onu seviyor musun," dedi Xhex. "Gerçekten, gerçekten, onu seviyor musun, motivasyon olmadan, art niyet olmadan."

O altın gözleriyle kendisine bakan kurdu düşündü, o kadar ölümcül... o kadar güzeldi ki.

"Evet, biliyorum."

"Tamam o zaman. Evrende aşktan başka ne uğruna feda edilmeye değer? Eğer onun için gerçekten böyle hissediyorsanız ve onun en çok değer verdiği şeyi kurtarabileceğinizi biliyorsanız? Cevap basit. Aşk, acı verse bile sahip olduğun her şeyi vermektir."

Ama ya yok ederse, diye düşündü.

Ve yine de... kız kardeşi haklıydı.

Uzun bir süre sonra Blade derin bir selam verdi. "Teşekkür ederim. Bu çok yardımcı oldu. Size ve erkeğinize her şeyin en iyisini dilediğimi söyleyebilirim. Şimdi, eğer izin verirseniz-"

"Nereye gidiyorsun?"

Nefes verdi ve etrafına bakındı. "Meşhur doktor çantamı almaya gidiyorum, kardeşim benim. İyi akşamlar."

Yürüyüp gitmedi. Aksine, maddeleştirdi. Ne de olsa, bir plana karar verildiğinde, bir kararlılık iliklere kadar işlediğinde, zaman çok önemliyken insan yaya olarak oyalanmak istemezdi: Hiçbir zaman bilinçli olarak kahramanlık gösterileri yapmamış olsa da, Blade'in hayatının aşkı olmasından korktuğu eski ajanı Daniel Joseph'in kurtarılmasının eşiğinde ölmesi halinde kendini aldatılmış hissedecekti.

Lydia'nın tercih edilen geleceği biyolojik başarısızlık yüzünden kısa kesildi, oysa sevgilisine ulaşmanın eşiğinde çok daha mutlu bir çözüm vardı.

Yürüyerek gitmek yerine maddeleşmek istemesinin bir başka nedeni daha vardı. Görünüşe göre yeni bir erdem sayfası açıyordu ve diğer yarısının, içindeki *symphath* tarafından tasarlanan bir takılıp düşmeyle bunu sabote etmesini istemiyordu.

Bir *senfata* asla güvenilmemeliydi, böyle bir şey olsa bile.

Zirvede yeniden şekillenerek kayaların arasındaki Issure'a doğru yürüdü ve yan dönerek dar aralıktan geçti. Zirveye çıktığında

mağaranın karnında, akrebin kafesine gitti.

O kadar mükemmel inşa edilmişti ki, beyaz parçalı vücudu küçücüktü ama tüm bileşenlerine sahipti. Dikkatini çekmek için yan tarafına hafifçe vurdu ve kız ona döndüğünde iğnesi sırtından dışarı çıktı.

Kabul etmek istemese de, onu bir tür kızı olarak görmeye başlamıştı. Onu büyütmüş, beslemiş, yetiştirmişti.

Ve şimdi... onu öldürmek zorunda kalacaktı.

Hayatını mahvedecek bir adamı kurtarmak için.

ALTINCI BÖLÜM

SONUNDA Cathy laboratuvarında kalamadı. Birincisi, Daniel'in geçirdiği akut tıbbi kriz onu bekleyen şeyin habercisiydi ve bunu rahatsız edici buluyordu. Kanseri şu anda sessiz bir istilacı olsa da, lenf sistemindeki, organlarındaki, kanındaki yarıklara gizlice girse de, yakında tüm tezahürleriyle kaçınılmaz hale gelecekti ve o zaman o da Daniel gibi bir hastane yatağında olacaktı, her türden insan kısa bir süre için görevini yapabilecek ya da yapamayacak ilaçlar ve prosedürlerle normal işleyişi yapay olarak yeniden yaratmaya çalışacaktı.

Ama ayrılmak zorunda kalmasının bir diğer nedeni de Gus'ın yanındayken En iyi yaptığı şeyi yapmak mazoşizm egzersiziydi. Onunla ilgili her şey, her şeyi ve herkesi kontrol altına alma şeklinden, gerçekten önemli olduğunda Lydia'ya karşı ne kadar iyi olduğuna kadar, ona yaşadığını hissettiriyordu.

Ayrıca hâlâ ona bağırarak istiyordu.

Evinin katındaki asansörden iner inmez doğrudan çalışma odasına yöneldi. Bir şey yemeyeli ne kadar olduğunu bilmiyordu. Umurunda da değildi. İçki içme konusundan da emin değildi. O da umurunda değildi.

Ama masasının başına oturduğunda kramplardan bıkmıştı. Düşük yapma süreci hiç durmayacak mıydı? Sanki hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi.

Sandalyesine gömülüp özel banyosuna olan mesafeyi ölçtü ve sanki ayaklar değil de kilometrelerce uzaktaymış gibi hissetti - ve bu onu tam bir diva yapsa da, lavabonun üzerindeki ecza dolabına gidip oradaki Advil şişesini getirmesi için birini çağırmanın çok istedi. Belki de onlara

Karnındaki rahatsızlığın açlık ağrısı olabileceği düşüncesiyle ona da bir sandviç verir misiniz?

Açlık ağrısı değildi.

Her halükarda, kendini cezalandırmak için olduğu yerde kaldı. Artık boş olan rahmindeki burulma yeni bir sıkışma turuna girdiğinde, bunu aptallığının fiziksel bir tezahürü olarak kabul etti. Anne olabileceğine inanmak mı? Saçmaydı ve kanser yüzünden de değildi. Tıpkı Gus'a söylediği gibi, o-

Bip sesi belli belirsizdi ama pimi çekilmiş bir el bombası da olabilirdi ve cam masasının üzerine düşebilirdi.

Birisi mülke girmiş. Ya da... *bir şey*.

Titreyen bir elle bilgisayarının açma düğmesine bastı ve ünite döner tabanı üzerinde önünde belirdi. Oturum açarak güvenlik sistemine hızlıca erişti-

Ve işte oradaydı, arka bahçenin kamera görüntülerinde: Tek başına bir kişi arazide yürüyor ve arka terasa doğru yaklaşıyordu. Her kimse yavaşça ilerliyordu ve sadece malikaneye odaklanmıştı-

O adamdı. Gus'ı geri getiren adam. Cüppeli olan. Dışarıda, fuayede, ayak sesleri aceleyle duyuluyordu.

"Hayır!" dedi ayağa fırlarken. "Bekle!"

Koridordan aşağıya doğru koşarken bağıırıyordu. "Dur!"

Toplanmış olan ve silahlarını kontrol eden muhafızlar, savaşın doğasını yorumlayan postmodern bir sergi gibi heykellere dönüştüler.

"Ona ihtiyacımız var," dedi. "Gerekirse onu etkisiz hale getirin ama öldürmeyin." Güvenlik şefi sertçe başını salladı. "Emredersiniz efendim."

Pencere takviyeleri camın her santimetrekaresinin üzerine inerken her taraftan sessiz bir uğultu evin içine nüfuz etti ve aynı anda adamlar ön kapıdan dışarı çıktılar, teoride olduğu kadar şahsen de pratik yaptıklarına şüphe olmayan bir tür düzende sağa ve sola doğru yayıldılar. Sonra ana giriş kapısı çarparak kapandı ve kendini kilitledi.

Aceleyle çalışma odasına döndü ve yüzünü ekrana yaklaştırdı.

Korumaları mükemmel bir sırayla hareket etti, silahlar çift elle ve önde, 1şık huzmeleri ve kırmızı lazer nişangâhları yalnız adama odaklandı.

Sadece durdu ve ellerini kaldırdı.

Kırmızı cübbesi ve çarpıcı yüzü, Gus'ın eve getirildiğı geceye ait önceki görüntülerde gördüklerinin aynısıydı.

Muhafızları sanki tek bir beyne sahip bir birimmiş gibi bir anda dondular. Ve sonra roller tersine döndü. Şimdi mesafeyi kapatan kişi 1gure'du.

"Ne halt ediyorsun sen?" Bilgisayar ekranına dokundu, sanki bu gardiyanları uyandırmaya yardımcı olacaktı? "Sen ne halt ediyorsun..."

Cüppeli adam üniformalı ve silahlı muhafızların arasından geçip diğer tarafa geçer geçmez bölük dönüp silahlarını kılıflarına yerleştirdi ve küçük bir sıra halinde onu takip etti. Sanki annelerinin peşindeki ördek yavruları gibiydiler.

Kırmızı cüppeli 1gure arka terasın kapılarından birine doğru yürüdü. Sonra güvenlik şefi tuş takımına gitti ve giriş kodunu tuşladı. Tabii ki girişine izin verilmedi, çünkü o alanda olan her şey içerideki güvenlik görevlileri tarafından görülmüştü.

Ama başını eğip omzundaki iletişim cihazına konuşurken, kırmızı cüppeli 1gure başını kaldırıp kameraya bir kaşını kaldırdı. Sanki gecikmeyi anlayamamış gibiydi.

Cathy kendine olduğu yerde kalmasını söyledi. Ama sonra onun sevdiği adamı geri getirdiğini hatırladı.

Hiç düşünmeden ayağı fırladı ve çalışma odasından dışarı koştu. Koridorun yan tarafındaki gizli bir kapıyı tetikleyerek, kendisinden başka kimsenin bilmediğı, ikincil onay gerektirmeyen ana kodu girdi. Mühür kırıldığında, kısa bir mesafe koştu, bir panelin serbest bırakılmasına bastı ve terasa inmek için serbest kaldı.

Gürültüyle irkilen kırmızı cüppeli adam arkasına döndü ve soğuk hava bukleleri etrafında dönerken, sanki Sağ'ı almak üzereydi.

"Sen kimsin?" diye sordu.

"Ağır aksanlı bir sesle, "İzinsiz girdiğim için beni bağışlayın," dedi. Ama Daniel Joseph için geldim. İçeride mi?"

Cathy başını salladı. "Ben... ne?"

"Daniel-"

"Hayır, anladım. Sen de kimsin? Ve Gus'ı geri getirdin.
Ve-"

Adam güvenlik şefine baktı ve başıyla onayladı. Hiç tereddüt etmeden, eğitilmiş bir köpek gibi, çatışma ve kaos zamanında her şeyi koordine etmesi için tuttuğu adam biraz geri çekildi.

Ve diğer herkesi de yanında götürdü.

"Onlara ne yaptın? Sen ne-"

"Endişelenmeyin, barış için geldim." Cüppeli Igure geri çekilmekte olan grubu işaret etti. "Ve sanırım içeridekileri tercih edersiniz?"

"Sen... kimsin?"

"Size söylediğim gibi, ben barış için gelen bir dostum... Daniel Joseph'in umutsuzca ihtiyaç duyduğu bir şeye sahibim."

Lydia'nın Daniel'in kendine gelebileceğine dair ilk ipucu, sarmaş dolaş olan kollarının sıkışmasıydı; ama o zaman Daniel'in mi yoksa onun mu kollarını sıkıdığından emin olamadı. Hastane yatağında onun yanında yatarken, tam olarak eşit olmayan bir sesini dinledi ve sonra kendine alarm çalmadığını hatırlattı. Monitörün ne gösterdiğini anlamıyor olabilirdi ama çığlık sesi gelmediğinde ne olduğunu biliyordu.

Gus haklıydı, hiçbir alarm iyi değildi.

"Tak tak," diye fısıldadı Daniel'in yanağında duran kirpiklerine bakarken. Sonra da Daniel'in yanıtını bekledi. "Kim var orada? Alınan. Alınan- hayır, bu doğru değil. Neydi o?"

Şaka tamamen raydan çıktı çünkü hangi bölümün sonra geldiğini hatırlayamadı ve espiyle ilgili kafası karıştı - ve ayrıca, ileri geri giderken partnerini kaybettiğine göre, bunun ne önemi vardı ki?

Ve Daniel olmadan hayatının geri kalanı aşağı yukarı böyle olacaktı.

Gözleri yaşarken "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Sensiz ne yapacağım ben?"

Onun gerçekten ihtiyaçı olan Şey -*onların* ihtiyaçı olan Şey- bir mucizeydi.

Hasta odasının kapısı açıldı ve ilk baŐta gördüğü tek Őey kırmızıydı - ve beyni hem yerini hem de kaynağını yanlıŐ yorumladı: Bir an için Daniel'ın bir Őekilde kan kaybından öldüğünü dűŐündü. Ama damarlarına ait olan Őey neden dik duruyordu ve kapıda duruyordu-

"Blade?" diye sordu dirseğinin üzerinde doğrulurken. "İçeri girebilir miyim?"

Soru o kadar resmi, o kadar yersizdi ki -çünkü merhaba, burada olmamalıydı- tekrar başını salladı. "Laboratuvarımızda ne yapıyorsunuz?"

İŞte o zaman C.P. Phalen'in arkasında durduğunu gördü. Kadın kırılgan görünüyordu, gözleri geniş ve Őaşkındı, eli Şakağına gidiyor ve olanları kavramaya çalışmaktan başı ağrıyormuŐ gibi dönüyordu.

"Elinde bir Şey var," dedi kadın yapmacık bir sesle. "Daniel için."

Lydia Daniel'a baktı. Sonra kendini çözdü ve bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı. "Ben... anlamıyorum."

Belli ki gecenin teması da bu değil miydi?

Blade biraz daha öne ıktı. "Onun için bir tedavim var."

O aksanlı sesle söylenen Őözler radyo dalgalarına karıŐtığında kulaklarına gitti. Ama hiçbir anlam ifade

etmiyorlardı. "Özür dilerim, ne-"

Gus odaya daldı, yüzünün yarısı tıraş kremiyle kaplıydı, sağ elinde bir ustura vardı. Doktor gömleksizdi, önlüğünün alt yarısı kalçalarına kadar sarkıyordu, iyi iŐlenmiŐ gövdesi kaslarla doluydu ve ürüklerle doluydu.

"Ne sikim... oluyor..." Őözleri birbirini takip etti. "*Sensin.*"

"İyi akşamlar Augustus." Blade belinden eğildi. "Seni son gördüğümünden daha iyi görünüyorsun."

"Sen... beni dışarı çıkaran sendin." "Ben ıkardım."

"Sesin ona benziyor," dedi Gus uzaktan. "Aksanın."

"Evet, bende de ona benzer bir tane var. Ama sana zarar veren ben değilim." "Ama kimin yaptığını biliyorsun."

"Evet, biliyorum." Blade başını Gus'a doğru eğdi. "Ancak buraya gelme sebebim bu değil. Aradığım kişi sizin hastanız. Onun küçük sorununa bir çözüm buldum."

Gus'ın gözleri kısıldı. "Adamın küçük bir-"

Blade cüppesinin cebinden bir çift küpe büyüklüğünde küçük bir cam kutu çıkardı. Lydia'nın bulunduğu noktadan içinde ne olduğunu görmek zordu-

Blade ona ve sadece ona baktı. "Eğer onun yaşamasını istiyorsan, kızı ona vereceğim."

"Sen neden bahsediyorsun *lan*?" diye tersledi Gus.

"Onu iyileştirecek." Blade'in gözleri onunkileri tutarken sabit ve emindi. "Kanseri haftalar içinde yok olacak. Sanki hiç olmamış gibi."

Gus, C.P. Phalen ile sert ve kesik bir sesle konuşmaya başladı, "güvenlik" kelimesi birkaç kez kullanıldı: *Güvenlik nerede? Güvenlik ne zaman gelecek? Güvenlik neden bu kaçığın içeri girmesine izin verdi-*

Blade kargaşayı görmezden geldi. Lydia da öyle.

"O zaman onu tanıdığınız gibi olacak. Bir zamanlar olduğu adam. Dünyada en çok istediğin şey bu, değil mi?"

"Ne... o," diye fısıldadı.

Kırmızı cüppeli *senfath* yatağa daha da yaklaştı ve kendini ikisinin arasında tutarak Daniel'ı bedeniyle korumaya çalıştı.

"O benim aşkım. Onu ben yetiştirdim."

Bir akrepti. Küçük cam kutunun içinde... albino bir akrep portatif hapishanenin içinden dışarı bakıyordu, minik kıskaçları ve kıvrık iğnesi o kadar küçüktü ki Lydia gözlerini kısmak zorunda kaldı.

"Kanseri öldürmenin yolu onun zehri."

Lydia'nın göğsü daralırken tüm nefesi onu terk etti. "Bir... tedavi mi?"

"Evet. O kendi türünün çok özel bir üyesi ve iğnesi insanlarda, hücre hastalıklarında işe yarıyor. Onu iyileştirecektir - yeter ki iğneyi ona şimdi verelim. Eğer daha fazla hastalanırsa, bunu kaldıracak kadar güçlü olmayacaktır." Blade küçük kutuyu ona uzattı. "Eğer onu geri istiyorsan... onu sana vereceğim."

"Neden bize... yardım edesiniz ki?"

Blade'in gözleri sanki onun yüz hatlarını ezberliyormuş gibi yüzünde gezindi. Ve sonra, belirgin bir üzüntüyle, "Kendimce sebeplerim var. Bilmen gereken tek şey bu."

"Sana güvenmiyorum."

"İzin verin size nasıl bu kadar emin olduğumu göstereyim."

Hiçbir uyarı olmaksızın, zihni anılara benzeyen görüntülerle doldu, ancak bunlar daha önce hiç görmediği ya da yaşamadığı olaylarla ilgiliydi. Akrebin ve zehrinin etrafında... onlarca şey... ve insanlar gördü. Ve bunlar başka birinin bakış açısndandı.

Blade, diye düşündü. Bunlar Blade'in anılarıydı.

Tufan durduğunda, elini şakağına götürdü ve orada oluşan ağrıyı ovarak dindirmeye çalıştı. Tıpkı C.P.'nin içeri girerken yaptığı gibi.

Gus yüksek sesle ve net bir şekilde konuştu. "Bu delilik, lanet olası muhafızları çağırın ve-" "Ver şunu ona," diye tersledi Lydia. "Hemen şimdi."

YEDİ

KESİNLİKLE *OLMAZ*."

Gus kanunu ortaya koyarken -çünkü bu boktan gösterinin ortasında birinin makul olması gerekiyordu- kırmızılı adam ona döndü.

Adam gevezeliğe başlamadan önce Gus avucunu havaya kaldırdı. "Bu saçmalık. Hastamı sokmana izin vermemem için *o kadar* çok neden var ki-"

Ona geri dönen gülümseme soğuktu. "Sen bu işe dahil değilsin."

"Tabii ki değilim. Ben onun lanet olası doktoruyum." "O zaman neden yoluna çıkıyorsun?"

"Buraya böcek kutusunda lanet olası bir örümcekle geliyorsun, avucunda Nobel Ödülü varmış gibi davranıyorsun ve *beni* yoluma çıkmakla mı suçluyorsun? Ve beni hokus pokus, Google doktor konuşmalarından uzak tut. Kanser tedavisi söz konusu olduğunda, bu tür bir zehir sadece kolaylaştırıcıdır. Klorotoksin aslında tümör hücrelerini öldüren bir bileşik değildir. Sadece uygun olduğunda yöntemlerimizin olması gereken yere ulaşmasına yardımcı olur."

"Ah, ama sana söylemiştim," diye mırıldandı adam. Sanki Tanrı'nın sesi falan gibiydi. "O kendi türünün çok özel bir üyesi, nesiller boyunca -"

"Onu Daniel'a ver," dedi Lydia sertçe. "*Şimdi*."

Gus dönüp baktı. Zavallı kadın yatağın üzerine eğilmişti, eli Daniel'ın elini tutuyordu, gözleri bir dindarınki gibi dalgındı ve Daniel komadan birkaç santim uzakta yatarken öfkesini tamamen kaybetmemesini söyledi kendine ve

C.P. Phalen bunu durdurmak için kesinlikle hiçbir şey yapmıyordu ve Lydia, yas tutan bir ortak olarak, bir yılan yağı satıcısı tarafından baştan çıkarılıyordu.

Akrep zehri. Sokma yoluyla veriliyor. Hepsinin sonu *bu* muydu?

"Tamam, artık herkes gitmeli," diye duyurdu. "Lydia, bu dikkat dağınıklığına ihtiyacın yok-"

"Bu bir dikkat dağıtma değil!" Adama döndü. "Blade, sana inanıyorum! Bu her şeyi açıklıyor. Şafakta senin benim geleceğim olduğun anlamına gelen ışığı gördüm ama düşündüğüm şekilde değildi! Daniel'ı kurtardın ve bana geleceğimi *verdin*.

."

Aralarına giren Gus, adam adama savunmaya geçerek ellerini öne doğru uzattı ve kırmızı cüppeli herifi odadan itmeye hazırlandı. "Senden bir kez daha gitmeni isteyeceğim. Ve sonra seni kışından tutup dışarı çıkaracağım çünkü başka kimse-"

Daha fazla ilerleyemeden, zorla yerden kaldırıldı ve yolundan çekildi. Bir an için Daniel'ın bir şekilde ayağa kalktığını düşündü. Ama hayır. Bu Lydia'ydı ve Lydia ondan daha güçlüydü, üstelik sadece hâlâ iyileşmekte olduğu için değil.

Onu duvara yaslamıştı, gözleri öyle sarı bir ışıkla parlıyordu ki, yüzündeki yanmayı hissetti-

Kurt. Ormandan.

Bu sonuç ona hiç mantıklı gelmeyen bir kesinlikte geldi. Yine de bir nedenden ötürü, Daniel ve onun yanına gelen kişinin... bir şekilde... o olduğu açıktı. Onları ayak izlerine götüren kişi. Onları arazide koruyan kişi.

Ve yolundan çekilmezse onu öldürmeye hazırdı. Bu da açıktı.

Alçak ve tehditkâr sesi, bir hayvanın hırıltısıyla kulaklarında yankılanıyordu: "Bu seninle ilgili değil."

Gus başını salladı. "Vita'yı istemiyor. Onun içine zehir koyarak ne halt ediyorsun-"

Patlama uzaklarda bir yerden kaydedildi, gürültülü bir patlama!

Ancak patlama, hasta odasını sarsacak kadar yakındı.

bir ton tuğla gibi. Bir çatlak tavanı boydan boya geçip duvardan aşağı inerken, hastane yatağı yuvarlandı ve masa ayakları üzerinde sallandı. Bir anda o, Lydia ve C.P. denge için ellerini uzatırken, kırmızılı adam kalçalarına doğru eğildi ve küçük cam kutuyu göğsüne bastırdı.

Olaydan sonra, tepeden toz bulutları inerken ve her yerde alarmlar çalmaya başlarken, "Blade" Gus'a baktı, sonra başını sallayarak Daniel'ı işaret etti. Sakin bir şekilde. Sanki bombayı bekliyormuş gibi.

"İşe yarayacak. Akrebim onu kurtaracak-"

Patlama sesleri geliyor. Koridorda. Bir çığlık.

Hasta odasının kapısı açıldı ve bir muhafız içeri atladı, belli ki onlara bilgi verecekti. Ama... hayır. Adamda bir sorun vardı -alnının ortasında, kaşlarının arasında küçük, isli, siyah bir leke tam olarak üçgen şeklindeydi. Gus bu lekeye daha fazla bakmadan adam dizlerinin üzerine çöktü ve yüzüstü karo kaplı Roor'a düştü.

Kafasının arkası patlamıştı.

"Bunu şimdi yapmak zorundasınız," diye duyurdu Blade. Sanki az önce grubun önünde bir adam silahla vurularak ölmemiş gibi. "Benim için geldi."

"Kim geldi?" C.P. açık alanda daha fazla ateş edilmesini talep etti.

"Seni kaçıran adam," dedi Gus'a başını sallayarak, "aslında beni öldürmeye çalışıyor. Beni eve yaklaşıırken görmüş olmalı. Korkarım, geriye dönüp baktığımda, çok daha ihtiyatlı davranabilirdim. Bu biraz aile içi bir anlaşmazlık, bilmiyor musun?"

Ne yani, sanki Şükran Günü'nde biri gelmemiş gibi mi? Ama

her neyse. Şu anda sebeplerin bir önemi yoktu. Herkesin

beklediği saldırı.

...nihayet gelmişti.

"Kapıya barikat kurun," dedi biri.

"Silahını getirin-" diye bir başkası araya girdi.

"Ne yapıyorsun-"

Daniel'ı uyandıran şey kısmen birbiriyle konuşan sesler ve patlayan bir bombanın sesiydi. Diğer yarısı ise Lydia'nın başının dertte olduğuna dair altıncı hissiydi: Gürültüden ya da belirgin panikten çok, içindeki çekirdek onu korumak için canlanmıştı.

Gözlerini zorla açtığında neler olduğunu anlayamadı: Kadın Gus'ın önünde duruyor ve onu uzaktaki duvara yaslamış gibi görünüyordu. Bu sırada Blade yan taraftaydı, görünüşe göre Candy'nin Noel Baba cüppelerinden birini giymişti ve Phalen yatağın ayak ucundaydı, bir eli boğazının dibindeydi, sanki kusacak ya da çılgılık atacak gibiydi

-Ve tepkiyi durdurmaya çalışıyordu.

Uzaktan, silah sesleri duydu. "Silah," diye mırıldandı.

"Muhafızın silahını al."

Pekala. Sen ne bilirsin ki. Biraz önce konuşan oydu, müsait bir silahı güvenceye almakla ilgili güzel tavsiyeler veriyordu. Ne yazık ki odadaki herkes birbiriyle tartışıyordu ve onu duymadılar.

Adrenalin vücudunu kasıp kavururken Daniel oksijen maskesini itti ve varını yoğunu ortaya koyarak bağırdı: "Şu lanet olası beylik silahını getirin!"

Bağırması dikkatlerini çekti ama kimse tepki veremedi bir patlama daha oldu ve bu ilkinden daha yakındı. Yatağının hemen üstündeki bir çatlaktan aşağıya daha fazla toz yuvarlanırken ve HVAC sisteminden gelen yanık plastik kokusuyla, hepsinin öleceğini biliyordu.

Tabii, başından *beri* geleceğini bildiği bu saldırı hasta odasına ulaşmadan önce dışarı çıkmazlarsa.

"Bana yardım et," dedi Lydia'ya.

Adam ona uzandığı anda, Gus'tan uzaklaştı ve koşarak yanına geldi.

"Daniel-"

"Beni dinle," dedi ona. "Buradan çıkmak zorundasın. Bu oda kaçışı olmayan bir ölüm tuzağı-"

"Sensiz gitmiyorum!"

Gümbürdüyordu, yakınlarda bir yerde. Yük taşıyan bir duvar yıkılıyormuş gibi. "O zaman beni de yanında götür, ama gitmeliyiz."

"Gidelim o zaman." Blade eğildi ve muhafızın silahını ve bıçağını çıkardı. "Hızla."

Daniel adama şöyle bir baktı. Ve sonra üzerindeki şeyleri, serumları, kabloları, battanileri sökmeye başladı. "Bir tarafımı al, olur mu?"

"Ateş edebilmem gerek-"

"Ben yaparım," diye mırıldandı Gus yastığa doğru hamle yapıp kılıfı yırtarken. "Ama damarını sarayım. Şimdiden kan kaybediyorsun."

Daniel'in dirseğinin iç tarafını bağladıktan sonra Lydia ve doktor onu ayağa kaldırdılar ve kapıya doğru kötü bir koşu oldu.

Tam dışarı çıkacaklarken Daniel, "Phalen nerede?" diye sordu.

"Ben buradayım," diye cevap verdi kadın arkasından. "Ve kuzey tüneline gitmemiz gerekiyor. Bizi geçirebileceğim en iyi erişim noktası orası. Sola. Sola git."

Dumanla kaplı koridorda Blade önden gidiyordu çünkü silahı olan oydu - belli ki yanında silahı ve ölü muhafızın silahı vardı. Phalen ise arkadan geliyordu ve yön bulma konusunda iyiydi, onları koridordan aşağıya, iş istasyonlarının bulunduğu açık alanın aksi yönüne doğru yönlendirdi. Çatışmaların ve patlamaların olduğu yere.

Lanet olsun. Araştırmacılar ve tıbbi personel ölmüş ya da ölüyordu.

Koridorun sonunda çelikle güçlendirilmiş bir kapı vardı ve Phalen dirseğiyle ilerleyerek bir tuş takımına sayısal bir dizi girdi. Daniel için her şey bulanıktı, ama içeri girip gruplarının arkasındaki ağır bariyeri kapattıklarında yarı şansları olabileceğini düşünecek kadar farkındaydı. Önlerindeki tünel düşük enerjili tavan ışıklarıyla aydınlatılmıştı, sanki bazı güç kaynakları saldırıya uğramış ya da en azından patlatılan şey tarafından tehdit edilmiş gibi loş ve göz kamaştırıcıydı. Ayak uydurmak için elinden geleni yaptı ama çok geçmeden Gus ve Lydia onun tüm ağırlığını koltuk altlarından tutmaya başladılar,

Çıplak ayakları soğuk beton Roor'u gıdıklıyordu.

En uçta başka bir çelik kapı vardı ve Phalen tekrar ilerledi.

Nereden çıkacaklarından emin değildi ama bir araca ulaşamazlarsa daha fazla silaha ve iyi bir barikat pozisyonuna ihtiyaçları vardı-

"Çalışmıyor. Lanet olsun, ana kod çalışmıyor."

Gus'ın çıplak göğsünün etrafına baktı. Kadın acımasızca bir tuşa basıyor, köşedeki küçük kırmızı ışık # tuşuna her basışında yanmaya devam ediyordu.

"Kahretsin," dedi geri dönerken. "Kapana kısıldık-"

Bir patlama daha yeryüzünü titretti ve başını kaldırıp yukarı baktı. Serpilen beton tozu iyi bir haber değildi; yeraltındaki laboratuvarın her yerinde destekler zayıflıyordu.

Lydia'ya baktı. Korkmuştu ama kendini toparlıyordu. Gus da aynıydı, gözleri dalgın dalgın bakıyordu ama tutuşu sabitti. Tanrım, Daniel onun fiziksel olarak bu kadar zayıf olmasından ve onu taşımak zorunda kalmalarından nefret ediyordu-

"Geri dönüp hepinizin güvenliğini sağlayacağım."

Blade konuşurken Daniel bakışlarını eski patronuna dikti. "Onları tutamazsın. Dışarıda ne olduğunu biliyorsun ve bu insan değil."

"Dediğim gibi, istedikleri kişi benim." Adam muhafızın silahını kabzasıyla birlikte uzattı. "Al bunu, Daniel. Aralarında ateş etmeyi bilen tek kişi sensin-"

Phalen silahı adamın elinden kaptı. Hızlı bir dizi hareketle dokuz milimetreyi adım adım kullandı, şarjörde kaç mermi olduğunu kontrol etti, horozu kurdu, emniyeti açtı.

"Hayır, sadece o değil."

Blade kıkırdadı. "Özür dilerim, madam. Pozisyonunuzu koruyun. Onları laboratuvardan çıkarmaya çalışacağım."

"Nasıl," diye konuştu Daniel.

"Beni takip edecekler. Hepiniz tesadüfisiniz-"

"Bunu nereden biliyorsun?" Daniel Lydia'sına biraz daha sıkı sarıldı ve Gus'la birlikte ormanda buldukları şeyi, nereden geldiği belli olmayan o ayak seslerini düşündü. "Burada pek çok farklı insan var." "Bu tesisi işgal eden kişi kuzenim. Eğer ben gidersem, o da takip etmek için. Sonra dışarı çıkabilirsiniz."

Daniel nefesinin altından küfretti. Belki adam haklıydı, belki de yanılıyordu.

Her iki durumda da fazla seçenekleri yoktu.

tHIRtY-EICHt

BLADE gruptan ayrılmadan önce wolven'a odaklandı. Kadın erkeğinin yanında duruyor, onu fiziksel olarak desteklemenin ötesinde pek çok yönden destekliyordu; erkeğinin kolları kadının omuzlarına dolanmış, vücudu onu ayakta tutacak kadar güçlenmişti.

Ona doğru giden Blade elini uzattı. "Bu senin için. Onunla istediğini yap."

Dişi hareketsiz kaldı ve cam kaba baktı. Bir an için hediyesini almayacağını düşündü ama sonra akrebi avucundan kaptı. Kadının parmakları tenine değdiğinde kanı damarlarında dolaştı ama bir şey hisseden tek kişinin kendisi olduğunu biliyordu ve artık tanıdık gelen yorgun bir hüznün duygusu arkasını dönüp kaçmaya başlamasını kolaylaştırdı.

Ona teşekkür etmedi. Ya da ettiyse de duymadı.

"Bekle," diye seslendi sarışın kadın. "Senin için kilidi açmam gerekiyor."

Laboratuvarın sahibi ona katılırken merhametli bir şekilde ayaklarının üzerinde duruyordu ve tünele girdikleri geçide ulaştıklarında, şifreyi hızlıca girdi. İkisinin de nefeslerini tuttuklarını bildiği bir duraksamadan sonra...

Kilit açıldı ve kadın ona baktı. "Siktir et. Ana kod yedi-dokuz-iki-bir-onbeş-onbir. Herhangi bir tuş takımında kullan. İyi şanslar ve teşekkürler."

Blade burun deliklerinden derin bir nefes aldı, dumanın içinden bile terasta kolayca fark edilebilen bir şeyi onayladı. Eğilerek yumuşak bir sesle, "Sende de işe yarayacaktır. Kendine iyi bak."

Dışarı çıkarken arkasına bakmadı ama son derece tehlikeli koridora bakmadan önce geçidin tekrar emniyete alındığından emin oldu: Kurling ya da makinelerinden biri bu koridorun başından geçer ve süper keskin görüşlerini kullanırsa, Blade kolay bir hedef olacaktı, anlık bir koruma sağlayan çürük kapıları olan odalardan başka bir şey olmayacaktı.

Bu ortamda cisimsizleşmek tavsiye edilmezdi, çünkü engellerden emin değilken yeniden cisimlenmek çok tehlikeliydi. Ayrıca, konsantre olamayacak kadar heyecanlıydı.

Kırmızı cüppesini çıkarıp savaş kıyafetlerini giydi ve sırtını duvara dayayarak Daniel'in bulunduğu odanın önünden aşağıya indi, alarmların çaldığı ve taze dumanın yükseldiği yere odaklandı. Tepedeki ışıklar rikkate geldiğinde, parıldayan etki görüşünü dans ettirdi, ama sonuna kadar hızla ilerledi. Sola doğru uzanan, ekipman ve iş yerlerinden oluşan geniş açık alan, yapısal olarak zarar vermekten çok gürültü çıkaran türden daha düşük kaliteli patlayıcılarla vurulmuştu. Bununla birlikte, önceki düzeni kesinlikle yerle bir etmişlerdi; havaya uçan ekipmanlar, kırılan camlar ve 1re parçaları, son hesaplaşmadan sonra burayı bir aksiyon filmi seti gibi gösteriyordu.

Yaralı devlet görevlilerinin iniltileri de vardı.

Ne yazık ki bu daha başlangıçtı ve bir yerlerde en azından bir ya da daha fazla merdiven boşluğu düzgün bir şekilde bombalanmıştı. Hasta odasında böyle şok dalgaları hissetmelerinin tek nedeni buydu.

Aceleyle yoluna devam ederek sağa doğru ilerleyen Blade'in burnu kimyasal yanıktan dolayı acıdı.

Robot asker cam levhalardan yapılmış bir toplantı odasından çıktı ve Blade ilk görüş avantajına sahipti. Silahının namlusunu kaldırarak, doğrudan o şeyin göğsüne bir el ateş etti, mermi gövdesine girdi ama Blade'in varlığını duyurmaktan başka bir etkisi olmadı.

Geri dönüş anlıktı ve sarsıcı derecede isabetliydi. Blade eğildiğinde, bir mermi tam kafasının olduğu yerden duvara saplandı.

Gövde yok, bunlar için büyük hedefler var.

Başka bir mermi daha yanından geçerken, Blade bir destek kolonunun arkasına atlarken karşı atışını ölçülü yapmak zorunda kaldı. Sadece bir tetik çekişini

yanıt verdi ve insansı kolayca eğildi, kurşun mermi Roor'un tavandan tabana cam panellerinden birini delip geçti, tüm duvar parçalanıp yere düştü.

Bu da diğer askerleri ona uygun bir şekilde getirdi.

Birimler her yönden geliyordu ve Blade vurulmamak için siperini bozup sağa sola sallanıyordu. Yine de omzuna bir şey saplandı ama acının alevini görmezden geldi ve laboratuvarın düzenini bilmediği için ilerlemeye devam ederken izleyeceği rotada bir strateji yoktu.

Tek istediği her şeyi o koridordan uzaklaştırmaktı.

Siyahlar içindeki sarışın kadının kendisini indirdiği asansörün önünden geçerken, saldırganların herkesi yeraltına hapsedme stratejisinin iyi bir strateji olduğunu düşündü. Bombalar ses çıkarır ve dikkat çekerdi ve küçük kasabanın nüfusu fazla olmayabilirdi ama bu kadar çok havai fişekle yer üstünde yapılacak bir kavgayı fark edecek insanlar vardı.

Burada her şey olabilir. Ve asansörler devre dışı bırakılmış ve merdiven boşlukları tehlikeye atılmışken? Ve o cyborg askerlerin kendini koruma duygusu yok mu?

Kurling herkesi bekleyebilir.

Asansörlerin uzak tarafında, kendisine ve sarışına burada eşlik eden muhafızlardan birinin cesedinin üzerinden atladı. Bir diğeri de ağır yaralıydı. Kurşunlar Blade'in yanından geçmeye devam ediyor, duvarlara çarpıyor, beton Roor'un üzerinden kıvılcımlar saçarak geçiyor, bazıları da ona isabet ediyordu.

İlerlemeye devam etti ve bir dönüş yapıp çelik bir kapının üzerinde "ÇIKIŞ" tabelası belirlediğinde içgüdülerinin doğru olduğunu anladı. Gizli laboratuvarlar bina yönetmeliği gereği değil, pratik bir düşünce olarak bir kaçış yoluna ihtiyaç duyarlardı ve son yirmi yıl içinde girdiği her laboratuvar da birden fazla uydu çıkışı vardı.

Durduğunda, onu takip eden şeyin ayak sesleri ölümünün kalp atışlarıydı, ama korku hissetmedi. Tuş takımına odaklandı ve sarışın kadının ona verdiği kodu tuşladı.

"Şimdi gel, şimdi gel..."

Tam kendi kanından büyük bir vınlama yakalamışken, ölü sürgü yerinden çıktı ve çubuğu yumrukladı. İkinci çelik ağırlık açıldı, içeri süzüldü, yeniden

eşyaları kapattı ve kilidin yeniden açılmasını dinledi.

Bir merdiven, iyi bir ışıklandırma ve temiz hava onu karşıladı, sanki bir şans piyangosuna girmiş ve kazanmış gibiydi. O birimlerin çoğu onu buraya girerken görmüştü, yani nerede olduğunu biliyorlardı ve bu da Kurling'in bir indirme emri vereceği ve tüm kaynaklarını bu çabaya harcayacağı anlamına geliyordu. Ciğerlerine temiz oksijen çeken Blade'in düşünceleri muhtemelen kan kaybından dolayı dağılmaya başlamıştı ama konsantrasyonunun dağılmasına izin veremezdi. Yaklaşmalarına izin vermeden önce kendine bir Sağ değerinde avantaj sağlamalıydı.

Çelik kapı tam önünde menteşelerinden fırladı, panel vücuduna doğru uzandı, şok dalgasının *havlaması* onu yana savururken ve ısı kaşlarını ve saçlarını yakarken sadece hızlı reReksleri hayatını kurtardı.

Hiç vakit kaybetmeden merdivenlere yöneldi ve merdivenleri ikişer ikişer çıktı, sol bacağı çıkışını engellerken, aşağıda kaslarını güçlendirmek için oksijene ihtiyaç duymama avantajına sahip askerler son sürat peşinden geliyordu. Lydia'yı düşünerek daha da hızlı koştu çünkü biraz daha hayatta kalması gerekiyordu, böylece lght'ı ondan daha uzağa çekebilirdi. Tırmanışın zirvesine ulaştığında, kilidi açmak için kodu girmeye çabaladı-

Serbest bırakma işlemi istediğinden çok daha uzun sürdü ve kapı nihayet açılabilirdiğinde neye bulaştığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Merdiven boşluğunun çıkışının kapandığından ve arkasından kilitletiğinden emin olurken, silahını ileri doğrultarak ve başını döndürerek dışarı fırladı.

Başka bir binada, başka bir salondu. Hava kuruydu ve beton kokuyordu.

Bir bodrum mu? diye düşündü. Muhtemelen evin.

Hiçbir neden yokken sağı seçti ve ilerlerken siper aradı.

Bir dizi kapalı kapı vardı-

Bum!

Robotik ekip bir kapıyı daha pervazından patlatırken, çelik panelin sert bir şeyden sekerken çıkardığı çarpma sesi koridorda yankılandı. Topallayarak ilerlemeye devam ederken nefesi ciğerlerinde yanıyordu ve sol bacağı ciddi şekilde aksıyordu. Daha hızlı gitmeliydi. Çatışmaya girmeye hazırды ama eğer bulabilirse daha fazla mesafe ve biraz siper istiyordu.

Başka bir kapıya ulaştığında, bilincinin sınırlarında bir şey belirdi ama bunun tam olarak algılanmasına izin verecek zamanı yoktu. Şifreyi girdi, bitmek bilmeyen bir bekleyişe katlandı ve başka bir merdiven boşluğuna ve çıkışa ulaştı.

Ve sonra tekrar evin içindeydi. Taze portakal ve bulaşık sabunu kokusundan anlayabiliyordu ama daha önce girmesine izin verilen yerde değildi.

Kokuyu takip ederken *bir mutfak* olduğunu düşündü.

Köşeyi döndüğünde, her yerde paslanmaz çelik dolapların yanı sıra profesyonel kalitede fırınlar, gazlı ocaklar ve buzdolapları vardı. Kırmızı kiremitli Roor'u olabildiğince hızlı bir şekilde geçerek yoluna devam etti ve diğer taraftan yuvarlak masalı küçük bir özel yemek alanına çıktı. Oradan heykellerin bulunduğu fuayeye girdi ve durup arkasına baktı. Kendisine doğru gelen bir kovalamaca sesi olmadığından, yaralarını değerlendirmek için yere baktı.

Hepsi çok önemli kişilerdi.

Mükemmel nişan alan bu askerler onu tespit ettiklerinde öldürmeye çalışmamışlardı. İşte o zaman onlara liderlik ettiğini sandığını fark etti. Onun yerine, onu buraya kadar kovalamışlardı.

Yumuşak kahkahalar boşlukta süzüldü ve keskin bir dönüş yaptı.

Ana merdivenin dibinde, en alt basamaklarda oturan, yüzü kendisinininkine neredeyse tıpatıp benzeyen bir erkek gülümsüyordu.

"İyi bir antrenman yaptın mı kuzen?" Kurling çizdi.

KİRALIK-DOKUZ

Burada kalamayız. Hava kalitesi gittikçe kötüleşiyor."

Daniel konuşurken Lydia ona baktı. Dumanlı kaçış tüneline girdikleri noktaya geri dönmüşlerdi ve bacaklarındaki baskıyı azaltmak için Gus'la birlikte onu beton zemine oturtmuşlardı. Güvenilmez, yanar döner ışıktaki, yüzünün ne kadar solgun olduğuna ve ne sıklıkta göz kırptığına bakarak hayati belirtilerini değerlendirmeye çalıştı. Ki bu delilikti.

Ve tabii ki durumu iyi değildi. Nasıl olabilir ki?

Gus öksürdü ve bir ileri bir geri volta attı. "O haklı. Ayrıca, artık dışarıda hiçbir şey yok. Artık ateş yok, patlama yok-"

"Duyabildiğimiz kadarıyla," diye araya girdi C.P..

Kadın Blade'in çıktığı kapının yanında duruyordu, elindeki silahı rahat bir güvenle tutuyordu, gözleri her an açılacakmış gibi kilit mekanizmasına kilitlenmişti.

Hava, havalandırma sistemine dolan dumanla yoğunlaşıyordu ve Daniel'in bulunduğu yerde hava kalitesinin daha iyi olduğunu düşünmek güzel olsa da, ciğerlerinin savunmasız olduğunu biliyordu ve kendisinin de başı dönmeye başlamıştı.

Hayatta kalmak istiyorlarsa bir şekilde laboratuvardan çıkmaları gerekiyordu. "Dışarı çıkıp bölgeyi temizleyeceğiz," dediğini duydu.

"O ve ben."

Adamların itirazları anında gelmişti ama C.P.'nin gözleriyle karşılaştığında ikisi mükemmel bir uyum içindeydi: Daniel kaçamazdı ve kaçabilen üç kişi arasında Daniel'i hayatta tutabilecek en iyi kişi Gus'tı.

Oraya gitmeden önce söylenmesi gereken tek bir şey vardı.

Lydia eline baktı. Üstünde küçük delikler olan cam kutu, onu tuttuğu için sıcaktı ve içindeki yaratık etrafta sinsice dolaşıyor, kıskaçları sanki serbest kalma şansı bulur bulmaz kullanmayı planladığı hareketlerin alıştırmalarını yapıyormuş gibi çalışıyordu.

Acımasız bir niyetle Daniel'a baktı.

Cevap olarak kendi avucunu kaldırdı. "Git. Ve dikkatli ol. Ben akrebin icabına bakacağım."

Sesi hiç duymadığı kadar ciddiydi ve diz çökerek ciddiyetle onun gözlerinin içine baktı. "Blade'e inanıyorum. Onu anlamıyorum ama ona inanıyorum. Yine de bu senin seçimin. Her şey bittiğinde."

Daniel uzanıp kızın yüzünü okşadı, başparmağı kızın alt dudağının üzerinde duruyordu. "Seni diğer taraftan seveceğim-"

"Öyle söyleme-"

"-Çünkü sonsuza dek benim olduğunu iddia ediyorsun."

Her şey çok hızlı oldu. Bir an kutuyu kadının elinden aldı; bir an sonra akrebi serbest bıraktı ve boğazının tam dibine yerleştirdi.

"Hayır! Ne yapıyorsun!"

Lydia ölümcül örümceğe doğru ilerlerken sesi etrafta yankılandı - ki bu, onun zehri almasını istediği düşünüldüğünde aptalcaydı. Sadece burada değil, şimdi değil-

İğne anında battı ve Daniel elektrik çarpmış gibi soluk soluğa kaldı - ve vücudu kesinlikle içinden volt geçiyormuş gibi tepki verdi, başı geriye doğru sarsılırken bacakları dışarı fırladı ve mide bulandırıcı bir gümbürtüyle arkasındaki duvara çarptı.

"Ne yapıyorsun lan sen!" C.P. de bağırırken Gus havladı - çok geç olmasına rağmen.

Akrep küçük ve hızlıydı ve Daniel'ın çökmüş göğsüne yapışmış olan elektrot pedlerinin üzerinde izini bıraktı. Üç sokma mı? Dört mü?

Lydia o şeyi yakalamaya çalıştı ama sonra bundan vazgeçti çünkü ya sokulursa? Reece'ini yırtarak kazağının kıvrımlarını örümceği derisinden temizlemek için kullandı. Ama bu işe yaramadı. Sonunda akrep ne zaman gideceğini seçti ve sıçrayarak gölgelerin içine girdi.

Ve sonra o lanet şey hakkında düşünmedi.

Daniel'ın vücudu kasılmaya başladı, acı içinde kıvrılırken dudakları dişlerinin arasından sıyrıldı. Mide bulandırıcı bir çiçeklenme ile her yerinden ter fışkırdı ve gözleri yuvalarına yuvarlanmaya başladı, sadece beyazları görünüyordu.

"Ne yaptın..." Onun yanına düştü. "Oh, Tanrım, Gus-"

Doktor dizlerinin üzerine çöktü ve Daniel'ın bileğindeki nabzı kontrol etti. Sonra çelik geçide baktı. "Bir EpiPen'e ihtiyacım var... ve başka ne var bilmiyorum ama hiçbirisi bu lanet koridorda yok. Tanrım! O delirmiş-"

"Hayır," diye homurdandı Daniel başını yukarı kaldırırken, kollarını kaldırırken elleri pençe gibiydi. "Bunu istiyorum..."

Lydia yüzünü onun yüzüne dayadı. Ona bağışlamak istedi, onu öpmek istedi, dua etmek istedi-

Gözleri ona odaklandı. "Ben... başarısız olmak değil, savaşmak istiyorum. Bizim için savaşmak... bir hastalık yüzünden ölmek değil."

Gözyaşları görüşünü bulandırdı. Bu onun özüydü, değil mi? O bir savaşçıydı, güçlü bir adamdı. Ve haklıydı, tüplere bağlıyken birkaç santimle ölmek onun tarzı değildi.

Ama bu şekilde değil. Burada olmaz. Değil-

Gus, Daniel'ın zorlanan boğazının kenarına iki 1nger bastırdı. "Anafilaksiye giriyor, EpiPen'i getirmeliyim. Hemen şimdi."

Lydia hiçbir şey düşünmedi. Gözlerini kapattı. Ve kurt formuna geçti.

Gus'ın hastası felaket bir alerjik reaksiyonla aynı anda nöbet geçirmeye başlayınca, işlerin daha fazla kontrolden çıkamayacağını düşündü. Ama yanılmıştı.

Bir an, Lydia Susi, trajedilerin şekillendirmeye meyilli olduğu türden derin ve samimi bir şekilde tanıdığı bir kadın, her zaman farkında olduğu kişiydi. Sonra... o...

Daha önce hiç görmediği bir tür dönüşüm geçiriyordu. Ve eğer kendi gözleriyle görmeseydi asla inanmazdı.

Fiziksel bedenindeki değişim efsanelerin ve kabusların kaynağıydı; insan formunun derinliklerinden çıkan bir kurt, kolları ve bacakları

pençeli uzuvları, köpek burunlu bir pro11e'ye dönüşen yüzü, kıyafetleri parçalanıp düşerken çıplaklığını örten kürkü.

Her şey sona erdiğinde, Gus bir kez daha Daniel'la birlikte ormanda olmayı düşündü.

"Tanrım... Tanrım, haklıymışım," diye nefes aldı. O bir kurttu.

C.P.'ye baktı ve o sadece uzaktan hayret ifadesiyle baktığında, başından beri bildiğini anladı-

Boğuk bir hırıltı sesi onu yeniden Daniel'a odakladı.

"Çantama ihtiyacım var," dedi Gus. "Hasta odasında." "Biz getiririz," diye cevap verdi C.P..

Kapının yanında durmuş, elinde bir silah ve gözleri, hareket eden her şeye ateş etmeye hazır olduğunu gösteren savaşa benzer bir ışıkla parlarken, C.P. Phalen'in şimdiye kadar tanıştığı en inanılmaz kadın olduğunu milyonuncu kez düşündü. Yanındaki kurt da -Lydia???!- aynı şekilde yuvarlanmaya hazırdı, gıdıları saldırganlıkla kırıışmış, sanki bir şeyi ısırmaya başlamıştı.

"Burada onunla kalmalısın," dedi. "Kalp masajına ihtiyacı olursa elimizdeki en iyi doktor sensin."

Ne zaman, diye düzeltti Gus kendi kendine. "Katılıyorum," diye mırıldandı. "Ama bekle."

Ayağa kalktı, histerik bir kahkaha attı, bir insanın kendini tamamen kaybettiğini gösteren türden bir kahkaha, göğsünün içindeki dehşet-konjesyondan fokurdadı. Ve daha ne yaptığını anlamadan Phalen'in üzerine yürüdü, onu belinden yakaladı ve kendine doğru çekti.

Bir anlık şokun ardından teslim oldu, vücudu onunkine doğru gevşedi, sağ kolu - ucunda silah olan kol - omuzlarının üst kısmına dayanmak için yükseldi.

Gus onun sırtını eğdi, sanki dans ederken onu daldırıyormuş gibi. "Seninle ilk tanıştığım andan beri bunu yapmak istiyordum."

Bu açıklama aradan çıktıktan sonra, büyük C.P. Phalen'i ölesiye öptü, ağzını onunkine yapıştırdı, içine doğru yalayarak ilerledi, kaburgaları hâlâ kırık olmasına rağmen onu kendine doğru tuttu. Ama siktir et. Her şeyin canı cehenneme.

Geri çekildiğinde, kadının gözlerinin içine baktı. "Eğer buradan canlı çıkarsak, seni dışarı çıkaracağım kadın. Ve ben ödeyeceğim."

Phalen kısa bir kahkaha attı ve gözyaşlarını sildi. "Hesabı bölüşeceğiz. Ama benim için kapıyı açmana izin vereceğim."

Kadının yüzünü aradı ve bir daha görebilmek için dua etti.

"Anlaştık." Ve eğlence sona erdi.

Dengesini sağlarken Daniel'a baktı. İğnelerden dolayı boynunda parlak kırmızı bir telâş yayılıyordu ve dudakları şişiyordu. Göğsünün altında, kaburgaları düzensiz bir şekilde pompalanıyordu ve bacaklarından biri düzensiz bir şekilde tekmeliyordu.

"İhtiyacınız olan başka bir şey var mı?" diye sordu.

Hasta odasındaki go-bag'in yerini tarif etti. Ve tuş takımına dönüp numaraları girmeye başladığında neredeyse onu geri çekiyordu.

Orada ölecekti.

Ya da belki de hepsi teker teker öldürülecekti. "Dikkatli ol," dedi ona.

Omzunun üzerinden baktı. "Geri döneceğim."

Sanki Terminatör gibi bir şeydi. Sonra, kapıyı yumruklayıp açtığında ve kurtla birlikte yoğun dumanın içinde kaybolduğunda, neredeyse düşmanları için üzülüyordu.

Panel kapandığında, programa devam etti.

Ve hastasına döndü. "Daniel, dayan. Sadece benimle nefes al, tamam mı..."

KIRK

SALONUN DIŐINDA Cathy yanındaki kurda bakarken, bu Őeyin onu bir arkadaő olarak tanımayabileceğini dűőündű. Ama Lydia -kadının orada bir yerde olduğunu varsayarsak- belli ki canavar üzerinde biraz kontrolű vardı, çünkü Hail Mary görevindeki ortağının peőinden gitmiyordu. Aslında devasa ağaç kurdu burnunu kaldırıp havayı koklarken kendini Lydia'nın önüne koymuőtu; dumanla kaplı olabilirdi ama kimyasal kokunun sűt gibi dalgalarına gösterilen ilgiye bakılırsa, konuyla ilgili bazı bilgiler içerdii açıktı.

"Bu taraftan," dedi Cathy.

Ama kurt yönű tahmin ediyor, ilerliyor, tam önűnde durmaya devam ediyordu. Cathy silahını kaldırmadan, aradığı hasta odasının kapısını sanki gösterebilecekmiő gibi bekledi ve sonra o Őey oradaydı, sanki çağrısına kulak vermiő gibi emindi.

Paneli iterek açtı ve silahını doğrulttu, bozulan elektrik sisteminin yanıp sűnen ışıkları her Őeyi değerlendirmeyi daha da zorlaőtıyordu.

Kurt bekçi olarak koridorda kaldı.

İyi haber -ki bunun için geç kalmıőlardı- burada havanın çok daha temiz olmasıydı ve köőedeki paslanmaz çelik lavabonun üzerindeki erzak dolabına gitti. Siyah çanta tam olarak Gus'ın söylediği yerdeydi ve őaőtırtıcı derecede yoğun olan ağırlığı çekip çıkardı. Bir dizi kulp aőađı indi ve onları omzunun üzerinden geçirerek el bagajı büyüklüğűndeki çantayı kolunun altına sıkıőtırdı.

Tam kapıya döndűđű sırada hırıltıyı duydu.

Ve sonra silah sesleri duydu.

"Siktir," diye mırıldandı.

Ama Lydia'yı -ya da kurdu, kurt her neyse onu- orada savunmasız bırakamazdı. Söveyi geçip dışarı çıktığında hayvanı orada bulmayı umuyordu ama hayvan yer değiştirmişti. Dumanla boğuşarak ve öksürerek yerini belli etmemeye çalışarak o alçak, tehditkâr mırıltının sesini koridorun sonuna kadar takip etti.

Çalışma alanı neredeyse tamamen yıkılmıştı. Burası bombalanarak ya da silahla vurularak ya da her ikisi birden yapılarak yıkılmıştı ve laboratuvar istasyonlarına baktığında hareket eden hiçbir şey göremiyordu. Ayaklar üzerindeydi yani. Yerde kıvranan cesetler vardı. Muhafızlar. Tıbbi personel. Tanıdığı, birlikte çalıştığı, işe aldığı insanlar. Güvendiği insanlar.

Kurt hangi cehennemdeydi-

Silahın namlusu bir anda ortaya çıktı ve tam başının hizasındaydı, o kadar yakındı ki barutun kokusunu alabiliyordu.

Cathy gözlerini kaydırarak askere baktı. Karşılaştığı boş bakış, onun o makinelerden biri olduğunu ele veriyordu. Bu ve cilt tonunun çok eşit olması, soluk beyaz yüzünü canlandıran hiçbir kılcak damar ya da Rush olmaması.

"Bana silahını ver."

Bir göz kırpma ile bir sonraki göz kırpma arasında komutun etkisi geçerken... tekrar tünelde Gus'ın yanındaydı, güçlü kolları onu tutuyordu, ağırlığı havada asılı duruyordu, ağzı onunkinin üzerindeydi, vücutları nihayet birleşmişti.

Son düşüncelere göre, kötü bir düşünce değildi.

"Siktir git," diye tükürdü kendi silahını savururken.

Tetikler çekilince saldırı yandan geldi, kurt dumanlı havada sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi ilerliyor, tam zamanında makineyi ele geçiriyordu: Cathy'nin kafatasını hedef alan mermi sola doğru savrulurken bir çınlama sesi duyuldu.

Bundan sonra kendi tetiğini tekrar tekrar çekmenin cazibesi vardı.

Ancak kurt meşguldü, dişlerini gösteriyordu, ağır bedeni yer oyununa hükmediyordu, öyle ki güvenilir bir hedef bulmak imkânsızdı. Cyborg asker

Yine de silahı hâlâ elindeydi ve bir kurşun Cathy'nin kulağının yanından geçerken eğilip başını örttü. Sanki bunun bir yararı olacaktı-

Bir çılgık mücadeleyi böldüğünde, ikinci bir saldırı birimi ortaya çıktı ve şimdi mermileri boşaltma zamanıydı. Geniş göğsüne nişan alan Cathy ateş etmeye başladı ve devam etti, mermilerinin gücü robotun ilerlemesini durdurdu ve sonra onu geri itti.

Ama şarjörü boşalınca bu ivme aniden sona erdi. Yeniden dolduracak bir şeyi yoktu.

Henüz.

Dumanın içine dalarak, tünelin olduğu yere geri dönmek yerine ileri doğru koştu, iş istasyonlarının arasında tırtıklı bir şekilde ilerledi, camların üzerinden geçti, zihninin işlemeyi reddettiği cesetlerin üzerinden atladı. Korumalarından birine ihtiyacı vardı. Onlardan birini bulabilirse, alet kemerlerinde yedek şarjörleri olacaktı-

Pop-pop-pop!

Yeni bir silah sesi dalgası duyulurken, kendini tezgahlardan birinin arkasına sıkıştırdı. Kurdun iyi olması için dua ederek-

İş istasyonlarının neyle dolu olduğunu hatırladı.

Lavabonun altındaki dolabı açarak altında ne olduğuna baktı. Sonra yanındaki çift kapılı dolabın düğmesini çekti-

Deponun içinde bir ışık yandı ve cam kavanozlar ve beherler açıkça etiketlendi: Kapların üzerinde bir sürü kafatası ve çapraz kemik vardı.

"Teşekkürler Tanrım."

İçine uzanarak, üzerinde pek çok uyarı bulunan berrak sarı bir sıvı çıkardı, opak bir kavanozda da olabilirdi.

"Tamam, bunu yapabilirsin. Yapabilirsin..."

Nefesi ağzına girip çıkıyordu, elleri titriyordu ve kendine baktığında külotlu çorabının yırtıldığını, dizlerinde kan olduğunu ve eteğinin toz ve lekelerle kaplı olduğunu gördü.

Garip bir gururla, tüm o koşuyu topuklu ayakkabılarla yaptığını fark etti.

Ve Daniel haklıydı. Kendisi gibi onun da ölümcül bir teşhisi vardı ama bir hastane yatağında morfin serumuyla ölmek, öylece yitip gitmek istemiyordu.

Sikerler. Bir patlama ile gitmek istiyordu.

Ayağa fırlayarak sıvı nitrogliserin kabını geri çekti, bu madde o kadar dengesizdi ki en ufak bir darbe patlamasına neden olabilirdi. Sonra bekledi-

Girdap gibi dönen, zehirli dumanın arasından bir hayalet gibi çıkan siborg, donmuş yüzüyle ona kilitlendi ve silahının namlusunu üçgen haline getirip hedefini vurmaya hazırlanırken hiçbir duygu göstermedi.

"Seni seviyorum, Gus St. Claire!" Cathy bardağı bırakırken çığlık attı. Ve kendini havaya uçmaya hazırladı.

FORtY-ONE

Evin birinci katında Blade biraz dinleniyordu.

Pek sayılmaz. Ama ağırlığı artık ayaklarının üzerinde değildi. Yaralı bacağı düşünüldüğünde bu iyi olurdu diye düşündü.

Hepsinin kollarında olması çok kötü.

Aşağıdaki yıkımdan çıkan duman havalandırma sisteminden yukarı süzülürken, Kurling'in cyborg askerleri onu çabucak etkisiz hale getirmiş ve kolları başının üzerinde, ayak parmakları ayakkabılarının içinde sallanır halde merdivenin tırabzanlarına asılmış olmasına şaşırmamıştı. Kuzeni hiçbir şey yapmamıştı. Tabii ki yapmamıştı. Kurling birinci sınıf bir centilmendi ve bu yüzden mekanik kölelerinden birine bir kanepa getirtmişti, böylece domuz bağlama işini rahatça izleyebilecekti.

Senfath hâlâ orada oturuyordu, bir konçertoyu dinleyen biri gibi sakindi, bacak bacak üstüne atmış, bir eliyle hafifçe yana eğilmişti.

"Hangisinin daha kötü olduğunu gerçekten bilmiyorum," diye mırıldandı *senfath*. "Kız kardeşinin bizi utandırmak için yaptıkları mı, yoksa senin ondan *intikam almak* için yaptıkların mı?"

Blade omuz silkti. Ya da denedi. Kolları şu anki pozisyonundayken, biyomekaniğinde fazla omuz hareketi yoktu.

"Bu biraz"-sıkıntılı bir nefes aldı-"senin... tembel mi yoksa beceriksiz mi olduğunu merak etmek gibi bir şey."

Kurling usulca güldü. "Bu zayıf bir alay." "Şu anda biraz... uzlaşmış durumdayım..."

"Doğru. Ve bunun için seni affedeceğim. Ama başka bir şey için değil."

Erkek ayağa kalktı ve siyah savaş kazağını göğsünün üzerinde düz duracak şekilde aşağı çekti. Kalçalarında silahlar vardı ama onları çıkarmamıştı. Elbette çıkarmamıştı. Bu operasyon, tıpkı kamarasını temizlemek ya da kendi yemeğini hazırlamak gibi, onun çabalarının altındaydı.

Hayır, zaferi kendine saklıyordu. Pis işleri başkalarına.

Kuzeni yaklaşırken Blade, "Nasıl... nasıl öğrendin?" diye sordu. "Ben ve laboratuvarlar hakkında."

"Bir gece seni takip ettim. Neden bu kadar düzenli bir şekilde ortadan kaybolduğunu anlayamadım. İlk başta kız kardeşinin düşük standartlarının sana bulaştığını ve Caldwell'de bir vampirle ilişki kurduğunu düşündüm. Ama öyle değildin, değil mi? Dışarıdaydın. Dağlarda. Deniz kenarında ve çölde. Titizliğiniz için sizi takdir etmeliyim. Oldukça etkiliydiniz."

"Neden... bu kadar uzun sürdü..."

"İşlerin bu noktaya gelmesi için mi?" Kurling rahatça omuz silkti, sanki hareket özgürlüğünü gösteriyormuş gibi kendinden emindi. "Öncelikle kendi orduma ihtiyacım vardı. Siz insanları kullandınız, ben de bunu geliştirmek istedim ve gerekli bağlantıları toplamak biraz zamanımı aldı. Aslında yeraltını araştırmaya başlamam için bana ilham verdin. Neleri satın alabileceğinizi, en yüksek teklifi verene hangi sırların sunulduğunu görmek inanılmaz. Bu birimler" -açılmaya hazır radyolar, çalıştırılmaya hazır dizüstü bilgisayarlar ya da sürücü bekleyen arabalar gibi etrafta duran askerleri gösterdi- "insan savaşının geleceği. Kuyruksuz farelerin teknolojiyi yeterince ucuzlatması ve haklar konusundaki tartışmaların çözüme kavuşması için bir ya da iki on yıl geçmesi gerekecek. Sizinle olan sorunlarımız bir yana, Koloni'de elbette bu silahlardan kendi stoğumuza sahip olmamız gerekecek ve halihazırda bir üretim tesisim var. Ayrıca, insanların tam olarak çözemediği bazı teknolojik sorunların da çözülmesi gerekiyordu. Pil ömrü böyle bir sorun."

"Kalbim senin için kan ağlıyor," diye mırıldandı Blade. "Oh, öyle olacak."

Bıçak kuzeninin sırtının arkasından çıktı, belli ki orada bir kılıfa yerleştirilmişti. Bıçak som altındandı ve değerli metal parılıyordu.

"Bu senin silahın kuzen." Kurling silahı havaya kaldırdı. "İki yıl önce kamarandan çaldım ama sen hiç fark etmedin. Zayıf olmakla o kadar meşguldün ki... Koloni senin fahişe kız kardeşinle *yattığını* öğrenseydi ne olurdu biliyor musun? Kim bir vampirle yattı? Tüm soyumuza utanç getirdi, özellikle de hayatlarını doğru ve düzgün bir şekilde sürdüren bizlere. Onun yüzünden ne bir eşim, ne bir beklentim, ne de bir hayatım var ve sonra sen" - ucu öne doğru eğikti- "daha da kötü bir şey yapıyorsun. Hepimizi öldürteceksin. Rehvenge bazı kuralları sıfırlamış olabilir ama Koloni'nin kendi yeraltı dünyası var ve suikastçılar her birimiz için gelecek. Soyun geri kalanının hayatta kalabilmesi için yok edilmeniz gerekiyor."

Parıldayan altın bıçağın ucu çıplak karnına dayandığında Blade'in karnı içeri ve dışarı pompalandı.

"Ve seni öldürdüğüm sürece enfeksiyon kontrol altına alınabilir. Geri kalanımız senin açıklanamaz eylemlerin yüzünden lekelenmeyecek-"

"Açıklanamaz değil."

"Hayır mı? Onlara başka ne diyebilirsin ki? Xhexania yakın ailenize utanç getirdi ve onunla uygun şekilde ilgilenildikten sonra, gidip soyumuzu onun enfeksiyonundan temizleyen şeyi mi yok ediyorsunuz? Neden böyle bir şey yaptığınızı anlayamıyorum."

Blade kendi gözlerinin rengindeki gözlere baktı ve bir an için ikisinin gençliğini, Koloni'nin yeraltı tünelleri labirentini besleyen gizlenmiş büfelerden birinin dışında oynadıklarını düşündü.

Şimdi buradaydılar, koşullar ve eylemler yüzünden düşmandılar.

"Çünkü ben senin gibi değilim," diye cevap verdiğini duydu. "İşte bu yüzden yaptım. İşte bu yüzden açıklanamaz olmaktan başka bir şey değildir."

Kurling gözlerini kırıştırdı, sanki bu yanıt, en çok yanında durması gerekenler tarafından haksızlığa uğramış bir kız kardeşe sevgi adına yapılanlar kadar kafa karıştırıcıydı.

"Bu kadar laf kalabalığı yeter kuzen," dedi *senfath*. "Şu işe başlayalım da ikimiz de hakkımızı alalım."

Bıçak sertçe saplandı; altın, giysileri, deriyi ve organları cerrahi bir vuruş kadar yumuşak bir şekilde yarararak geçti.

Ve sonra bükölme geldi.

Kurling 1. hamlesini yaparken, bıçak Blade'in alt karnında daha büyük bir delik açtı-

Çığlığı antrede yankılandı, evin, arazinin... tüm dünyanın içinde yankılandı:

"Xhexxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx."

Blade dışarı çıkacaksa, sevgili kız kardeşinin adının söyleyeceğı son şey olmasını istiyordu-

Hezeyanı sırasında, gerçek olması mümkün olmayan şeyler olmuş gibi görünüyordu-

Bu mümkün *değildi*. Malikânenin kapılarının patlayarak açılmasına ve seslendiğı kadının, sanki ismine cevap vermiş gibi duman kıvrımlarının arasından fırlamasına imkân yoktu.

Kız kardeşi *olması* dışında. Ve yalnız değildi.

Sırtları güçlü, kabzaları göğüslerine bağı siyah hançerleriyle savaşçılar fuayeyi kasıp kavurdu ve animatronik askerlerle çatışmaya girdi; bu çatışma, sağlıklı bir insanda kansere karşı oluşan bağışıklık tepkisi gibi yayıldı.

Xhex kuzenlerine doğru gitti.

Ve şaşkınlık içinde, Kurling onun dengi değildi.

Öte yandan, Kurling hazırlıklı olsa bile onunla boy ölçüşemezdi. Daha iyi olan becerisiyle onu alt etti, yumuşak ve hazır bir hamleyle onu yere yatırdı, üzerine çıktı ve güçlü bir kolla boğazını kavrayarak onu olduğu yerde sabitledi.

Altın hançerin kontrolünü nasıl ele geçirdiğini Blade hemen bilmiyordu. Ama belki de Kurling 1erce tutuşunu korumuş ve sonra saldırıya uğradığında onu seçtiğı silah olarak çıkarmıştı. Ancak transfer nasıl gerçekleşmiş olursa olsun, bıçak Kurling'in karın boşluğundan avucuna taşınmıştı.

Ve onu acımasızca kullandı: Kurling onun üstün gücünü savuşturmaya çalışırken, kadın onun gözlerini aldı.

Önce sol.

Sonra sağa.

Blade'in damarlarındaki kanla işaretlenmiş ucuyla onları yuvalarından çıkarıyor.

Bilincini kaybetmeye başladığında, Blade korkunç bir acı içindeydi... ama yüzünde bir gülümseme vardı.

Her zaman merak ettiği ölüm nihayet onun için gelmişti; insan dünyasında gizlice dolaşırken ve başarısız olduğu şeyleri savunmak için savaşıırken kıl payı kaçırdığı onca şey, bu son ölümcül felaketle doruğa ulaşmıştı.

Yine de dünyadan ayrılış şeklinden memnundu.

Gümüş kurdun sözleriyle, işleri itiraf etmek istediğinden çok daha iyi halletmişti.

Ve karşılığında, kız kardeşi sadece onun için gelmemişti, yanında eşini ve Kara Hançer Kardeşliği'ni de getirmişti.

İlahi bir aile değildi.

İKİ İÇİN

KURT tarafının kontrolü elinde tuttuğu zamanlarda Lydia arka koltukta oturan bir şoförden öteye gidemiyordu; eylemler konusunda önerilerde bulunabiliyor ama olayları kontrol edemiyordu.

Ve bu savaş senaryosunda, katabileceği çok az değeri vardı. Kurdu pratik sahibi bir yırtıcıydı ve gerçekten, bunu nasıl geliştirebilirdi ki?

Yapay asker kendisine karşı yürütülen saldırıya karşı mücadele ederken, dişleri metal kemiklere ve bağ yerine tellere sahip olan, ancak yine de parçalanmaya maruz kalan uzuvlara batırılırken diğer tarafıyla dönüp durdu.

Elektrik şokları bile kurdu yavaşlatmadı-

Patlama sol taraftaydı ve o kadar yüksek ve güçlüydü ki, kurt ve asker farkındalıklarını sese doğru yeniden yönlendirirken kara savaşı durakladı.

Her yerde araba parçaları var.

Aslında araba parçaları değil, metal şarapneller o kadar hızlı fırlıyordu ki eğilecek zaman yoktu ve bu dikkat dağınıklığı askerin kurttan daha çabuk toparlanmasını sağladı. Rip-over uyarı vermeden geldi ve Lydia artık Roor yerine kurdun gözlerinden tavana baktığını fark ettiğinde, diğer formunun bu savaşı kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu biliyordu.

İşte o zaman Daniel'in üniteyi ters çevirdiğini ve güç kaynağı için boynun arkasını kontrol ettiğini hatırladı.

Bataryayı anakarttan ayırmanın bir yolu var mıydı?

Ama bunu yapmak için insani yönüne ihtiyacı olacaktı.

Ve başka bir dikkat dağıtıcı.

Lydia dizginleri yeniden toplamaya çalışırken, kurdu ortak sistemlerinin kontrolünü bırakmak istemedi. Yine de iradesinin gücüyle kazandı. Yine de, bir tıbbi çantayla tek gerçek aşkınıza geri dönmeniz gerektiğinde, normalde erişemeyeceğiniz güç rezervlerine sahip oluyordunuz.

Değişim gerçekleşirken, bunun zor bir ihtimal olduğunu biliyordu, ama elindeki tek şey buydu-

Değişim normalde olduğu kadar yumuşak değildi. Ama bu önemli değildi ve sayborgun altında, insan enkarnasyonuna dönüştü.

Bu da lanet şeyin donmasına neden oldu. Sanki beynini kırmıştı.

Ölü gözleri ifadesiz ama açıkça kafası karışmış bir şekilde kadın yüzüne kilitlenmişken, silah olarak kullanabileceği herhangi bir şeyi almak için bir saniyesi vardı. Ellerini cyborg'un beline doğru iterek, orada ne varsa öfkeyle karıştırdı-

Sanki dokuz milimetrelik silah da en az onun kadar bu işe bir son vermek istiyormuş gibi, tam tersi bir şekilde silahı kavradı.

Lydia iyi bir nişancı değildi. Emniyetin nasıl çalıştığından emin değildi. Sadece bir eli vardı.

Ama Daniel'ın o beton koridorun Roor'unda, Gus'ın yanında eli boş bir şekilde nöbet geçirdiği görüntüsü, ona silahlar konusunda daha önce hiç sahip olmadığı bir tür temel bilgi verdi.

Pop!

Her şey o kadar hızlı oldu ki, ne yaptığından bile emin değildi. Ama askerin boynunun yan tarafı havaya uçup o şey üzerine yıkıldığında, şaşkınlıkla silaha baktı.

Sonra da ölü cıvataların kovasını tekmeledi.

Nefes nefese, her şeye hazırlıklı bir şekilde cyborg'a baktı. O kadar tamamen insana benziyordu ki bu lanet şeyle garip bir iletişim kurdu. Lydia da dışarıdan insan gibi görünüyordu. Ama en azından vitrini, hiçbir yapay yaşamın sahip olamayacağı bir vicdana sahipti-

Sisli, mide bulandırıcı dumanların arasından fark etmediği bir cisim çıkarken, kolu bilinçli bir düşünce olmaksızın silahı çevirdi.

C.P. Phalen *Jackass* filmlerinden fırlamış gibi görünüyordu, saçları ve yüzü is içindeydi, Armani üniformasının bir topuğu kırık, diğer topuğu

Diğer stiletto, ayak bileği yerinden çıkmış gibi yana doğru eğilmişti.

Kolunun altında, göğsüne yaslanmış, kendisi gibi enkaza bulanmış bir sıhhiye çantası vardı.

Kadın sıkılmış, bitkin bir sesle, "Bütün bu olanlardan sonra beni vurursan, seni ya da adamını bir daha asla misafir etmem. Asla."

Acil çıkış koridorunda Gus, Daniel'ı Rat'in dışına çıkarmış, adamın başını olabildiğince fazla hava yolu açmak için garip bir açıyla geriye eğmişti. Daniel'ın boynunun yan tarafında iki İng'er vardı ve çok hızlı nabız olduğu sürece göğüs kompresyonuna gerek yoktu. Sadece işler yolunda gitmezse iki kez yukarı kalkıp pompalamaya başlayacaktı.

İlk spazmlı felç turu geçmişti ve şimdi uzuvlar gevşemişti. Gus'ın farkındalığının bir tarafı Phalen'in ya da Lydia'nın canlı dönme ihtimalinin çok düşük olduğunu hesaplarken -adama yardım etmek için kullanabileceği herhangi bir şeyle dönmek bir yana- içindeki ilaç araştırmacısı hastasına neler olduğunu merak ediyordu.

Daniel'ın derisi tüm vücudunda beyazlaşmıştı: Bir Kafkasyalı olarak, başlangıçta çok fazla melanini yoktu, ama şimdi sanki vitiligo onu ele geçirmiş gibiydi. Göğsünün ya da kollarının herhangi bir yerindeki tek renk benlerden ya da ara sıra görülen çillerden geliyordu ve Resh dokunulduğunda soğuktu, sanki tüm yüzey dolaşımı durmuş gibiydi.

Bir de saç meselesi vardı.

Gus elini kolunun üzerinde gezdirdiğinde, ön kollarındaki toz halindeki saçlar dökülüyor ya da dökülüyordu. Aynı şekilde, kafa derisinde de tüm foliküller serbest kalıyor, kemoterapi sonrası yeniden çıkan tüyler sürükleniyor gibiydi.

Ancak Daniel'in kalbi hâlâ atıyordu ve nefes alıyordu -hırıltılı bir şekilde nefes aldığı doğrudu ama solunumu vardı-.

"Ah! Siktir!"

Gus çığlık atarken, çılgınca bacağını fırçaladı ve aklının bir köşesinde, kalçasına tırmanan akrepten korkakça kaçışını gören başka kimsenin olmamasına sevindi.

Ripout'unun da yardımıyla, şey uçarak beton Roor'un üzerine düştü. Ve sanki onu sersemletmiş gibi bir saniye öylece durunca, kabı kaptı ve cam kutuyu örümceğin üzerine koydu.

Bağlanma o şeyin yönünü değiştirmiş gibi görünüyordu ve akrep tekrar sokmaya hazırmış gibi etrafta volta atmaya başladı.

Yaratık ona doğru dönüp gözleriyle buluşmuş gibi görüldüğünde, "Yıpranacak kadar kötü değilsin, değil mi?" diye mırıldandı. "Ve bana öyle bakma. O adamı zehirlediğinde ne olduğunu gördün mü? Beyaz olmak istemiyorum, çok teşekkür ederim-"

Tünelin çelik kapısı açıldı ve Gus kendini korumaya çalışma zahmetine girmede. Karşısında ya dünyada görmeyi en çok istediği iki kadın vardı. Ya da silahlı bir şey şeklinde ölümdü.

Ya da belki aç bir kurt?

Her neyse. Her şeyden sonra çok sarsılmıştı- "Daniel yaşıyor mu?"

Sözcükler pek anlam ifade etmiyordu ama Lydia Susi'nin dumanların arasından çırılçıplak, küçük yaralarından kanlar akarken ve saçları alçı tozuyla kaplıyken görünmesi bir anlam ifade ediyordu.

Ve sonra Phalen'ini gördü.

Catherine Phillips Phalen cehennemden çıkmış gibi görünüyordu ve bileğinin yan tarafına basarak yürüyor olması, onun halletmesi gereken bir şeydi. Tabii şansı olursa.

Lydia, Daniel'ın yanında dizlerinin üzerine çöküp başını kucağına doğru kaydırırken, Gus'ın hayallerindeki kadın yanına geldi ve sağlık çantasını hemen yanına koydu.

"Yaşayacak mı?" Lydia sordu. "Ona neler oluyor?"

Gus dikkatini toplamak için kendini zorladı. "Eğer onu bir hasta odasına götürebilirim, muhtemelen 1. çıkışı yapabilirim. Ama şu anda, söyleyebileceğim kadarıyla, hayatı değerleri şimdilik sabit."

"Burayı temizledik," dedi. "Buraya geri gelmeden önce. Kalan iki askerin icabına baktık. Böylece oraya tekrar gidebiliriz."

Daniel'a odaklanıp erkeğine bir şeyler mırıldanmaya başladığında, Gus başını kaldırıp Phalen'a baktı. "Merhaba," dedi aptalca.

"Merhaba."

Saçlarını itti. Vücudu yer yer yanmıştı ve yanağındaki çığ yama için endişeleniyordu. En azından ikinci derece, belki de üçüncü dereceydi.

"Biliyor musun..." diye mırıldandı, "O ce'de berbat bir gün geçirdim."

Gülümsemeye başladı. "Kolayı bunun için yapıyorlar tatlım, neden her zaman içtiğimi sanıyorsun?"

Adam ona doğru uzandığında, kadın onun yanında diz çöktü ve sanki yıllardır birlikteymişler gibi göğsüne yaslandı.

Yine de üç yıl, iki ay, on bir gündür birlikteydiler... Gus saatine baktı ve onun ağzına karşı, "Ve on yedi dakika," dedi. Bunu biliyordu çünkü ona güveniyordu.

Başından beri.

DÖRT-ÜÇ

UYANIYORSUN."

Durum raporu kendisine sunulduğunda Daniel bundan pek emin değildi. Ama onunla kimin konuştuğunu biliyordu. Yine de muhtemelen ölmüş olsa bile Lydia'sının sesini tanıyabilirdi.

Göz kapaklarını açtığında, sabrı oynamaktan yorulduğunu düşündü ama sonra tek gördüğü onun gülümsemesiydi. Göz kamaştıracak kadar güzeldi, görünüşüyle hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde. İçten içe parlıyordu ve bir mucize eseri, onun tarafından ısıtılmak için hâlâ hayattaydı.

"Sen" -küçük bir öksürükle boğazını temizledi- "acıyan gözler için bir manzarasın."

Onu öperken gözlerini kırptırmaya başladı. Sonra kadın geri çekildi ve adam yönünü bulabildi. Bir hastane yatağındaydı ama yeraltı laboratuvarında aşına olduğu yataklardan birinde değildi.

"Neredeyiz?" "Cathy'nin

yatak odasında."

Gözlerini devirdi. "Adını yine değiştirmiş." "Bu sefer

yapışıyor-"

"IsGusokay?" diye sordu aceleyle.

"Evet." Onun yüzünü okşadı. "ve Blade de atlattı. Gus onu fuayedeki savaş alanının ortasında ameliyat etmek zorunda kaldı. Ama durumu iyi, Xhex de öyle. Şu anda onunla birlikte. Aslında onun yanından hiç ayrılmadı. Tam da doğru zamanda, doğru türden arkadaşlarıyla ortaya çıktı."

Daniel kaşlarını çattı ve olayları düzgün bir şekilde bir araya getirmeye çalıştı. Bu çabası sonuç vermeyince, aklına şu geldi-

"Bütün bunları bana daha önce anlatmıştın, değil mi?" Kadın sabırla başını sallarken, adam başka şeyler hatırladı... patlamalar, kaçışlar... "Hafızam yarım yamalak."

"Sorun yok. Gus her şeyin geri geleceğini söylüyor, sadece zaman vermeliyiz."

Daniel derin bir nefes aldı, sonra bir nefes daha... ve kendini öksürük krizine hazırladı... öksürük gelmeyince kaşlarını çattı.

"Saat kaç?" diye sordu. "Saat

sekiz gibi."

"Sabahleyin."

"Hayır, gece."

"Oh. Saldırıdan bu yana ne kadar zaman

geçti?" "Birkaç gün."

"Oh," diye tekrarladı.

Kendine baktığında, diğer kolunda bir serum olduğunu ve arkasında bir yerden bip sesi geldiğini fark etti, bunların hepsi onun için sıradan şeylerdi. Ayrıca bir kateterin mutluluğunu da yaşıyordu. Ama bir şey farklıydı.

Lydia... farklıydı. Yeni bir şekilde parlıyordu, daha önce sahip olduğunu hatırlayamadığı bir tür duygunun aurası yüzünü ve ela gözlerini neredeyse rüya gibi görünen bir şeye dönüştürüyordu.

"Bugün günlerden ne?"

diye sordu. "Perşembe, 1

Aralık."

bir anda oturmaya başladı. "Ne? Bu birkaç saatten daha uzun bir süre... Ne kadar zamandır bu işin dışındayım?"

Dikey gitmesini engellemedi. Onu sakinleşmesi için uyarmadı.

Gus'ı, hemşireyi ya da başka bir doktoru çağırmadı.

O parlayan gözlerle ona baktı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" dedi yavaşça.

küçük bir kahkaha atarak gözyaşlarını bir kez daha sildi. "Tak tak."

"Tamam, şimdi şaka zamanı değil Lydia. Ne haltlar döndüğünü anlamıyorum.

on-"

"Tak tak."

"Kim var orada?" diye tersledi, sabırsız bir pislik olduğunun farkındaydı ama hadi ama. on beş gün önce olan onca şeyden sonra oyun oynayacak havada değildi.

"Kanserden arınmış" dedi.

"Ne?"

Lydia tekrar onun elini tuttu. "Hayır, doğru yanıt 'kim'dir." Daniel

birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Kim... kansersiz." "Sen."

Ardından gelen sessizlikte başını öne eğdi. "Özür dilerim, ne dediniz...?"

"Blade haklıydı. O akrebin zehrinde ne var? Bu bir tedavi. Gus havalara uçtu, sanırım Cathy'yle birlikte Houston'daki büyük bir ilaç şirketiyle ortak

olup bileşimi geliştirecek ve laboratuarda nasıl yapılacağını bulacaklar.

Akrep iğnesinde kanser hücrelerini aç bırakan, devrim niteliğinde, tümörü hedef alan bir kimyasal var. Hiçbirine erişemiyorlar

ve enerjisi olmayan her şey ölür."

Derin bir nefes daha aldı ve bir nefes daha. Sonra bir elini göğsünün üzerine koydu. "Zaman alıyor," dedi nazıkçe. "Ama içindeki her şey azalıyor.

Burada düzenli olarak görüntüleme yapıyorlar ve sonuçlar reddedilemez. Ve tahmin edin ne oldu, Cathy zehiri 15 gün önce aldı. O da aynı deneyimi yaşıyor. Tüm kanserlerde işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorlar ama siz ikiniz için bu bir mucize ve bu da diğer insanlar için de işe yarayacağı anlamına geliyor."

"Kanser... özgür mü? Bunu bana daha önce söylemiş miydin?"

Lydia başını salladı ve sonra biraz güldü. "Bana sen iyileşene kadar beklememi söylediler ama artık kendimi tutamıyorum ve şoka giriyorum. Benim de alışmam biraz zaman aldı. Ama sizi temin ederim ki iyileştiniz."

"Ben... anlamıyorum. Rüya mı görüyorum?"

Lydia tekrar başını salladı. "Hayır. Bu gerçek-"

"Oh, Tanrım."

Bunun onu uyanık tutmak ve duyduklarına inanmak için bir dua mı yoksa daha yüksek bir güce teşekkür mü olduğunu bilmek zor... ya da sadece insanların şok edici bir gerçeği anlamadıklarında söyledikleri bir çift kelime mi olduğunu bilmek zor.

ne anladığını? Özüne kadar mı?

kadını yatağa, kendisine doğru çekerken hissettiği şeydi: Lydia sıcak, ağır ve çok bedenseldi ve duyguları kabardıkça ve

adam titremeye başladı, kadın ona sıkıca sarıldı. Çünkü siz parçalara ayrılırken ortağınız böyle yapardı.

Seni bir arada tuttular.

Gözlerini sıkarak kapattı, nefes alamıyordu ama bu kez bunun iyi bir nedeni vardı. Minnettarlık içinde kürek çekiyordu ve son altı aydır taşıdığı keder için antiseptik gibiydi, içini temizliyor, keder, dehşet ve kaybı, acıyı ve yan etkileri, Lydia'ya yaşattıklarından dolayı kendini suçlamayı ve suçluluk duygusunu fırçalıyordu.

"Sorun yok," dedi kısık sesle. "Sadece içindekileri dök. Ben yanımdayım."

Geri çekilerek onun yüzüne dokundu ve kendini ilk tanıştıkları anı düşünürken buldu. Hafızasının gerçekten de tamamen geri geleceğini ummasını sağlayan canlı bir netlikle, Kurt Çalışma Projesi'ndeki odasına girdiğini hatırladı. Masasını Lysol ile siliyor, sanki kirlenmiş gibi bir şeyi ovuyordu, sanki dirsek yağı dünyayı o kadar endişelendiği bakteriden kurtaracaktı.

Ona baktığı anda, onu ele geçirmişti.

Elbette bunu kabul etmeyi reddetmişti çünkü yapacak bir işi, tamamlaması gereken bir görevi vardı - ve daha sonra kurt olduğu ortaya çıkan bir kadına aşık olurken, Terminatör şasisine monte edilmiş yapay zekadan kaçarlarken, vampirler müttefik olarak etraflarında toplanırken ve romantik bir rakip olan ancak bir arkadaş olduğu ortaya çıkan kırmızı cüppeli bir adam, onlara geleceklerini geri vermek için son dakikada albino bir akrep içinde paketlenmiş hayat kurtarıcı bir ilaç teslim ederken...

"Yani, lanet olsun," dedi. "Bu saçmalığı uyduramazsın." "Ne?"

diye sordu Lydia.

"Boş ver." Gülümsemeye başladı. "İyi talihi sorgulayacak değilim."

"Ben de öyle."

EPİLOG

Üç hafta sonra.

"İstediğin bu mu?"

Gus soruyu sorarken kütüphanenin ilk baskı koleksiyonuna baktı ve arkadaşının sağduyusunu ciddi ciddi sorguladı. "Cathy her yeri dağıtıyor ve senin tek istediğin bu koltuk masası mı?"

Daniel elini parlak kapağın üzerine koydu. "Evet. Bunu alacağız."

"Bunlardan birini istemediğine emin misin?" Gus başıyla fuayeyi işaret etti. "Yani, o heykeller... harika. En azından bir banka değerindeler."

Bu arada, nakliyeciler ekip bir çekiciyi eğdi ve erimiş peynir-mermer topaklarından birini yuvarlamaya başladı.

"Eastwind'in eski yerinde fazla yerimiz yok. Siz de zaten bir SUV almamız konusunda ısrar ediyorsunuz."

Gus adama yeniden odaklandı ve belki içindeki doktordur, belki araştırmacıydı -belki de sadece insandı- ama son otuz gündeki değişimi ölçmekten kendini alamadı. Boyu aynıydı. Koyu saçlar, ten rengi, boğazın yan tarafındaki, çenedeki ve şakaktaki benler aynıydı. Sesi aynıydı.

Hayır, daha güçlüydü.

Yine de değişmeden kalan her şeye rağmen, karşısında duran yeni bir adamdı. Daniel Joseph otuz kilo daha ağırdı ve her geçen gün daha da kilo alıyordu. Dengesi yerindeydi, hareketleri akıcı ve dengeliydi, vücudu normal işleyişine devam ediyordu. İyileşme yüzünde de görülüyordu; yanakları sağlıklı kan akışıyla dolup taşmış, gülümsemesi her zamanki gibi hazırды.

Yine de gözleri farklıydı. Tam olarak anlaşılamayan nedenlerden ötürü irislerindeki pigment tükeniyordu, göz bebeklerinin etrafındaki halkalar artık o kadar solgundu ki, skleradan neredeyse ayırt edilemiyorlardı.

"İşte buradasınız-Daniel, sadece o masayı istediğine emin misin?"

Gus'ın bedeni, kadınına bakmak istediğine dair bilinçli bir düşünceye sahip olmadan önce sese dönmeye başladı. Ama Cathy için durum böyleydi. Fiziksel formu seyahat etmese bile Cathy onun için bir varış noktasıydı. Bunun bir nedeni de Cathy'nin yaklaşan hastalığı, inişli çıkışlı vedalaşmaları ve bilim dünyasında hâlâ çözmeye çalıştığı bir mucizeyle tahtadan silinen vedalaşmaları sırasında yaşadıklarıydı.

Ancak o zehri çıkaracaktı. Ve sonra onu dünyaya getirecekti.

Cathy ile. Ve Gunnar Rhobes, yeni ortakları.

"Evet, sadece masa, bana söylüyor." Gus kolunu yana doğru uzattı. "Ona heykellerden birini satmaya çalıştım ama kabul etmedi."

Cathy ona yaslanıp başını kaldırdığında, Daniel onu öpmek için kendine çekti. Daniel'in sokulmasından on gün sonra, saldırının tozu dumanı hâlâ dağılmamışken Cathy sokulmuştu. Çok gülünçtü. Daniel'in altına kaçırması ve her türlü acil durum arabası/epinefrin desteğiyle hazır olması dışında hiçbir klinik kontrol yoktu.

Oh, bekle. Ön koluna alkol sürmüştü.

Onu hastane yatağında yatarken asla unutmayacaktı, gözleri ona kilitlenmişti, yüzünde huzurlu bir ifade vardı. Kaya gibi sağlamdı. Kırmızı cüppeli adam akrebi tenine yerleştirirken onun elini tuttuğu için berbat bir haldeydi. Saldırıdan hemen önce Gus'ın aklından iki şey geçmişti: Birincisi, duygularına tutunmasını sağlayan tek şeyin o aksanlı ve sakın kendinden emin yabancı olmasıydı ve bu olayda kendisini hastalarının gözünden görüyordu: Başkaları için pek çok kez yol gösterici olmuştu.

Şimdi anlamadığı bir yabancı onun içindi.

Aklına gelen ikinci şey ise modern tıbbın bu şekilde başladığı, insanların hayatta kalabilmek için çevrede ne varsa onu kullandığıydı. İnceleme bir laboratuvarda yapılmamıştı. Dışarıdaydı.

doğası, deneme yanılma yönteminin zar atıldığında size pahalıya mal olması.

"Nereye gittin, Gus?"

Yumuşak sözler yanağına vurulan bir okşayışla noktalandı ve bedenine geri döndü. Son bir aydır, beyni gerçekliğin şu anda neye benzediğini kataloglamaya çalışmakla her türlü moleküler kimyaya dalmak arasında gidip geliyordu. Ama yine de zehrin neden işe yaradığını bulacak, sonra onu laboratuvarında sentezleyecek ve sonra da...

"Merhaba," dedi Cathy elini yüzünün önünde sallayarak. "Hâlâ yoksun."

Evet, öyleydi. Ama garantili bir çapa? Ona bakınca. Tıpkı Daniel gibiydi, sağlıklı tazelenmişti, yanakları iyi bir dolaşım ile hareketlenmişti, dudakları doğal bir pembeydi, gözleri de canlıydı ve Daniel'inki gibi soluktu. Yerleşkeden ayrılmadığı için kısa sarı saçları uzuyordu, kökleri koyu görünüyordu ve açık rengi koruyup korumayacağına karar vermeye çalışıyordu - ve bu hoş bir meşguliyet değil miydi? Dediği gibi, aklınızdaki tek şey kafanızdan çıkan şeyse? Hayat-

"Hayat çok güzel," diye mırıldandı. "Kayboluyorum."

Cathy Daniel'a baktı ve ikisi de hayatta kalanların bakışlarını paylaştılar. Fiziksel durumu Daniel'inki kadar kötü olmasa da, mezara giden uzun bir yola hazırlanıyordu ve yaklaşmakta olan bu inişin bilgisi onu yaşlandıran ve tüketen bir stres kaynağıydı. İkisi de bu yükten kurtulmuşken? Sadece sağlığı geri gelmemiştir.

"Her neyse," dedi Daniel. "Sadece bu masa ve teşekkürler."

Gus asker yeşili *M*A*S*H* sweatshirt'ünün kollarını yukarı itti. "Arabaya koymana yardım edeyim."

İkisi de bir ucundan tuttu, Gus da geri çekilme işini yaptı. Antreden geçerlerken Cathy öne doğru koşup bir çift nakliyecinin önünü kesti, bir şey unutmamaları için onları evin arka tarafına yönlendirdi. Sonra tekrar adım attı.

Dışarıda, Aralık ayının buz gibi gecesi yüzümüze bir tokat gibi inmişti ama karla kaplı manzara bu acının özrüydü. El değmemiş kar yığınları, nakliyecilerin siyah üzerine siyah on sekiz katlı binaya yerleştirdikleri soyut mermer heykeller gibiydi.

Wheeler. Cathy için ticari bir şirket yoktu. Bunca zaman sonra bile, Gus'ın bu kadar çok karanlık pazar işini nereden bulduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, ama her şeyin çok gizli olduğu, soru sorulmadığı ve hizmetin gülümsemeyle gelmediği bir tür milyarder Craigslist'ine erişimi var gibi görünüyordu.

Gus masayı dışarı çıkarırken, profesyonellere karşı "biz de varız" havası yoktu. Dört ayaklı, üstü küçük bir arabayı cilalı bir cüretkârla karşılaştırmak zordu ama Daniel'la birlikte bedava malı Suburban'ın arkasına yerleştirirken bir tatmin duygusu vardı.

Daniel düğmeye basıp arka kapı otomatik olarak kapandığında, adam kot pantolonunu yukarı kaldırdı. "Dağda görüşecek miyiz?"

Gus saatini kontrol etti. "Evet. Yaklaşıyor. Hazır mısınız?"

"Hayatımda hiç olmadığım kadar."

"Amin, kardeşim." İkisi avuçlarını çırpı ve kavramak için sarsıldı. "Ve sonra Houston'da buluşacağız."

Daniel avucunu kısa saçlarının üzerinde gezdirdi. "Yeni yıl arifesi." "Dördümüz."

"Dört gözle bekliyoruz. Yeni bir aşama."

Cathy öne çıktı ve ikisi birbirlerine mırıldandılar. Özel bir kulüpteydiler, başka kimseyi dışlamayan, ama hayatta kalanlar dışında kimsenin paylaşmadığı bir anlayış çemberine sahip olan bir kulüp. Gus onlar adına mutluydu. Mucizeler harikaydı ama *tabula rasa* gibi bir şey de değildi. Geçmiş her birinin peşindeydi; umut, sağlık ve gelecek için duyulan heyecanın parlak ışığıyla savrulan gölgelerdeki bir panter gibi.

Zamanla belki her şey daha sağlam hissedilecekti. Şu anda, hep birlikte çıktıkları yokuş kesinlikle kaygan ve yerçekimi çok açgözlü görünüyordu.

Ama zirvede oldukları için minnettar oldukları da kesindi.

Daniel sürücü kapısını açtı, ikisine de son bir el salladı ve direksiyona geçti. Kırmızı stop lambalarının ardından motor canlandı ve Suburban hareket halindeki yarı kamyonu sıyrıp geçitten aşağı indi.

"Haydi," dedi Cathy kolunu ona dolayarak. "Giyinmemiz gereken bir düğün var."

Kadına baktı. "Converse All Stars'ımı giymeme gerçekten izin verecek misin?"

"Yapmazsan doğru olmaz."

Blade onun dağa geri döndüğünü anladı. Zaten sert olan rüzgârın moleküllerindeki rahatsızlığı mağaranın kaya duvarında bile hissetti ve tek düşüncesi şuydu...

Lütfen, hayır.

Yatak platformunda otururken, onun neden geldiğini biliyordu ama saatine baktığında erken geldiğini gördü ve onu tebrik etmek zorunda kalacağından ve 1ne'ymiş gibi davranacağından endişelendi. Her şey olması gerektiği gibi gitmişti. Gelecek parlaktı çünkü güvence altındaydı ve iyimserlik ay ışığını gölgede bırakan güneşti.

Gerçek şu ki, burada kırmızı cübbesinin içinde, kötü davranışı yüzünden azarlanmış bir genç gibi oturuyor, elleri kucağında azapla iki büküm oluyordu.

Çünkü onun merhabası onun vedasıydı.

Mağaranın dar boğazındaki ayak sesleri arttıkça, duygularının sesi daha da yükseliyordu. Bir erkek için, üstelik bir *senfath* için, bu iç sarsıntısını hiç hoş bulmuyordu ama göğsünün merkezi etkilendiğinde, insanın dalgaya binmekten başka çaresi kalmıyordu. "Nereye gidersen git, oradasın" özdeyişi, sevdiğin wolven bir başkasıyla çiftleşmeye gittiğinde hiç bu kadar uygun olmamıştı-

Blade ayağa fırladı. "Oh, bu... sensin."

Xhex açık alana adımını attığında kollarını kavuşturdu ve mağaranın granit duvarına yaslandı. Silah kemeri takılı ve bıçağı kalçasına bağlıyken, herhangi bir savaşçının isteyebileceği kadar düğün kıyafetine yakındı.

En azından beyazlar içinde değildi, diye düşündü bir sevgi dalgasıyla.

"Başka birini mi bekliyorsun?" diye mırıldandı.

Ama bu gerçekten bir soru değildi. Kızkardeşi onun kim olduğunu biliyordu. ol.

"Şenlikler için erken mi geldin?" diye sordu. "*Cehennemliğiniz* yanınızda mı?"

"Yola çıktı." O bilge, tunç grisi gözlerini çantaya dikti. yatak platformunun sonundaydı. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Başını salladı. "Tatile çıkmayı tercih ederim diye düşündüm." "Nereye?"

"Burada ya da orada. Her yerde."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra başını salladı. "Geri dönmeyeceksin, değil mi?"

Yalan söylemek daha kolay olurdu ama ona bundan daha iyisini borçluydu. "Hayır. Ama varlığımın başka yerlerde daha iyi olacağını düşünüyorum."

"Veda edecek miydin?" "Ona... ya da sana."

"İkisi de. İkisi de."

Blade eğildi ve çantayı aldı. O kadar da ağır değildi. Daniel ona bazı giysiler vermişti ve gerçekten de şu anda adamın mavi kot pantolonunu ve çok sıcak tutan, yumuşak bir parkayı giyiyordu. Gardıroptaki bağışlar, fuayenin siyah-beyaz mermer döşemesinde Blade'in karın delinmesini oldukça başarılı bir şekilde ameliyat eden ve artık onunla arkadaş olan doktor Gus St. Claire tarafından getirilmişti: Blade'in o evden naklini takiben burada iyileşmesi sırasında, ikisi çeşitli konularda sohbet etmekten keyif almışlardı.

Bunu özlerdi.

Xhex'e iyice odaklandığında, birçok insanı özleyeceğine karar verdi ve konuşmak için ağzını açtığı anda... kelimeleri bulamadığını fark etti.

"Sorun değil," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu kişisel olarak algılamıyorum. Buraya geldiğinde ona söyleyeceğim."

"Ne söyleyeceksin?"

"Burada olsaydın ne yapardın?"

Gözleri buluştuğunda, onun ızgarasını okuduğunu anladı. Bu dayatmaya karşılık vermedi. Kız kardeşinin iyileştiğini zaten biliyordu; bunu onun kendini bu kadar sakın bir şekilde tutmasından bile anlayabiliyordu. Gerçekten huzur içindeydi. Sonunda.

Tuhaf, tüm o laboratuvarları havaya uçurarak ondan *intikam almaya* niyetlenmişti. Ama gerçek denge patlamalardan değil, onun ne yaptığına dair gerçeği öğrenmesinden gelmişti. Bu sadakat ve intikam onu geri getirmişti.

"Seninle iletişim kurmam için bana bir yol bırakacak mısın?" diye sordu. "Bana ihtiyacın olursa, haberim olur."

"Nasıl?"

Selamlamak için başının yan tarafına dokundu. "İrtibatta kalacağım... bir şekilde." Elbette ona inanmadı. Ve bu sorun değildi. Gerçekliğin yaşanması için inanılması gerekmiyordu.

"Wolven sana teşekkür etmek isteyecek," dedi Xhex. "Her şey için." "Ve teşekkür etmek zorunda kalmaktansa gözlerimin kafatasımdan çıkarılmasını tercih ederim.

böyle bir değiş tokuşa tahammül edebilir." Kız kardeşi kaşlarını kaldırıncı Blade biraz gülümsedi. "Her iki deneyim de oldukça tatsız."

"Evet. Gerçekten."

Garip bir duraklama oldu. Sonra ellerini kalçalarına indirdi ve avuçlarını sanki nemliymiş gibi derisine sürttü.

"Bir şeyi bilmeni istiyorum." Sesi alçak, tonu güçlüydü. "Seninle benim aramda iki yönlü bir yol var. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, bana haber vermelisin."

Blade'in kalbi küt küt atmaya başladı ve mağaranın arka tarafındaki doğal kaynağa bakar gibi yaptı. Yatak platformu. Depo sandıkları ve üzerinde mum olan masa.

"Beni bir daha görmemeyi tercih edeceğimi düşünmüştüm." "Hayır," dedi Xhex. "Tercih ettiğim şey bu değil."

"Şey." Boğazını temizledi. "Ne kadar hoş değil mi? Şimdi izin verirseniz, gitmem gerekiyor."

Belinden eğilerek onu selamladı ve sonra ileriye doğru yürüdü. Geçidin girişinde duran kadının yanından geçerken, belki onun kendisine elini uzatacağını düşündü. Ama uzanmadı. Ve böylece tek başına, dar geçitlerden geçerek büyük dış mekâna doğru ilerledi.

Ortaya çıktığında derin bir nefes aldı ve midesinde bir yanma hissetti. Ama kötü değildi. Gerçekten de iyileşme süreci oldukça ilerlemişti ve bir hafta içinde hiçbir kalıntı kalmayacaktı.

Fiziksel olarak öyleydi.

Etrafına son bir kez baktığında, gümüş kurdun yan tarafta, tasarladığı her şeyden memnun görüldüğünü görmeyi umdu. Sonra gözlerini kapadı ve-

"Bıçak-bekle!"

Döndüğünde, Xhex mağaranın girişinden dışarı fırladı ve bir sonraki bildiği şey, ona sıkıca sarıldığı oldu. O da kucaklamaya karşılık vermekte tereddüt etmedi.

"Kendine iyi bak," dedi kabaca.

"Sen de benim kardeşimsin." Gözlerini sıkarak kapattı. "Sen de... sen de."

Lydia dağın zirvesine beyaz kışlık yürüyüş pantolonu, beyaz boğazlı kazak ve beyaz bir parka giyerek çıktı. Kar ve su geçirmeyen botları bile beyazdı. Çorapları ve uzun iç çamaşırları da.

Candy'nin -daha önce kendisinin olan- arabasını arka patikaya sürmüş ve vadinin manzarasını sunan muhteşem açıklığın biraz uzağına park etmişti. Arabadan indiğinde soğuk onu ısırdı ve yanaklarındaki yanmayı, gözlerinin sulanmasını, sinüslerindeki uğultuyu memnuniyetle karşıladı.

Hayatta olmak iyi hissettiriyordu. Ve yakında olacaklar için heyecanlıydı.

Misafirler yarım saat içinde geleceklerdi, Daniel da. Erken gelmişti.

Lydia ilerlerken çalılıklarda hışırtılar duydu ve ardından ulumalar başladı. Bu ses kalbinin daha da çarpmasına neden oldu ve durdu, başını geriye yasladı, gözlerini kapattı... ve Eastwind'i düşündü.

Daniel'la birlikte onun evine taşınmıştı.

Ve onun yerini alıyordu. Bu ne anlama geliyorsa artık.

Şimdilik bu, Cathy'yle birlikte Kurt Araştırma Projesi'ni yeniden açacakları anlamına geliyordu. Vadide iş yapmaya başlayan otel ve dağdaki insanlardan kaynaklanan tehditler yüzünden sevgili kurtlarının korunmaya her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı ve bunu yapacak kişi de oydu.

Eastwind'in şerif rozeti olduğu gibi, onun da WSP'si vardı; dağa ve wolvenlerin inine karşı kutsal görevi için mükemmel bir kamuflaj.

Belki o da onun gibi kırk yıl kalırdı. Belki de bundan daha önce görevi devralacak birini bulacaktı. Ama her halükarda, burada ne kadar kalırsa kalsın, bir işi vardı.

Candy de öyle. Resepsiyonist işe geri dönmesi istendiği için çok heyecanlanmıştı.

Gus ve Cathy'nin Houston'a taşınmak zorunda kalmaları çok kötüydü ama fazla seçenekleri yoktu. Laboratuvar harabeye dönmüştü ve malikânede baskında ölen pek çok tıp çalışanı ve araştırmacının acı hatıraları vardı. Her nasılsa, ölümlerin hepsi örtbas edilmişti. Lydia hiçbir soru sormamıştı. İnsan dünyasının bu kısmı onu ilgilendirmiyordu zaten.

Önemli olan zehre sahip olmalarıydı. Vita-12b bazı potansiyeller göstermiş olsa da, bu akrebin dünyaya verdiklerinin yanında hiçbir şeydi.

Ve onun Daniel'ı vardı-

Lydia mağaranın gizli girişine vardığında burnuna bir koku geldi ve onu toprağın derinliklerine kadar takip etti. Yaşam alanına adım attığında, küçük masada oturan dişiye şaşırmadı.

Xhex gülümsedi. "Hey, bu müstakbel gelin."

"Merhaba." Etrafına bakındı. Blade'in boyunda birinin arkasına saklanabileceği hiçbir yer olmamasına rağmen. "O..."

"Evet, gitti."

Göğsünden bir acı sızısı geçti. "Ona... teşekkür etmek istedim."

Xhex ayağa kalkarak deri ceketini aşağı çekti ve ellerini kısa saçlarının üzerinde gezdirdi. "İkiniz için de mutlu olduğunu ve Daniel'ın iyi olmasına sevindiğini bilmenizi istedi. Size hayatta her şeyin en iyisini diliyor."

"Çok nazik bir davranış."

"O çok nazik bir erkek. Kendi tarzında." Garip bir duraklama oldu... sonra Xhex başıyla geçidi işaret etti. "Şimdi gidip 1re'yi başlatsam iyi olacak."

"Xhex, kardeşin..."

"Seni unutacak mıyım?" Gülümsemesinde hüzünlü bir eğim vardı. "Dürüst olmamı mı istiyorsun yoksa işini kolaylaştırmamı mı?"

"Dürüstlük, lütfen."

Kadın başını salladı. "Hayır, değil. Ama senin geleceğinin güvence altında olduğunu bilmenin huzurunu yaşıyor."

Lydia, şafağa çok yakın bir zamanda erkeğin etrafını saran o parlak ışığı gördüğünü hatırlıyordu. "Ona borçluyum... her şeyi."

"O yüzden erkeğinizi sevin. Tek yapman gereken bu. Blade hayatta kalacak, bundan emin olacağım."

"O zaman gerçekten iyi olacağını biliyorum. Teşekkür ederim."

Xhex gülümsedi ve başıyla geçidin çıkışını işaret etti. "Orada görüşürüz."

Lydia yalnız kaldığında yatak platformuna gitti ve birinin oturduğu girintiye baktı. *Symphath*'ın kokusu havada asılı kalmıştı ama bir ya da iki ay içinde ondan geriye hiçbir şey kalmayacağını hayal etti.

Onun mirası dışında-

"Bunu yeniden düşünmüyorsun, değil mi?"

Lydia gülümseyerek omzunun üzerinden baktı. "Asla."

Daniel botlarından boğazlı kazağına ve parkasına kadar tamamen siyah giymişti. Önceki birkaç hafta boyunca, tesis bünyesindeki spor salonunda kaybettiği kaslarını yeniden inşa etmişti. Kemoterapinin bu yan etkisi kalıcı olduğu için elleri uyuşuk kalmaya devam ediyordu ve arada bir kestiriyordu ama diğer her şey, enerjisi, dengesi... cinsel dürtüsü geri dönüyordu.

"Bunu daha sıcak bir yerde yapabiliriz," diye mırıldandı ona yaklaşp ellerini beline koyarken.

"Hayır, yeminimizi burada etmemizi istiyorum. Bu dağ bizim geçmişimiz, bugünümüz ve geleceğimiz."

Etrafına bir göz attı. "Hey, sence burada balayı yapmamıza izin verecek biri var mıdır? Şu arkada gördüğüm doğal kaynak tam bir jakuzi."

Ellerini göğüs kaslarında gezdirirken artık kaburgalarını ölçmüyor ya da kan seviyeleri, tansiyonu, solunumu ve kalp atış hızı hakkında endişelenmiyordu. O sadece Daniel'dı, hastalığı olmadan.

Dua ettiği şey.

"Biliyor musun," diye mırıldandı. "Az önce evden çıkmadan hemen önce büyükbabamı gördüm."

"Ne? Ben onu-"

"Seni korkutmak istememiştim. Hayaleti bazen bunu yapar. Sadece ortaya çıkıyor ve bu sefer onu görmek beni rahatlattı. Sanki bizi kutsuyormuş gibi hissettim. Bunun anlamı çok büyüktü."

Daniel onun saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Onunla tanışmak isterdim."

"O seni onaylardı. Hem de çok." "Seni koruyabilecek eğitilmiş bir katil olduğum için mi?" "Evet, ayrıca bana aşıksın."

"Hem de çok." Onu öptü. "Çok, çok..."

Ağız hareketi saygıyla başladı ama öyle kalmadı. Daniel sanki kaybettiği zamanı telafi ediyormuş gibi, bulduğu her fırsatta onunla sevişmeye başlamıştı ve kadın da bunu memnuniyetle kabul ediyordu. O da Daniel'ı istiyordu.

Her zaman-

Lydia geri çekildi ve saatine baktı. "Nasıl oldu da yirmi dakika geçti? İnsanlar bizi bekliyor olacak."

"Evet, sanırım balayı için de bir şeyler saklasam iyi olacak."

"Bu mağarayı kullanmak için kime sormamız gerektiğinden emin değilim - belki de başka biri gelirse özür dilemeliyiz?"

"Anlaştık." Gözleri kızın yüzünde gezindi. "Demek Blade gitti, ha?"

Kadın başını salladığında, adam başını salladı. "Veda etmek yok. O piç kurusu." "Xhex ona nasıl ulaşacağını biliyor. Ya da en azından... Umarım ulaşır." "Sadece ona izin verirse. O... karmaşık biri."

"Ve bir cankurtaran."

"Evet, bunun olacağını tahmin etmemiştim."

Biraz daha öpüştiler ve sonra birlikte koridorda yürümeye başladılar. Dışarı çıktıklarında yapmaları gereken tek şey konuşmaları ve kahkahaları -ve kamp ateşinden gelen Rickerling ışığını- takip etmekte.

Ve işte hepsi oradaydı, çatırdayan ve sıcaklık saçan kütüklerin etrafında duruyorlardı: Cathy ve Gus. Xhex ve John Matthew. Güzel bir pasta yapmış olan huysuz şef. Hepsi Houston'a taşınan malikâne çalışanları. Bileklerine kadar uzanan kırmızı-yeşil yün paltosu ve Noel ağacı yeşili ve altın sarısı saçlarıyla Candy, töreni yönetmek üzere hazır olda bekliyordu.

Grup kendi aralarında konuşmakla o kadar meşguldü ki gölgelerdeki niyetleri fark etmediler ama bu iyiydi. Lydia her şeyi özümsemek için biraz zaman istedi.

Eastwind burada olmalı, diye düşündü-

Ve işte oradaydı.

Daniel irkilerek, "Vay anasını," diye mırıldandı. "Bunu görüyor musun?"

Işığın parıltısının hemen dışında, yaşlı bir kadın ve eski şerif yan yana duruyordu, ikisi de ay ışığından yapılmış, ruhani ve güzeldi. El ele tutuştuklarında, sanki başka birçok yönden birleşmişler ve Lydia ile Daniel'i mutlu çiftler kulübüne davet ediyorlardı.

"Çok şanslıyım," dedi gözleri yaşarırken. "Nasıl bu kadar şanslıyız?"

Daniel bir süre sessiz kaldı. "Bilmiyorum. Ama bu anı boşa harcamamalıyız. Ya da başka bir anı."

"Katılıyorum." Müstakbel kocasının elini tuttu. "Arkadaşlarımızı bekletmeyelim."

İkisi de ileriye doğru bir adım attığında ve düğün ekibi onları selamlamak için döndüğünde, kurtlar tekrar ulumaya başladı ve yaşlı kadın ile eski şerif gece havasında kayboldu. Ama hiç uzaklaşmamışlardı. Lydia bunu iliklerine kadar biliyordu.

Gerçek müttefikleriniz, hayatınız iyi giderken sizi doğru tutan ve arkanızı kollayanlar, yanınızda olmasalar bile sizi asla terk etmediler.

Ve doğru nedenlerle yapılan fedakârlıklar asla yanlış değildi.

Ve gerçek aşk asla ölmedi.

Çembere varmadan hemen önce Daniel durdu ve parkasını yokladı. "Oh, şaka yapıyor olmalısın. Yeminlerimi unuttum. Onları bizim evde yazmış ve Eastwind'in eski BarcaLounger'ının yanına bırakmıştım."

"Bunun için endişelenme." Lydia erkeğine gülümsedi. "Bana sadece nasıl hissettiğimi söyle." "Oh, bu çok kolay." Adam onu tekrar öptü. "Sizi seviyorum, Bayan Joseph."

"Sanırım bu çok iyi olacak Bay Susi." Tam kalbinin üzerine vurdu. "Gerçekten de çok güzel..."

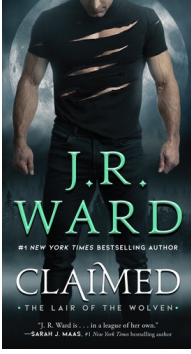
TEŞEKKÜRLER

Kara Hançer Kardeşliği kitaplarının okurlarına çok TEŞEKKÜRLER! Bu uzun, muhteşem, heyecan verici bir yolculuk oldu ve hepimizin sevdiği bu dünyada bundan sonra neler olacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Ayrıca Meg Ruley, Rebecca Scherer ve JRA'daki herkese, Hannah Braaten, Jamie Selzer, Lauren Carr, Sarah Schlick, Jennifer Long, Jennifer Bergstrom ve Gallery Books ve Simon & Schuster'daki tüm aileye teşekkür etmek istiyorum.

Waud Ekibine, hepinizi seviyorum. Gerçekten. Ve her zaman olduğu gibi, yaptığım her şeyi hem köken aileme hem de evlat edinen aileme sevgi ve hayranlıkla yapıyorum.

Yazar Köpeğim II Naamah'a ve artık eğitimde bir WD olan Obie'ye de teşekkür ederim. Kitaplarım üzerinde en az benim kadar sıkı çalışıyorlar!

Bu Seriden Daha Fazlası

Talep Edildi

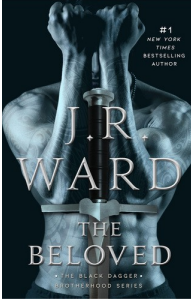
Kitap 1

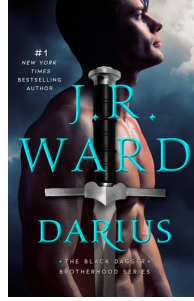
Sonsuza dek

Kitap 2

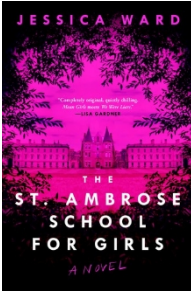
Yazardan daha fazlası

Sevgili

Darius

**St. Ambrose
Okulu...**

Lassiter

YAZAR HAKKINDA

© ANDREW HYSLOP

J. J. R. WARD, *New York Times*'in 1 numaralı çok satan Black Dagger Brotherhood serisi de dahil olmak üzere altmıştan fazla romanın yazarıdır. Romanlarının dünya çapında yirmi milyondan fazla kopyası basılmıştır ve yirmi yedi farklı ülkede yayımlanmıştır. Ailesiyle birlikte güneyde yaşamaktadır.

JRWard.com

[Facebook.com/JRWardBooks](https://www.facebook.com/JRWardBooks)

Twitter: [@JRWard1](https://twitter.com/JRWard1)

BU YAZAR HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN:

SimonandSchuster.com/Authors/J-R-Ward

SimonandSchuster.com

J. R. WARD TARAFINDAN

KARA HANÇER KARDEŞLİK SERİSİ

Karanlık Aşık

Ebedi Aşık

Uyanmış Aşık

Açığa Çıkmış

Aşık

Bağlanmamış

Aşık

Kutsallaştırılmış

Ş

Kara Hançer Kardeşliği: İçeriden Birinin Rehberi

Aşık İntikamını Aldı

Aşık Benim

Aşık Serbest

Bırakıldı Aşık

Yeniden Doğdu

Aşık Sonunda

Kral

Gölgeler

Canavar

Seçilmiş

Hırsız

Kurtarıcı

Günahkar

Aşık Açığa

Çıktı Aşık

Ortaya Çıktı

Lassiter Darius

KARA HANÇER EFSANESİ SERİSİ

Kan

Öpücüğü

Kan Yemini

Kan Öfkesi

Kan

Gerçeği

KARA HANÇER KARDEŞLİĞİ: ESİR KAMPI

Çakal

Kurt

Engerek

KARA HANÇER KARDEŞLİĞİ DÜNYASI

Sevgili İvie
Gecenin Tutsağı

Kışın Sizi Bulduğu Yer
Kışın Sıcak Bir Kalp

WOLVEN'İN İNİ

Sonsuza
Kadar
Benim

İTFAİYECİLER SERİSİ

Tüketildi

DÜŞMÜŞ MELEKLERİN ROMANLARI

Covet
Crave
Envy
Rapture
Possession
Immortal

BURBON KRALLARI

The Bourbon Kings
The Angels' Share
Devil's Cut

**Umarız bu Simon &
Schuster e-kitabını
okumaktan keyif
almışsınızdır.**

E-posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap alın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni çıkan kitaplar, fırsatlar, önerilen okumalar ve daha fazlası hakkında güncellemeler alın.

Kaydolmak ve hüküm ve koşulları görmek için aşağıya tıklayın.

[KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydedebilmemiz ve okumaktan hoşlandığınız şeyleri size daha fazla gönderebilmemiz için e-postanızı tekrar sağlayın. Gelen kutunuzda özel teklifler almaya devam edeceksiniz.

Cep Kitapları

Simon & Schuster, Inc. şirketinin bir
baskısıdır. 1230 Avenue of the
Americas

New York, NY 10020

www.SimonandSchuster.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayal ürünüdür. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2024 Love Conquers All, Inc. tarafından alınmıştır.

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için Pocket Books İştirak Hakları Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 adresine başvurunuz.

İlk Pocket Books ciltsiz baskısı Ocak 2024

POCKET ve kolofon Simon & Schuster, Inc. şirketinin tescilli ticari

markalarıdır. Simon & Schuster: 2024'te Yayıncılıkta 100. Yılına Kutluyor

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi almak için lütfen 1-8GG-50G-1949 veya business@simonandschuster.com adresinden Simon & Schuster Special Sales ile iletişime geçin.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu, yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile 1-8GG-248-3049 numaralı telefondan iletişime geçin veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

İç tasarım Davina Mock-Maniscalco Kapak
illüstrasyonu Craig White

ISBN 978-1-9821-8023-2

ISBN 978-1-9821-8024-9 (e-kitap)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.